

Ришел Миҗг

Среобисти сенки

РИШЕЛ МИЙД СРЕБРИСТИ СЕНКИ

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

В „Огнено сърце“ Сидни рискува всичко, за да остане вярна на повелите на сърцето и инстинктите си, като поема по опасен път, за да опази чувствата си в тайна от алхимиците.

Сега, вследствие на едно събитие, разтърсило техния свят из основи, Сидни и Ейдриън се борят с всички сили, за да съберат отломките и да намерят пътя един към друг. Ала първо трябва да оцелеят.

За Сидни, пленена и заобиколена от врагове, животът се превръща в ежедневна борба за съхраняване на идентичността и спомените за любимите хора. Междувременно Ейдриън се е вкопчил в надеждата, въпреки уверенията на всички, че Сидни е изгубена кауза. Но битката е трудна и понякога обезсърчаваща, особено когато старите демони и новите изкушения все повече го обземат...

Най-ужасните им страхове се превръщат във вледеняваща реалност; Сидни и Ейдриън са изправени пред най-зловещия час на мрака.

ГЛАВА 1

СИДНИ

Събудих се в мрак.

Това не беше нищо ново, тъй като се събуждах в мрак през последните... ами не зная колко много дни. Би могло да са седмици или дори месеци. Бях изгубила представа за времето в тази малка, студена килия с груб бетонен под вместо легло. Моите похитители ме държаха будна или заспала, по свое усмотрение, с помощта на някакъв наркотик, което правеше невъзможно да се броят дните. Известно време бях сигурна, че ми го дават с храната или водата, затова обявих гладна стачка. Ала единственото, което постигнах, бе да ме хранят насила — нещо, което никога не бих искала да преживея отново — и никакво избавление от наркотика. Накрая разбрах, че го вкарват през вентилационната система, но за разлика от храната не можех да обявя въздушна стачка.

Известно време се залъгах с наивната идея, че мога да отчитам хода на времето по менструалния си цикъл, както жените в първобитните общества са следели цикъла си по луната. Моите похитители, привърженици на чистотата и ефективността, дори ми осигуриха необходимите санитарни продукти за женска хигиена, когато му дойде времето. Но и този план пропадна. Тъй като рязко бях спряла хапчетата против забременяване, хормоните ми се объркаха и цикълът ми стана нередовен, лишавайки ме от възможността да следя каквото и да било по него, особено в съчетание с объркания режим на спане. Бях сигурна единствено, че не съм бременна, което беше огромно облекчение. Ако се тревожех за детето на Ейдриън, алхимиците щяха да имат неограничена власт над мен, но в това тяло бях само аз, а аз можех да понеса всичко, на което ме подлагаха. Глад, студ. Това нямаше значение. Нямаше да им позволя да ме пречупят.

— Помисли ли за греховете си, Сидни?

Металическият женски глас отекна в малката килия, сякаш звучеше едновременно от всички посоки. Седнах и придърпах грубата

риза върху коленете си. По-скоро по навик, отколкото заради приличие. Ризата без ръкави беше толкова тънка, че не можеше да ме стопли. Осигуряваше единствено психологическо усещане за скромност. Дадох ми тази дреха известно време след като ме плениха, заявявайки, че е знак на добра воля. Всъщност смятам, че алхимиците просто не можеха да ме държат тук гола, особено след като видяха, че това не постигна желанието от тях ефект.

— Спах — отвърнах, сподавяйки прозявката. — Нямах време да мисля.

Наркотикът във въздуха, изглежда, ме държеше постоянно в сънено състояние, но в същото време те добавяха и някакъв стимулатор, който ми пречеше да заспя, когато те желяеха да остана будна, независимо колко бях изтощена. В резултат никога не се чувствах напълно отпочинала — което и беше намерението им. Психологическата война въздействаше по-добре, когато съзнанието е изтощено.

— Сънува ли? — попита гласът. — Сънува ли спасението си? Сънува ли какво би било да видиш светлината отново?

— Знаете, че не съм. — Днес бях непривично разговорлива. Те ми задаваха тези въпроси през цялото време и понякога аз просто мълчах. — Но ако за известно време престанете да ме захранват с това успокоително, ще мога да поспя нормално и да имам сънища, за които после можем да си побъбрим.

Много по-важно беше, че ако заспя без наркотици, Ейдриън можеше да ме намери в съня и да ми помогне да намеря изход от този ад.

Ейдриън.

В продължение на дългите тъмни часове само неговото име ме крепеше. Мислите за него, за нашето минало и бъдеще ми помагаша да оцелея в настоящето. Често се унасях в мечти, спомняйки си няколкото месеца, които преживяхме заедно. Наистина ли беше толкова кратко? Нищо в моите деветнайсет години не изглеждаше толкова ярко и значително, както времето, прекарано с него. Дните ми бяха изпълнени с мисли за него. Отново и отново възкресявах всеки скъп спомен, радостните и трогателните, а когато ги изчерпвах, започвах да фантазирам за бъдещето. Преживявах отново всички възможни

сценарии, които бяхме измислили, всички наши глупави „планове за бягство“.

Ейдриън.

Той беше причината да оцелея в този затвор.

Както и причината да попадна тук.

— Не е нужно твоето подсъзнание да ти подсказва това, което съзнанието ти вече знае — заяви гласът. — Ти си осквернена и омърсена. Душата ти е забулена от мрак. И ти съгреши срещу собствената си раса.

В отговор на тази овехтяла риторика само въздъгнах и се размърдах, опитвайки се да се наглася по-удобно, но нищо не се получи. Мускулите ми бяха сковани сякаш от векове. При тези условия беше невъзможно да се намери удобство.

— Сигурно си много тъжна — продължи гласът, — задето разби сърцето на баща си.

Това беше нов подход, който ме свари достатъчно неподготвена, за да отговоря, без да се замисля:

— Баща ми няма сърце.

— Има, Сидни. Има. — Освен ако не грешах, в гласа прозвуча радостна нотка, задето успя да ме разговори. — Той много съжалева за твоето падение. Особено след като беше толкова обещаваща за нас и нашата борба срещу злото.

Размърдах се отново, за да се облегна на грубата стена.

— Е, той има още една дъщеря, която сега е много по-обещаваща, затова съм сигурна, че ще го преживее.

— Ти разби и нейното сърце. И двамата страдат много повече, отколкото можеш да си представиш. Няма ли да е хубаво да се помириш с тях?

— Предлагате ми възможност за това? — попитах предпазливо.

— Ние ти я предлагаме от самото начало, Сидни. Само кажи думите и с радост ще те поведем по твоя път към изкуплението и спасението.

— Да не би да казвате, че всичко това не е било част от този път?

— Това беше част от усилията ни да ти помогнем да пречистиш душата си.

— Ясно — промърморих. — Помагате ми чрез глад и унижения.

— Искаш ли да видиш семейството си, или не? Няма ли да е чудесно да поговориш с тях?

Не отговорих, а вместо това се опитах да отгатна каква е целта на тази игра. Откакто ме плениха, гласът ми предлагаше много съблазни, повечето от които земни блага — топлина, меко легло, нормални дрехи. Предложиха ми и други награди, като кръстчето, което Ейдриън ми бе направил, както и по-питателна и вкусна храна, вместо тази каша, с която в момента ме поддържаха жива. Дори се опитаха да ме изкушат, впръсквайки във въздуха аромата на кафе. Някой — вероятно от същото това семейство, толкова загрижено за мен — им бе подсказал предпочитанията ми.

Но това... възможността да се видя и поговоря с хора — беше съвършено нов ход. Трябва да призная, че Зоуи и баща ми не бяха начело в списъка на тези, които исках да видя точно в момента, но ме заинтригува най-вече евентуалната възможност, която алхимиците ми предлагаха: живот извън тази килия.

— Какво трябва да направя? — попитах.

— Това, което винаги си знаела, че трябва да направиш — отвърна гласът. — Да признаеш вината си. Да изповядаш греховете си и да заявиш, че си готова да ги изкупиш и да спасиш душата си.

Едва се сдържах да не заявя: няма какво да признавам. Бях им го повтаряла стотици пъти преди това. Може би дори хиляди. Но все още бях заинтригувана. Срещата с други хора означаваше, че те навярно ще трябва да прекратят подаването на отровата във въздуха... нали? А ако можеш да избягам от наркотика, бих могла да сънувам...

— Само трябва да кажа онези думи, и ще видя семейството си?

— Не веднага, разбира се. — Гласът прозвуча дразнещо снизходително. — Ти трябва да го заслужиш. Но можеш да преминеш към следващия етап от изцелението си.

— Превъзпитанието? — попитах.

— Произнесе го с такъв тон, сякаш е нещо лошо — смъмри ме гласът. — Ние го правим за твое добро.

— Не, благодаря — отвърнах. — Свикнах с това място. Не ми се ще да го напускам.

Знаех, че „превъзпитанието“ в поправителен център е началото на истинските изтезания. Разбира се, може би няма да е толкова физически мъчително, колкото настоящото, но именно в това се бяха

усъвършенствали алхимиците: контрол на съзнанието. Тези сурови условия трябваше да ме накарат да се почувствам слаба и безпомощна, за да стана по-податлива на опитите им да променят мисленето ми по време на превъзпитанието. За да им бъде признателна и благодарна за това.

При все това не можех да се отърся от мисълта, че ако се измъкна оттук, ще мога отново да спя и да сънувам нормално. Ако успеех да установя контакт с Ейдриън, може би всичко щеше да се промени. Или поне щях да зная, че той е добре... ако преживеех самото превъзпитание. Можех само да гадая с какви психологически манипулации ще се опитат да ми въздействат, но не бях сигурна. Дали ще ги понеса? Дали ще съхраня разума си, или те ще ме накарат да погазя принципите си, ще ме настроят враждебно към любимите ми хора? Това беше рискът, ако изляза от тази килия. Знаех също, че алхимиците разполагат с препарати и трикове, чрез които техните заповеди да се „забият“, образно казано, в съзнанието, и при все че бях защитена от тях благодарение на постоянното използване на магията, преди да ме пленят, страхът, че може би съм уязвима, не спираше да ме гложди. Знаех един-единствен сигурен начин да се защитя от внушението им — новото мастило за татуировки, което създадох и изпробвах успешно върху един приятел... ала не върху себе си.

По-нататъшните ми размишления прекъснаха, когато почувствах, че умората ме завладява. Очевидно разговорът беше приключил. Вече бях разбрала, че няма смисъл да се противя, и се изпънах на пода, оставяйки се да ме погълне гъстото, лишено от сънища забвение, погребващо всички мисли за свобода. Ала преди опиятът да ме обори, мислено произнесох името му, използвайки го като заклинание, за да съхраня силите си.

Ейдриън...

Събудих се по някое време и видях, че са ми донесли храна. Обичайната каша, една от онези горещи каши, обогатени с витамини и минерали, за да ме поддържат здрава. Разбира се, определението „гореща“ беше твърде великодушно. „Хладка“ беше точната дума. Стараеха се да е колкото се може по-неапетитна. Безвкусна или не, аз я изядох послушно. Знаех, че трябва да съхраня силите си за после, когато се измъкна от тук.

Ако се измъкна от тук.

Предателската мисъл изскочи, преди да я възпра. Този страх отдавна ме измъчваше — ужасяващата вероятност, че ще ме държат тук завинаги, че никога вече няма да видя отново хората, които обичах — нито Ейдриън, нито Еди, нито Джил, никой от тях. Че никога вече няма да правя магии. Никога няма да прочета книга. Последната мисъл истински ме сломи, защото, при все че мисълта и спомените за Ейдриън ми помагаха да преживея тези мрачни дни, бих убила, за да прочета дори някое евтино романче. Щях да се задоволя със списание или брошура. Всичко, което не е лепкав мрак и металически глас.

Бъди силна — казах си. — Бъди силна заради себе си. Бъди силна заради Ейдриън. Нима той би направил по-малко за теб?

Не, не би. Където и да се намираше, в Палм Спрингс или някъде другаде, знаех, че Ейдриън никога няма да се откаже от мен, и аз трябваше да му отвърна със същото. Трябваше да бъда готова за времето, когато отново ще бъдем заедно. Да бъда готова за нашата среща.

Centrum permanebit. Латинските думи кръжаха в съзнанието ми, вдъхваха ми увереност. В превод означаваха „Центърът ще издържи“ и бяха вариация на стих от една поема, която двамата с Ейдриън четохме. Сега ние сме центърът — помислих си. — И той, и аз ще издържим, каквото и да ни струва.

Привърших с оскъдната трапеза и опипом стигнах до малкия умивалник в ъгъла на килията, редом с тоалетната. Доколкото можах, се измих. За вана или душ не можех и да си мечтая (при все че преди те също ги бяха използвали като примамка), но аз се миех ежедневно (или поне мислех, че е ежедневно) с груба кърпа и студена вода, миришеща на ръжда. Беше унизително, тъй като знаех, че ме наблюдават с камерите за нощно виждане, но не чак толкова, колкото ако останех мръсна. Нямах да им доставя това удоволствие. Щях да съхраня човешката си същност, макар те да ме обвиняваха, че съм изгубила тъкмо нея.

Когато свърших, се свих отново до стената. Зъбите ми тракаха и аз треперех. Заради мократа кожа студът ми се струваше още по-непоносим. Дали някога отново ще ми бъде топло?

— Говорихме с баща ти и сестра ти — изрече гласът. — Те много се разстроиха и натъжиха, че не искаш да ги видиш. Зоуи се разплака.

Вътрешно съжалих, задето последния път бях играла по свирката им. Гласът сега смяташе, че семейната тактика е имала успешно въздействие върху мен. Как можеха да си помислят, че искам да се свържа с хората, които ме затвориха тук? Единствените близки, които исках да видя — мама и по-голямата ми сестра — едва ли фигурираха в списъка с посетителите, особено ако баща ми е постигнал целта си при развода. Точно този резултат бих предпочела да узная, но за нищо на света нямаше да издам желанието си.

— Не съжالياваш ли за болката, която им причини? — продължи гласът с въпросите.

— Мисля, че Зоуи и баща ми трябва да съжالياват за болката, която те причиниха на мен — отвърнах остро.

— Те не са искали да ти причинят болка. — Гласът се опитваше да звучи успокояващо, но аз най-вече исках да цапардосам притежателя му — при това далеч не бях от хората, склонни към насилие. — Всичко, което са направили, е било за твое добро, за да ти помогнат. Точно това се опитваме да направим и ние. Те много биха искали да поговорят с теб и да ти обяснят действията си.

— Сигурна съм, че биха искали — промърморих.

Ненавиждах се, задето изобщо разговарям с похитителите си. Никога досега не съм била толкова многословна. Би трябвало да са много доволни.

— Зоуи попита дали може да ти донесе нискомаслено лате с ванилия, когато те посети. Ние ѝ казахме, че нямаме нищо против. Ние сме за цивилизовани посещения — да седнете и да си поприказвате честно и открито, за да се изцели семейството ти и най-вече твоята душа.

Сърцето ми заби учестено и това нямаше нищо общо с примамката за кафето. Гласът потвърждаваше предишното си предложение. Истинско посещение, ще седнем, ще прием кафе... и това трябваше да стане извън тази килия. Ако поне част от тази фантазия беше истина, нямаше начин да доведат тук баща ми и Зоуи — не че срещата с тях беше моята цел. Но да изляза от тук — да. Продължавах да смятам, че бих могла да остана в тази килия завинаги, че мога да издържа на всичко, на което ме подложат. И наистина бих могла. Но какво постигах с това? Доказах само, че съм твърда и непреклонна, но макар да се гордеех с всички тези качества, те не ме приближаваха до

Ейдриън. За да съм с Ейдриън, за да съм с останалите си приятели... трябваше да сънувам. А за да сънувам, трябваше да се избавя от това наркотично съществуване.

И не само това. Ако се намирах някъде извън тази малка тъмна килия, може би отново щях да мога да правя магии. Може би щях да попадна на някаква следа и да разбера в кое място на света ме държат. Може би щях да успея да се освободя.

Но първо трябваше да се измъкна от тази килия. Мислех, че проявявам смелост, оставайки тук, но внезапно се запитах дали излизането ми от тук няма да е истинското изпитание на смелостта ми.

— Би ли го искала, Сидни? — Ако не грешах, долових в гласа нотка на вълнение — почти нетърпение — което контрастираше с приповдигнатия и властен тон, с който бях свикнала. Досега никога не бяха проявявали такъв интерес към мен. — Искаш ли да направиш първите стъпки към пречистването на душата си... и да видиш семейството си?

Колко дълго бях чезнала в тази килия, губейки и идвайки в съзнание? Опипах гръдния кош и ръцете си. Съдейки по това, колко много бях отслабнала, вероятно бях прекарала тук седмици. Седмици, месеци... нямах представа. А докато бях тук, светът продължаваше да съществува без мен — свят, пълен с хора, които се нуждаеха от мен.

— Сидни?

Не исках да прозвуча прекалено нетърпелива, затова се опитах да спечеля време.

— Откъде да зная, че мога да ви вярвам? Че ще ми позволите да се видя със семейството ми, ако... започна това пътуване?

— Злото и измамата не са нашето верую — рече гласът. — Ние почитаме светлината и честността.

Лъжци, лъжци, помислих си. Те ме лъжеха от години, твърдейки, че добрите хора са чудовища, и се опитваха да ми диктуват как да живея. Но това нямаше значение. Не ме беше грижа дали ще спазят обещанието си да видя семейството ми.

— Ще имам ли... истинско легло? — Успях да накарам гласа си леко да потрепери. Алхимиците ме обучаваха да бъда отлична актриса и сега можеха да се уверят, че са постигнали успех.

— Да, Сидни. Истинско легло, истински дрехи, истинска храна. И хора, с които ще можеш да разговаряш — хора, които ще ти

помогнат, ако се вслушваш в думите им.

Последното се оказа решаващо. Ако постоянно се намирам сред други хора, те със сигурност нямаше да продължат да тровят въздуха. И сякаш в унисон с мислите ми, почувствах възбуда, примесена с тревога. Те подаваха по тръбите някакви стимулатори, които ме правеха неспокойна и ме подтикваха да действам прибързано. Това беше добра уловка за един изтощен и объркан ум и наистина се получаваше — но не по начина, който те очакваха.

По стар навик ръката ми се стрелна към ключицата, за да докосне кръстчето, което вече не беше там. Не им позволявай да ме променят — помолих се наум. — Помогни ми да запазя разума си. Помогни ми да изтърпя всичко, което ми предстои.

— Сидни?

— Какво трябва да направя? — попитах.

— Знаеш какво трябва да сториш — изрече гласът. — Знаеш какво трябва да кажеш.

Притиснах ръце към гърдите си и този път моите мислени молби не бяха молитва, а безмълвно послание към Ейдриън: *Чакай ме. Бъди силен и аз също ще бъда силна. Ще се боря и ще се измъкна жива от всичко, което са ми подготвили. Няма да те забравя. Никога няма да ти обърна гръб, независимо от лъжите, които ще се наложи да им кажа. Нашият център ще издържи.*

— Знаеш какво трябва да кажеш — повтори гласът, опивайки се от думите си.

Прокашлях се.

— Аз съгреших срещу моя род и позволих душата ми да бъде осквернена. Готова съм да се пречистя от мрака.

— И какви са греховете ти? — настоя гласът. — Признай това, което си извършила.

Това беше по-трудно, но успях да произнеса думите. Бях готова да кажа всичко, стига да се доближа до Ейдриън и свободата.

Поех дълбоко дъх и изрекох:

— Влюбих се във вампир.

Внезапно ме ослепи ярка светлина.

ГЛАВА 2

ЕЙДРИЪН

— Не го приемай погрешно, но изглеждаш ужасно.

Вдигнах глава от масата и отворих едното си око. Дори със слънчеви очила — вътре в стаята — светлината беше твърде ярка за пулсиращата ми глава.

— Сериозно? — попитах. — И кой е правилният начин да го приема?

Роуина Кларк ме измери със същия властен поглед, с който би ме погледнала Сидни. Нещо трепна в гърдите ми.

— Би могъл да го приемеш конструктивно. — Роуина смръщи нос. — Имаш махмурлук, нали? Имам предвид, че това предполага, че по някое време си бил трезвен. Но тъй като воняш на фабрика за джин, не съм толкова сигурна.

— Трезвен съм. През повечето време. — Осмелих се да сваля очилата, за да я разгледам по-добре. — Косата ти е синя.

— Синьо-зелена — поправи ме тя и стеснително я докосна. — Освен това ме видя преди два дни.

— Наистина ли? — Преди два дни беше последното ни общо занятие по мултимедии тук, в колежа „Карлтън“. Но аз трудно си спомнях какво е станало преди два часа. — Е, възможно е тогава да не съм бил съвсем трезвен. Изглежда готино — додадох, надявайки се, че комплиментът ще ми спести неодобрението ѝ. Напразно.

Честно да си призная, напоследък бях трезвен, кажи-речи, по време на половината занятия. Имайки предвид, че въобще се появявах на тях, смятах, че заслужавам известно снизхождение. След като Сидни замина — не, след като я отвлякоха — не исках да се връщам тук. Не исках да ходя никъде, нито да върша каквото и да било, което не бе свързано с търсенето ѝ. С дни лежах свит в леглото, чаках и се опитвах да се свържа с нея в света на сънищата с помощта на магията на духа. Ала не се получаваше. По което и време да опитвах, никога не успях да я достигна в съня ѝ. Това нямаше обяснение. Никой не

можеше да остане толкова дълго буден. Беше трудно да се свържеш с пияни хора, тъй като алкохолът притъпяваше въздействието на духа и блокираше разума, но аз дълбоко се съмнявах, че тя и похитителите ѝ, алхимици, си устройват безкрайни купони.

Може би щях да се усъмня в себе си и в своите способности, особено след като известно време пиех лекарства, за да притъпя магията на духа. Но накрая цялата магия се възстанови и не ми беше трудно да прониквам в сънищата на другите. Може много неща в този живот да не ми се удават, но аз все още си оставам най-умелият от владеещите магията на духа, способен да създава сънища. Проблемът беше, че познавах малцина други владеещи магията на духа, затова нямаше с кого да се посъветвам защо не можех да достигна Сидни. Всеки морой владее магията с един от четири основни елемента: земя, въздух, вода или огън. Само малцина морои притежават дарбата да владеят магията на духа. Но за разлика от магиите с другите елементи, историческите данни за магията на духа са много оскъдни. Съществуват множество теории, но никой не знаеше със сигурност защо не успях да се свържа със Сидни.

Асистентът на професора тръсна пред мен купчина листа и същата купчина пред Роуина, прекъсвайки мислите ми.

— Какво е това?

— Ъ, последният изпит — отвърна Роуина и завъртя очи. — Нека отгатна. Не си спомняш и това, нали? Както и предложението ми да учим заедно?

— Сигурно е бил почивният ми ден — промърморих, прелиствайки притеснено страниците.

Осъдителното изражение на Роуина се смени със съчувствено. Понечи да каже нещо, но премълча, тъй като професорът ни нареди да пазим тишина и да се захващаме за работа. Втренчих се в теста и се зачудих как ще го надхитря този път. Тази част от мен, която ме измъкна от леглото и ме накара да се върна в колежа, знаеше колко много означава образованието за Сидни. Тя винаги е завиждала на възможността, която имах — възможност, от която я бе лишил онзи негодник, баща ѝ, опитващ се да контролира живота ѝ. Когато осъзнах, че не мога да я намеря веднага — а повярвайте ми, опитвах обикновени методи, както и магически — реших, че ще продължа с

това, което Сидни най-много искаше: да завърша този семестър в колежа.

Длъжен съм да призная, че не съм от най-примерните студенти. Тъй като повечето от дисциплините ми бяха подготвителни занятия по живопис, преподавателите ми обикновено проявяваха снизходителност, стига да им представим нещо. Това беше невероятен късмет за мен, защото „нещо“ е най-точното описание на боклука, който бях сътворил напоследък. Успях да избутам останалите изпити — едва-едва — но сегашният последен можеше да ме закопае. На всички въпроси трябваше да се отговори с „да“ или „не“, без шикалкавене. Не можех да пробувам някаква набързо надраскана скица или рисунка и да се надявам на поощрителна оценка за старанието.

Заех се с непосилната задача да отговоря на въпросите за скициране на контурите и основните техники при абстрактните пейзажи, но усетих как тъмните бездни на депресията отново започват да ме теглят надолу. И не само защото навярно щях да се проваля на изпита. Щях да се проваля пред Сидни и нямаше да оправдая големите ѝ очаквания. Но пък в крайна сметка какво значение имаше един изпит, когато вече се бях провалил във всичко останало? Ако тя беше на мое място, досега вече щеше да ме е намерила. Сидни беше много по-умна и находчива. Тя щеше да сътвори нещо необикновено. А аз не можех да се справя дори с обикновеното.

Един час по-късно предадох теста, надявайки се, че не съм прецакал целия семестър. Роуина бе свършила по-рано и ме чакаше пред учебната стая.

— Искаш ли да хапнем нещо? — попита тя. — Аз черпя.

— Не, благодаря. Имам среща с братовчедката ми.

Роуина ме изгледа с безпокойство.

— Няма да шофираш, нали?

— Вече съм напълно трезвен, благодаря — заявих. — Но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще взема автобуса.

— Е, в такъв случай това е всичко, нали? Последният ден от занятията.

Изведнъж осъзнах, че това е краят. Имах часове по още два предмета, но този беше единственият, който посещавахме заедно.

— Сигурен съм, че пак ще се видим — обещах доблестно.

— Надявам се — отвърна тя със загрижен поглед. — Имаш телефона ми. Или поне го имаше. Аз ще съм наоколо през цялото лято. Обади ни се, на мен или на Каси, ако искаш да излезем заедно... или имаш нужда да поговориш с някого... Зная, че напоследък ти е доста трудно...

— Справял съм се и с по-големи трудности — излъгах аз. Бидейки обикновено човешко същество, тя не знаеше и половината истина и нямаше как да я узнае. Знаех, че Роуина смяташе, че Сидни е скъсала с мен, и нейната жалост направо ме убиваше. Ала не можех да разсея заблудата ѝ.

— Непременно ще ти звънна, така че не е зле да дежурис до телефона. До скоро, Ро.

Тя ми помаха неуверено, докато вървах към най-близката спирка на студентския автобус. Не беше далеч, но докато стигна, вече се бях изпотил. В Палм Спрингс беше май, но нашата мимолетна пролет бе пометена от горещата вълна на приближаващото лято. Докато чаках, надянах отново слънчевите очила и се опитах да не обръщам внимание на двойката хипстъри, които пушеха до мен. Поне цигарите бяха единственият порок, към който не се бях върнал, откакто Сидни изчезна, но понякога ми беше трудно да устоя на изкушението. Много трудно.

За да се разсея, отворих чантата си и се взрях в малката статуетка на златист дракон. Плъзнах ръка по фините люспи на гърба му. Нито един скулптор не би могъл да сътвори подобен шедьовър, защото това всъщност не беше скулптура. Той беше истински дракон — е, за да бъдем по-точни, калистан, или вид добър демон — който Сидни бе призовала. Той бе свързан с нея и мен, но само тя имаше способността да го превръща от малко парче кварц в живата му форма. Според госпожа Теруилиджър, наставницата на Сидни в магиите, Хопър всъщност оставаше жив, но водеше жалко съществуване без храна и движения. Аз го носех със себе си, където и да отидех, макар да не бях сигурен дали нашите контакти означават нещо за него. Той всъщност се нуждаеше от Сидни и не го винях. Аз също се нуждаех от нея.

Бях казал истината на Роуина: в момента бях трезвен. И това не беше случайно. Дългото пътуване до къщи ми даваше идеална възможност да потърся Сидни. При все че вече не се опитвах да я достигна в сънищата ѝ толкова жадно и настойчиво, както в началото,

се стараех да оставам трезвен по няколко пъти на ден и да я търся. Щом автобусът потегли, се настаних удобно на седалката и почерпих от магията в мен, опивайки се за миг от безкрайната радост, която ми даряваше, макар и помрачена от факта, че духът бавно ме подлудяваше.

Лудостта не е толкова грозна дума — обади се гласът в главата ми. — Мисли за нея като за нов вид реалност.

Потръпнах. Гласът в главата ми не беше моята съвест или нещо подобно. Това беше моята мъртва леля Татяна, бившата кралица на мороите. Или по-скоро духът ме подтикваше да халюцинирам гласа ѝ. Свикнах да я чувам, когато изпадах в най-мрачните дебри на настроението си. А откакто Сидни изчезна, призракът на леля Татяна стана мой почти постоянен спътник. Хубавата страна — ако изобщо можеше да има такава — беше, че част от биполярните странични ефекти на духа станаха по-редки. Като че ли лудостта, отрицателната последица от използването на магията му, бе добила нова форма. Дали беше по-добре да водиш мислено разговори с въображаем покоен роднина, или да си жертва на резки и неконтролируеми промени в настроението? Честно, не бях сигурен.

Върви си — казах ѝ. — Ти не си истинска. Освен това е време да потърся Сидни.

След като се свързах с магията, разгърнах сетивата си, търсейки Сидни — човека, когото познавах най-добре от всички на тази земя. Нямах да ме затрудни да открия някого, когото бегло познавах. Да намеря Сидни — при условие че бе заспала — щеше да е безкрайно лесно. Ала не успях да я достигна и накрая се освободих от магията. Тя или не спеше, или както преди нещо я блокираше от мен. Победен за кой ли път, изрових бутилката водка от чантата и през останалия път до Виста Азул ѝ посветих цялото си внимание.

Когато пристигнах в „Амбъруд“ — частно училище с пансион — бях приятно замаян. Магията бе притъпена, ала не и сърдечните страдания. Следобедните занятия току-що бяха свършили и между учебните корпуси сновяха ученици в стилни униформи. Някои бързаха да се приберат да учат, други — за среща с гаджетата или за да се посветят на обичайните в края на срока занимания за учещите от горните класове. Отправих се към женското общежитие и зачаках отвън, докато Джил Мастрано Драгомир ме намери.

За разлика от Роуина, която можеше само да гадае какво ме измъчва, Джил отлично знаеше какви са проблемите ми. Това бе така, защото петнайсетгодишната Джил имаше „привилегията“ да притежава способността да прониква в съзнанието ми. Миналата година тя бе станала мишена на наемни убийци, наети от дворцова клика, която искаше да свали от трона сестра ѝ, кралица на мороите и моя добра приятелка. Технически те успяха, но аз върнах Джил към живота благодарение на необикновените способности на духа. Този подвиг на изцерението, имащ огромни последици за мен — едновременно бе изковал телепатичната връзка помежду ни, позволяваща на Джил да усеща и вижда емоциите и мислите ми. Знаех, че моята депресия и почти постоянните запои напоследък са тежко изпитание за нея — при все че понякога алкохолът притъпяваше връзката. Ако Сидни беше тук, щеше да ме наругае здравата заради егоистичното ми и нехайно поведение към чувствата на Джил. Ала Сидни я нямаше. Цялата тежест на отговорността падаше единствено върху моите плещи, а както изглежда, аз не бях достатъчно силен, за да я понеса.

От кампуса пристигна и потегли вече трети автобус, но Джил не беше нито в един от тях. Днес беше делник, обичаен ден за срещи, и аз бях сигурен, че не съм закъснял, въпреки че изоставах от всичко останало. Извадих телефона си и ѝ изпратих есемес: „Хей, аз съм тук. Всичко наред ли е?“

Но не получих отговор и ме полазиха тръпки на безпокойство. След покушението Джил беше изпратена тук, за да се скрие сред хората в Палм Спрингс, защото пустинята не беше предпочитаното място за нашия вид или за стригоите — зли, неживи вампири. Алхимиците — тайна организация от хора, които с настървение държаха човешките същества и вампирите далеч едни от други — бяха изпратили Сидни като свой представител, който да се грижи за гладкото протичане на мисията. Освен това алхимиците искаха да са сигурни, че няма да избухне гражданска война сред мороите. Като цяло Сидни се справи отлично с работата си, помагайки на Джил да се впише в новата среда и да превъзмогне трудностите. Но в едно се провали — влюби се във вампир. Това беше в пълен разрез с убежденията и принципите на алхимиците — да се спазва определена

дистанция между хората и вампирите, и алхимиците реагираха жестоко и ефективно.

Въпреки отвличането на Сидни и пристигането на заместницата ѝ Мора, ежедневието на Джил бе относително спокойно. Нямаше никакви признаци за опасност от каквито и да било източници, дори съществуваше вероятност Джил да се върне в обществото на мороите след края на учебната година другия месец. Подобно изчезване не беше типично за Джил, затова, когато не получих отговор от нея, изпратих есемес на Еди Кастъл.

Джил и аз бяхме морои, а той беше дампир. Дампирите бяха наполовина хора, наполовина морои от времето, когато нашите две раси са се смесвали. Тяхната раса бе обучена да защитава мороите и Еди беше един от добрите и опитни пазители. За съжаление, страховитите му бойни умения се оказаха недостатъчни при отвличането на Сидни. Тя го беше подмамила да се разделят, когато алхимиците ги обкръжили. Беше го сторила, за да го спаси, жертвайки себе си, ала той така и не можа да се примири със случилото се. Унижението от провала му потъпка зараждащата се любов между него и Джил, тъй като той не се смяташе за достоен за една моройска принцеса. Еди продължаваше да ѝ служи предано като неин пазител и аз бях сигурен, че ако нещо ѝ се случи, той пръв ще го узнае.

Но Еди също не отговори на съобщението ми, нито другите двама дампири, пазители на Джил под прикритие. Това бе доста необичайно и аз се опитах да се уверя, че подобна липса на електронна комуникация означава, че са потънали в някакви свои занимания и всичко е наред. Джил скоро щеше да се появи.

Слънцето отново стана непоносимо и аз заобиколих сградата, за да потърся убежище. Зърнах една пейка, скътана под сянката на палмите, и се настаних удобно на нея. Много скоро съм заспал благодарение на водката и изминалата безсънна нощ, прекарана в бара. По-късно ме разбудиха някакви гласове и когато отворих очи, видях, че слънцето се е придвижило значително на небето. Освен жаркия диск, над главата ми се бяха надвесили лицата на Джил и Еди, в компанията на нашите приятели Анджелина, Трей и Нийл.

— Хей — изграчих дрезгаво, изправяйки се с усилие. — Къде бяхте?

— Ти къде беше? — попита Еди многозначително.

Зелените очи на Джил се смекчиха, когато ме погледна.

— Всичко е наред. Той е бил тук през цялото време. Забравил е. Разбираемо е след... ами в момента му е много трудно.

— Какво съм забравил? — попитах недоумяващо, местейки поглед от лице на лице.

— Няма значение — отвърна Джил уклончиво.

— Какво съм забравил? — възкликнах нетърпеливо.

Анджелина Дос, жена дампитр и един от пазителите на Джил, както винаги бе въплъщение на безцеремонността.

— Ревюто на Джил по случай завършването на учебната година.

Зяпнах ги неразбиращо, сетне изведнъж си спомних. Едно от извънучилищните занимания на Джил беше кръжокът по шев и кройка. Тя започна като модел, но това беше прекалено публично и опасно за положението ѝ, затова напоследък се пробва като моден дизайнер, оставайки извън светлината на прожекторите. Оказа се, че е изключително способна. През последния месец постоянно говореше за голямото ревю, на което ще бъдат представени модните творения на членовете на нейния кръжок — курсов проект за края на учебната година. Беше приятно да я видя отново толкова развълнувана и оживена за нещо. Знаех, че тя също страда заради изчезването на Сидни, а с моята депресия, която ѝ предавах през телепатичната ни връзка, и провалената ѝ любов с Еди тя живееше под същия тъмен облак като мен. Това ревю и възможността да покаже моделите си беше като светъл лъч в живота ѝ — събитие нищожно и незначително за голямата житейска сцена, но изключително важно за една тийнейджърка, копнееща за нормално съществуване.

А аз отново бях оплескал всичко.

Припомних си откъслеци от разговора, когато тя ми каза деня и часа, а аз ѝ обещах, че ще дойда да я подкрепя. Дори ми напомни за ревюто, когато миналата седмица се видяхме за последно. Отбелязах си го мислено, а след това отидох, както всеки вторник, на текила парти в бара близо до моя апартамент. Толкова се отрязах, че напълно забравих не само за ревюто, но и за целия останал свят.

— По дяволите, толкова съжалявам, сладкишче. Опитах се да ти изпратя есемес... — Извадих телефона от чантата, за да им покажа, но вместо комуникативното средство в ръката ми незнайно как се бе озовала бутилката водка. Побързах да я пъкна обратно в чантата.

— Трябваше да изключим телефоните си по време на ревюто — обясни Нийл. Той беше третият дамфир в групата, неотдавнашно попълнение в Палм Спрингс. Напоследък Нийл се отнасяше с по-голяма симпатия към мен, може би навярно защото и той страдаше от любовна мъка. Нийл беше влюбен до уши в едно момиче дамфир, което също бе изчезнало внезапно от лицето на земята, но за разлика от Сидни, мълчанието на Олив Синклер беше резултат на лично предпочитание, а не отвличане, организирано от алхимиците.

— Е... как мина всичко? — попитах в неубедителен опит да загладя гафа си. — Обзалагам се, че моделите ти са били страхотни, нали?

Чувствах се толкова невероятно глупаво, че едва издържах. Сигурно не можех да предотвратя това, което алхимиците бяха сторили на Сидни. Навярно не можех да се подготвя за изпитите. Но за бога, трябваше поне да отида на ревюто на Джил! От мен се искаше да се появя там, да седя и да ръкопляскам. А аз не се справих дори и с това и тежестта на поредния провал се сгромоляса съкрушително върху раменете ми. Черна мъгла изпълни съзнанието ми, повлече ме надолу, заставяйки ме да мразя всичко и всички — и най-вече себе си. Не е чудно, че не можех да спася Сидни. Аз не бях в състояние да се погрижа дори за себе си.

И не ти е нужно да го правиш — прошепна леля Татяна в главата ми. — *Аз ще се грижа за теб.*

Искра на състрадание се мярна в очите на Джил, когато усети обземащото ме мрачно настроение.

— Беше супер. Не се тревожи, ще ти покажем снимки. Бяха наели професионален фотограф и всичко ще бъде качено в интернет.

Опитах се да изтикам мрака и се усмигнах сковано.

— Радвам се да го чуя. Е, в такъв случай какво ще кажете да отидем да го отпразнуваме? Вечерята е от мен.

Лицето на Джил се помрачи.

— С Анджелина ще вечеряме с нашата учебна група. Искам да кажа, че бих могла да отменя този ангажимент. До изпитите остава още цял месец, така че винаги мога да...

— Остави — махнах с ръка и се изправих. — Поне единият от двамата ни в тази връзка трябва да е подготвен за изпитите. Иди да се забавляваш. По-късно ще ти позвъня.

Никой не се опита да ме спре, но Треј Хуарес скоро ме настигна. Може би той беше най-странната личност в нашата компания — човек, който някога беше член на група ловци на вампири. Но прекъсна връзките си с тях, защото те бяха побъркани и защото се влюби — противно на здравия разум — в Анджелина. Те двамата бяха единствените сред нас, които поне имаха някаква що-годе щастлива любов. Знаех също, че се опитваха да я скрият от нас, останалите нещастни души.

— Как точно смяташ да се прибереш у дома? — попита Треј.

— Кой казва, че се прибирам у дома? — парирах аз.

— Аз. Стига с това висене по баровете и безкрайно купонясване.

Изглеждаш ужасно.

— Ти си вторият за днес, който ми го казва.

— Е, тогава може би не е зле да започнеш да слушаш — отсече той и ме поведе към паркинга за учениците. — Качвай се, аз ще шофирам.

Предложението не го затрудняваше особено, защото сега той беше мой съквартирант.

Отначало не беше така. Треј беше ученик в „Амбъруд“ и живееше в общежитието като всички останали. Той беше роден и отрасъл в семейство на ловци на вампири. Те се наричаха Воини на светлината и относно общуването между хора и вампири имаха същите предубеждения и предразсъдъци като алхимиците. Но докато мисията на алхимиците беше да крият съществуването на вампирите от човешката раса, воините бяха много по-свирепи и преследваха вампирите, с цел да ги унищожат. Те твърдяха, че воюват само със стригоите, но не бяха приятелски настроени нито към мороите, нито към дампириите.

Когато бащата на Треј узна за връзката му с Анджелина, той подходи по съвсем различен начин от бащата на Сидни. Вместо да отвлече сина си и да го скрие незнайно къде, господин Хуарес просто се отрече от Треј и му отрязва издръжката. За късмет на Треј, обучението му бе платено до края на учебната година. Но не и дневните разходи и пансионът, затова преди няколко месеца се наложи Треј да освободи стаята си в общежитието в „Амбъруд“. Той цъфна на прага ми с предложението да ми плаща наем от мизерната заплата, която получаваше в кафенето, за да може да завърши обучението си.

Аз го приех с отворени обятия и отказах да ми плаща наем, знаейки, че точно това би искала Сидни. Единственото ми условие беше никога да не ги заварвам да се натискат с Анджелина на дивана ми.

— Задъних се — промърморих след няколко минути, изминати в неловко мълчание.

— Това някаква вампирска шега ли е? — попита Трей.

Стрелнах го възмутено с поглед.

— Знаеш какво искам да кажа. Провалих се. Никой не е искал кой знае колко много от мен. Трябваше само да отида на ревюто и, а аз прецаках всичко.

— И на теб не ти е лесно — отвърна Трей дипломатично.

— Както и на всички останали. По дяволите, да вземем теб например. Цялото ти семейство се отрече от теб и направиха всичко по силите си, за да те изритат от училище. Но ти намери начин да се справиш, продължи да учиш и едновременно да спортуваш, като междувременно дори успя да спечелиш стипендия. — Въздъхнах тежко. — А аз пропаднах още в подготвителния клас. На днешния изпит сигурно ще ме скъсат, както и на още няколко, ако тази седмица има още, което е много вероятно. Дори не зная точно колко.

— Да, но аз все още имам Анджелина. А заради това си заслужава да преглътнеш всякакви гадости. Докато ти... — Трей не можа да довърши и аз видях как по загарялото му лице премина болезнена сянка.

Приятелите ми в Палм Спрингс знаеха за Сидни и мен. Те бяха единствените в света на мороите (или в човешкия свят, който криеше мороите), които знаеха за любовта ми със Сидни. Те също страдаха заради случилото се с мен и нея. И също обичаха Сидни. Разбира се, не колкото мен, но тя беше изключително предана и лоялна и приятелите ѝ държаха много на нея.

— На мен също ми липсва — рече Трей тихо.

— Трябваше да направя повече — промърморих и се свих на седалката.

— Ти направи много. Повече, отколкото на мен би ми хрумвало да сторя. И нямам предвид само сънищата, които създаваш, за да я достигнеш. Искам да кажа, че ти не остави на мира баща ѝ, притисна мороите, превърна в ад живота на това момиче Мора... опита всичко възможно.

— Много ме бива да дразня другите — признах си.

— Но просто се натъкваше на непробиваема стена, това е всичко. Те наистина отлично умеят да пазят местонахождението ѝ в тайна. Но рано или късно, ще допуснат грешка, защитната им стена ще се пропука и ти ще намериш тази пролука. И аз ще съм редом с теб. Както и всички останали.

Окуражаващата тирада не беше типична за него, но за съжаление, не успя да повдигне духа ми.

— Нямам понятие как ще намеря тази пролука.

Очите на Трей се разшириха.

— Маркърс.

Поклатих глава.

— Той също изчерпа всичките си ресурси. Не съм го виждал от месец.

— Не. — Трей посочи с поглед, докато паркираше колата пред жилищната сграда, в която се намираше апартаментът ми. — Ето го там. Маркърс.

И наистина. Там, седнал на стъпалата пред сградата, беше Маркърс Финч — бунтовник и бивш алхимик, който насърчаваше Сидни да мисли самостоятелно и се опитваше, засега напразно, да открие местонахождението ѝ. Отворих вратата, преди Трей да спре колата.

— Няма да се появи тук, ако няма новини — изрекох развълнувано, скочих от автомобила и хукнах тичешком през тревата.

Цялата ми досегашна летаргия бе пометена от избуялата надежда. Най-после се бе случило. Маркърс бе успял. Бе открил отговорите.

— Какво става? — попитах нетърпеливо. — Намери ли я?

— Не съвсем. — Маркърс се изправи и приглади назад русата си коса. — Да влезем вътре и да поговорим.

Трей беше не по-малко развълнуван от мен, докато съпровождахме Маркърс до дневната. Двамата с Трей заставахме срещу него, скръстили ръце пред гърдите.

— Е? — попитах.

— Сдобих се със списък с местата, които вероятно алхимиците използват като поправителни центрове — поде Маркърс, но не

изглеждаше особено въодушевен, както би трябвало да бъде при подобна новина. Вкопчих се в ръката му.

— Това е невероятно! Ще започнем да ги проверяваме и...

— Те са трийсет — прекъсна ме рязко бившият алхимик.

— Но нали току-що каза...

Маркърс вдигна ръка.

— Нека първо ти обясня, след това можеш да се изкажеш. Този списък, до който се добраха информаторите ми, съдържа имената на градовете в Съединените щати, където според техните сведения алхимиците са разположили поправителните си и другите си оперативни центрове. Информацията е отпреди няколко години и макар че източниците ми потвърждават, че във всеки от указаните в списъка градове има изградени поправителни центрове, ние не знаем със сигурност точно кой в крайна сметка са избрали — нито дори кой район са предпочели. Има ли начини да го разберем? Разбира се, и аз познавам хора, които могат да започнат да ровят наоколо. Но трябва да се проверява град по град, което ще отнеме известно време.

Надеждата и ентузиазмът, разцъфнали, когато видях Маркърс, започнаха да повяхват.

— Нека отгатна: известно време означава няколко дни?

Той смръщи чело.

— Към всеки случай ще се подхожда индивидуално, в зависимост от трудностите при проучването на всеки град, което може да отнеме по няколко дни на град. А може и няколко седмици.

Не мислех, че мога да се почувствам по-зле след изпита и издънката с Джил, но очевидно съм се лъгал. В пълно отчаяние се свлякох на дивана.

— По няколко седмици за трийсет града. Това може да отнеме година.

— Освен ако имаме късмет и тя се окаже в първия град от списъка. — Виждах, че дори самият той не вярваше на думите си.

— Да, ами не бих казал, че досега можем да се похвалим с голям късмет — мрачно отбелязах. — Не виждам причина занаяпред да ни провърви повече.

— Все пак е по-добре от нищо — обади се Трей. — Това е първата истинска следа, с която разполагаме.

— Трябва да намеря баща й — промърморих. — Трябва да го открия и чрез внушението да го заставя да ми каже къде, по дяволите, е тя.

Всичките ми опити да срещна Джаред Сейдж се бяха провалили безславно. Успях да открия телефона му и му позвъних, но той веднага ми затвори. Внушението не действаше особено добре по телефона.

— Дори и да го намериш, той навярно няма да знае — побърза да ме залее със студена вода Маркърс. — Те пазят тайните си дори един от друг именно с цел да се защитят от принудително признание.

— Както и ние. — Изправих се и се запътих към кухнята, за да си приготвя коктейл. — Отново сме в задънена улица. Ела отново след година, след като провериш всички градове от списъка.

— Ейдриън... — подхвана Маркърс, по-потиснат от всякога. Обикновено от него струеше толкова дръзка самоувереност, че можеше да позира за рекламен плакат.

Реакцията на Трей беше много по-прагматична.

— Повече никакъв алкохол. За днес ти стига, човече.

— Аз ще преценя — сопнах се. Вместо да си приготвя коктейл, просто грабнах наслуки две бутилки. Никой не се опита да ме спре, когато отидох в стаята си и тръшнах вратата.

Преди да започна соло купона, се опитах отново да стигна до Сидни в съня й. Не беше лесно, тъй като все още се чувствах замаян след изпитата следобеда водка, но успях да уловя проблясващите нишки магия. Както обикновено, нищо не се случи, но увереността на Маркърс, че Сидни се намира в Съединените щати, ме накара да се опитам. На Източното крайбрежие беше рано привечер и аз трябваше да проверя, в случай че си е легнала рано. Очевидно не беше.

Скоро след това отново потърсих утеха в алкохола, отчаяно нуждаейки се да залича всичко. Училището. Джил. Сидни. Не мислех, че е възможно да се срина до такива низини, да усещам емоциите си толкова мрачни и безнадеждни, че нямаше начин да ги извися до някакво съзидателно чувство. Когато се разделих с Роуз, мислех, че не бих могъл да преживея по-голяма загуба. Оказа се, че съм се лъгал. Между нас двамата никога не е имало нищо реално. Това, което бях изгубил с нея, беше вероятността.

Но със Сидни... със Сидни, аз имах всичко — и изгубих всичко. Любов, разбиране, уважение. Усещането, че двамата сме станали по-

добри благодарение един на друг и можем да се справим с всичко, стига да сме заедно. Само че вече не бяхме заедно. Те ни бяха разделили и аз не знаех какво ще стане сега.

Центърът ще издържи. Сидни измисли за нас това мото, използвайки стих от поемата „Второто пришествие“ от Уилям Бътлър Йейтс. Понякога, в най-мрачните си мигове, аз се боях, че оригиналният стих е много по-подходящ: *Разпадат се нещата; центърът не издържа.*

Напих се до пълна забрава и се събудих посред нощ с ужасно главоболие. Повдигаше ми се, но когато се довлякох до банята, не можах да повърна. Само се почувствах още по-нещастен. Може би защото четката за коса на Сидни все още лежеше на полицата, напомняйки ми за нея. Или може би защото бях пропуснал вечерята, а и не можех да си спомня кога за последен път бях пил кръв. Нищо чудно, че бях в такова ужасно състояние. Постоянният тренинг през годините ме бе направил толкова издръжлив на алкохол, че рядко ми ставаше зле, така че навярно този път наистина здравата бях прекалил. Най-разумно беше да пия вода, да изпия литри вода, ала вместо това реших да продължа със саморазрушението. Върнах се в стаята, за да си наляя още едно питие, и накрая успях да достигна още по-отвратителни низини.

Главата и стомахът ми се успокоиха чак на зазоряване, дори успях да се унеса в неспокоен сън, прекъснат след няколко часа от почукване по вратата. Мисля, че беше доста тихо, но заради все още пулсиращата болка в главата ми прозвуча като удар на ковашки чук.

— Върви си — изхъхрих, взирайки се с помътен поглед във вратата.

Трей надникна в стаята.

— Ейдриън, има някой, който иска да говори с теб.

— Вече чух каквото имаше да ми казва Робии Худ — отрязах го.
— Приключих с него.

Вратата се отвори по-широко и някой мина покрай Трей. При все че от движението ми се зави свят, все пак успях да седна в леглото, за да се вгледам по-добре. Ченето ми увисна и аз се зачудих тъпоумно дали не халюцинирам. Нямаше да ми е за пръв път. Обикновено си представях леля Татяна, но това видение беше съвсем живо и много

красиво, огряно от слънчевия лъч, подчертаващ високите изсечени скули и русата коса. Но нямаше как тя да е тук.

— Мамо? — промълвих смаяно.

— Ейдриън. — Тя се плъзна грациозно в стаята, седна до мен на леглото и нежно докосна лицето ми. Ръката и бе хладна върху пламтящата ми кожа. — Ейдриън, време е да се прибереш у дома.

ГЛАВА 3

СИДНИ

Можех да простя светлинното шоково шоу на алхимиците, част от тактиката им да ме стреснат, защото, когато отново можех да виждам що-годе нормално, те ми предложиха да взема душ.

Стената в килията ми се отвори и бях приветствана от млада жена, навярно пет години по-възрастна от мен. Беше облечена в строг костюм в любимия стил на алхимиците, а черната ѝ коса бе прибрана отзад в елегантен френски кок. Гримът ѝ беше безупречен и ухаеше на лавандула. Златната лилия върху бузата ѝ сияеше. Зрението ми все още не беше съвсем възстановено, но щом застанах до нея, осъзнах с особена острота сегашното си състояние — не се бях къпала от векове, а ризата ми приличаше на парцал за миене на пода.

— Казвам се Шеридан — каза хладно тя, без да поясни дали е малкото ѝ име, или фамилията. Зачудих се дали гласът ѝ е един от онези, които звучаха в килията ми. Бях сигурна, че работят на смени и използват някаква компютърна програма за синтез на гласа, за да звучи винаги еднакво. — Аз съм настоящият директор на този център. Моля, последвай ме.

Тя зави надолу по коридора с черните си кожени обувки с токчета, а аз се подчиних безмълвно. Не смеех да проговоря. При все че в килията имах известна свобода на движенията, ограниченията и недостатъчното ходене си казваха думата. Скованите ми мускули протестираха против промяната и аз вървях бавно зад нея, пробождана от остри болки при всяка крачка. Минахме покрай редица врати без обозначения и аз се запитах какво ли имаше зад тях. Може би още тъмни килии и филтрирани гласове? Нито една нямаше табела с надпис „Изход“, което тукатси ме обезпокои. Нямаше нито прозорци, нито нещо друго, което би ми помогнало да се измъкна от това място.

Шеридан бе стигнала до асансьора доста преди мен и търпеливо ме чакаше. Когато влязохме в кабината, се качихме един етаж по-горе и се озовахме в подобен празен коридор. Една от вратите водеше към

помещение, което приличаше на баня в гимнастически салон, с облицован с плочки под и общи душеве в кабинки. Шеридан посочи една от тях, в която върху полица имаше сапун и шампоан.

— Водата ще тече пет минути, след като я пуснеш — предупреди ме тя. — Използвай я разумно. Когато свършиш, отвън ще намериш дрехи. Аз ще те чакам в коридора.

Тя излезе от съблекалнята, привидно предлагайки ми уединение, но аз не се съмнявах, че все още ме наблюдават. Откакто попаднах тук, бях изгубила всички илюзии относно скромността. Започнах да свалям ризата, когато забелязах огледало върху стената до мен, но още по-важно — видях отражението насреща ми.

Знаех, че изглеждам ужасно, но сблъскването с реалността е нещо съвсем различно. Първото, което ме потресе, беше колко много бях отслабнала — каква ирония, имайки предвид постоянната ми мания да бъда слаба. Определено бях постигнала целта си и я бях задминала. Вече не бях слаба, а болезнено недохранена и това си личеше не само по ризата, която висеше като на закачалка, но и по изпитото ми лице с хлътнали скули. С този празен поглед, тъмните сенки по очите и бледата от липса на слънчева светлина кожа приличах на човек едва оцелял от смъртоносна болест.

Косата ми също беше в отвратително състояние. Мислех, че съм успяла да я измия прилично в непрогледния мрак на килията, но това се оказа жестока заблуда. Някога лъскава и блестяща, сега беше мазна и висеше на сплъстени и жалки кичури. Несъмнено все още бях руса, но цветът бе помътнял и станал по-тъмен от мръсотията и потта, които не можеха да се изтъркат с влажна кърпа. Ейдриън винаги казваше, че косата ми прилича на разтопено злато, и се шегуваше, че все едно имам ореол. Какво би казал сега?

Ейдриън не ме обича заради косата ми — помислих си, взирайки се в очите си в отражението. Бяха разсъдливи и кафяви. Все още същите. — Това е само външност. Моята душа, моята аура, моят характер... не са се променили.

Изпълнена с решителност, аз се извърнах от отражението, когато забелязах нещо друго. Косата ми беше по-дълга от последния път, когато я бях видяла, може би около два сантиметра и половина. При все че отлично знаех, че краката ми отчаяно се нуждаят от бръснене, в онази килия няха никаква представа за състоянието на косата ми.

Сега се опитах да си припомня колко бързо расте косата. Около сантиметър и малко на месец? Това означаваше, че съм била тук най-малко два месеца, а най-вероятно три, имайки предвид драстичната загуба на килограми. Шокът от това бе много по-ужасяващ от външността ми.

Три месеца! Те бяха откраднали три месеца от живота ми, тъпчейки ме с наркотици в тъмнината.

Какво бе станало с Ейдриън? С Джил? С Еди? Много неща можеха да се случат в живота им за три месеца. Дали бяха добре и в безопасност? Все още ли бяха в Палм Спрингс? В гърдите ми се надигна нова вълна на паника, но аз храбро се постарях да я сподавя. Да, беше минало много време, но нямаше да позволя на реалността да ми повлияе. И без това с интелектуалните си игри алхимиците се опитваха да прекършат волята ми и нямаше нужда и аз да им помагам.

Но все пак... три месеца.

Смъкнах жалкото подобие на дреха, пристъпих в кабината и дръпнах завесата. Когато завъртях крана и потече гореща вода, едва се удържах да не се свлека на пода от неземна наслада. През последните три месеца постоянно бях скована от студ, а ето че сега имах цялата топлина на света, за която копнеех. Е, не чак цялата. Завъртях крана на топлата вода докрай. Всъщност исках това да не е душкабина, а вана и просто да потъна в живителната топлина. Но и душът беше великолепен и аз затворих очи, въздъхвайки със задоволство, каквото не бях изпитвала от доста време.

Тогава си спомних предупреждението на Шеридан. Отворих бързо очи и взех шампоана. Измих си косата три пъти, надявайки се, че е достатъчно, за да отмие полепналата мръсотия. Навярно щяха да са нужни още няколко душа, за да се почувствам отново чиста. След това затърках тялото си със сапуна, докато кожата ми стана розова и грапава, ухаеща леко на антисептик. Накрая застанах под горещата вода и се наслаждавах на невероятното блаженство, докато не я спряха.

Когато излязох, намерих дрехи, прилежно сгънати върху пейката. Бяха най-обикновени — широки панталони и риза, каквито носеха болничните работници или затворниците. Жълтокафеникави, разбира се, за да отговарят на вкуса и стила на алхимиците. Бяха ми дали също чорапи и чифт кафяви обувки, нещо средно между мокасини и чехли. Не се учудих, че бяха точно моят размер. Един гребен довършваше

дарения комплект — нищо особено, но достатъчно, за да се постигне някакво подобие на спретнатост и чистота. Не можеше да се каже, че отражението, което ме гледаше сега, изглежда отлично, но определено се бе подобрило.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Шеридан с усмивка, която не достигна очите ѝ. Каквито и успехи да бях постигнала във външния си вид, бледнееха в сравнение със семплата ѝ елегантност, но се утешавах с мисълта, че не бях загубила самоуважението си и все още можех да мисля самостоятелно.

— Да — отвърнах. — Благодаря.

— Това също ще ти е нужно — рече тя и ми подаде малка пластмасова карта. Тя съдържаше името ми, щрих код и моя снимка, направена в много по-добри времена. Малкият пластмасов кламер отзад позволяваше да се прикрепва към яката.

Шеридан ме поведе отново към асансьора.

— Радваме се, че избра пътя към изкуплението и спасението. Наистина. Нямам търпение да ти помогна да се върнеш към светлината.

Асансьорът ни отведе на друг етаж и в нова стая, в която имаше маса и татуист. Успокоението след горещия душ и истинските дрехи мигом се изпари. Нима смятаха да опреснят татуировката ми? Разбира се, как можех да се съмнявам. Защо да разчитат само на психологически и физически тормоз, когато можеха да добавят елемент на магически контрол?

— Трябва само малко опресняване — обясни Шеридан жизнерадостно. — Минало е доста време от последното.

Всъщност беше миналата година, но аз знаех какво искат да постигнат тя и останалите. Татуировките на алхимиците съдържаха мастило с омагьосана моройска кръв, пропита с внушение, предназначено да усили лоялността ни към организацията на алхимиците. Очевидно моята вече не ми въздействаше достатъчно. Магическо или не, внушението представляваше силно хипнотично влияние, което можеше да се преодолее при достатъчно силна воля. Те вероятно щяха да удвоят обичайната доза с надеждата да стана поотстъпчива и сговорчива, за да се поддам на всякаква словесна риторика и влияние.

Ала те не знаеха, че аз бях предприела мерки за самозащита. Преди да ме отвлекат, бях създала ново мастило, използвайки човешка магия, от която алхимиците се ужасяваха не по-малко. От всички данни, с които разполагах, новото мастило неутрализираше всяко внушение в мастилото с моройска магия. За съжаление, няхах възможност да инжектирам това мастило в моята татуировка и да си осигуря допълнителна защита. Разчитах единствено на твърдението на една вещица, която познавах, че способността ми да правя магии ме предпазва. Според нея пропитата в кръвта ми човешка магия ще противодейства на вампирската кръв в татуировката на алхимиците. Разбира се, няхах възможност да практикувам магическите си умения в килията и можех само да се надявам, че заниманията ми в миналото са ме белязали за постоянно.

— Стани отново една от нас — изрече Шеридан, когато иглата на татуиста докосна лицето ми. — Признай греховете си и потърси изкуплението. Присъедини се към нашата битка да опазим човечеството от покварата на вампирите и дампириите. Те са създания на злото и не са част от естествения порядък.

Настръхнах и това нямаше нищо общо с иглата, пронизваща кожата ми. Ами ако това, което ми бяха казали, не е вярно? Ако човешката магия не може да ме предпази? Ако в този момент мастилото на алхимиците прониква в кръвта, използвайки коварната си сила, за да деформира мислите ми? Това беше един от най-големите ми страхове — да манипулират съзнанието ми. Тази мисъл ме скова от ужас и аз почувствах, че се задушавам. Татуистът спря и попита дали не ме боли. Преглътнах и поклатих глава, за да продължи, опитвайки се да прикрия паниката си.

Когато той свърши, не мислех, че се чувствам по-различно. Все още обичах Ейдриън и приятелите ми морои и дампири. Дали това беше достатъчно? Или мастилото щеше да започне да действа след известно време? А ако моята магия не е могла да ме защити, ще намеря ли достатъчно сили, за да се спася? Очевидно бях преодоляла предишното опресняване на татуировката. Дали и този път щеше да се получи?

Когато татуистът приключи с работата си, Шеридан ме поведе навън, бържейки непринудено, като че ли току-що съм посетила салон

за красота, а не съм била подложена на опит да манипулират разума ми.

— Аз винаги се чувствам толкова освежена след тази процедура. А ти?

За мен беше непонятно, че тя можеше да се държи толкова безгрижно, като че ли бяхме две приятелки, излезли на разходка, когато тя и алхимиците ме бяха затворили за месеци, гладуваща и полугола, в тъмната килия. Нима очакваше да бъда благодарна за душа и топлите дрехи и да им простя всички изтезания? Да, осъзнах след минута, тя наистина го очакваше. Навярно имаше много хора, излезли от онзи мрак и готови на всичко, за да си върнат обичайните житейски удобства.

Докато се изкачвахме с асансьора към друг етаж, забелязах, че мислите ми са се прояснили и сетивата ми са много по-изострени, отколкото през последните месеци. Навярно имаше основателна причина. Вече не ме упояваха с онзи газ, не и докато Шеридан беше с мен, и вероятно това бяха първите глътки чист въздух, които вдишвах от дълго време. Досега не бях осъзнала шокиращата разлика. Сега Ейдриън може би щеше да ме достигне в съня, но това трябваше да почака. Поне бих могла отново да упражнявам магиите си сега, когато организмът ми не беше отровен от опиатите, и се надявах, че ще съм достатъчно силна, за да се боря срещу последиците от татуировката. Трябваше да издебна момент, когато нямаше да ме наблюдават, което обаче беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

В следващия коридор, по който поехме, имаше редица от еднакви стаи с отворени врати и вътре се виждаха тесни легла. Продължих да следя зорко всичко, покрай което минавахме — всеки етаж и стая, търсейки някакъв изход, който, изглежда, обаче не съществуваше. Шеридан ме въведе в стая, върху чиято врата бе изписана цифрата осем.

— Винаги съм смятала, че осем е щастливо число — довери ми тя. — Римува се с велик. Тя кимна към едното от двете легла в стаята. — Онова е твоето.

За миг толкова се потресох от вида на леглото, че не осъзнах цялото значение на думите ѝ. Не че изглеждаше удобно, но все пак беше легло. Не можеше да се сравнява с бетонния под на килията, независимо от грубия матрак и тънките чаршафи от същия плат,

каквато беше и ризата, която доскоро носех. Несъмнено можех да спя на това легло. Можех да спя и да сънувам Ейдриън...

— Съквартирантка ли имам? — попитах, когато най-после забелязах другото легло. Беше трудно да се каже дали стаята е обитавана, тъй като нямаше никакви лични вещи.

— Да. Казва се Ема. От нея можех да научиш много. Ние сме изключително горди с напредъка й — рече Шеридан и заизлиза от стаята. Очевидно нямаше да се задържим дълго тук. — Хайде да вървим. Сега ще се срещнеш с нея и останалите.

Коридорът, който се разклоняваше от главния, водеше покрай помещения, приличащи на празни класни стаи. Докато приближавахме към края на коридора, долових нещо, което притъпените ми сетива отдавна не бяха усещали: миризмата на храна. Истинска храна. Шеридан се бе запътила към столовата. Глад, който не подозирах, че мога да изпитвам, накара стомаха ми болезнено да се свие. Толкова бях свикнала с оскъдната затворническа диета, че бях забравила за нормалните потребности на тялото си. Чак сега осъзнах колко силно копнея за нещо различно от хладката блудкава каша.

Столовата беше много по-малка от тази в „Амбъруд“. Имаше пет маси, три, от които бяха заети от хора със същите жълто-кафяви униформи, подобни на моята. Както изглеждаше, това бяха моите съкилийници, всички със златни лилии. Бяха дванайсет на брой, което означаваше, че аз съм щастливото тринайсето число. Запитах се какво ли би помислила Шеридан за това. Останалите затворници бяха с различна възраст, пол и раса, макар че бях готова да се обзаложа, че са американци. Част от стратегията в някои затвори беше да се почувстваш чужденец. Тъй като целта на този беше да ни изведе отново на праведния път, най-вероятно беше да ни смесят с хора с обща култура и език — такива, каквито бихме искали да станем, ако се постареем достатъчно упорито. Докато ги наблюдавах, се запитах какви ли са техните истории и дали някой от тях би могъл да ми бъде съюзник.

— Това е Бакстър — оповести Шеридан и кимна към мъж със строго лице, в бели дрехи. Той стоеше зад един прозорец, гледащ към трапезарията, откъдето вероятно подаваше храната. — Готви много вкусно. Сигурна съм, че ще ти хареса. А това е Адисън. Тя надзирава обяда и занятията по изобразително изкуство.

Ако не беше това пояснение, нямаше да разбере, че Адисън е жена. Беше около петдесетгодишна, облечена в същия строг костюм като Шеридан, но не толкова стилизиран, и стоеше до стената, наблюдавайки зорко присъстващите. Косата ѝ беше обръсната почти нула номер, имаше грубо ъгловато лице, странно контрастиращо с факта, че невъзмутимо дъвчеше дъвка. Златната лилия беше единствена ѝ украса. Никога не би ми хрумвало, че преподава изкуство, което на свой ред ме накара да осъзная още нещо.

— Ще посещавам часове по изобразително изкуство?

— Разбира се — отговори Шеридан. — Творчеството действа лечебно на душата.

Тихите разговори в столовата секнаха, когато двете с нея влязохме и останалите ни забелязаха. Всички, както надзирателите, така и надзираваните, извърнаха очи към нас. Никой не изглеждаше приятелски настроен.

Шеридан се прокашля, сякаш и без това вече не бяхме центърът на всеобщото внимание.

— Слушайте всички. Имаме нова гостенка, която бих искала да ви представя. Това е Сидни. Тя вече приключи с времето за размисъл и няма търпение да се присъедини към всички вас по пътя ви към изкуплението и пречистването.

Отне ми секунда, за да се досетя, че „време за размисъл“ те навярно наричаха заточението в единичната тъмна килия.

— Зная, че ще ви бъде трудно да я приемете — продължи Шеридан със сладниково мил глас. — И не ви виня. Тя не само все още е обгърната от мрака, но е била осквернена по най-нечестивите и пагубни начини: чрез интимна и любовна връзка с вампир. Ще ви разбира, ако не пожелаете да общувате по-отблизо с нея от страх да не се омърсите, но се надявам, че поне ще я споменавате в молитвите си. Ще се видим по-късно по време на груповата изповед.

Бях нервна и неспокойна, откакто излязох от килията, но когато тя се извърна, за да си тръгне, ме обзе нова паника.

— Почакай. Какво трябва да правя?

— Да се нахраниш, разбира се. — Огледа ме от главата до петите. — Освен ако не се тревожиш, че ще напълнееш. От теб зависи.

Остави ме в притихналата столова. Всички извърнаха очи към мен. Напуснах един ад, за да се озова в следващия. Никога през живота

си не се бях чувствала толкова притеснена, изложена на показ пред тези непознати, след като всичките ми тайни бяха публично разкрити. Трескаво обмислях какво да предприема. Каквото и да е, стига да ме отдалечи от втренчените погледи и да ме приближи поне с една стъпка до свободата и Ейдриън. Нахрани се, беше ми казала Шеридан. Как можех да го направя? Тук не беше като в „Амбъруд“, където още при приемането ти определят студенти от горните курсове, които да ти помагат. Всъщност Шеридан се постара максимално, за да не ми се притече някой на помощ. Предположих, че това е една от гениалните им тактики, целяща да ме накара да се опитвам отчаяно да спечеля одобрението на останалите и навярно да приема някой, например Шеридан, за своя единствена „приятелка“.

Размишленията за психологията на алхимиците ме успокоиха. Да разсъждавам логически и разгадавам пъзели, беше нещо, с което можех да се справя. Добре. Щом искат да се грижа за себе си, така да бъде. Отдалечих се от останалите и се приближих към прозореца, зад който Бакстър ме посрещна с гримаса. Изправих се пред него очаквателно, с надеждата това да се окаже достатъчно. Но не беше.

— Хм, извинявай — заговорих тихо. — Може ли да... — Кое хранене имаше Шеридан предвид? Докато бях сама в онази килия, бях изгубила представа за времето — ... получа нещо за обяд?

Той изсумтя в отговор, извърна се и се отдалечи, за да се заеме с нещо, което не можех да видя. Когато се върна, ми подаде табла с доста скромно съдържание.

— Благодаря — казах и я поех. Ръката ми, без да иска, се докосна до една от неговите, облечена в ръкавица. Той възкликна изненадано, а лицето му се изкриви от отвращение. Свали предпазливо ръкавицата, която бях докоснала, хвърли я и взе нова.

Аз останах да се взирам в него слисано, сетне се обърнах и се отдалечих с таблата. Дори не си дадох труд да приближа към някой от останалите, а седнах край една от празните маси. Мнозина от присъстващите продължиха да ме зяпат, но някои възобновиха храненето и тихите си разговори. Опитах се да не мисля дали говорят за мен и вместо това се съсредоточих върху храната. Имаше малка порция спагети, залята с готов червен сос от консерва, банан и мляко с 2% масленост. Преди да дойда тук, в ежедневието си никога не бих се докоснала до нито един от тези продукти. Щях да се разглаголявам за

съдържанието на мазнини в млякото и да изтъкна, че бананите са най-калоричният плод. Щях да изразя съмнение относно качеството на месото и съдържанието на концентратите в консервирания сос.

Но всички тези претенции сега бяха далечно минало. Това беше храна. Истинска храна, а не някаква водниста и безвкусна каша. Първо изядох банана, като спирах, за да си поема дъх, и едва се сдържах да не изпия млякото на екс. Нещо ми подсказваше, че Бакстър няма да е склонен да ми даде допълнително. Със спагетите бях по-предпазлива, защото логиката ме предупреждаваше, че стомахът ми няма да възприеме добре рязката смяна на диетата. Ала стомахът ми, изглежда, не беше съгласен и искаше да омета всичко докрай и да оближа чинията. След това, което бях яла през последните месеци, имах чувството, че тези спагети току-що са доставени от най-реномирания ресторант в Италия за претенциозни чревоугодници. Бях спасена от изкушението да изям всичко от тих звън, прозвучал внезапно минути по-късно. Всички затворници станаха вкупом и отнесоха таблите си до големия контейнер за отпадъци, наблюдаван зорко от Адисън. Изпразниха остатъците от храната и подредиха прилежно таблите върху количката, оставена редом. Аз побързах да направя същото и ги последвах, когато излязоха от столовата.

След реакцията на Бакстър на случайното ми докосване, реших да спестя на другите затворници наказанието да са близо до мен и останах на прилично разстояние от тях. Всички се стълпихме в тесния коридор и ловките маневри, които събратята и сестрите ми по заточение правеха, за да не се докоснат дори бегло до мен, при други обстоятелства навярно щяха да бъдат комични. Онези, които имаха късмета да стоят по-далеч, се стараеха да избегнат всеки зрителен контакт, преструвайки се, че не съществувам. Онези, принудени да стоят по-близо, ме фиксираха с ледени погледи и аз бях шокирана, когато чух нечий омерзен шепот: „Курва!“.

Бях се подготвила да понеса много неща и очаквах да ме наричат с най-злостни имена, ала това ме стълписа. Изненадах се, че толкова ме заболя.

Последвах тълпата в класната стая и зачаках всички да се настанят по местата си, за да не заема нечие място. Когато най-сетне избрах един празен чин, двама, които бяха най-близо, преместиха своите по-далеч от мен. Навярно бяха два пъти по-възрастни от мен,

което правеше ситуацията още по-тъжна и нелепа. Облеченият в костюм алхимик, който ръководеше занаятието, вдигна рязко глава, когато чу разместването.

— Елза, Стюарт. Това не е мястото, определено за чиновете ви.

Разочаровани, двамата преместиха чиновете си отново в предишните им спретнати редици — любовта на алхимиците към строг ред и порядък бе победила страха им от злото. Обаче от свирепите погледи, които ми метнаха Елза и Стюарт, стана ясно, че това мъмрене ще бъде добавено към списъка ми с греховете.

Инструкторът се казваше Харисън и аз отново се запитах дали това беше малко, или фамилно име. Той беше по-възрастен алхимик с оредяла бяла коса и носов глас и много скоро разбрах, че е тук, за да ни осведоми за текущите събития. За миг се развълнувах, че ще узная някои новости от външния свят, но много скоро ми стана ясно, че той има съвсем тясно специализирано отношение към текущите събития.

— Какво виждаме на това изображение? — попита, когато върху гигантския екран на стената срещу редиците с чиновете се появи страховитата снимка на две момичета с разкъсани гърла. Няколко ръце се вдигнаха и той посочи тази, която беше първа.

— Ема?

— Нападение на стригои, сър.

Това ми беше известно, но повече ме интересуваше Ема, моята съквартирантка. Тя бе приблизително на моите години. Седеше на чина толкова неестествено изпъната, че бях уверена — в най-близко време трябваше да очаква проблеми с гръбначния стълб.

— Две момичета, убити край нощен клуб в Санкт Петербург — потвърди Харисън. — Нито едната от тях не е била навършила двайсет години. — Диапозитивът се смени с друга, още по-ужасяваща сцена — по-възрастен мъж, чиято кръв очевидно беше източена. — Будапеща. — Последва още едно изображение. — Каракас. — Следващата снимка. — Нова Скотия. — Той изключи прожекционния апарат и закричи пред чиновете. — Бих искал да ви кажа, че тези снимки са от миналата година. Или поне от миналия месец. Но се опасявам, че не е така. Някой иска ли да отгатне кога са били заснети тези сцени?

Ема веднага вдигна ръка.

— Миналата седмица, сър?

— Правилно, Ема. Проучванията показват, че в сравнение с предишната година нападенията на стригоите са зачестили. На какво според вас се дължи това?

— Защото пазителите не ги преследват както трябва — отговори пак Ема.

О, боже — помислих си, — аз съм съквартирантка със Сидни Сейдж след превъзпитанието.

— Несъмнено това е една от възможните теории — заговори Харисън. — Пазителите предпочитат да защитават пасивно мороите, вместо да преследват активно стригоите за доброто на всички нас. Всъщност, когато бе предложено да се увеличи броят на дампирите чрез по-млад набор, мороите отказаха заради егоистични съображения. Очевидно за тях е достатъчно те да са в безопасност и не изпитват нужда да помагат на нас, останалите.

Трябваше да прехапя език. Знаех, че това не беше истина. Мороите разполагаха с по-малоброен контингент от пазители, защото дампирите не достигаха. А дампирите не можеха да се възпроизвеждат помежду си. Те са били родени във времената, когато хората и мороите свободно са се смесвали. Сега тяхната раса се възпроизвеждаше единствено чрез събиране на морои с дампери, при което винаги се раждаха само деца дампери. Това си оставаше генетична загадка, която озадачаваше дори алхимиците. От приятелите ми знаех, че възрастта на пазителите е обект на оживена дискусия, а Василиса, кралицата на мороите, е особено заинтересувана от подготвения нов декрет. Тя се бореше дампирите да не бъдат признавани за пълноправни пазители, докато не навършат осемнайсет години, но не от себични подбуди, а защото смяташе, че дампирите заслужават шанса да достигнат зрелост, преди да се впуснат в битки със стригоите и да рискуват живота си.

Обаче отлично знаех, че моментът не беше подходящ да споделям възгледите си. Дори и те да го знаеха, никой нямаше да иска да го чуе, а аз не можех да рискувам, като ги заявя на всеослушание. Трябваше да следвам правилата и да се преструвам, че съм поела по пътя на изкуплението и спасението, за да си осигуря колкото може повече привилегии, без значение колко болезнено беше да слушам продължаващата тирада на Харисън.

— Може би друг фактор е, че самите морои способстват за увеличаването на популацията на стригоите. Ако ги попитате, повечето

морои ще заявят, че нямат нищо общо със стригоите. Но може ли да им се доверим, когато те във всеки момент могат да се превърнат в същите отвратителни чудовища? За мороите това на практика е етап в развитието им. Те водят „нормален“ начин на живот, отдадени на децата си и работата си, но след години, когато възрастта им напредне... ами никак не е трудно да се възползват от някой удобен случай и просто да изпият малко повече кръв от „доброволните“ си жертви, а след това да твърдят, че било невинен инцидент и... хоп! — Много трудно беше да се следи мисълта на Харисън заради многото „въздушни“ кавички, които използваше. — И така се превръщат в стригои, безсмъртни и недосегаеми. И защо да не го правят? Мороите не са създания със силна воля, не са като хората. И безспорно не са Сидни духом. Как могат да се съпротивляват срещу съблазънта за вечен живот? — Харисън поклати глава с престорена опечаленост. — Боя се, че тъкмо поради тази причина броят на стригоите не намалява. Нашите така наречени съюзници всъщност не ни помагат.

— А какви са вашите доказателства?

Този глас на несъгласие беше като шок за всички присъстващи — особено когато осъзнаха, че беше моят. Искаше ми се да се сритам здравата и да си взема думите обратно. Само преди два часа ме освободиха от килията! Но вече бе твърде късно — изречени думи, хвърлен камък. Като оставим настрана личния ми интерес към мороите, аз просто не можех да понасям, когато хората представят предположенията и сензациите като факти. Алхимиците би трябвало да го отчетат, имайки предвид, че точно те ме бяха обучили в изкуството на логиката.

Всички отново се вторачиха в мен, а Харисън се приближи към моя чин.

— Ти си Сидни, нали? Много е приятно да те видя в клас, след като съвсем наскоро си приключила времето за размисъл. А още по-приятно е да чуя мнението ти толкова скоро след присъединяването ти към нас. Повечето от новодошлите изчакват благоприятен момент, за да се включат в разговора ни. А сега... ще бъдеш ли така любезна да повториш какво каза преди малко?

Преглътнах и отново се проклех мислено за невъздържаността, ала беше прекалено късно да си взема думите назад.

— Попитах какви са вашите доказателства, сър. Това, което казахте, беше интересно и дори изглеждаше разумно, но ако нямаме доказателства, с които да подкрепим казаното, тогава самите ние ще станем като чудовищата, които сеят лъжи и пропаганда.

Всички около мен дружно ахнаха. Харисън присви очи.

— Разбирам. В такъв случай ти имаш ли обяснение, базирано на „доказателство“? — Нова порция въздушни кавички.

Защо, защо, защо просто не си премълчах?

— Ами, сър — подех бавно, — дори да съществуваха толкова много пазители дампери, колкото са стригоите, дампирите пак няма да бъдат достойни съперници. Почти винаги стригоите са по-бързи и по-силни и макар някои дампери да се сражават индивидуално, много по-често преследват групово стригоите. Ако се анализира действителната популация от дампери, ще се убедите, че тя не може да се сравнява с тази на стригоите. Стригоите далеч превъзхождат по численост дампирите. Те не могат да се размножават така лесно като мороите и хората — или дори като стригоите, ако може така да се каже.

— Е, от това, което казваш — заговори Харисън, — разбирам, че ти си експерт по размножаване с морои. Може би си лично заинтересувана да подпомагаш увеличаването на броя на дампирите, така ли е?

В класа се разнесе кикот и аз, за свой ужас, осъзнах, че се изчервявам.

— Изобщо нямах това предвид, сър. Просто казвам, че ако смятаме обективно да анализираме причината защо...

— Сидни — прекъсна ме той, — опасявам се, че ние нищо няма да анализираме, тъй като е очевидно, че не си напълно подготвена да участваш в разискванията заедно с нас.

Сърцето ми замря. Не, не, не. Няма да ме върнат в мрака, не и когато току-що се бях измъкнала оттам.

Нямах представа какво означаваше това, но двама едри мъжаги в костюми внезапно нахълтаха в класната стая, която вероятно е била по постоянно наблюдение. Опитах се да протестирам пред Харисън, но мъжагите на бърза ръка ме извлякоха в коридора, преди дори да успея да обясня или да призная вината си пред инструктора. Вместо това се опитах да споря с мъжагите, настоявайки, че не съм била правилно разбрана и че ако ми дадат втори шанс, ще можем да се разберем. Те

останаха мълчаливи, с каменни лица, стомахът ми се сви ужасено при мисълта, че отново ще ме заключат в тъмната килия. Бях се отнесла толкова снизходително към това, което възприемах като интелектуални игри на алхимиците, свързани с човешкия комфорт, че не осъзнах колко зависима съм станала от тях. Мисълта отново да бъде лишена от достойнство и задоволяване на основните нужди беше непоносима за мен.

Но този път ме отведоха един етаж по-долу, а не обратно на нивото с килиите. И помещението, в което ме въведоха, беше толкова ярко осветено, че очите ме заболяха. Най-отпред се виждаше голям монитор, както и широко кресло с белезници, прикрепени към облегалките за ръцете. Шеридан стоеше до креслото, както винаги спокойна и ведра... размахвайки спринцовка в ръка.

Но това не беше малка спринцовка на татуировчик. Беше голям, страховит инструмент, от тези, които се използват за инжекциите в болниците.

— Сидни — рече с меден глас тя, докато мъжете ме завързваха в креслото, — колко жалко, че се налага толкова скоро да се видим отново.

ГЛАВА 4

ЕЙДРИЪН

Имах толкова много въпроси към майка ми, че не знаех откъде да започна. Ала най-вече ме вълнуваше какво правеше тя сега тук, тъй като съвсем доскоро излежаваше присъда заради лъжливи показания и възпрепятстване на разследване за убийство.

— По-късно ще имаме достатъчно време да поговорим — настоя тя. — Сега закъсняваме за самолета. Хей, момче от човешката раса, можеш ли да ни намериш един куфар?

— Името му е Трей — казах аз. — И не ми е камериер, а съквартирант. — Отидох до дрешника и извадих куфара, който бях купил при пристигането ми в Палм Спрингс. Мама го взе и започна да опакова вещите ми, все едно отново бях осемгодишен.

— Заминаваш ли? — попита Трей, шашнат не по-малко от мен.

— Предполагам, че да. — Замислих се и внезапно идеята ми се стори страхотна. Защо да се измъчвам още тук, наред пустинята? Сидни изчезна. Джил все по-успешно се учеше да блокира телепатичната ни връзка благодарение на пиянските ми изстъпления напоследък. Освен това й оставаше само месец до завършването на гимназията. — Да — заговорих по-уверено. — Наистина заминавам. Наемът за квартирата е предплатен за цялата есен, така че ти можеш да останеш тук.

Трябваше да се махна от това място, където всичко ми напомняше за Сидни. Тя присъстваше навсякъде, накъдето и да погледна, не само в този апартамент, но и в „Амбъруд“ и дори в целия Палм Спрингс. Всичко тук ми напомняше за нея. Не се бях отказал да я търся, но можех да продължа да го правя от някое друго място, което нямаше да ми причинява толкова силна болка. Може би това беше новото начало, от което се нуждаех.

Това... а и майка ми се бе върнала! Тя много ми липсваше, разбира се, не както Сидни, а и с нея почти няха никакви контакти. Майка ми не желаше да се свързва с мен в сънищата, а баща ми

отказваше да изпълнява ролята на пощальон. Тревожех се как Даниела Ивашков оцелява в затвора, но като я наблюдавах сега, ми се струваше, че престоят там изобщо не ѝ се бе отразил. Както винаги беше елегантна, стилно облечена, с безупречен грим и се движеше из стаята със същите целеустремена увереност и авторитет, тъй присъщи за нея — и изиграли важна роля при арестуването ѝ.

— Ето — рече тя, като ми подаде нещо от скрина. — Сложи си ги. Едва ли ще искаш да ги декларираш в багажа си.

Сведох поглед и видях искрящо творение на бижутерското изкуство от диаманти и рубини, инкрустирани в платина — копчета за ръкавели, подарени ми от леля Татяна. Тя ми ги бе дала за „специални случаи“, сякаш имах всякакви основания да нося хиляди долари на ръкавите си. Може би щеше да бъде различно, ако бях останал в кралския двор. В Палм Спрингс те представляваха неудържима съблазън и веднъж ги заложих, тласкан от отчаяната нужда да се сдобия с пари в брой. Преди да ги пъкна в джоба си, за няколко мига ги стиснах толкова силно, че ръбовете на скъпоценните камъни се връзаха в дланта ми.

Майка ми приключи с подреждането на куфара за по-малко от десет минути. Когато изтъкнах, че е опаковала само малка част от вещите ми, тя махна нетърпеливо с ръка.

— Нямаме време. Ще ти купим всичко необходимо в кралския двор.

Така, значи. Отивахме в кралския двор. Не бях твърде изненадан. Семейството ми притежаваше няколко резиденции по целия свят, но кралският двор на мороите в планината Покъноу в Пенсилвания беше основното им местожителство. Честно казано, беше ми все едно къде ще отидем, стига да беше по-далеч оттук.

Заварих в дневната да ни очаква бдителен пазител. Майка ми го представи като Дейл и добави, че е нашият шофьор. Сбогувах се неловко с Трей, който още изглеждаше объркан от внезапния поврат на събитията. Попита дали искам да предаде някакво съобщение от мен на Джил и останалите, което ме накара да се замисля. Накрая поклатих глава.

— Не е нужно.

Джил щеше да разбере защо имах нужда да замина, защо трябваше да се откъсна от спомените и провалите си. Всичко, което

можех да ѝ кажа лично, щеше да бледнее пред това, което тя щеше да узнае чрез връзката ни. Можеше да разкаже истината на останалите или да измисли някакво убедително оправдание за заминаването ми. Еди щеше да си помисли, че бягам, но оставането ми тук през последните три месеца ме беше приближило само до нещастieto, но не и до Сидни. Може би промяната на обстановката беше точно това, от което се нуждаех.

Майка ми бе запазила за двама ни билети в първа класа за самолета до Пенсилвания, а Дейл седеше от другата страна на пътеката. След като толкова дълго бях водил скромен студентски живот, подобно разточителство отначало ме смути, но колкото по-дълго седях до майка ми, толкова по-естествено ме се струваше. Стюардесата ми предложи напитки, но пулсиращата болка в главата ме застави да помоля само за чаша вода. А освен това исках на бистра глава да чуя това, което майка ми имаше да ми казва.

— Прибрах се у дома преди една седмица — поде тя, сякаш е била на почивка. — Естествено, бях много заета да подреда всичко, но ти за мен си на първо място.

— Как разбра къде да ме намериш? — попитах. Местонахождението ми бе свързано с Джил и се пазеше в пълна тайна. Никой не би рискувал да ѝ го разкрие.

— Получих озадачаващо съобщение — смръщи тя вежди. — Анонимно. В него се казваше, че „в момента ти е много трудно“ и се нуждаеш от мен. Съдържаше адреса и строги указания да не го споделям с никого, тъй като в момента изпълняваш много важна мисия по заповед на кралицата. Дочух някои неща за мисията ти — за усилията ти да ни защитиш от стригите. Много впечатляващо.

В момента му е много трудно. Това бяха думите, с които Джил ме защити снощи пред останалите, задето бях забравил за ревюто ѝ. Едва не изпъшках. Никой нямаше да рискува сигурността на Джил, разкривайки местонахождението ми пред мама — с изключение на самата Джил.

— Някой знае ли, че си тук? — попитах.

— Разбира се, че не — отвърна майка ми с обидено изражение. — Никога не разкривам толкова важни за бъдещето на морите тайни. Ако съществува начин да се унищожат стригите, аз ще изпълня своя

дълг и ще ти помогна във вашата... макар че трябва да призная, скъпи, че ми се струваш малко неразположен.

Явно майка ми смяташе, че провеждаме някакво разследване за стригоите в Палм Спрингс, и аз нямах намерение да я разубеждавам. Надявах се, че няма да има причини да се задълбочаваме по темата, след като вече бях с нея.

— „Неразположен“ е слабо казано — промърморих.

— Какво се е случило? — Тя отпусна ръка върху моята. — Какво не е наред? Ти се справяше толкова добре. Доколкото разбрах, отново посещавах колеж, нали? А и освен това изпълнявах важна мисия за кралицата.

Изведнъж осъзнах, че съвсем забравих за останалите два предмета. Дали трябваше да държа изпити? Или да предам дипломен проект? По дяволите. Бях толкова ошашавен от пристигането на майка ми и възможността да избягам, че всяка мисъл за „Карлтън“ се изпари от главата ми. Навярно бях провалил и последната възможност да завърша успешно колежа. Обаче гордостта в гласа ѝ ме трогна и не посмях да ѝ кажа цялата истина.

— Да, бях зает — отвърнах уклончиво.

— Тогава какво не е наред? — настоя тя.

Срещнах погледа ѝ и съзрях в очите ѝ искрено състрадание, което малцина можеха да видят. Преди да я изпратят в затвора, за повечето хора тя беше високомерната аристократка Даниела Ивашков, студена и безразлична към мненията на околните. Аз също я познавах такава, но в тези редки, драгоценни мигове за мен тя беше само майка. И внезапно разбрах, че искам да споделя с нея истината... или поне приемлива версия.

— Има... ами има едно момиче, мамо.

Тя въздъхна.

— О, Ейдриън, само това ли е?

— Не е само — възкликнах гневно. — Тя беше Момичето. Тази, която промени всичко. Тази, която промени мен.

— Добре, добре — съгласи се тя, опитвайки се да ме успокои. — Извинявай. Какво се случи с нея?

Опитах се да измисля как най-убедително да представя истината.

— Семейството ѝ не ме одобрява.

Сега бе ред на майка ми да се вбеси, предполагайки, естествено, че става дума за момиче морой.

— Но това е нелепо! Ти си потомък на едни от най-благородните моройски фамилии — Тарус и Ивашков. Самата кралица не би могла да желае по-знатен произход. Ако семейството на това момиче не те одобрява, то те несъмнено са били заблудени.

Едва не се усмигнах.

— Ами можем да се съгласим с това.

— Тогава какъв е проблемът? Ако тя е възрастна... о, Ейдриън, кажи ми, че е голямо момиче, а не някоя непълнолетна.

— Пълнолетна е.

По лицето на майка ми пробягна вълна на облекчение.

— В такъв случай тя е способна сама да взема решения и да бъде с теб, независимо от мнението на семейството ѝ. А ако предпочита да се съобразява с тях, тогава не те заслужава и ще ти е по-добре без нея.

Исках да ѝ кажа, че нещата не бяха толкова прости, ала тя не бе възприела добре увлечението ми по Роуз. Да имам връзка с момиче дамфир, беше непростимо. А с момиче от човешката раса — немислимо.

— Мисля, че е свързано с личността ми, а не с родословието ми — казах вместо това.

Майка ми цъкна неодобрително.

— Е, в такъв случай ще видим дали ще се осъзнае. Кой не би искал моето момче? Междувременно се надявам, че няма да позволиш на това да те съсипе. Какво става с теб и момичетата, скъпи? Защо те или не означават нищо за теб, или са всичко? Винаги такава крайност.

— Защото аз не правя нещата наполовина, мамо. Особено когато става дума за любов.

Когато се приземихме, включих телефона си и прочетох есемес от Джил: *„Да, аз бях. Зная, че дойде в Палм Спрингс заради мен, но ми е струва, че ти е време да смениш обстановката. Когато разбрах от Лиса, че са освободили майка ти, си помислих, че за теб ще е добре да я видиш, затова ви помогнах да се съберете. Надявам се, че всичко е наред“*.

„Ти си супер, сладкишче“ — написах в отговор.

Нейният ме накара да се усмигна.

„Още не знаеш и половината. По останалите ти два предмета трябва да предадеш дипломен проект, а не да се явяваш на изпити. Двамата с Трей преровихме апартамента ти и открихме някои от отхвърлените ти проекти и ги предадохме. Не съм сигурна дали ще ги приемат и дали ще получиш заверка, но е по-добре от нищо.“

Ясно. Джил, за разлика от мен, беше следила моите занятия. Аз бях започвал и захвърлял доста проекти, така че нямах представа кои бе предала тя, но при настоящото положение това навярно беше по-добре, отколкото всичко, което бих могъл да подготвя за дипломната оценка. Сега всичко беше в ръцете на съдбата.

Но едно нещо ме озадачаваше, докато Дейл ни откарваше с колата към кралския двор. Майка ми каза, че се е върнала преди седмица. Джил ѝ бе дала адреса ми, което несъмнено я бе накарало да дойде лично, но беше ли необходимо? При все че местоположението на Джил беше тайна. Лиса можеше да осигури надежден начин на майка ми да се свърже с мен веднага след освобождаването си, ако го беше поискала от кралицата. Защо не го бе сторила? Сякаш майка ми съзнателно е отлагала срещата с мен, докато Джил не ѝ бе писала за моите проблеми, и тя чак тогава се е задействала. Дори всичко да беше наред, родната ми майка пак би поискала веднага да се свърже с мен... нали?

Може би прекалено много задълбавах или, както се казва, търсех под вола теле. Не бих могъл да се съмнявам в любовта на майка ми. Каквито и да бяха недостатъците ѝ, тя все още беше загрижена за мен и като я видях жива и здрава, при това в такава добра форма, си припомних тревогите за нея, докато беше в затвора. Всеки път, щом се опитвах да заговоря за това, тя сменяше темата.

— Всичко свърши — заяви тя просто, докато приближавахме с колата към строго охраняваните главни порти. — Излежах присъдата си и това е всичко. Единственото, което трябва да знаеш, е, че престоят в затвора ме накара да преразгледам приоритетите си и да осъзная кои са важните неща в този живот. — Докосна нежно бузата ми. — И ти си на първо място сред тях, скъпи мой.

Кралският дворец на мороите приличаше на университет с множеството стари готически сгради, простиращи се на голяма площ, с дългогодишния бръшлян по стените и широките красиви дворове. Всъщност в света на хората той представляваше строго специализиран

частен колеж за елита. Правителствените служители и някои членове на кралски моройски фамилии живееха тук постоянно, а освен това имаше и сгради за гости и всякакви услуги, улесняващи живота. В известен смисъл беше като малък затворен град.

Очаквах мама да ни отведе в семейната градска къща, но колата спря пред една от сградите за гости.

— След като толкова дълго си живял сам, дори не мога да си представя, че ще искаш да живееш с мен и баща ти — обясни тя. — По-късно може да ти потърсим постоянно жилище, но междуременно кралицата разреши да се настаниш тук.

Бях изненадан, но тя беше права за едно — действително не желяех баща ми да следи кога излизам и се прибирам от къщи. Или пък самата тя. Не че възнамерявах да се впусна в щури купони и среднощни оргии. Дойдох тук, за да сложа ново начало, решен да използвам всички възможни ресурси, за да помогна на Сидни. Но след като беше положила толкова усилия да ме намери, предположих, че майка ми ще пожелае да ме държи под ключ.

Служителят на рецепцията в сградата ми връчи ключа за стаята и мама ме прегърна на раздяла.

— Имам уговорена среща, но предлагам да се видим утре. Става ли? Поканили сме гости на вечеря. Сигурна съм, че баща ти ще се радва да те види. Ела, за да наваксаме с новините. Вече всичко ще е наред, нали?

— Разбира се — уверих я. По-голямата част от деня вече бе изминала — в пътуването, както и заради часовата разлика. — Не ми остана много време, за да се забъркам в неприятности. Навярно ще се обадя утре привечер.

Тя отново ме прегърна, а аз се запътих към стаята ми, която се оказа нещо като апартамент с една спалня, каквито можете да откриете във всеки петзвезден хотел. След като оставих куфара в спалнята, проведох няколко телефонни разговора и започнах да обмислям следващите си планове. Сетне взех набързо един душ (първият ми за деня) и незабавно излязох. Ала не за да се впусна в дворцови развлечения.

Разбира се, на някого срещата ми с Роуз Хатауей и Лиса Драгомир може да се стори истинско дворцово развлечение.

И двете живееха в сграда, която тук се наричаше кралски дворец, при все че отвън имаше същата университетска фасада. Ала отвътре цялото могъщество на моройската история стъписваше ведно с великолепието на Стария свят: величествени коридори, осветени от кристални полилеи, по чиито стени висяха портрети на моройски монарси, царували през вековете. Покоите на кралицата неотдавна бяха обновени, обзаведени по-скоро в съответствие с личния ѝ вкус, а не като кралски кабинет. Радвах се, че тя бе избрала за себе си други стаи, а не тези, в които бе живяла — и умряла — моята леля. Понякога идването тук ми се струваше прекалено сюрреалистично и без онзи спомен да ме преследва.

Когато пристигнах, момичетата бяха в дневната на Лиса. Лиса седеше върху дивана с кръстосани крака, заобиколена от книги и учебници, а Роуз се бе настанила в едно кресло, с главата надолу и дългата ѝ тъмна коса се стелеше като ветрило върху килима. Когато влязох, тя тутакси скочи на крака с дампирска ловкост и грация. Забърза към мен и ме дари с кратка приятелска прегръдка.

— Наистина си тук. Отначало помислих, че е шега. Предполагах, че ще останеш с Джил.

— В този момент тя не се нуждае от мен — отвърнах и отидох да прегърна Лиса, която се надигна от дивана. — Заета е с приключването на учебната година и един куп други задачи.

— Не е нужно да ми го казваш — въздъхна Роуз и завъртя очи към Лиса. — Животът с тази госпожица Само-зубрене-без-отдых е пълна скука, никакви забавления.

Лиса се усмихна снизходително на най-близката си приятелка.

— Изпитите започват утре.

— А моите току-що свършиха — осведомих ги аз.

— И как се справи? — попита Лиса и отново се настани на дивана.

Огледах книгите и учебниците ѝ.

— Да кажем, че далеч не съм вложил толкова много старание като теб.

— Видя ли? — изсумтя Роуз. Тя се плюсна в креслото и скръсти ръце.

На свой ред аз се настаних на един стол между двете и се замислих за мъглявите ми шансове да завърша успешно семестъра.

— Мисля, че Лиса постъпва съвсем правилно.

На осемнайсет години, Лиса беше най-младата кралица в историята на мороите, избрана сред хаоса, последвал убийството на моята леля. Никой нямаше да я осъди, ако не отиде в университет или просто се дипломира задочно. Обаче Лиса остана вярна на дългогодишната си мечта и постъпи в престижен университет, убедена, че сега, като монарх, за нея е още по-важно да има солидно образование. Тя посещаваше университета в Лихай, който се намираще само на няколко часа път от кралския двор, и успяваше да си взема изпитите с отлични оценки, докато междуременно управляваше неспокойната нация. Двете със Сидни щяха отлично да се разбират.

Лиса сложи крака върху малката масичка за кафе и аз призовах духа, за да зърна за кратко аурата ѝ. Излъчваше топлина и задоволство, както би трябвало, с блестящи златисти сияния, характерни за владеещите магията на духа.

— Тогава ще ме разбереш, че се налага да съкратя срещата. Налага се да запомня някои дати и места, преди да си легна, тъй като утре рано сутринта ще потегля за университета. Ще остана в кампуса до края на изпитната седмица.

— Няма да те задържам — уверих я. — Просто исках да те помоля за нещо.

Лиса ме погледна с лека изненада и аз разбрах, че е смятала идването ми за приятелска визита.

— Разбра ли още нещо за случилото се със Сидни?

Леката изненада се превърна в силно недоумение.

— Пак ли за това? — попита Лиса. Бях уверен, че въпросът ѝ прозвуча по-остро, отколкото бе възнамерявала. Никой извън малката ни общност в Палм Спрингс не знаеше какво означаваше Сидни за мен, а между младата кралица на мороите и Сидни не съществуваха дружески отношения както между моята любима и Роуз.

Всъщност при споменаването на Сидни Роуз се намръщи.

— Все още ли я няма?

Лиса ни изгледа последователно.

— Не зная нищо повече, отколкото преди няколко месеца, когато ме попита за това. Отправих няколко запитвания. Алхимиците ми

казаха, че има ново назначение и информацията за това е строго секретна.

— Това е лъжа! — избухнах аз. — Те я отвлякоха и я изпратиха в един от проклетите си поправителни центрове!

— Същото ми каза и преди и освен ако ситуацията не се е променила, добави още, че не разполагаш с никакви доказателства за твърдението си — отвърна Лиса спокойно. — Без това едва ли мога да ги обвиня в лъжа... и честно казано, какво право имам аз да питам какво правят алхимиците със своите хора?

— Имаш право, защото деянията им са в разрез с основните правила на приличието и уважението към останалите. Те я държат насила и я изтезават.

Лиса поклати глава.

— Отново ти повтарям, че това не е нещо, в което мога да се намеся. Пазителите често залавят дампири, избягали от тренировки, и ги наказват. Какво ще стане, ако алхимиците се опитат да ни дават указания как да реагираме в подобни случаи? Ние ще отговорим това, което ти казвам в момента: това не е в нашите правомощия. Те отговарят за своите хора, а ние — за нашите. Е, ако някой от моите хора беше застрашен от тях, тогава — да, щях да имам пълното право да им окажа натиск.

— Но няма да го направиш, защото тя е човек — уточних без заобикалки. Всички големи надежди, с които бях дошъл тук, започнаха да повяхват.

Поне Роуз изглеждаше изпълнена с искрено съчувствие.

— Наистина ли я изтезават?

— Да — отвърнах. — Е, искам да кажа, че не съм разговарял с нея или с някой, който е бил във връзка с нея, за да кажа точно какво правят със Сидни, но познавам човек, който е наясно със ситуации като нейната.

Тъга заради мен проблесна в светлозелените очи на Лиса, толкова подобни на очите на Джил.

— Ейдриън, осъзнаваш ли колко заплетено звучи всичко това?

Възмущение и гняв ме изгаряха отвътре едновременно заради моята беспомощност и защото алхимиците бяха заблудили Лиса с лъжите си.

— Но това е самата истина! Сидни се сприятели с нас. Тя престана да се държи като правоверен алхимик, който ни смята за дяволски изчадия. Стана наш приятел. По дяволите, тя се отнасяше с Джил като със сестра — каква жестока ирония, след като собствената ѝ сестра я предаде. Попитай Еди. Той е присъствал там, когато е била отвлечена.

— Но не е видял какво се е случило след това — довърши Лиса. — Не е видял дали е била отведена, за да бъде изтезавана, както ти твърдиш. Не е видял дали не е била изпратена някъде другаде, подалеч от вас, приятели. Може би алхимиците просто провеждат някакво „лечение“, ако смятат, че общуването с вас е повлияло по някакъв начин върху тяхната идеология и основните им принципи.

— Те са направили много повече от това — изръмжах аз. — Усецам го с всяка своя клетка.

— Лиса — поде Роуз нерешително. — Сигурно има нещо, което можеш да направиш...

Надеждата отново избуя в гърдите ми. Ако Роуз беше на моя страна, може би бихме могли да убедим и други неофициално да ни помогнат.

— Виж — подхванах въодушевено. — Ами ако пробваме друг похват? Вместо отново директно да разпитваш алхимиците, ти би могла да изпратиш... не зная... ударен отряд, за да разузнае евентуалното ѝ местоположение? — Идеята ми се струваше блестяща. Маркърс не разполагаше с достатъчно ресурси, за да провери всички центрове в списъка си, но навярно бихме могли да привлечем на помощ морои и още дампири.

Роуз се оживи.

— Аз изцяло съм готова да помогна. Сидни е моя приятелка, а и вече имам опит с...

— Не! — възкликна Лиса и стана. — Казвам „не“ и на двама ви! Чувате ли се какви ги говорите? Молите ме да изпратя „ударен отряд“, който да нахлуе в обекти на алхимиците? Та това е равносилно на обявяване на война! Можете ли да си представите как ще изглежда, ако нещата се обърнат? Ако те изпратят екипи от хора, за да ни разследват?

— Имайки предвид морала им, няма да се учудя, ако вече са се опитвали — промърморих язвително.

— Не! — повтори Лиса. — Не мога да предприема нищо повече, не и ако случилото се не се отнася пряко до мои поданици. Бих искала да помогна на всички на този свят — да, включително и на Сидни. Ала в момента моите отговорности и дълг са към моя народ. Ако се налага да поема рискове, то ще е единствено заради нашата нация.

Изправих се, преливащ от гняв, разочарование и един куп други емоции, които не можех точно да определя.

— Мислех, че ти си различен монарх. Че си кралица, която подкрепя правдата и се бори за справедливост.

— Да, такава съм — рече тя, явно полагайки големи усилия да остане спокойна. — И в момента се боря да извоювам повече свобода за дампирите, подкрепям мороите, които искат да се защитават сами, старая се с всички сили да прокарам декрета за възрастта на дампирите, както и новия закон за кворума за кралските фамилии, за да може собствената ми сестра да престане да се укрива! И докато правя всичко това, посещавам занятията в университета и се опитвам да пренебрегвам гръмогласната фракция, която продължава да настоява да се откажа от престола. Дори не ме питай колко време ми остава за личен живот. Това достатъчно ли е, за да те удовлетвори, Ейдриън?

— Е, ти поне имаш някакъв личен живот — промърморих и се запътих към вратата. — Извинявай, че прекъснах ученето ти. Късмет с изпитите!

Роуз се опита да ме повика обратно и мисля, че дори понечи да ме последва, но Лиса я извика. Никой не тръгна след мен. Аз напуснах кралските покои и закрачих по извитите коридори на двореца. Ярост и огорчение кипяха в мен. Бях толкова сигурен, че ако се обърна към Лиса лице в лице — при това дори трезвен! — и обясня за какво става дума, тя ще направи нещо за Сидни. Разбрах, че алхимиците блокират всички официални опити на моройската кралица, но тя несъмнено можеше да сформира група начело с Роуз Хатауей, за да разузнаят наоколо! Лиса ме разочарова. Твърдеше, че е кръстоносец на правдата, но на практика доказа, че е бюрократ като всички политици.

Отчаянието се промъкваше в мен, тъмно и коварно, нашепвайки ми какъв глупак съм бил да дойда тук. Как можах наистина да повярвам, че нещо ще се промени? Стори ми се, че Роуз беше готова да помогне, но бих ли могъл да я убедя да действа зад гърба на най-

добрата си приятелка? Вероятно не. Роуз беше здраво приклещена в системата. А аз бях още по-здраво приклещен в неспособността си да помогна на Сидни. Бях напълно безполезен за нея, за всички и всичко...

— Ейдриън?

Тъкмо прекрачвах входния портал на двореца, когато чух някакъв глас зад гърба си. Извърнах се и видях симпатична девойка морой със сиви очи и тъмна къдрава коса, крачеща забързано към мен. За миг емоционалната буря, връхлетяла ме преди малко, замъгли съзнанието ми и уменията ми да разпознавам. Сетне включих.

— Нина?

Лицето ѝ се озари от широка усмивка и тя неочаквано се хвърли към мен и ме сграбчи в здрава прегръдка.

— Наистина си ти — възкликна щастливо. — Толкова се тревожех, че си изчезнал. Не отговори на нито един от есемесите или обажданията ми.

— Не го приемай лично — уверих я, задържайки вратата отворена. — Не съм отговарял на никого. — Беше самата истина. Когато Сидни бе отвлечена, аз направо изчезнах от лицето на земята.

Невероятните ѝ сиви очи се взираха с безпокойство в мен.

— Наред ли е всичко?

— Да, да. Искам да кажа, не. Сложно е.

— Е, аз разполагам с много свободно време — заяви тя, когато двамата излязохме навън в топлата лятна нощ. — Можем да си вземем нещо за хапване и да поговорим.

Поколебах се, неуверен дали имах нужда да излея душата си, търсейки нечия утеха. Бях се запознал с Нина по-рано през тази година, малко след като тя бе върнала към първоначалната ѝ същност сестра си, превърната в стригой. Нина също владееше магията на духа и ми помогна, когато се борех да задържа част от силата на магията в кръвта на сестра ѝ, необходима за възстановяването на стригой. Смятах, че инжектирането на тази магическа кръв може да действа като ваксина, която да предотврати насилственото превръщане на хора, морои и дампири в стригои. Освен това сестра ѝ Олив беше обект на любовта на Нийл, ако мога така да се изразя. Двамата се бяха срещнали няколко пъти и може би помежду им бе имало кратко увлечение, макар че, когато Олив изведнъж изчезна от сцената и

престана да общува с него, Нийл тъгуваше и страдаше по нея, сякаш са били заедно от години.

— Аз съм добър слушател — рече Нина, когато не отговорих.

— Не се и съмнявам — усмигнах ѝ се аз. — Просто не ми се ще да те потискам и обременявам с проблемите си.

— Да ме потискаш и обременяваш? — изсмя се горчиво тя. — Желая ти късмет в начинанието. Преди всичко духът вече върши страхотна работа в тази насока, така че имаш жестока конкуренция. Откакто върнах Олив към живите, аз... не зная... случвало ли ти се е нещо подобно? Да те обгърне тъмна, зловеща пелена на печал и отчаяние?

— Да — кимнах. — Определено съм го изпитвал.

— Е, напоследък, изглежда, ми е ежедневен посетител, което прави живота още по-прекрасен, както не се съмнявам, че можеш да си представиш. А междувременно след всички изпитания, които преживях заради Олив, тя избяга, за да дири някакво проникновение, реши, че се нуждае от „време за усамотение“, за да помисли за всичко, което се е случило! Някак си винаги успява да прекрати нашите сънища, които създавам с магията на духа, преди да успея да поговоря с нея. Искях да тръгна да я търся, но Соня настоява да остана тук, за да ѝ помогна с изследванията ѝ върху магията на духа. Настаниха ме в тузарско жилище, но аз не разполагам с постоянни доходи, за да се издържам, затова се хванах на работа като секретарка на половин ден в двореца. Или иначе казано, върша „клиентски услуги“ за шайка егоцентрични и самовлюбени благородници от кралско потекло. Е, това просто е нов кръг на ада. — Нина изведнъж замълча, спомнила си с кого разговаря. — Не се обиждай.

Засмях се, навярно за пръв път от много време.

— Не се обиждам, защото зная точно какъв типаж имаш предвид. Между другото, ако се чуеш със сестра ти, кажи ѝ, че разбива сърцето на бедния Нийл.

— Няма да забравя — отвърна Нина. — Смятам, че той е едно от нещата, за които тя размишлява.

— Това добре ли е, или зле? — поинтересувах се.

— Нямам представа — засмя се тя.

Аз също прихнах и неочаквано реших да приема предложението ѝ.

— Добре. Да вървим да си вземем нещо за хапване... макар че, ако трябва да съм честен, след последните двайсет и четири часа... бих предпочел да пийна. Предполагам, че не мога да те изкуша? —
Навярно идеята беше ужасна, но това никога преди не ме бе спирало.

Нина сграбчи ръката ми и ме поведе през поляната към отсрещната сграда.

— Слава богу! — въздъхна. — Вече започвах да си мисля, че никога няма да го предложиш.

ГЛАВА 5

СИДНИ

За миг, когато видях спринцовката в ръцете на Шеридан, помислих, че това е някакъв по-бърз начин за опресняване на татуировката. Като например, вместо да инжектира малки количества от омагьосаното мастило, тя смяташе да ми вкара конска доза, за да се засили внушението за лоялност и непрекословно подчинение.

Няма значение — опитах се да се убедя. — Човешката магия, която владее, ще ме предпази, колкото и силна да е дозата. Думите звучаха убедително, ала не бях сигурна дали са истина.

Но както се оказа, Шеридан имаше предвид нещо съвсем друго.

— Нещата при теб изглеждаха толкова обещаващи след последния ни разговор — рече ми тя, след като заби иглата в ръката ми. — Не мога да повярвам, че не издържа дори един час без произшествия.

Едва не изтърсих: „Старите навици умират трудно“, но навреме си припомних, че трябва да се държа смирено, ако искам да спечеля благоволенieto ѝ.

— Много съжалявам — промълвих. — Просто ми се изплъзна. Ще се извиня на Харисън, ако това е всичко...

Някакво странно парене се прокрадна в стомаха ми. Започна като леко смущение, но после продължи да се надига все повече и повече, превръщайки се в силно гадене, което сякаш се разпростря из цялото ми тяло. Като че ли неудържимо цунами заливаше стомаха ми. Главата ми запулсира. Усещах как температурата ми се повишава и ручей пот се стичат от всяка пора.

— Ще повърна — простенах. Искях да сведа глава, но белезниците върху страничните облегалки ми пречеха да помръдна.

— Не — каза Шеридан. — Не, няма. Не още. Наслаждавай се на шоуто.

Ведно с белезниците, облегалката стягаше глава ми и не ми позволяваше да я завъртя. Можех само да гледам право напред в

монитора. Той се включи и аз се подготвих да видя ужасяващи сцени. Но вместо тях видях само морои. Щастливи морои. Морои, приятелски настроени един към друг. Морои, които вършеха най-обикновени неща, някои спортуваха, други се хранеха в ресторанти.

Чувствах се толкова зле, че не разбирах защо ми показват тези нелепи снимки. Единствената ми мисъл беше как час по-скоро да повърна. Приличаше на някоя от онези болести, когато знаеш, че ще се почувстваш по-добре, ако просто изхвърлиш отровата от организма си. Но Шеридан се оказа права. Не можех да заставя тялото си да повърне, колкото и да го желяех. Вместо това бях прикована за креслото, докато отвратителното разяждащо повдигане опустошаваше вътрешностите ми. Заливах ме агонизиращи пристъпи. Струваше ми се невъзможно да издържам повече. Застенах и затворих очи, за да спра бесния световъртеж в главата, но Шеридан заподозря друга причина за действието ми.

— Недей — рече тя. — Един съвет на професионалист: ще ти бъде много по-лесно, ако доброволно гледаш монитора. Имаме свои методи да държим очите ти отворени. Повярвай ми, няма да ти харесат.

Преглътнах напирещите сълзи и отново се съсредоточих върху монитора. Въпреки страданието, мозъкът ми се опитваше да си обясни защо тя толкова се интересува дали гледам, или не снимките с щастливите морои. Какво значение имаше това, когато тялото ми се чувстваше, сякаш го преобръщаха отвътре навън?

— Опитвате се да... — Толкова силно ми се повдигна, че за миг си помислих, че може би най-сетне ще повърна и ще получа така жадуваното облекчение — ... възпроизведете теорията на Павлов.

Това беше класически пример за изграждане на условни рефлексии. Ще ми покажат някаква картинка и ще ме накарат да се чувствам ужасно, докато я гледам. Целта е накрая да започна да асоциирам мороите — щастливите, безвредни морои — със страданието и мъчението. Но оставаше още един нерешен проблем.

— Н-необходимо е сеансите да се повтарят, за да има ефект от тях — започнах да разсъждавам на глас. Един път не беше достатъчен, за да ме накарат инстинктивно да почувствам отвращение, щом видя морой.

Погледът, с който ме удостои Шеридан, говореше красноречиво какво можех да очаквам в бъдеще.

Сърцето ми се сви. Или може би беше стомахът ми. Честно казано, имайки предвид как се чувстваха вътрешностите ми в този момент, не бих могла да различат един орган от друг. Вече не знаех колко дълго са ме държали в това състояние. Навярно час. Не можех да се съсредоточа върху отчитането на времето, когато единствената ми цел беше да преживея поредния опустошителен пристъп на гадене. Стори ми се, че измина цяла вечност, преди Шеридан да ми бие още една инжекция и мониторът да потъмнее. Помощниците ѝ разкопчаха белезниците и някой ми тикна една кофа в ръцете.

Отначало се обърках, но скоро стомахът ми избълва в кофата цялото си съдържание, което просто повече не можех да задържам в хранопровода. Навън изскочи всичко, което бях погълнала, включително скромният ми обяд, но дори и след това продължавах да се разтърсвам от спонтанни пориви. Бях изхвърлила всичко и накрая само се напъвах на сухо, докато най-сетне се успокоих. Беше дълъг, болезнен процес и вече не ми пукаше, че току-що бях повърнала — при това обилно — пред други хора. Но колкото и да беше ужасно, сега се чувствах много по-добре, след като успях да очистя организма си от това, което бе предизвикало това ужасно бълникане на всичките ми вътрешности. Един от лакеите отнесе кофата, а Шеридан любезно ми даде чаша с вода и после ми позволи да измия зъбите си над малката мивка в дъното на стаята. До нея имаше шкаф с лекарства и санитарни материали, както и огледало, в което видях колко ужасно изглеждам.

— Е, в такъв случай — заяви Шеридан жизнерадостно — навярно вече си готова за часа по изобразително изкуство.

Час по изобразително изкуство? Бях готова само за едно — да се сгуша на кълбо в леглото и да заспя непробудно. Тялото ми беше изтощено и трепереше, а стомахът ме болеше, сякаш го бяха преобърнали отвътре навън. Ала, изглежда, никой не забелязваше, нито се вълнуваше от немощото ми състояние, защото помощната свита ме изведе от стаята. Шеридан ми махна с ръка и ми обеща, че скоро пак ще се видим.

Ескортът ме придружи до горния етаж, където бяха класните стаи, както и ателието по изобразително изкуство за затворниците. Там заварих Адисън, строгата надзирателка от столовата, матроната с вид на хермафродит, която тъкмо започваше часа по изобразително изкуство, давайки инструкции за днешното занятие, което се оказа

продължение на рисуване от натура на купа с плодове. Изглежда алхимистките уроци по живопис бяха доста скучно занимание. При все че тя не спря да говори, когато влязох, погледите на всички се извърнаха към мен. Повечето бяха студени. Някои леко самодоволни. Всички знаеха какво бях преживяла.

Единственото полезно нещо, което разбрах от този и предишния учебен час, беше, че в поправителния център най-желаните и ценени места са близо до подиума на учителите. За разлика от „Амбъруд“, където беше точно обратното. Това ми позволи да се прокрадна незабележимо до един празен статив в дъното на класната стая. Повечето погледи не можеха да ме проследят дотук, освен ако не се обърнат най-безцеремонно с гръб към Адисън. Но никой не дръзна да го стори. По-голяма част от усилията ми бяха посветени на почти непосилната задача да остана права, затова я слушах с половин ухо.

— Някои от вас вчера постигнаха забележителен напредък. Ема, ти продължаваш да жънеш успехи, докато Лейси и Стюарт трябва да започнат отначало.

Огледах се наоколо, опитвайки се да видя кой статив на кого принадлежи. Отзад можех спокойно да разгледам творбите им. Помислих си, че наскорошното почистване на стомаха навярно е размътило ума ми, защото не долових никаква логика в думите на Адисън. Но бях сигурна, че не съм объркала хората и стативите им. Това беше Ема, предполагаемата ми съквартирантка, в която се смесваха американски и азиатски черти. Черната ѝ коса беше прибрана в толкова стегнат кок, че можех да се закълна, че опъваше кожата ѝ. Рисунката ѝ не ми се стори нещо особено, едва успях да различа, че изобразява плод. Стюарт беше едно от момчетата, които отдръпнаха чиновете си от моя в часа на Харисън. Той имаше някакви заложби за художник и според мен неговата творба беше една от най-добрите. Бяха ми нужни няколко секунди, за да си изясня коя е Лейси — точно в този момент тя смени платното си с чисто. Рисунката ѝ не беше толкова добра, колкото на Стюарт, но значително превъзхождаше тази на Ема.

Накрая разбрах, че най-важното не беше творчеството, а точността на възпроизвеждане. Крушите на Стюарт бяха безупречни, но той бе добавил още две повече, отколкото бяха оставени на статива. Освен това бе променил разположението на плодовете и бе нарисувал

купата синя, като така изглеждаше много по-добре, в сравнение с истинската в убит кафяв тон. Ема беше сътворила много по-примитивен натюрморт, броят на плодовете ѝ беше съвсем точен, беше ги разположила идеално, със съвсем същите цветове. Алхимиците не желаеха никакво творчество или разкрасяване. Искаха само да копираме това, което ни е казано, без въпроси, без отклонения.

Никой дори не се опита да ми помогне или да ме посъветва, затова за известно време стоях като глупачка, докато се опитвах да проумея какво правят останалите. Познавах основните правила в рисуването с акрилни бои благодарение на часовете, когато наблюдавах Ейдриън, но няхах практически опит. До плодовете беше оставен комплект четки и туби с бои, затова първо се насочих натам, заедно с неколцина от съучениците ми. Опитах се да подбера първоначалните цветове. Всички стояха на прилично разстояние, а когато избрах една боя, а после я върнах, защото не беше в точната тоналност, следващият, който я взе, се постара да избърше грижливо тубата, преди да се докосне до нея. Накрая се върнах на мястото си, с няколко тубички в ръце. И въпреки че не бих могла да гарантирам, че ще пресъздам правилно плодовете, бях абсолютно сигурна, че цветовете ми са съвсем точни. Можех поне да се включа в тази част от играта на алхимиците.

Ала началото беше трудно и бавно. Все още се чувствах ужасно слаба и едва успях да изстискам малко боя върху палитрата. Надявах се, че няма да ни оценяват по скоростта. В момента, когато най-сетне успях да поднеса четката към платното, вратата се отвори и влезе Шеридан, придружавана от един от помощниците си. Двата носеха подноси, пълни с чаши. Нямаше нужда тя да казва каквото и да било, защото идентифицирах съдържанието им само по аромата.

Кафе.

— Извинете за прекъсването — заяви Шеридан, надянала фалшивата си усмивка. — Всички вие така усърдно се трудите напоследък, че според нас заслужавате скромно угощение — кафе лате с ванилия.

Преглътнах и зяпнах невярващо, когато моите колеги затворници се скупчиха около нея и всеки взе по една чаша. Лате с ванилия. Колко пъти бях копняла за него в килията, когато само залъгвах глада си с блудкавата хладка каша! Нямаше значение дали кафето беше без захар,

или прекалено подсладено. Толкова дълго бях лишавана от такива обикновени човешки удоволствия, че всичките ми вродени инстинкти ме подтикваха да се втурна и да грабна първата чаша, до която успея да се докопам.

Но не можех. Не и след последната процедура, която преживях. Гърлото и стомахът ми бяха твърде изранени и аз знаех, че ако ям или пия нещо друго, освен вода, тукати ще повърна. Кафето за мен беше изкусително като песента на сирените, но не можеше да подлъже горкия ми чувствителен стомах. Сега не можех да понеса дори онази блудкава кашичка, камо ли нещо толкова киселинно като латето с ванилия.

— Сидни? — обърна се към мен Шеридан, широко усмихнала и вдигна подноса пред мен. — Остана още една чашка. — Аз поклатих безмълвно глава и тя остави чашата върху бюрото на Адисън. — Тогава просто ще я оставя тук, в случай че промениш решението си, става ли?

Не можех да откъсна поглед от чашата, докато се питах какво искаше повече Шеридан: да ме види страдаща и лишена от толкова жадуваната напитка или как рискувам всичко и повръщам пред съучениците си?

— Любимото ти кафе? — попита тихо един глас.

Толкова бях сигурна, че никой нямаше да посмее да ме заговори, че дори не извърнах веднага очи към говорещия. С огромни усилия отклоних поглед от латето и видях, че ме е заговорил моят съсед — висок, приятен на вид младеж, може би с около пет години по-голям от мен. Беше слаб, е очила с телени рамки, придаващи му вид на интелектуалец, не че алхимиците се нуждаеха от това.

— Защо ме питаш? — попитах с приглушен тон.

Той се усмихна разбиращо.

— Защото те винаги така постъпват. Когато някой премине през първото очистване, нас, останалите, ни „награждават“ с някоя от любимите храни или напитки на този човек. — Замълча, за да отпие глътка от латето. — Цяла вечност не съм пил кафе.

Потръпнах и извърнах поглед от него.

— Да ти е сладко.

— Ти поне устоя — додаде той. — Не всички съумяват. На Адисън не ѝ се нрави вероятността да разлеем наоколо горещи

напитки, ала още по-малко ще ѝ хареса, ако някой оповръща ателието ѝ.

Стрелнах с поглед нашата учителка, която даваше съвет на един от затворниците със сива коса.

— Тя, изглежда, доста неща не харесва. С изключение на дъвката.

Ароматът на кафе в стаята беше по-силен от всякога, едновременно изкусителен и отблъскващ. В отчаян опит да не му обръщам внимание, вдигнах четката си е намерението да нарисувам гроздето, когато до мен се разнесе неодобрително цъкане. Погледнах отново към съседа си, който поклати глава към мен.

— Така ли смяташ да започнеш? Хайде стига, може и да не притежаваш качества на добър и примерен алхимик, но поне логиката трябва да ти е останала. Ето, вземи. — Подаде ми молив. — Направи скица. Или поне разчертай квадранти, за да ти е по-лесно.

— Не се ли боиш, че ще оскверня молива ти? — Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да успея да ги спра.

Той се подсмихна.

— Можеш да го задържиш.

Извърнах се отново към празното платно и няколко минути останах взряна в него. Сетне внимателно разделих платното на четири квадрата и се постарях най-прилежно да направя груба скица на купата е плодове, като много внимавах как да разположа отделните предмети. След известно време осъзнах, че стативът е твърде висок за мен, което още повече усложняваше работата ми, но нямах представа как да го наглася. Забелязвайки непохватните ми опити, младежът до мен се наведе, ловко смъкна статива, за да ми е по-удобно, и продължи със своята рисунка.

— Благодаря — промълвих. Празното платно пред мен, очакващо художествените ми напъни, развали и малкото удоволствие, което изпитах от приятелския жест. Отново се опитах да скицирам. — Виждала съм моя приятел да прави това стотици пъти. Но никога не ми е минавало през ума, че някога ще ми се наложи и аз да го върша като някакъв вид извратена „терапия“.

— Гаджето ти е художник, така ли?

— Да — отвърнах предпазливо, тъй като не бях сигурна, че искам да обсъждам тази тема. Благодарение на Шеридан всички

знаеха, че гаджето ми е морой.

Съседът ми изсумтя развеселено.

— Художник, а? Досега не бях чувал за нещо подобно. Обикновено когато срещна момичета като теб — влюбени в момчета като тях — те говорят единствено колко секси и готини са гаджетата им.

— Той наистина е секси и готин — признах, любопитна колко ли момичета като мен бе срещал досега този тип.

Той се ухили и поклати глава, явно се забавляваше, без да спира да рисува.

— Разбира се. Предполагам, че е такъв, след като си рискувала толкова много, а?

Момичетата алхимици никога не се влюбват в морои, които не са готини и мрачно замислени.

— Никога не съм казвала, че е мрачно замислен.

— Значи, е „наистина готин“ вампир, който умее да рисува. Да не би да искаш да ми кажеш, че не е мрачно замислен?

Усетих как страните ми леко поруменяват.

— Е, малко е мрачен и замислен. Добре де... много.

Съседът ми отново се подсмихна и двамата известно време рисувахме в мълчание. След това той неочаквано изтърси:

— Аз съм Дънкан.

Бях толкова слисана, че ръката ми трепна, в резултат на което почти готовият ми крив банан стана още по-крив. Това бяха първите искрено любезни думи, които чувах през последните три месеца.

— Аз... аз съм Сидни — изрекох машинално.

— Зная — кимна той. — Приятно ми е да се запознаем, Сидни.

Ръката ми затрепери, което ме принуди да оставя четката.

Бях преживяла няколко месеца, заключена в пълен мрак; изтърпях свирепите погледи и оскърбителните имена, с които ме наричаха колегите ми по съдба; дори оцелях след мъчителното повръщане, предизвикано със специални медикаменти, без да пролея нито сълза. Но този малък мил жест на любезност, обичаен между двама души... е, почти ме прекърши, когато нищо друго не успя. Тази постъпка ме накара да си спомня колко далеч съм от всичко — от Ейдриън, приятелите, сигурността, нормалния живот... всичко ми бе отнето. Аз бях тук, в този строго охраняван затвор, където всяка моя

крачка се направляваше от хора, които искаха да променят съзнанието ми, начина ми на мислене. И нямаше никакъв признак кога ще се измъкна от тук.

— Хайде, хайде — рече Дънкан грубо. — Стегни се. На тях им доставя удоволствие, когато плачеш.

Преглътнах сълзите си, кимнах рязко и взех отново четката. Съсредоточих се върху платното, едва осъзнавайки какво правя. Дънкан също продължи да рисува. Когато заговори, погледът му остана прикован върху творението му.

— Навярно ще си в състояние да се храниш, когато стане време за вечеря. Но не прекалявай. Внимавай какво ядеш — и не се изненадвай, ако откриеш в менюто още някоя от любимите си храни.

— Те наистина умеят да убеждават, нали? — измърморих аз.

— Да. Да, наистина умеят. — Без дори да го поглеждам, знаех, че се усмихва, при все че тонът му много скоро стана сериозен. — Напомняш ми на някого, когото познавах тук. Тя беше моя приятелка. Когато висшестоящите разбраха, че сме приятели, тя изчезна. Приятелите са броня, а на тях това не им хареса. Разбираш ли какво ти казвам?

— Аз... мисля, че разбирам — пророних.

— Добре. Защото бих искал да сме приятели.

Удари звънецът, слагайки край на часа, и Дънкан започна да събира нещата си. Тъкмо си тръгваше, когато се чух да питам:

— Как се казваше тя? Твоята приятелка, която е изчезнала?

Той не отговори веднага. Болка изкриви лицето му и аз тутакси съжалих за въпроса си.

— Шантал — рече той накрая почти шепнешком. — Не съм я виждал повече от година.

Нещо в гласа му ми подсказа, че тя е била повече от приятелка. Но не можах да се задълбоча върху това, тъй като обмислях останалото, което ми бе казал.

— Една година... — реагирах със закъснение. — Какво си направил, за да попаднеш тук?

Той само се усмихна тъжно.

— Не забравяй какво ти казах, Сидни. За приятелите.

Не бях забравила. И когато той не ми проговори през остатъка от деня, а вместо това общуваше с останалите арестанти, които

продължаваха да ми хвърлят неприязнени погледи, го разбрах. Той не можеше да се държи по-специално с мен, не и когато събратята ни по нещастие и невидимите очи на висшестоящите алхимици ни наблюдаваха неотклонно. Но думите му горяха в мен, изпълвайки ме със сила. Приятелите са броня. Бих искал да сме приятели. Бях попаднала в този ужасен капан, подложена на извратени изтезания и контрол на съзнанието... но имах приятел — един приятел — макар и никой да не знаеше. Тази мисъл ме крепеше и ми помогна да издържа през следващия час, изпълнен с пропаганда против мороите, и да не трепна, когато едно момиче се спъна в коридора в мен и промърмори: „вампирска курва“.

Последният ни час всъщност не беше занятие. Това беше сбирка, която се наричаше „време за изповед“, и се състоя в нещо като малък параклис, назоваван от тях светилище, където очевидно се извършваха и неделните служби. Постарях се да го запомня, защото това бе начин да следя изминалото време. Помещението бе красиво, с високи тавани и дървени скамейки, но нямаше прозорци. Бяха се постарали да ни лишат от всякакви възможности за бягство — или може би за нас би било твърде ободрително да виждаме понякога слънце и небе.

Едната от стените на светилището беше изписана докрай и аз се задържах пред нея, докато останалите затворници се разполагаха по местата си. Върху измазаните с бяла мазилка тухли се четяха редове, изписани от ръцете на всички онези, които са били тук преди мен. Някои бяха кратки и точни: „Простете ми, съгреших“. Други бяха много по-обстойни, подробно описващи извършените престъпления и стремежа на авторите им към изкупление. Някои бяха подписани, други — анонимни.

— Наричаме я Стената на истината — рече Шеридан, минавайки покрай мен с клипборд в ръка. — Понякога хората се чувстват по-добре, когато признаят греховете си. Навярно и ти би искала да го направиш?

— Може би по-късно — отвърнах.

Последвах я до столовете, подредени в кръг, недалече от скамейките. Всички вече бяха седнали и Шеридан не каза нищо, когато най-близките ми съседи отдръпнаха столовете си с няколко сантиметра от моя. Времето за изповед беше нещо като групова терапия. Всеки,

седнал в кръга, разказваше какво е свършил през днешния ден. Първа заговори Ема.

— Днес осъзнах, че макар да имам голям напредък в пречистването и възстановяването на душата си, все още ми предстои да извървя дълъг път, преди да постигна съвършенство. Най-великият грях е да се предадеш, затова аз ще продължа напред, докато не се потопя напълно в светлината.

— Аз постигнах успех в изкуството — каза Дънкан, седнал до мен. — Когато днес започнахме часа, си мислех, че нищо хубаво няма да се получи. Но съм сгрешил.

Колкото и да бе силно изкушението да се усмихна, то тутакси бе попарено от думите на момичето до него.

— Днес научих колко съм щастлива, че не приличам на Сидни. Не беше правилно да оспорвам дадените ми заповеди, но поне не съм позволила на никого от тях да ме докосва с нечестивите си ръце.

Потръпнах, очаквайки Шеридан да похвали момичето за нейната добродетел, но тя само я измери студено с поглед.

— Мислиш ли, че това е така, Хоуп? Смяташ ли, че имаш право да съдиш кой е по-добър или по-лош сред вас? Всички вие сте тук, защото сте извършили сериозни престъпления, не го забравяй. Твоето непокорство може и да не е довело до такива долни и отвратителни последици като при Сидни, но то извира от същия мрак. Неподчинението, отказът да се вслушаш в тези, които знаят по-добре... е истински грях и ти си не по-малко виновна от нея.

Лицето на Хоуп доби такава мъртвешка бледост, че беше истинско чудо, че някой не я обвини, че е стригой.

— Аз... аз нямах предвид... това е... аз...

— Ясно е, че днес не си научила толкова много, колкото смяташ — отсече Шеридан. — Мисля, че се нуждаеш от допълнително обучение.

И като по невидима команда, мигом се явиха помощниците ѝ и повлякоха навън протестиращата Хоуп. Призля ми, но това нямаше нищо общо с предишното гадене. Зачудих се дали и нея ще я споходи същата съдба, въпреки че нейната грешка беше гордостта, а не защитата на мороите.

Шеридан се извърна към мен.

— Ами ти, Сидни? Ти какво научи днес?

Всички погледи се насочиха към мен.

— Научих, че имам още много да уча.

— Разбира се, че имаш — съгласи се Шеридан със сериозно изражение. — Това признание е голяма крачка към изкуплението и спасението. Искаш ли да споделиш своята история с останалите? Може би ще ти подейства освобождаващо.

Поколебах се под тежестта на погледите им, неуверена кой отговор ще ми навлече повече неприятности.

— Аз... аз бих искала — подех бавно, — но не мисля, че съм готова. Все още съм объркана и стъписана от всичко.

— Това е разбираемо — рече Шеридан и аз въздъхнах облекчено. — Но след като видиш колко много са постигнали останалите, мисля, че и ти ще пожелаеш да споделиш. Не можеш да превъзмogneш пороците си, ако ги държиш заключени в душата си.

В гласа ѝ прозвуча предупредителна нотка, която бе невъзможно да се пропусне, и аз отвърнах с тържествено кимване. Слава богу, че след това тя премина на следващия от кръга и аз бях пощадена. През остатъка от часа слушах брътвежите на останалите нещастници за забележителния прогрес, който всички са направили в прогонването на мрака от душите си. Запитах се колцина от тях наистина вярват в това, което говорят, и колко са тези, които като мен просто се опитваха да се измъкнат от тук. Освен това си зададох и още един въпрос: ако всички са направили толкова голям прогрес, защо все още са тук?

След времето за изповед ни освободиха за вечеря. Докато чаках на опашката, слушах околните да бърбят, че пилешкото с пармезан било заменено в последната минута с фетучини „Алфредо“. Също така чух някой да казва, че фетучини „Алфредо“ са любимото ястие на Хоуп. Когато тя се нареди на края на опашката, бледа и трепереща — и избягвана от другите — разбрах какво се бе случило. Пилето с пармезан беше любимото ми блюдо от детството — което шефовете тук несъмнено бяха научили от семейството ми — и първоначално е фигурирало в менюто, за да накажат мен и нещастния ми прочистен и отслабен стомах. Поведението на Хоуп заради неподчинението ѝ бе затъмнило моето провинение и в резултат менюто е било сменено в последната минута. Алхимиците наистина се отнасяха сериозно към възпитателната си мисия и строго спазваха правилата.

Нещастната физиономия на Хоуп, която седеше край една от празните маси и се взираше в чинията пред себе си, без да се докосва храната, бе красноречиво потвърждение на предположението ми. При все че сосът беше прекалено тежък и мазен за моя вкус, състоянието на стомаха ми поне позволяваше да преработи няколко късчета от ястието и малко мляко. Гледката на Хоуп така самотна и изолирана дълбоко ме потресе. Само преди няколко часа тя общуваше активно с останалите. А сега я отхвърляха с лека ръка. Виждайки възможност за сближение, аз понечих да стана и да отида при нея. В другия край на стаята Дънкан, беседващ любезно с останалите край масата му, улови погледа ми и почти незабележимо поклати глава. Аз се поколебах няколко секунди, сетне отново се отпуснах на стола. Испитвах срам и се чувствах като последна страхливка, задето не се застъпих за друг отвергнат.

— Тя нямаше да ти благодари за това — промърмори ми той след вечерята. Намирахме се в малка библиотека, където ни разрешаваха да си изберем книга за четене в леглото. Всички книги бяха документална и научна литература, затвърждаващи принципите на алхимиците. — Подобни неща се случват и тя още утре отново ще е с останалите. Ако беше отишла при нея, това щеше да привлече вниманието и навярно щеше да забави процеса. А щеше да стане още по-лошо, ако тя приеме съчувствието ти, висшестоящите щяха да го забележат и да решат, че смутителите на реда и спокойствието се обединяват.

Дънкан избра някаква книга напосоки и се отдалечи, преди да успее да му отговори. Искях да го попитам кога ще бъда приета от останалите — или дали изобщо някога ще ме приемат. Несъмнено всички присъстващи тук някога са преминали през нещо подобно. И несъмнено в крайна сметка са съумели да се включат в социалния живот на затворниците.

Когато се върнах в моята стая, Ема ясно ми даде да разбера, че нищо в отношението ѝ към мен не се е променило.

— Аз постигам добър успех — заяви тя с подчертано превзет благочестив тон. — И не желая да съсипеш всичко с извратеностите си. Единственото, което правим в тази стая, е да спим. Не ми говори. Не общувай с мен. Дори ако можеш, не ме поглеждай.

След тези думи тя взе книгата си и легна на леглото, като нарочно се извърна с гръб към мен. Не ми пукаше. Поведението ѝ по

нищо не се отличаваше от държанието на останалите днес, а и в момента ме занимаваше много по-тревожен проблем. Досега почти не си бях позволявала да мисля за това. Имаше твърде много прекеждия и изпитания, но най-после вече бяхме тук. Краят на деня. Време за сън. След като облякох пижамата (идентична с ежедневното ми одяние) и си измих зъбите, легнах в леглото, едва сдържайки вълнението си.

Скоро щях да заспя. И да сънувам Ейдриън.

Мисълта за това се бе притаила в едно кътче на съзнанието ми, давайки ми сила да преживея най-трудните и мрачни моменти. Точно това се опитвах да постигна, заради това бях издържала днешните унижения. Бях извън килията и свободна от наркотичния газ. Сега щях да спя нормално и да го сънувам... при условие че заради нетърпението си не остана будна.

Както се оказа, това нямаше да е проблем. След като четохме един час, удари звънецът и светлината автоматично угасна. Стаята се затваряше с плъзгаща се врата, която не прилепваше плътно към стената и оставяше малка пролука, откъдето проникваше светлина откъм коридора. Чувствах се почти щастлива, че можех да виждам нещо след месеците, прекарани в пълен мрак. Чух прищраковане, сякаш пада резе, което заключи вратата. Сгуших се под завивките, изпълнена с възбуда... и внезапно се почувствах уморена. Много уморена. В една минута си представях какво ще кажа на Ейдриън; в следващата едва успявах да държа очите си отворени. Съпротивлявах се, опитвайки се да държа съзнанието си будно, но като че ли някаква тежка мъгла ме обгръщаше отвсякъде, притискаше ме към леглото, замайваше ме. Това беше усещане, което познавах твърде добре.

— Не... — едва успях да промълвя.

Не бях свободна от газа. Те продължаваха да контролират съня ни, навярно за да са сигурни, че никой няма да заговорничи след часа за лягане. След това бях прекалено изтощена, за да мисля. Обгърна ме тежък, лепкав сън, притегляйки ме в непрогледна тъмнина, в която нямаше сънища.

И никакъв шанс за бягство.

ГЛАВА 6

ЕЙДРИЪН

Нина беше добра компания за чашка и не само защото издържаше на пиене.

При все че не използваше активно магията на духа, тя притежаваше проникателността на владеещите я. Тутакси разбираше, когато исках да говоря за нещо и — което беше по-важно — когато не исках. Настанихме се в тих бар и аз на драго сърце предоставих говоренето на нея. Изглежда, през последните месеци Нина не бе завързала приятелства в кралския двор, а след заминаването на Олив нямаше пред кого да излее душата си.

— Аз просто не разбирам — подхвана тя. — Хората сякаш се боят от мен. Искам да кажа, те ме уверяват, че това не е така, но аз го виждам. Те ме избягват.

— Духът все още плаши мнозина, това е всичко. Мога да те уверя в едно: след като живях сред морои, дампери и човешки същества, установих, че всички се страхуват от това, което не разбират. — Подчертах мисълта си, размахвайки бъркалката за коктейли. — А голяма част са прекалено мързеливи или невежи, за да се опитат да узнаят нещо повече.

Нина се усмихна, но остана замислена.

— Да, ала, изглежда, всички приемат Дмитрий и Соня. А те наистина са били стригои. Явно е много по-трудно да общуват с момиче, което е помогнало да се преобрази стригой отново в дампир.

— О, повярвай ми, когато ги върнаха към първоначалната им същност, имаше много страхове. Но безупречната репутация на Дмитрий и подвизите му много скоро заличиха тези страхове, а Соня стана известна с работата си по създаването на ваксина против стригои.

— Това ли е нужно? — попита Нина. — Нима аз — и Олив — ще трябва да извършим нещо велико, за да забравят всички нашето минало?

— Не е нужно да правиш нещо, което не искаш — заявих непоколебимо. — Затова ли замина Олив? Било ѝ е прекалено трудно да свикне с отношението на останалите?

Нина се намръщи и плъзна поглед по ръба на чашата си. Пиеше коктейл „Космополитни“, който беше твърде сладникав за моя вкус. За миг се замислих какво би пила Сидни, ако изобщо някога си позволи да се разпусне. Някакъв подобен момичешки коктейл? Не, интуитивно осъзнах, че ако Сидни някога пие нещо, то ще е вино. И ще е от онези, които могат само след една глътка да определят годината, региона и състава на почвата, където са отглеждани лозята. А аз? За мен би било голямо постижение, ако успея да различа вино в картон от вино в бутилка. Мисълта за Сидни извика усмивка на устните ми, но аз побързах да я прикрия, иначе Нина можеше да си помисли, че ѝ се присмивам.

— Не зная защо си тръгна Олив — рече тя накрая. — И това е почти толкова лошо, както и заминаването ѝ предишния път. Аз съм ѝ сестра. Аз я върнах от неживите! — Нина рязко отметна глава, а в невероятните ѝ сиви очи проблеснаха сълзи. — Ако нещо я е тревожело, би трябвало първо да дойде при мен. След всичко, което преживях заради нея... нима си мисли, че нямаше да я изслушам? Нима не знае колко много я обичам? Във вените ни тече една и съща кръв; това е връзка, която нищо и никой не може да разруши. Бих направила всичко за нея — всичко — само ако ме помоли, ако ми се довери достатъчно, за да сподели...

Тя трепереше и в гласа ѝ се долавяше нестабилност, която добре познавах. Същото се случваше с мен, когато духът вземаше връх и разстройваше разума ми.

— Може би тя смята, че вече си направила твърде много за нея — изрекох и отпуснах ръка върху събеседницата си. — Опитвала ли си се да я достигнеш в сънищата ѝ?

Нина кимна, вече малко по-спокойна.

— Тя винаги ми казва, че е добре и само се нуждае от малко повече време.

— Ето, виждаш ли? И моята майка ми казваше същото, докато беше в затвора. Понякога хората трябва сами да решат собствените си проблеми.

— Предполагам, че си прав — кимна Нина. — Но при все това ми е трудно да понеса мисълта, че Олив е сама. Ще ми се тя да се обади поне на Нийл или на някой друг.

— Мисля, че и той го иска. Но Нийл ще бъде щастлив да знае, че Олив просто се опитва да си изясни нещата. Навярно уважава това нейно самотно пътуване към себепознанието. — Довърших питието си и видях, че и тя почти е допила своето.

— Още по едно? — попита другарчето ми по чаша.

— Не. — Станах и оставих няколко банкноти на масата. — По-добре да отидем някъде другаде. Каза, че искаш да се запознаеш с повече хора, нали?

— Да... — Гласът ѝ прозвуча предпазливо, когато се изправи до мен. — Да не би да знаеш къде има купон или нещо подобно?

— Аз съм Ейдриън Ивашков — заявих. — Купоните сами ме намират.

Беше леко преувеличено и в действителност ми се наложи да потърся къде има сбирка... но ми провървя от първия път. Ванеса Шелски — една кралска потомка, с която учихме заедно в „Олдър“ — винаги устройваше купони през уикенда в жилището на родителите си. Нямах основания да смятам, че това се е променило през последната година, особено след като чух, че родителите ѝ продължават все така да пътешестват. Двамата с Ванеса сме излизали няколко пъти през годините, което е достатъчно да ме приеме благосклонно, но недостатъчно, за да се разстрои, ако цъфна на някое от партитата ѝ с друго момиче.

— Ейдриън? — възкликна тя, проправяйки си път през претъпкания двор зад дома на родителите ѝ. — Наистина ли си ти?

— В плът и кръв. — Целунах Ванеса по бузата. — Ванеса, това е Нина. Нина, запознай се с Ванеса.

Ванеса огледа преценяващо Нина от горе до долу и учудено повдигна вежди. Някогашната ми състудентка беше светско момиче в пълния смисъл на думата и при все че навярно би определила това парти като непринудена сбирка, роклята ѝ несъмнено беше от пролетната колекция на някой прочут моден дизайнер. А само за прическата и грима за днешната вечер навярно бе платила в някой изискан салон за красота повече, отколкото струваше тоалетът на Нина, очевидно подходящ за секретарска работа, ала в най-добрия

случай закупен от някой универсален магазин от средна ръка. Това ни най-малко не ме притесняваше, но виждах, че Ванеса се колебае. Нина също го виждаше и кършеше нервно пръсти. Накрая Ванеса сви рамене и озари Нина с искрена дружеска усмивка.

— Радвам се да се запознаем. Всеки приятел на Ейдриън е добре дошъл — особено след като си успяла да го измъкнеш от скривалището му и да го довлечеш тук. — Ванеса нацупи кокетно устни, несъмнено бе тренирала поне стотици пъти това изражение пред огледалото, за да му придаде особено очарование. — Е, къде беше? Като че ли изчезна от лицето на земята.

— Суперсекретна държавна мисия — отвърнах, опитвайки се да придам зловеща интонация на гласа си и в същото време да надвикам музиката. — Бих искал, мили дами, да ви кажа малко повече, но колкото по-малко знаете, толкова по-добре. Заради вашата безопасност. Приемете го като изпълнение на гражданския ми дълг към вас.

Двете изсумтяха недоверчиво, но сетне Ванеса се усмихна мило и ни покани с гостоприемен жест.

— Влизайте и си вземете нещо за пиене. Вътре е пълно с хора, които ще се зарадват да те видят.

Нина се приближи по-плътно до мен, докато си проправяхме път през тълпата.

— Мисля, че не ми е мястото тук. Ще се чувствам неудобно.

Прегърнах я през раменете, за да я преведа покрай един тип, който нехайно размахваше ръце, докато разказваше някаква откачена история.

— Всичко ще е наред. Освен това всички тези хора са същите като онези, които познаваш.

— Хората, които аз познавам, не похапват небрежно с ръка скариди от чинията си от най-хубавия семеен порцеланов сервиз, докато държат в другата чаша с шампанско.

— Всъщност скаридите са кралски — уточних, — а освен това съм сигурен, че това е вторият най-хубав сервиз на майка й.

Нина завъртя очи, ала не успя да ми каже нищо повече, тъй като новината, че Ейдриън Ивашков се е върнал, вече бе успяла да се разпространи с магическа скорост. Двамата с Нина си взехме напитки и се устроихме край езерото с малките японски рибки кои, където гостите скоро се стълпиха, за да поговорят с нас. Някои от тях бяха

приятели, с които редовно купонявах, преди да замина за Палм Спрингс. Мнозина други бяха примамени от тайнственото очарование на дългото ми отсъствие. Винаги с лекота съм печелел приятели, но загадъчното ми минало внезапно бе покачило акциите на популярността ми много повече от която и да било история, скалъпена от мен.

Уж нехайно се изтървах, че Нина също владее магията на духа, и не разсеях всеобщата заблуда, че и тя бе участвала в тайната ми мисия. Постарах се да я запозная с неколцина не толкова скучни и самовлюбени потомци на кралски фамилии с надеждата, че тази вечер тя може да завърже едно-две по-близки познанства. Колкото до мен, аз тутакси се вживях в ролята, която не бях изпълнявал цяла вечност, и на практика се чувствах като крал в собствения си двор. Едно нещо бях научил през годините — самоувереното държане оказва много силен ефект върху останалите и ако се държиш, сякаш си заслужил вниманието им, те ще ти повярват. Шегувах се и флиртувах, както не бях правил от месеци, и останах изненадан колко лесно ми се удаваше. Подобно голямо внимание действаше опияняващо, но като всичко останало, без Сидни в живота ми, и то ми се струваше безсмислено. С напредването на нощта ограничих алкохола. Колкото и да обичах забравата, която той ми даваше, бях решил, преди да си легна, да потърся отново Сидни. А за целта трябваше да съм трезвен.

— Виж ти, виж ти кой се е върнал — разнесе се внезапно един неприятен глас. — Не мислех, че след последния път ще се осмелиш някога отново да покажеш физиономията си на обществено място.

Уесли Дроздов, изключителен гадняр, се спря пред мен, придружен от обичайната си свита лакеи — Ларс Зеклос и Брент Бадика. Аз останах седнал и преднамерено се огледах наоколо и зад мен, за искрено забавление на зяпачите край нас.

— На себе си ли говориш? Не виждам огледало наблизко. И в интерес на истината, представлението ти не беше чак толкова лошо. Не бива да се скапваш така заради едно незначително излагане.

— Незначително? — повтори Уесли. Пристъпи напред и стисна юмруци, но аз не помръднах от мястото си. Негодникът снижи глас: — Знаеш ли колко неприятности ми навлече? Наложил се баща ми да наеме цяла глутница адвокати, за да ме измъкне от онази каша! Беше бесен.

Изгледах го с престомена симпатия и заговорих толкова високо, че той потръпна.

— И аз щях да бъда, ако едно момиче от човешката раса изрита задника на сина ми. О, почакай. Аз бях този, който изрита задника ти.

Около нас се бе насъбрала многобройна публика, както обикновено става при подобни разправии, и много скоро Ванеса се приближи забързано към нас.

— Хей, хей — настоя тя. — Какво става?

— О, нищо особено — отвърнах, дарявайки я с ленива усмивка. — Просто си спомняме добрите стари времена и се смеем на отминали случки. Едно нещо е сигурно — Уесли винаги ме развеселява.

— А ти знаеш ли какво мен ме развеселява? — озъби се Уесли и кимна към Нина. — Твоята евтина компаньонка за вечерта. Виждал съм я и преди. Тя работи като рецепционистка в офиса на баща ми. Обещал си ѝ, че ще ѝ намериш по-хубава работа, ако преспи с теб, така ли?

Усетих как Нина се скова до мен, но не отместих поглед от типовете пред мен. Цялата история започна като досадна неприятност, но сега те разпалваха в гърдите ми свиреп, нетипичен за мен гняв. Докато се вирах в очите на Уесли, си припомних случилото се през онази нощ със Сидни, когато той и лакеите му възнамеряваха да се възползват от нея. Мисълта за злото, което искаха да ѝ сторят, се смеси с настоящите ми страхове за неизвестната опасност, на която може би бе изложена в момента. Всичко се сля в едно. Заля ме вълна на страх и ярост и ми причерня пред очите.

Унищожни ги — прошепна леля Татяна в главата ми. — *Накарай ги да си платят.*

Постарах се да заглуша гласа ѝ и да скрия емоциите си.

— Разбира се, че не — отвърнах, все още надянал глуповата усмивка. — Тя е тук с мен по собствено желание. Зная, че за теб това навярно е много странно, имайки предвид опита ти с момичетата. Ванеса, мисля, че когато дойде, Уес тъкмо се канеше да разкаже онази история — за глутницата адвокати, които се наложило баща му да наеме, за да прикрие как той и свитата му се опитаха да пият насила кръв от едно момиче от човешката раса, при това гостенка на кралицата. Нали така, Уес? — Махнах широко с ръка. — Моля те, продължавай. Разкажи ни какво стана после? Сподели с нас дали ти

позволиха да задържиш наркотиците, които смяташе да използваш върху нея? Може би ще ти свършат добра работа с някоя от присъстващите тук дами, а?

Отместих поглед от Уесли, за да смигна на ужасените момичета, застанали наблизо. Бях сигурен, че когато Уесли се спря пред мен с упреците си за баща му и адвокатите, нямаше никакво намерение тази информация да става обществено достояние. Мороите може и да смятаха човешките същества за по-нисша раса, но насилственото пиене на кръв — когато упояваш човек, който не е хранващ, за да пиеш от кръвта му против неговата воля — се смяташе за долен и презрян грях сред мороите. Привлекателните жени от човешката раса бяха особено желани за подобни нищожества, а Уесли бе хвърлил око на Сидни при последното ѝ посещение в кралския двор. Той и приятелчетата му я бяха приклезили с намерението да се възползват от нея, смятайки, че аз ще им помогна. В крайна сметка ги нападнах с един клон, докато се появиха пазителите.

Не се нуждаех от възмутените ахкания около нас, за да се уверя в правилността на предположението си, че историята не е фигурирала в местните новини. Изкривеното от ярост лице на Уесли бе достатъчно красноречиво.

— Ах, ти, кучи сине...

Той се хвърли към мен, но аз го очаквах и вече бях призовал духа. Телекинезата не беше от способностите на духа, които бях използвал често, но при все това беше във възможностите ми.

Унищожги го! Унищожги го! — настоя леля Татяна.

Предпочетох нещо не толкова дивашко. Концентрирах се и с мисълта си запратих една от чиниите от фин порцелан, за които говореше Нина, право в лицето на Уесли. Съдината го цапардоса отстрани силно по главата, обсипвайки го със скариди, постигайки моята двойна цел — да му причиня болка и да го унизя.

— Това беше евтин трик за владеещ магията с елемента въздух! — изръмжа той и отново понечи да се спусне към мен. Но нападението му изгуби част от ефекта, тъй като продължаваше да пощи скаридите от главата си.

— А какво ще кажеш за това? — попитах. Махнах с ръка и Уесли застина на място. Мускулите на тялото и лицето му се опънаха, докато заповядваше на крайниците си да се раздвижат, но енергията на духа

ги блокираше. Щеше да бъде трудно за морой, владеец магията с елемента въздух, да постигне такава пълна неподвижност, и за мен също определено никак не беше лесно, още повече че не бях съвсем трезвен, а и използвах способност, която не познавах. Съдейки по благоговението, изписано по лицата на присъстващите, усилията си заслужаваха. Призовах целия останал дух, за да стана още по-обаятелен за присъстващите. Беше невъзможно да хипнотизираш цялата тълпа, но ако се използва правилно магията на духа, можеш да станеш много по-мил и обичан за другите.

— Последния път вие, момчета, ме питахте дали съм един голям, лош владеец магията на духа — отбелязах аз. — Отговорът? Да, такъв съм. И наистина никак не ми се нрави, когато задници като вас унижават някое момиче — независимо дали е от човешката раса, или морой. И така, ако искаш да се движиш, първо ще се извиниш на моята красива приятелка. След това ще се извиниш на Ванеса, задето съсипа партито ѝ, което всъщност беше доста приятно, докато всички вие не ни натрапихте отвратителните си физиономии и не похабихте скаридите ѝ.

Блъфирах. Използването на телекинеза, за да обездвижиш някого, изисква абсурдно голямо количество от магията на духа и аз вече я бях изразходвал почти докрай. Обаче Уесли не го знаеше, а и беше ужасен от неподвижността си.

Защо спря дотук? — настоя леля Татяна. — Помисли си за това, което причиниха на Сидни!

Но той не успя — напомних ѝ.

Това няма значение! Той се опита да я нарани. Трябва да си плати! Не е достатъчно само да го обездвижиш с духа! Използвай магията, за да смажеш главата му! Трябва да страда! Той се опита да ѝ причини болка!

За миг думите ѝ и бурята от емоции, бушуваща в гърдите ми, заплашваха да надделеят над разума ми. Уесли наистина се бе опитал да нарани Сидни и може би не можех да спра сегашните ѝ похитители, но можех да спра този мръсник. Можех да го накарам да си плати, да му причиня страдание, задето дори само си бе позволил да си помисли да я разстрои и нарани, да се уверя, че той никога повече няма да може да...

— Извинявам се — избъбри Уесли към Нина. — И на теб също, Ванеса.

Поколебах се за секунда, разкъсван между отчаяното лице на Уесли и настоятелните призиви на леля Татяна — призиви, които тъмната ми страна тайно искаше да последва. Много скоро по-висшата сила взе решението вместо мен. Нямах сили повече да го държа неподвижен, дори и да исках. Не можех повече да черпя от магията на духа и той се свлече шумно на пода. Но бързо се изправи и припряно заотстъпва назад, съпровождан от негодниците Брент и Ларс.

— Това не е крайт — изсъска заплашително Уесли, добил отново смелост, след като се отдалечи на достатъчно разстояние от мен. — Мислиш се за недосегаем, но не си.

Ти показва слабост пред него! — възмути се леля Татяна.

— Махай се от тук! — заповяда Ванеса и кимна към двама от приятелите си — едри мъжаги — които с удоволствие придружиха Уесли и свитата му до вратата. — И да не си посмял някога да се появиш на мой купон.

От мърморенето на останалите разбрах, че още много дълго време Уесли и приятелчетата му няма да бъдат добре дошли на ничие парти. Но аз? Внезапно станах още по-популярен, отколкото преди. Не само бях забулен в тайни, но и току-що бях използвал все още почти непознатата сила на духа, за да сложа един нахален свалач на мястото му. Момчетата на купона бяха във възторг. Дори момчетата ме харесваха. Получих повече покани и се сдобих с повече приятели, отколкото през целия си живот досега — а това бе достатъчно красноречиво.

Но в същото време се чувствах напълно изтощен. Слънцето скоро щеше да се издигне над хоризонта, а аз все още живеех по човешкото разписание. Приемах благопожеланията с похвална за мен скромност и си проправях път към вратата, обещавайки на всеки поотделно, че по-късно ще се видим, за да побъбрим и се помотаем заедно. Нина ми се притече на помощ и ме поведе през тълпата, както аз я водех по-рано вечерта, при това ръсейки намеци за несъществуващи държавни дела, които все още ме очаквали.

— Единственото неотложно дело, което ме зове, е моята възглавница — осведомих я с прозявка, след като най-сетне се измъкнахме от дома на Шелски. — Едва се държа на крака.

— Това беше много яка магия — рече тя. — Дори не съм забелязала кога си спрял да пиеш. Прояви забележителна сдържаност.

— Ако зависеше от мен, щях да живея в постоянно опиянение от алкохола — признах си. — Но се опитвам да остана трезвен поне два пъти на ден. Това е... трудно е да се обясни, а и действително не мога, но има нещо, което трябва да направя, за което са ми нужни ясен и трезвен ум и магията на духа. Нямах да бъда толкова впечатляващ, ако се бе стигнало до юмручен бой.

Нина се ухили.

— Имам вяра в теб. Обзалагам се, че щеше да бъдеш невероятен.

— Благодаря. Съжалявам за това, което той ти каза.

— Няма нищо — сви тя рамене. — Свикнала съм.

— Това не означава, че ти харесва — отбелязах.

Нещо уязвимо в очите ѝ ми подсказа, че бях попаднал в целта и онези коментари дълбоко са я засегнали.

— Да... Имам предвид, че хората обикновено не казват нещата толкова открито, но съм се срещала с подобно отношение към мен от тези, с които работя. Макар че ти беше прав за купона. Някои от тях не бяха толкова лоши, колкото си мислех. — Изведнъж заговори стеснително. — И ти благодаря... благодаря ти, задето се застъпи за мен и ме защити.

Думите ѝ и моята малка победа над Уесли ми вдъхнаха много повече увереност в собствените ми възможности, отколкото имах през последните седмици. Настроението ми, толкова дълго тънещо в бездните на мрака и себеотвращението, рязко се извиси. Може би не бях чак толкова безполезен. Навярно за момента не бях способен да открия Сидни, но все още можех да свърша нещо. Не биваше да се предавам. И кой знае? Нищо чудно довечера да ми провърви. Нямах търпение да изпратя Нина до дома ѝ, за да се върна в апартамента и да потърся Сидни.

Ала когато го сторих, стана ясно, че късметът продължаваше да ми изневерява. Нямах и следа от Сидни. Приповдигнатото ми настроение тутакси се сгромоляса, но слава богу, бях толкова изтощен, че не разполагах с много време да се упреквам заради провала. Заспах веднага след това и съм проспал времето почти до средата на следващия вампирски ден, тъй като тялото ми все още не можеше да си изясни кое разписание да следва.

Когато се събудих, видях на телефона есемес от майка ми, която ми напомняше за вечерята по-късно. Проверих гласовата поща на телефона в апартамента и установих, че съм получил милион съобщения от новите ми „приятели“. Номерът ми не беше широко известен, но по-съобразителната тайфа от купонджии бе успяла да разузнае в коя от сградите за гости се намирам и така бяха стигнали до мен. Имах покани за светски събития за месеци напред.

Но днес само едно имаше значение. Вечерята с родителите ми. Не ми пукаше особено за баща ми, но майка ми бе положила големи усилия да ме доведе тук. Тя се бе постарала с всички сили заради мен и довечера бях длъжен да ѝ засвидетелствам уважение пред приятелите ѝ. Останах трезвен през целия ден и се занимавах със скучни неща като пране, вместо да приема безбройните покани, включително и тази на Нина.

Колкото и да ми харесваше, колкото и да ми беше забавно с нея, вътрешният глас ми казваше, че е по-разумно да спазвам дистанция.

Появих се в градската къща на родителите ми десет минути преди началото на вечерята, облечен в току-що изгладен костюм, с копчетата за ръкавели на леля Татьяна, и бях посрещнат от баща ми по обичайния му груб и безцеремонен маниер.

— Е, Ейдриън, предполагам, че задачата на кралицата, довела те тук, е много важна.

Коментарът му ме стъписа и за миг останах безмълвен. Майка ми нахлу в дневната, както винаги прекрасна в изумруденозелен копринен тоалет.

— Нейтан, скъпи, не се опитвай да измъкнеш от него държавни тайни. — Тя отпусна ръка върху моята и сдържано се засмя. — Той ми додява с въпросите си, откакто кралицата ми позволи да те придружа дотук. Казах му, че исках просто да се видим и да обменим новини, но той е сигурен, че зная неща, които крием от него.

Най-сетне загрях и ѝ хвърлих благодарен поглед, докато вниманието му бе насочено някъде другаде. Майка ми не му беше казала, че ме е открила в пиянско вцепенение в Калифорния, спасявайки ме от самия себе си и от теглещата ме надолу спирала на депресията. Тя го бе накарала да повярва, че пътешествието ѝ с мен е било просто импулсивен майчински жест, и дори се бе възползвала от възможността да излъска репутацията ми. Не изпитвах особена

необходимост да крия скандалното си поведение от баща ми, но трябва да призная, че животът беше много по-лесен, когато той не ми натякваше постоянно за недостатъците ми. Да кажа, че беше горд с мен, беше доста преувеличено, но засега определено изглеждаше доволен, а това беше достатъчно, за да направи вечерта поносима.

Гостите за вечеря бяха членове на кралски фамилии, с които се бях срещал от време на време през годините, хора, за които знаех малко, с изключение на това, че родителите ми се стараеха да им направят добро впечатление. Майка ми, за която бях сигурен, че никога през живота си не бе сготвила нищо, надзираваше зорко всяка подробност от действията на главния готвач, за да се увери, че всичко е идеално, независимо дали ставаше дума за подбора на виното, или само за подредбата на приборите и чиниите. След цял ден на добро поведение (потърсих Сидни малко преди да дойда тук) си позволих да пробвам някои от вината. При все че не можех да определя региона или типа на почвата, бях сигурен, че родителите ми не се бяха поскъпили.

И скоро разбрах защо: това беше първата им изява в обществото след завръщането на майка ми от затвора. Досега никой не ги бе канил, затова родителите ми правеха първата крачка с намерението да покажат пред света на кралските моройски фамилии, че Нейтан и Даниела Ивашков са достойни отново да бъдат приети в обществото. Това включваше и мен, тъй като баща ми и майка ми не спираха да говорят за „важната мисия“, която уж ми е възложена. Връзката ми с Джил и нейното местонахождение бе строго пазена тайна — дори родителите ми не знаеха за тези подробности — но работата на Соня за ваксината беше широко известна и всички бяха любопитни да научат повече.

Аз им обясних, доколкото можах, използвайки непрофесионални термини и избягвайки държавните тайни. Всички изглеждаха впечатлени, особено родителите ми, но аз се зарадвах, когато най-сетне общото внимание се отклони от мен. Разговорите на масата превключиха на политически теми, които не ме привличаха особено, и светски клюки, които изобщо не ме интересуваха. Подобни вечери никога не ме бяха блазнили, още преди съдбовните събития в Палм Спрингс. Не ме беше грижа за постиженията на голф игрището, издиганията в професионалната кариера или предстоящите официални

приеми. Но не бях забравил ролята си и се усмихвах любезно, задоволявайки се да отпивам от първокласните вина. Когато и последният гост си тръгна, можех съвсем уверено да заявя, че бяхме спечелили благоразположението на елитната прослойка и Даниела Ивашков отново щеше да бъде радушно приета в аристократичното моройско общество, за което толкова копнееше.

— Е — въздъхна тя, докато се отпускате в едно от наскоро тапицираните дълбоки кресла, — смея да твърдя, че вечерята беше много успешна.

— Ти се справи добре, Ейдриън — додаде баща ми. За него това беше голям комплимент. — Сега имаме много по-малко проблеми, за които да се тревожим.

Довърших портвайна, който бяха поднесли с десерта.

— Не бих определил като „проблем“ липсата на покана за годишния чаен прием на Чарлин Бадика, но се радвам, ако мога да помогна.

— И двамата помогнахте да поправите щетите, които нанесохте на семейството. Да се надяваме, че ще продължите в същия дух. — Той се изправи и се протегна. — Отивам в спалнята си. Ще се видим утре сутринта.

Изминаха трийсет секунди след като той си тръгна, когато думите му достигнаха до замъгления ми от виното разсъдък.

— Неговата спалня? Това не е ли и твоята спалня?

Майка ми, все още прекрасна след дългата вечер, скръсти елегантно ръце в скута си.

— Всъщност, скъпи, в момента спя в твоята стара стая.

— Моята... — Напънах се да проумея смисъла на чутото. — Почакай. Затова ли ме изпрати в жилище за гости? Доколкото си спомням, ти заяви, че се нуждаеш от лично пространство.

— И заради двете. Ти наистина се нуждаеш лично пространство. Колкото до другото... ами след завръщането ми двамата с баща ти решихме, че нещата ще вървят много по-гладко и безпроблемно, ако всеки живее собствения си живот в двора... и само споделяме общ покрив.

Тонът ѝ беше толкова непринуден и спокоен, че ми беше трудно да схвана цялата тежест на ситуацията.

— Какво означава това? Двамата ще се развеждате ли? Разделили ли сте се?

Тя се намръщи.

— О, Ейдриън, това са толкова грозни думи. Освен това хората като нас не се развеждат.

— Женените хора не спят в отделни спални — възразих аз. — Чия беше идеята?

— И на двама ни — отвърна майка ми. — Баща ти не одобрява това, което сторих и срама, който причиних на всички нас. Той реши, че не може да ми го прости, а аз, съвсем честно, нямам нищо против да спя сама.

Аз бях смаян.

— Тогава се разведи и наистина бъди сама! Защото, ако той не може да ти прости, задето си действала импулсивно, за да спасиш собствения си син... ами аз никога не съм бил женен, но не смятам, че това е поведение на добър съпруг. И в никакъв случай не може да се отнасяш по този начин към някого, когото обичаш. И не проумявам как можеш да обичаш мъж, който се държи така с теб.

— Скъпи — засмя се тя безгрижно, — любовта няма нищо общо с това.

— Има много общо! — възкликнах разпалено, но побързах да снижа глас, за да не би неволно да накарам баща ми да се върне. В момента не бях готов пак да се срещна с него. — Защо иначе ще се жените — или ще останете женени — ако не е заради любовта?

— Много е сложно — рече майка ми с тона, с който разговаряше с мен, когато бях дете. — Трябва да имаме предвид нашето положение в обществото. Няма да изглежда добре, ако се разведем. Това, както и... ами всичките ми финанси са свързани с баща ти. Преди да се оженим, подписахме брачно споразумение и нека го кажа така: ако двамата с него се разведем, аз няма да имам средства, с които да се издържа.

Скочих на крака.

— В такъв случай аз ще те издържа!

Тя ме изгледа спокойно.

— И по какъв начин, скъпи? С художествените си занимания? Зная, че кралицата не ти плаща за помощта — макар че, Бог е свидетел, би трябвало.

— Ще си намеря работа. Каквато и да е. В началото може и да не разполагаме с много средства, но поне ще запазиш самоуважението си! Няма да е нужно да оставаш тук, вързана за парите и волята му, преструвайки се, че го правиш от любов!

— За нищо не се преструвам. Това е толкова близко до любовта, колкото изобщо е възможно в един брак.

— Не го вярвам — не се предавах аз. — Аз познавам любовта, мамо. Аз имам любов, която гори във всяка фибра на съществуването ми, която ме тласка да бъда по-добър и ми вдъхва сили във всеки миг от деня. Ако някога си имала нещо подобно, ти ще се стараеш да го запазиш на всяка цена.

— Мислиш така, защото си млад и не познаваш нищо по-добро. — Тя беше толкова дяволски спокойна, че това ме разстрои още повече. — Смяташ, че любовта е безразсъдна връзка с дампира само защото е вълнуващо. Или имаш предвид момичето, за което страдаше в самолета? Къде е тя? Ако любовта ти е толкова всепоглъщаща и може да тържествува над всичко, защо не сте заедно?

Добър въпрос — обади се леля Татяна.

— Защото... не е толкова лесно — процедих през стиснати зъби.

— Не е толкова лесно, защото не е реално — заключи тя. — Младите често смятат обикновеното увлечение за истинска любов, а такава любов не съществува. Любовта между майка и дете? Да, това е реалност. Но някакви романтични илюзии, които побеждават всичко? Не се самозаблуждавай. Твоите приятели, които са преживели подобни велики любовни романи, в крайна сметка проумяват истината. Това твое момиче, където и да е тя, няма да се върне. Престани да преследваш химери и се съсредоточи върху някого, с когото можеш да изградиш стабилен живот. Така сме постъпили двамата с баща ти. Това сме правили винаги... и смея да кажа, че ни устройва много добре.

— Винаги? — попитах с отмалял глас. — Винаги ли сте живели в тази измама?

— Ами... — призна тя — някои периоди от нашия брак бяха позадружни от други. Но винаги сме се отнасяли прагматично към този въпрос.

— Ти говориш толкова студено и повърхностно за това — заявих. — Каза ми, че когато си излязла от затвора, си осъзнала кои са важните неща в този живот. Но очевидно не е така, след като си

способна да се примириш да живееш с мъж, който не те уважава, само заради имиджа и парите! Никаква обезпеченост не си струва това. И аз отказвам да повярвам, че това е най-доброто, което можеш да имаш като любов. Има нещо много повече. Аз искам да имам много повече.

В очите на майка ми, когато срещнаха моите, се мярна тъга.

— Тогава къде е тя, скъпи? Къде е твоето момиче?

Не можех да ѝ отговоря. Знаех само, че повече не издържам да стоя тук. Изхвъркнах от къщата и с изненада усетих парещи сълзи в очите си. Никога не бях смятал родителите ми за сантиментални и романтични персони, но вярвах, че помежду им съществува силна привързаност въпреки — или може би тъкмо заради — трудните им и раздражителни характери. Нямаше по-лош момент от този, да ми кажат, че това е било преструвка, че цялата любов е преструвка. Разбира се, не го вярвах. Знаех, че някъде там съществува истинската любов. Аз я бях изпитал... но думите на майка ми ме жегнаха болезнено, защото сега бях особено уязвим, защото независимо колко бях популярен в кралския двор или колко добри бяха намеренията ми, не се бях приближил и на крачка до намирането на Сидни. Разумът ми не вярваше на майка ми, но сърцето ми, толкова пълно със страх и съмнение, се свиваше от тревога, че в думите ѝ имаше истина, че потискащото мрачно въздействие на духа може още повече да влоши нещата. Това ме караше да не вярвам в себе си. Може би никога нямаше да открия Сидни. Може би никога нямаше да намеря любовта. Може би да желаш много силно нещо не беше достатъчно, за да се сбъдне.

Отвън бе застудяло и свежият хладен вятър вещаеше дъжд. Спрях се и се опитах да достигна до Сидни, но изпитото вино бе отслабило магическите ми способности. Накрая се отказах и извадих мобилния си, избирайки по-просто средство за общуване. Нина вдигна на второто позвъняване.

— Здравей — рече тя. — Когато не ми се обади, си помислих... както и да е, няма значение. Как са нещата при теб?

— Били са и по-добре. Искаш ли да се поразсееш тази вечер?

— Разбира се. Какво имаш предвид?

— Няма значение — отвърнах. — Ти избери. Получил съм милион покани. Цяла нощ можем да купонясваме.

— Понякога не се ли нуждаеш от почивка? — подкачи ме тя, не подозирайки колко близо е до болното място. — Мислех, че спомена, че от време на време се опитваш да оставаш трезвен.

Замислих се за майка ми, приклещена в капана на един брак без любов. Също и за себе си, уловен в капана на безизходицата. И накрая се замислих за Сидни, която буквално беше в капан. Това беше прекалено, твърде много за мен, за да направя нещо.

— Не и тази вечер — казах на Нина. — Не и тази вечер.

ГЛАВА 7

СИДНИ

Измина почти цяла седмица, преди другите затворници да престанат да отместват чиновете си от моя или да се свиват отвратно, ако случайно се докоснат до мен. Държанието им трудно можеше да се нарече приятелско, но Дънкан ми се закле, че съм постигнала удивителен напредък.

— Виждал съм как постигането на подобен резултат е отнемало седмици, дори месеци — каза ми той един ден в часа по изобразително изкуство. — Не след дълго най-готините момчета ще те поканят на масата си за обяд.

— Ти би могъл да ме поканиш — изтъкнах аз.

Той се усмихна, докато нанасяше малки корекции на едно листо от натюрморта, който трябваше да нарисуваме днес — папрат в саксия, оставена върху бюрото на Адисън.

— Знаеш правилата, хлапе. Някой друг, освен мен трябва да пожелае да общува с теб. Не се отчайвай. Скоро някой ще се накисне в неприятности и тогава ще дойде твоето време. Джоуна има доста проблеми. Както и Хоуп. Сама ще се увериш в думите ми.

Още от първия ден Дънкан бе ограничил общуването ни до кратката размяна на реплики в часовете по рисуване и подхвърлянето на остроумни забележки от време на време в коридорите, ако наблизко нямаше някой, който да чуе. И съвсем логично в резултат на това открих, че очаквам с нетърпение часовете по изобразително изкуство. Това беше единственото време, когато някой говореше с мен като с реална личност.

Останалите затворници ме пренебрегваха през целия ден, а инструкторите не пропускаха — независимо дали в часовете, или и докато се очиствах — да ми напомнят каква грешница съм. Приятелството с Дънкан ми помагаше да се съсредоточа, напомняше ми, че има надежда отвъд това място. Той все още беше предпазлив — дори в часа по изобразително изкуство — в разговорите. При все че

рядко споменаваше Шантал, приятелката си — за която подозирах, че е била повече от обикновена приятелка — която бе отведена някъде от алхимиците, виждах, че загубата и го измъчва. Дънкан се усмихваше и бърбеше с другите в столовата, но твърдо се придържаше към принципа си да не се увлича в по-задушевен разговор с никого нито по време на хранене, нито в часовете. Мисля, че се боеше да не си навлече гнева на някой от алхимиците дори заради случайно познанство.

— Много те бива в това — похвалих го, като посочих нарисуваните от него листа. — Дали защото твърде дълго си бил тук?

— Не, рисуването ми беше хоби, преди да попадна тук. Но честно казано, не мога да понасям тези скучни натюрморти. — Замлъкна и се загледа в рисунката си. — Бих убил за възможността да нарисувам нещо абстрактно. Искан ми се да рисувам небето. Не, кого заблуждавам. Искан да видя небето. Докато бях на мисия в Манхатън, рядко рисувах пейзажи. Смятах, че съм твърде добър за това и трябва да пазя силите си за някой залез в Аризона.

— Манхатън? Леле. Там е много вълнуващо.

— Вълнуващо е — съгласи се той. — И оживено, и напрегнато, и шумно. Ненавиждах онзи живот... а сега съм готов на всичко, за да се върна там. Ето къде би трябвало да попаднете ти и твоят мрачно замислен и секси приятел.

— Ние винаги сме си мечтали да отидем на някое място като например Рим — казах аз.

Дънкан се подсмихна.

— Рим? Защо да се тормозите с езиковата бариера, когато можете да имате всичко, което ви е нужно, и в Щатите? Можете да си наемете някой скромнен апартамент и да се хванете на работа на две места, за да се издържате. Ти ще посещаваш лекции и ще учиш каквото искаш, а той ще се мотае с безработните си приятели художници в Бушуик^[1]. Вечерта ще се прибирате у дома, ще похапвате корейска храна с откачените си съседи, а после ще се любите върху опърпания матрак на пода. А на следващия ден всичко ще започне отначало. — Той поднови рисуването. — Не е зле, нали?

— Никак не е зле — отвърнах и се усмихнах неволно. Ала усетих как усмивката ми помръква, когато остра болка прониза сърцето ми при мисълта за някакво бъдеще с Ейдриън. Това, което

Дънкан описваше, не се различаваше много от нашите „планове за бягство“, които двамата с Ейдриън обичахме да си съчиняваме... в този момент абсолютно неизпълними. — Дънкан... какво имаше предвид, когато каза, че си готов на всичко, за да се върнеш там?

— Недей — предупреди ме той.

— Недей какво?

— Знаеш какво. Беше просто израз.

— Да — подхванах, — но ако има начин да се измъкнем от тук и...

— Няма — прекъсна ме той категорично. — Ти не си първата, която го предлага. Няма да си и последната. И ако зависи от мен, ти няма да бъдеш заключена отново в единична килия, задето си извършила нещо глупаво. Вече ти казах — от тук няма изход.

Много внимателно обмислих как да продължа по-нататък. През изминалата година той навярно е бил свидетел на опитите на мнозина други затворници да избягат и съдейки по реакцията му, и на провалите им. Няколко пъти го бях питала за разположението на изходите, но също като мен и той не бе открил такива. Нуждаех се от различен подход, за да събера допълнителна информация, която би могла да ни отведе до свободата.

— Ще ми отговориш ли само на още два въпроса? — попитах накрая. — Не за изходите?

— Ако мога — рече той предпазливо, избягвайки погледа ми.

— Знаеш ли къде се намираме?

— Не — отвърна Дънкан без колебание. — Никой не знае, което е част от техния план. Единственото, за което съм сигурен, е, че всяко ниво, на което се озоваваме, се намира под земята. Затова няма прозорци, нито явни изходи за навън.

— Знаеш ли как подават газа? И не се прави, че не разбираш за какво говоря — додадох, като видях, че се намръщи. — Не може да не си забелязал, докато си бил в единичната килия. Те го използват и сега, за да ни упоят за през нощта и да ни държат възбудени и параноични през деня.

— За това не се нуждаят от упойващи средства — отбеляза той. — Стадното чувство отлично помага за разпространението на параноята само по себе си.

— Не го усуквай. Знаеш ли, или не, откъде идва газът?

— Я стига, само защото папратите са васкуларни растения, още не означава, че преработват различно въглеродния двуокис — прекъсна ме той. Слисах се, както от неочакваната смяна на темата, така и от лекото повишаване на тона му. — При тях се запазват всички основни химически реакции, базиращи се на фотосинтезата. Разликата е само в използването на спори вместо семена.

Бях твърде шашната, за да отвърна веднага, а след това забелязах какво бе видял: Ема стоеше редом и търсеше цветни моливи в чекмеджето. Беше ясно, че подслушваше.

Преглътнах и се напънах да изстискам от себе си някакво подобие на смислена реплика.

— Не спорех за това. Просто изтъкнах факта, че в палеонтологичните архиви се споменава за мегафили и микрофили. Ти си този, който задълба във фотосинтезата.

Ема намери това, което ѝ трябваше, и се отдалечи, а коленете ми омекнаха като гумени.

— О, боже! — простенах, когато тя вече не можеше да ме чуе.

— Ето защо — рече Дънкан — трябва да бъдеш по-внимателна.

Часът свърши и аз прекарах остатъка от деня в изнервено очакване Ема да ме натопи пред шефовете, които щяха да ме изпратят за почистване или, още по-лошо, обратно в непрогледната тъмнина. От всички тук да ме чуе точно тя! Останалите затворници може и да не общуваха все още с мен, но вече можех да определя кой ставаше за съюзник и кой не. А Ема? Тя беше най-лошата. Някои от другите от време на време се изпускаха, както Хоуп през първия ми ден тук, правейки своеволни коментари, които им навличаха неприятности. Но моята направо безупречно примерна съквартирантка никога не се отклоняваше от реториката на идеалния алхимик. Всъщност тя с всички сили се стараяше да изобличава непокорните. Честно казано, не можех да проумея, защо тя все още е тук.

Но никой не дойде да ме отведе. Ема дори не поглеждаше към мен и аз започнах да се надявам, че е дочула само набързо скалъпеното обяснение на Дънкан за фотосинтезата.

Дойде времето за изповед и всички се запътихме към параклиса. Някои седнаха на сгъваеми столове, а други, като мен, се разхождаха из помещението. Вчера беше неделя и вместо за груповата изповед ние се бяхме събрали тук, насядали по пейките заедно с инструкторите,

докато йерофантът извършваше истинска църковна служба и се молеше за душите ни. Това беше единствената част от ежедневието ни, която се бе променила. Иначе през уикендите имахме същите занятия, както и през седмицата. Но онази единствена служба беше много важна не заради посланието си, а защото беше още един начин да отбелязвам времето. Всяко късче информация, до което можех да се добера на това място, можеше да ми бъде полезно... или поне се надявах.

Точно заради това всеки ден преди сбирката четях Стената на истината. Тя съдържаше историите на затворниците, които са били тук преди мен, а аз се стремях да науча нещо. В повечето случаи откривах само определен тип послания и днес не беше изключение. „*Аз съгреших против себеподобните си и силно съжалявам. Моля ви, върнете ме обратно в лоното на праведния път. Единственото спасение е спасението на човешката душа.*“ Друго послание гласеше: „*Моля ви, освободете ме*“. Видях Шеридан да влиза в стаята и понечих да се присъединя към останалите, когато нещо привлече вниманието ми. Намираше се в тази част от стената, до която още не бях стигнала, и явно е било надраскано набързо, с почти нечетлив почерк: „*Карли, съжалявам. — К. Д.*“

Ченето ми увисна. Възможно ли бе... наистина ли беше... колкото повече се взирах в думите, толкова повече се уверявах в това, което виждах: извинение към сестра ми Карли от Кийт Дарнъл, негодника, който я бе изнасилил. Навярно би могло да става дума за различна Карли и за нечии други инициали... ала моята интуиция ми подсказваше обратното. Знаех, че Кийт е бил в поправителен център. Престъпленията му бяха много по-различни от моите и той наскоро е бил освободен — по-точно преди повече от пет месеца. Освен това след престоя си тук се бе превърнал в нещо като зомби. Беше направо сюрреалистично да мисля, че той е вървял из същите коридори, посещавал е същите занятия, изтърпявал е същото очистване. Но още по-притеснителна бе мисълта дали и аз щях да приличам на него, когато изляза от тук.

— Сидни, ще дойдеш ли при нас? — попита Шеридан любезно.

Изчервих се, когато осъзнах, че аз съм единствената, която още не е седнала, и побързах да се присъединя към останалите.

— Извинете — промърморих.

— Стената на истината може да бъде много вдъхновяващо място — отбеляза Шеридан. — Откри ли нещо, което да намери отклик в душата ти?

Помислих много внимателно, преди да отговоря, и след това реших, че истината в този случай няма да ми навреди. Дори може да ми помогне, тъй като Шеридан постоянно ме подтикваше да споделям мислите си.

— Най-вече бях изненадана — отвърнах. — Видях името на един човек, когото познавах... някой, който е бил тук преди мен.

— Този човек ли е помогнал да се поквариш? — попита Лейси с невинно любопитство. Това беше един от малкото случаи, когато някой проявяваше бегъл интерес към мен.

— Не съвсем — казах аз. — Всъщност аз бях тази, която докладва за престъплението му — която всъщност го изпрати тук. — Всички изглеждаха заинтригувани, затова продължих: — Той въртеше бизнес с един морой — стар, по-изкуфял — и вземаше кръвта му. Беше казал на мороя, че ще я използва за лечебни цели, но той — този тип, когото познавах — всъщност я продаваше на местен татуист, който пък на свой ред я използваше, за да прави специални татуировки на гимназистите. Моройската кръв в мастилото усилваше способностите им, особено в спорта, но имаше опасни странични ефекти.

— А твоят приятел знаеше ли? — попита Хоуп удивено. — Че това вреди на хората?

— Той не ми беше приятел — отвърнах остро. — Дори още преди всичко това да започне. Макар че на него не му пукаше. Интересуваше се единствено от печалбата си.

Останалите затворници слушаха като омагьосани, може би защото никога не ме бяха чували да говоря толкова много или може би защото никога не бяха чували за подобен скандал.

— Обзалагам се, че мороят е знаел — мрачно заяви Стюарт. — Бас държа, че той е знаел всичко — действително за какво са били използвани татуировките и колко опасни са били. Нищо чудно да се е преструвал на изкуфял.

Старата Сидни — Сидни, която беше тук през първия ден — нямаше да се поколебае да защити Кларънс и невинността му в измамата на Кийт. Но тази Сидни, която бе видяла да наказват затворниците за много по-безобидни коментари и която през тази

седмица бе преживяла две очиствания, беше по-разумна и предпазлива.

— Не беше моя работа да съдя за поведението на мороя — рекох. — Те правят това, което им диктува тяхната природа. Но знаех, че нито един човек не бива да излага други човешки същества на опасности, както го стори моят колега. Затова трябваше да го издам.

За мое изумление всички закимаха в знак на съгласие и дори Шеридан ме изгледа е одобрение.

— Това е било много мъдро и проникателно, Сидни — заговори тя. — При все това нещо ужасно се е объркало, след като ти не си се поучила от този инцидент и самата ти си попаднала тук.

Всички погледи се отместиха от нея към мен и за един миг дъхът заседна в гърлото ми. Понякога говорех с Дънкан за Ейдриън, но това беше съвсем различно. Дънкан не ме осъждаше, нито заклеймяваше греховната ми любов. Как можех да споделя нещо толкова скъпоценно и важно за мен пред тази група хора, които щяха да го обругаят и да го омърсят? Любовта между мен и Ейдриън беше прекрасна. Не исках да я излагам на показ пред тях, за да я стъпчат.

И в същото време как можех да не го направя? Ако не им дам нещо, ако не играя техните игри... колко дълго щях да остана тук? Една година — или повече — като Дънкан? Бях си обещала, докато бях в тъмната килия, че ще кажа всичко, което е нужно, за да се измъкна от тук. И трябваше да бъда много убедителна. Лъжите, изречени тук, нямаше да имат никакво значение, ако ме върнат при Ейдриън.

— Позволих си да отслабя бдителността си — изрекох просто. — Мисията ме задължаваше да работя с много морои и спрях да мисля за тях като за дяволски създания, каквито наистина са. Предполагам, че след инцидента с колегата ми, за мен границата между доброто и злото се е размила.

Стегнах се и се приготвих Шеридан да започне да ме разпитва за по-интимни подробности за случилото се, но едно друго момиче, на име Амилия, изведнъж изрече нещо съвсем неочаквано:

— Това звучи почти смислено. Искам да кажа, че аз не бих стигнала, ъ, до такива крайности, но след като си общувала с корумпиран човек, това би могло да те накара да изгубиш вяра в собствената си раса. И погрешно да се насочиш към мороите.

Девайн, едно момче, с което почти не бях разговаряла, кимна в знак на съгласие.

— Някои от тях могат да изглеждат измамно мили.

Шеридан се намръщи леко и аз си помислих, че тези двамата може да си навлекат неприятности заради донякъде благосклонните им изказвания за мороите. Но очевидно реши да го остави без последствия заради днешния ми прогрес.

— Лесно е да се объркаш, особено когато си изпратен сам на специална мисия и нещата придобият неочакван обрат. Най-важното, което трябва да помниш, е, че ние разполагаме с цяла инфраструктура, за да ти помогнем. Ако имаш въпроси относно това, кое е правилно и кое грешно, не ги отправяй към мороите. Обръщай се към нас и ние ще ти кажем кое е правилното.

„Защото да не дава господ някой от нас да мисли самостоятелно“ — казах си горчиво. Шеридан насочи вниманието си към останалите, за да узнае до какво просветление са достигнали през деня, и така ми бяха спестени по-нататъшните въпроси за романтичния ми живот. Не само бях избавена от трудната ситуация, но очевидно бях натрупала точки пред Шеридан и — както разбрах, когато дойде време за вечеря — сред някои от събратята ми по съдба.

Когато взех таблата от Бакстър и се насочих към една празна маса, Амилия ме повика на нейната с кратко кимване. Седнах до нея и въпреки че докато вечеряхме, не ме заговориха, никой не ме прогони, нито ме обиди или унизи с остро подмятане. Аз се хранех мълчаливо и слушах околните. Повечето от разговорите им бяха типични, като онези, които се водеха в столовата на „Амбъруд“ — коментари за изминалия учебен ден или за съквартирантите, които хъркат. Но това ми даваше възможност да ги опозная като личности и аз отново започнах да преценявам кои биха могли да ми бъдат съюзници.

Дънкан седеше с останалите на друга маса, но когато се разминавахме на излизане от столовата, промърмори тихо:

— Видя ли? Казах ти, че напредваш. Сега внимавай да не се издъниш.

Едва не се усмихнах, но вече бях научила урока от по-рано да не се отпускам и да не си позволявам да се чувствам прекалено комфортно. Затова, когато се отправихме към библиотеката, за да изберем скучното си четиво за вечерта, се постарях да запазя върху

лицето си сериозно и усърдно изражение — е, поне се надявах да е такава. Накрая се озовах в сектора с исторически книги с надеждата да открия нещо по-интересно от книгите, които бях вземала досега. Историческите хроники на алхимиците бяха пълни с нравоучения за морал и добро поведение, но поне тези уроци не бяха насочени директно към читателя, както повечето книги за самоусъвършенстване. Опитвах се да избира между две средновековни повествования, когато някой коленичи до мен.

— Защо искаше да знаеш за газа? — попита тих глас. Отне ми секунда, за да осъзная, че беше Ема.

— Не разбирам за какво говориш — отвърнах безгрижно. — Да не би да имаш предвид днешното занятие по изобразително изкуство. С Дънкан обсъждахме папратите.

— Тъхъ. — Тя извади от редицата върху лавицата книга за епохата на Ренесанса и я прелисти. — Знаеш, че в стаята няма да ти проговоря нито дума. Под наблюдение е. Но ако сега искаш помощта ми, имаш на разположение шейсет секунди.

— Защо ще го правиш? — пожелах да узная. — Ако предположим, че се нуждаеш от помощта ти? Да не би да се опитваш да ме подмамиш в някакъв капан, за да спечелиш точки по добро поведение?

Тя изсумтя презрително.

— Ако исках да „те подмамя в някакъв капан“, щях да съм го сторила отдавна в нашата стая и щеше да бъде записано на видео. Четирийсет и пет секунди. Защо искаше да знаеш за газа?

Гърдите ми се стегнаха от тревога и страх, докато се колебаех какво да направя. Когато преценявах кой би могъл да ми бъде съюзник, никога не би ми хрумвало да включа Ема. При все това, ето че тя беше тук и ми предлагаше нещо, което почти можеше да се оприличи на бунтовнически призив и което никой — дори приятелят ми Дънкан — не се бе осмелил да намекне. Всичко това още повече засилваше подозренията ми, че цялата работа е постановка, ала част от мен не можеше да устои на възможността.

— Газът ни държи тук в плен също като охраната и стените — казах накрая. — Просто искам да разбера това. — Надявах се, че думите не прозвучаха прекалено уличаващо.

Ема плъзна книгата обратно на мястото ѝ и избра друг том, този път с красива украса.

— Уредите за контрол са в апаратната, на същия етаж, където е и помещението за почистването. Всяка спалня е снабдена с малък тръбопровод, който се захранва от системата. Намира се точно зад вентилационния панел, близо до тавана.

— Откъде го знаеш? — попитах.

— Веднъж минах покрай техниците, които проверяваха апаратурата в една празна стая.

— В такъв случай ще бъде по-лесно да се блокира газът във всяка стая поотделно — промърморих аз.

Тя поклати глава.

— Не и когато се намира точно срещу камерите в спалните. Охраната ще те залови още преди да си свалила панела. За което ще ти е нужна отвертка.

Тя понечи да върне книгата обратно, но аз я взех от ръцете ѝ. Корицата бе украсена с блестящи орнаменти, а върху ъглите ѝ бяха пресовани метални пластинки. Прокарах пръсти по едната от тях.

— Плоска отвертка? — попитах, докато преценявах дебелината на металната пластина върху единия ъгъл на корицата. Ако можех да я издърпам, от нея щеше да се получи доста приличен инструмент.

Бавна усмивка се разля по лицето на Ема.

— Всъщност да. Не мога да отрека, че имаш творческа мисъл. — Още няколко секунди ме оглежда изпитателно. — Защо искаш да блокираш достъпа на газ? Знаеш ли, струва ми се, че имаме много по-съществени проблеми и най-големият от тях е, че сме затворени тук.

— Я първо ми отговори на един въпрос — казах аз. Все още не бях сигурна дали Ема не е част от някакъв коварен заговор, който щеше да ми навлече още по-големи неприятности. — Ти можеш да послужиш за образец на алхимик с идеално поведение. Какво си направила, за да попаднеш тук?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Отпратих неколцина пазители, определени да помогнат на моята алхимистка група в Киев. Имаше няколко морои, за които смятах, че много повече от нас се нуждаят от закрила.

— Разбирам защо това превишаване на пълномощията би обезпокоило висшестоящите — признах. — Но ми се струва, че

съществуват много по-сериозни и тежки прегрешения, отколкото това, особено имайки предвид образцовото ти поведение. Защо още си тук?

Дръзката ѝ усмивка се замени с горчива гримаса.

— Защото сестра ми няма такава. Тя също премина през всичко това, беше освободена, а след това стана много по-непокорна от преди. Никой не знае къде е тя сега и независимо какви успехи постигам, те искат да се уверят, че няма да допуснат същата грешка два пъти, като ме освободят прекалено рано. Лоша наследственост, предполагам.

Това определено можеше да обясни всичко. Тя изглеждаше искрена, но беше алхимик, а ние сме отлично обучени да мамим и да заблуждаваме околните. Още един въпрос изникна в главата ми, докато погледът ми се стрелна към другия край на помещението, където Дънкан и неколцина от останалите разглеждаха секцията по социология.

— Защо Дънкан е толкова дълго тук? Струва ми се, че поведението му е много добро. И в неговото семейство ли има лоша наследственост?

Ема проследи погледа ми.

— Искаш ли да чуеш какво мисля аз? Прекалено добро поведение.

— Нима това е възможно? — смаях се аз.

Съквартирантката ми сви рамене.

— Дънкан е прекалено послушен и на мен ми се струва, че те се безпокоят, че няма да може да се противопостави на вампирското влияние, дори и да го иска. Затова все още се страхуват да го освободят. Но в същото време не желаят да добива прекалено много смелост и собствена воля, тъй като това е против принципите и правилата тук. Мисля, че той иска да бъде по-смел... ала нещо му пречи — имам предвид нещо по-силно от обичайните задръжки.

Шантал, помислих си аз. Ето кое го възпираше. Той притежаваше достатъчно смелост, за да се сприятели с мен, но думите на Ема обясняваха защо беше толкова предпазлив дори и в това. Загубата на Шантал го бе белязала и бе накарала да се бои от други отклонения от правилата. Надявайки се, че не допускам ужасна грешка, аз поех дълбоко дъх и отново се извърнах към Ема.

— Ако газът е изключен, аз мога да предам съобщение навън. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Веждите и се стрелнаха нагоре.

— Сигурна ли си? Тази вечер?

— Напълно — уверих я. Ейдриън щеше да ме търси в съня. Просто се нуждаеше от пролука в естествен сън.

— Почакай малко — рече Ема след кратък размисъл.

Изправи се, прекоси помещението и отиде при Амилия, която разглеждаше рафта с книги. Двете поговориха, докато се чу звънецът, отбелязващ, че е време да се прибираме по стайте. Ема се върна забързано при мен.

— Вземи тази книга — рече тя и кимна към богато украсения том. — След като прекрачим прага на тази врата, няма да ти кажа нито дума повече. Върни се в нашата стая, преброй до шейсет и направи каквото е нужно с вентилационния панел.

— Ами камерата...

— От тук насетне си сама — заяви тя и се отдалечи, без повече приказки.

За кратко останах като вцепенена, после побързах да се присъединя към останалите, които записваха книгите си при библиотекарката. Докато излизах с групата, се опитах да изглеждам естествено, а не сякаш сърцето ми ще изскочи от гърдите. Искрена ли беше Ема? Дали все пак това не беше капан? Какво би могла да постигне само с един разговор, така че изведнъж да стане възможно да бърникам вентилационната система? Защото, когато се прибрах в нашата стая, видях, че малката черна камера, която ни следеше неотклонно, все още бе насочена право към вентилационния панел на стената. Всяко негово отваряне лесно щеше да се регистрира.

Навярно беше постановка, но докато се приготвихме за лягане, с езика на тялото си Ема ми подсказа, че повече няма да контактува с мен. Мълчаливо броях и не се съмнявах, че Ема също броеше, защото щом аз стигнах до шейсет, тя ме изгледа многозначително.

„Съществуваха по-лесни начини да ме накисне — казах си. — По-лесни, при това с много по-лоши последици.“

Преглътнах и изтиках леглото си към стената. Качих се на него, за да стигна до вентилационния панел. Измъкнах металния ъгъл на корицата на книгата. Предположението на Ема се потвърди. Дебелината на пластината беше точно колкото на една плоска отвертка. Разбира се, не беше лесно да се развинтва с нея, но след няколко

прости завъртания успях да освободя четирите болта в краищата на панела. Отстраних го. Нервите и треперещите ми ръце никак не ме улесняваха. Нямах представа колко секунди бяха изтекли, нито дали Ема ще ме предупреди по някакъв начин, когато ще изтече отпуснатият ми интервал от време.

Вътре открих обикновена вентилационна шахта. Прекалено тясна, за да пропълзя през нея, така че не можеше да се надявам на зрелищно бягство от затвора, достойно за филм. Както ми бе обяснила Ема, към шахтата беше прикрепена малка тръба, точно зад решетката на панела, за да подава газ в стаята веднага след угасването на светлината. Сега трябваше да запуша тази тръба. Наведох се към кревата, където предварително бях оставила един стар чорап, задигнат от коша с дрехи за пране в стаята ни. Не допусках, че алхимиците няма да проверяват редовно дрехите ни, но знаех, че след като се събере прането от отделните стаи, се изсипва направо в един голям кош. Ако са забелязали, че един чорап липсва, нямаше да разберат от коя стая е. Дори на алхимиците пералните понякога поглъщат по някой чорап.

Натиках чорапа колкото можах по-плътно в тръбата. Надявах се, че ще е достатъчно, за да спре проникването на по-голяма част от газа. Чух зад гърба си как Ема едва чуто промърмори: „Побързай“. Успях, макар и трудно, да завинтя панела с хлъзгавите си от потта пръсти и едва не забравих да изтикам леглото си обратно на мястото му, преди да се метна върху него с книга в ръка. Цялата операция бе отнела не повече от пет минути, но дали беше достатъчно успешна?

Ема не откъсваше поглед от книгата си и нито веднъж не погледна към мен, но аз улових как на устните ѝ проблесна нещо като усмивка. Дали тържествуваше, задето ми бе помогнала да постигна целта си? Или тайно злорадстваше, че ме е подмамила да извърша сериозно нарушение на дисциплината, записано от видеокамерата?

Дори и да се бях издънила, тази нощ никой не дойде да ме отведе. Изтече часът, отреден ни за четене преди заспиване и скоро угасиха лампите. Чух познатото изщракване на вратата. Сгуших се в оправеното на бърза ръка легло и зачаках това, което през последната седмица бе станало привично за мен — изкуствената сънливост, предизвикана от газа. Не настъпи.

Не настъпи.

Не можех да повярвам. Бяхме успели! Бях спряла проникването на газа в стаята ми. Иронията беше в това, че не бих отказала малко помощ, за да заспя, тъй като бях толкова възбудена от перспективата да разговарям с Ейдриън, че дълго не можах да се успокоя. Чувствах се като на Бъдни вечер. Лежах в тъмнината около два часа, преди естествената умора да ме надвие, и аз заспах. Тялото ми беше в състояние на постоянно изтощение както от психологическия стрес, така и от това, че времето, отделяно ни за сън, едва ли беше достатъчно. Спах непробудно до звънеца за ставане и тогава осъзнах ужасната истина.

Нямаше сънища. Ейдриън не дойде.

[1] Район в Бруклин, Ню Йорк; артистично средище. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

ЕЙДРИЪН

Не исках нещата да излязат извън контрол.

Когато дойдох в двора, намеренията ми бяха добри, но след провала е Лиса и новината за отношенията между родителите ми нещо в мен се прекърши. Гмурнах се в предишния си живот с диво ожесточение, губейки и последните остатъци от чувството за отговорност. Опитвах се да се убедя, че само малко се забавлявам и разпускам, докато съм в кралския двор. Понякога дори си казвах, че е заради Нина. Може би това извинение вършеше работа през първите няколко дни след завръщането ми, но след седмица на почти неспирни гуляи и купони дори тя плахо изрази протест, когато отидох да я взема една вечер.

— Нека си останем у дома — предложи. — Ще прекараме спокойна вечер и ще гледаме някой филм. Или ще поиграем на карти. Всичко, което искаш.

Въпреки думите ѝ, тя беше облечена за излизане и готова за нощни забавления, и изглеждаше много красива в ефирната синьо-лилава рокля, която караше сивите ѝ очи да сияят. Посочих към роклята.

— И да не покажем тази прелест? Хайде стига, мислех, че искаш да се срещнеш с нови лица.

— Искам — кимна тя. — Всъщност всеки път срещаме все едни и същи. И всички те вече са виждали тази рокля.

— Това ли е проблемът? Ще ти дам пари назаем, за да си купиш нова.

Нина поклати глава.

— Аз дори не мога да ти върна парите за тази.

След като узнах за лъжата, в която живееха родителите ми, се изкуших за кратко от мисълта да се откажа от щедрата издръжка, която баща ми внасяше редовно в сметката ми. Тук няха толкова разходи, както в Палм Спрингс, а идеята да покажа на Нейтан Ивашков, че не

може да купи всички членове на семейството, ми се стори доста блазнаща. Ала когато Нина случайно отбеляза, че се притеснява, когато посещаваме някои от кралските партита, задето не е подходящо облечена, реших, че използването парите на баща ми, за да финансирам попълването на гардероба на една секретарка, ще е не по-малко дразнещо. Признавам, че той още не го знаеше, но лично на мен ми доставяше огромно удоволствие. Нина се съгласи да приеме парите ми, но само като заем, а не като подарък, но беше стъписана, когато видя с какъв размах ги харча. Гласът на разума ме предупреждаваше, че може да се поддам на лошите навици, в чийто плен бях през най-тежките ми периоди в Палм Спрингс, но аз го заглуших. В крайна сметка скоро щях да получа още пари от баща ми, а и напоследък повечето от питиетата ми бяха безплатни.

— Е, роклята изглежда страхотно — заявих аз. — Ще бъде много жалко да скрием подобна красота. Освен ако няма някакъв друг проблем?

— Не, няма — побърза да ме увери тя и се изчерви. Огледа ме изпитателно и аз останах с усещането, че чете аурата ми, която щеше да разкрие — ако други признаци вече не са го сторили — че вече бях пийнал малко преди купона. — Да вървим — въздъхна Нина накрая.

Тя не ти е равностоен партньор — обади се леля Татяна, докато прекосяхахме моравите на кралския двор, а залязващото слънце удължаваше сенките ни. — *Но пък и кое ли момиче може да бъде?*

Сидни, помислих си. И не като партньор за купоните. Имам предвид... в живота.

Думите на мъртвата ми леля пробудиха онази ужасяваща болка, която никакъв запой или гуляй не можеше да пропъди. Сидни. Без нея аз имах чувството, че просто се нося по течението на живота, влачейки безполезното си съществуване, което ставаше все по-мрачно и непоносимо заради неспособността ми да я откроя. Тази вечер не я бях търсил и за миг се зачудих дали да не приема предложението на Нина и поне малко да изтрезнея.

Още е твърде рано — предупреди ме леля Татяна. — *По-късно ще я потърсиш. Нито един човек в Щатите още не е заспал. Освен това нима искаш то да се върне?*

Имаше право за времето. Работата беше там, че през седмицата бях пропуснал всички удобни моменти да се свържа със Сидни и

започвах да се притеснявам. Но леля ми беше права за това, което се завръщаше: онзи ужасен, безпощаден мрак, заплашващ да погълне целия ми свят. В Палм Спрингс, след изчезването на Сидни, депресията ми се бе задълбочила, а тук се влоши още повече, след като не успях да се сдобия с помощта на Лиса. Знаех, че тогавашният ми психиатър и дори Сидни щяха да ми кажат, че това е признак, че трябва отново да започна да пия лекарства, но как можех да го направя, когато съществуваше вероятност да използвам магията на духа, за да ѝ помогна? Разбира се, дължен съм да призная, че досега нямах голяма полза от магията, но все още не бях готов да се откажа от нея. Алкохолът ми помагаше да притъпя поглъщащата природа на духа, а и се уповавах на съветите и присъствието на фантома леля Татьяна — присъствие, което през последната седмица смущаващо бе зачестило. Знаех, че тя е нереална, и психиатърът щеше да ми каже доста неща и за нея, но нейната призрачна илюзия като че ли издигаше стена между мен и най-угнетяващата депресия. Поне всяка сутрин ме караше да ставам от леглото.

Тазвечерният купон се устройваше от един морой от семейство Конта, когото не познавах добре, но той изглеждаше радостен да ни види и ни приветства с дружелюбен жест от другия край на стаята. На тези сбирки Нина се бе превърнала в моя постоянна сянка и всички я бяха приели, а мнозина, които искаха да ми се харесат, смятаха, че приятелското и мило отношение към нея ще им помогне да спечелят благоразположението ми. Виждах, че това я притесняваше, но се наслаждавах на шоуто, в което кралски потомци, които обичайно се отнасяха към нея като мебелите в дворцовите кабинети, сега се мазнеха и стелеха пред приятелката ми, опитвайки се да ѝ направят добро впечатление.

Почти всяко парти по това време на годината се провеждаше на открито, ако времето го позволяваше. От най-ранно детство ни приучваха да стоим вътре и да се крием от стригоите, но ако изникнеше възможност да бъдем навън на безопасно място, каквото беше кралският двор, не можеше да не се възползваме с радост. Младият лорд Конта с всички сили се бе постарал да превърне партито в запомнящо се събитие и бе осигурил на гостите си всякакви новости за развлечения и забавления. На мен най-много ми се понрави гигантският фонтан върху масата, изстрелващ щедро нагоре пенлива

струя шампанско. В дълбините на стъклената основа, точно под искрящата течност, проблясваше разноцветна гирлянда от светлини.

Напълних по една чаша за Нина и мен, възхищавайки се на светлините, преливащи със сияйните багри.

— Ейдриън — рече тя тихо, — погледни натам, от другата страна на басейна.

Проследих погледа ѝ и видях Уесли Дроздов да отпива от чаша с мартини и да ми хвърля свирепи погледи. Бях донякъде изненадан да го видя. След последната ни среща той рядко се мяркаше на обществени места, опитвайки се да остане незабележим, и аз се запитах дали не бе дошъл тук тази вечер, разчитайки, че аз няма да присъствам на купона, тъй като почти не познавах домакина. *Боклук* — промърмори леля Татяна в главата ми. — *Той не заслужава кралската фамилия.*

— Каква аура — додаде Нина. — Той те мрази.

Вече бях пресушил една чаша от подноса на минаващия покрай мен сервитьор и не бях в най-доброто състояние да разчитам аури.

— Не се тревожи. Той няма да предизвика скандал. Виждаш ли?

И действително Уесли остави празната си чаша и за мое огромно облекчение, изчезна в сенките. Не исках леля Татяна отново да започне да ми опява за него. Ала Нина все още изглеждаше притеснена.

— Не му позволявай да те засече някъде сам.

Подадох и чашата.

— Как би могло да се случи това, когато ти винаги си до мен? — попитах галантно. — И неизменно ми прикриваш гърба.

Лицето ѝ засия много повече, отколкото бих очаквал от толкова явно пресилен комплимент. Но щом я правеше щастлива, аз също бях щастлив. Може би не можех да уредя всичко в живота си, но Нина беше мило и добро момиче, което заслужаваше да ѝ се случват само хубави неща след всичко, което бе преживяла. Това, както и присъствието ѝ на всички тези купони ме караха да не се чувствам толкова жалък. Самотното пиене бе тъжно занимание. Пиенето в компания можеше да се приеме като социално общуване.

Вечерта следваше обичайния си ход в пиене и неангажиращи разговори с гостите. Бях дошъл с намерението да огранича напитките, но много скоро им загубих броя. Можех само да предполагам, че тъкмо това ме накара да вдигна телефона си, когато иззвъня. Обикновено

първо проверявах дисплея, за да видя кой се обажда, но тази вечер това дори не ми хрумна.

— Ало?

— Ейдриън?

Потръпнах.

— Здравей, майко.

Нина се отдръпна дискретно, а аз се опитах да намеря по-тихо място. Майка ми беше една главните причини, поради които в последните дни винаги първо поглеждах дисплея, тъй като ми звънеше почти непрекъснато след караницата ни при последната ни среща. Сега вече нямаше начин да се измъкна.

— Къде си, скъпи? Едва те чувам.

— На купон съм — отвърнах. — И не мога да говоря много дълго. — Не беше съвсем вярно, тъй като в този момент почти никой от тълпата не ми обръщаше внимание, а Нина се бе присъединила към една групичка гости край басейна.

— Няма да ти отнема много време. — Освен ако не грешах, в гласа ѝ прозвуча нервна нотка. — Не зная дали си получил съобщенията ми... — Гласът ѝ многозначително заглъхна. Може би се надяваше, че ще изтъкна утешителна причина, задето цяла седмица я бях пренебрегвал. Не го сторих.

— Получих ги — заявих.

— Ах — въздъхна тя. — Е, в такъв случай ти е известно колко нещастна се чувствам след последния ни разговор. Липсваш ми, Ейдриън. Докато отсъствах, прекарах много време в мисли за теб и едно от нещата, които очаквах с нетърпение, беше възможността да бъдем заедно, когато се върна.

В гърдите ми избухна гневна искра, когато си припомних как тя отказваше да разговаря с мен в затвора, когато я навестявах в сънищата ѝ. Потуших емоцията и я оставих да продължи.

— Бих искала да опитаме още веднъж, само ти и аз. Може би по време на един спокоен обяд ще мога по-добре да ти обясня как стоят нещата. Бих желала ти да разбереш...

— Все още ли живееш с него? — прекъснах я. — Все още ли вземаш парите му?

— Ейдриън...

— Така ли е? — притиснах я.

— Да, но както ти казах...

— В такъв случай прекрасно разбрах всичко. Не е нужно нищо да ми обясняваш.

Очаквах извинения или уговорки, с които дотолкова бе препълнена гласовата ми поща, че можех да ги рецитирам по памет. Затова малко се изненадах, когато тя ме парира, доста по-язвително от обичайното.

— А ти, Ейдриън? Видях извлеченията от сметките. Видях, че той все още ти праща пари.

Тя те нарече лицемер — прошепна ми жлъчно леля Татяна. — *Нима ще го преглътнеш безропотно и ще оставиш да ѝ се размине?*

— Не е едно и също — процедих, чувствайки се едновременно ядосан и засрамен. — Аз раздавам моите.

— Наистина ли? — Тонът на майка ми даваше да се разбере, че нито за секунда не е повярвала на думите ми.

— Да, аз...

Гневният ми отговор бе прекъснат от викове и водни плясъци. Погледнах към мястото, където за последен път бях видял Нина. Явно някаква груба шега се бе разиграла в групата, към която се бе присъединила, и в момента тя и още други двама изплуваха от басейна, кашляйки и бършейки водата от очите си.

— Трябва да вървя, майко — казах. — Благодаря, че ми се обади, но докато не покажеш известно самоуважение, не проявявам интерес.

Знаех, че думите ми бяха зловни, а и не ѝ дадох шанс да ми отговори, затворих телефона и забързах към басейна. Протегнах ръка към Нина, която лавираше между плуващ поднос с чаши, опитвайки се да излезе от водата.

— Добре ли си?

— Да, да, добре съм. — Къдриците, които в началото на вечерта бяха толкова красиви и гъвкави, сега висяха около лицето и на тъмни, капещи, провиснали кичури. — Бих искала да кажа същото и за тази рокля.

Сервитьори с кърпи в ръце приближиха забързано и аз взех една за Нина.

— Ще изсъхне.

Тя ми се усмихна кисело и се уви с кърпата.

— Май рядко ти се случва да переш, нали? Това е коприна. Много зле се съчетава с хлорираната вода, а само бог знае какво още има в този басейн.

Думите на майка ми все още бяха пресни в ума ми.

— Тогава ще направя това, което ти казах по-рано: ще ти купим нови дрехи.

— Ейдриън, не мога да продължавам да вземам пари от теб. Това е много мило и аз наистина съм ти благодарна. Но трябва сама да печеля парите си.

Смесени чувства нахлуха в мен. Първото бе гордост. Това момиче тук възпяваше точно това, за което упрекнах майка ми. От друга страна, не можех да отрека, че докато Нина се опитваше да постига всичко сама, което бе достойно за възхищение, аз бях истински лицемер, както майка ми бе намекнала. Това унижение ме прогаряше, подсилвано от отчаянието, че бях неспособен да помогна на Сидни.

— Тогава ще уредим сама да ги спечелиш — заявих решително. — Дватама ще ги спечелим. Да вървим.

Улових ръката на Нина и я поведох през препълнения двор, без да мисля за последствията от импулсивното ми решение.

Отправихме се към противоположния край на кралския двор, далеч от аристократичните резиденции, в които прекарвахме толкова много време. Наоколо се издигаха много по-скромни градски къщи и аз изкачих стъпалата на една от тях, горд с това, че си я спомням. Почуках силно на вратата. Нина, все още увита с кърпата, пристъпи смутено до мен.

— Ейдриън, къде сме? — попита тя. — Не осъзнаваш ли...

Думите ѝ бяха прекъснати, когато вратата се отвори и на прага застана безкрайно изненаданата Соня Карп. Някога тя беше учителка по биология в академията „Свети Владимир“, а освен това и стригой (макар и не по едно и също време). Сега тя отново беше морой и също като Нина и мен владееше магията на духа. Червената ѝ коса бе разрошена от съня и чак когато видях пижамата и, се разколебах за миг. Слънцето още не бе изгряло, но небето на изток определено беше по-скоро пурпурно, отколкото черно. Зората приближаваше, но все още беше обичайното моройско време.

— Ейдриън, Нина — каза Соня вместо поздрав. Беше удивително спокойна, имайки предвид необичайните обстоятелства. — Двамата добре ли сте?

— Аз... да. — Внезапно се почувствах глупаво, но побързах да потисна това усещане. Така и така вече бяхме тук. Най-добре да кажа това, което си бях наумил. — Трябва да поговорим за нещо. Но ако е толкова късно... — Намръщих се, опитвайки се да определя кое време е въпреки замаяния си от алкохола мозък. Нямаше причина тя да е в леглото. — Да не би да си по човешкото разписание?

— Аз съм по разписанието на Михаил — отвърна тя, имайки предвид своя съпруг дамфир. — Той работи на някакви странни смени, така че аз нагаждам съня си по него. — Огледа кърпата на Нина и отстъпи навътре. — Не се притеснявай за това. Заповядайте, влезте и двамата.

Въпреки че в апартамента имаше кухня, а в моя — не, жилищната площ беше много по-малка, отколкото в резиденцията за гости, която в момента обитавах. Соня и Михаил бяха обзавели много приятно дома си, придавайки му топлина и уют, но аз бях поразен от една въпиюща несправедливост: един гост от кралска фамилия получаваше много по-разкошно жилище, отколкото един всеотдаен и съвестен пазител, който постоянно рискува живота си. И дори още по-лошо — знаех, че този апартамент е много по-голям от домовете на другите пазители, тъй като Михаил беше женен. Някои от пазителите живееха в квартири, по-скоро приличащи на общежитие.

— Искате ли нещо за пиене? — попита Соня и ни покани да се настаним край масата в кухнята.

— Вода — бързо каза Нина.

Соня донесе две чаши и седна срещу нас.

— Е — поде тя, — кое е толкова належащо?

Посочих към Нина.

— Тя. Тя ти помогна в работата ти върху ваксината, нали? Вложи от времето си, но не ѝ платиха. Това не е справедливо.

Нина пламна като божур едва сега разбрала целта на нашето посещение.

— Ейдриън, всичко е наред...

— Не е — настоях аз. — И двамата с Нина свършихме доста работа за теб и изследванията ти на духа, но не сме получили никаква

компенсация.

Соня повдигна вежди.

— Не знаех, че това е част от изискванията ви. Мислех, че се радвате да работите против стригоите в името на доброто.

— Наистина е така — увери я Нина, все още засрамена от моята безцеремонност.

— Но — додадох аз — не можеш да искаш от нас да отделяме време от нашите задължения и живота си и в същото време да очакваш да намерим някакъв начин да се препитаваме. Нужна ти е помощта ни, нали? Не претупвай нещата. Сформирай отряд от владеещи магията на духа на пълно работно време. — Намръщих се, не ми хареса как прозвуча. — Или магически екип. Не зная. Казвам само, че ако искаш да свършиш работата както трябва, дай ни някаква парична компенсация, която смяташ, че заслужаваме, докато се убедиш, че получаваш най-добрата възможна помощ. За да се издържа, Нина е принудена да работи като секретарка, докато ти помага.

Соня се загледа в Нина, която изгаряше от срам и изглеждаше много притеснена.

— Зная, че ти много работиш, и се чувствам неудобно, когато се налага да те помоля за още нещо. — Извърна се към мен, но ме изгледа с по-малко съчувствие. — Но ще ми припомниш ли, Ейдриън, ти с какво точно се занимаваше тези дни?

Каква наглост — изсумтя леля Татяна.

— Е, мога да ти помагам за масовото производство на твоята ваксина, ако ме назначиш на пълен работен ден — не се предавах аз.

Соня се засмя сухо.

— Би било чудесно, но има два малки проблема. Първият е, че не се занимавам с масово производство.

— Не се ли занимаваш? — попитах и стрелнах Нина с поглед, която изглеждаше твърде смутена от цялата тази среща, за да го забележи. — Но аз мислех, че това е главният ти приоритет.

— Така е — призна Соня. — За съжаление, се оказа прекалено сложно да се възпроизведат промените, предизвикани от магията на духа в кръвта на Нийл. Изглежда, че магията на духа не се запечатва стабилно в кръвта, и аз се боя, че ще изчезне, преди да успеем да разгадаем тайните на това явление. Несъмнено е много полезно да разполагаме с помощта на повече владеещи магията на духа. Но за да

се реши този въпрос, е необходимо да имаме специалисти биолози, които да познават достатъчно добре структурата на кръвта на клетъчно ниво. За съжаление, познавам само един човек, който отговаря на тези изисквания. Но дори този владеещ магията на духа досега не е успял да разреши този проблем.

Отне ми секунда да се досетя, че Соня говореше за себе си. Знаех, че Нина е помагала на Соня, но за мен беше изненада — както и за Нина, съдейки по изражението ѝ — че проектът е спрял. Ние бяхме направили огромни крачки в създаването на ваксина против стригоите, която тествахме с Нийл, и беше влудяващо, че сега не сме в състояние изцяло да се възползваме от постигнатото. Бях предположил, че след цялата ни усилена работа сега Соня създаваше чудодейния си еликсир в някаква лаборатория, готова да го сподели с целия свят.

— Какъв е вторият проблем? — попитах, припомняйки си какво бе казала преди малко.

— Вторият проблем е в това, че нямам възможност да ви платя — продължи Соня. — Повярвайте ми, бих се радвала да имам „магически екип“, но дори на мен не ми плащат. Кралицата и Кралският съвет разполагат със средства и субсидии за научни изследвания и аз попълвам формуляри, за да си покрия разходите за материали и пътувания. Но що се отнася до друго заплащане? Не получавам повече от вас. При все че... може би идеята си заслужава да се обмисли. Ако Кралският съвет наистина иска работата да върви, би трябвало да осигури финансова стабилност на най-подходящите за изпълнението на тази задача, за да могат да ѝ посветят изцяло времето и труда си.

Соня беше съвсем искрена и аз отново се почувствах като пълен идиот. Бях дошъл тук, за да искам пари, като че ли тя беше някакъв всесилен ковчезник, когато в действителност тя влагаше много повече труд и усилия от нас в това изследване — при това без никакво заплащане. И макар и все още замаян от алкохола, можех да осъзная какъв глупак бях.

— Соня, извини ме — смотолевих засрамено.

Един Ивашков никога не се извинява! — срязва ме леля Татяна.

— Няма за какво — отвърна Соня. — Молбата ти съвсем не беше неоснователна.

— Поведението ми и начинът, по който я отправих, бяха неоправдани — заявих мрачно.

Няма ли да престанеш с тези глупости? — възмути се леля Татяна.

Нина, все още смутена и объркана заради вниманието, на което бе станала обект, неволно взе страната на моята въображаема леля и отпусна нежно ръка върху моята.

— Ти не си знаел. А и го направи заради мен.

— Аз наистина ще попитам относно финансирането — добави Соня, местейки поглед между мен и Нина. — Кой знае? Може би „магическият екип“ ще помогне да се придвижим от мъртвата точка. Аз най-вече чаках да завърши учебната година в „Амбъруд“, за да се върнат Джил и Нийл. Надявах се, че неговото пряко участие може да внесе някаква яснота в ситуацията.

— Може би ако Нийл се върне, и Олив също ще го стори — отбеляза Нина. Срещата със Соня явно я бе разстроила, но мисълта за Олив малко я ободри.

— Възможно е — съгласих се, макар да не изпитвах особена увереност, имайки предвид това, което наскоро бях научил от Нина. — Струва ми се, че ти би трябвало да си много по-силно основание за завръщането ѝ, отколкото някакво момче, което тя почти не познава.

— Да, но Олив е доста увлечена по него — възрази Нина. Опипа краищата на кърпата, сетне вдигна глава и срещна погледа ми. — Любовта към някого може да те накара да направиш неща, непосилни за обичта на близък роднина.

Намръщих се и като я огледах по-изпитателно, забелязах, че тя трепери.

— Мили боже! — възкликнах, засрамен от собствената си разсеяност. — Сигурно замръзваш. — Времето навън беше меко, макар и не толкова топло, както по-рано през седмицата. Една дълга разходка в мокра вечерна рокля едва ли е била приятна. Погледнах към Соня. — Имаш ли нещо, което да ѝ дадеш да облече?

Лицето на Нина пламна.

— Всичко е наред, аз съм добре. Не се безпокой...

— Разбира се — прекъсна я нашата домакиня и стана. Даде знак на Нина да я последва. — Имам няколко дрехи, които можеш да пробваш.

Нина тръгна неохотно след нея и двете излязоха от стаята. Соня се върна след минута и седна до мен край масата.

— Тя се преоблича.

Кимнах, но мислите ми все още бяха заети с по-раншния ни разговор.

— Надявам се, че тя няма да се разстрои прекалено, ако Олив не се върне в кралския двор. Мисля, че Олив трябва да приеме и да свикне с много неща след... ами, разбираш.

— Да, разбирам — кимна Соня със сериозно изражение. — Но ако трябва да сме честни, аз не се безпокоя, че Олив ще разстрои Нина.

Аз вече бях поизтрезнял — достатъчно, за да се цепи главата ми от болка, и очевидно недостатъчно, за да се проясни съзнанието ми.

— Какво искаш да кажеш?

Соня въздъхна.

— Точно от това се боях. Ти нямаш представа, че това момиче е лудо по теб, нали?

— Кое... имаш предвид Нина? — Поклатих глава. — Не, не е. Ние сме само приятели.

— Двата прекарвате ужасно много време заедно. И всеки път, когато с нея се срещнем по работа, тя не спира да говори за теб.

— Аз не се интересувам от нея — заявих твърдо. — Не и в романтичен смисъл.

Соня ме изгледа с един от онези многозначителни погледи, в които се бе усъвършенствала.

— Никога не съм го твърдяла. Всъщност ми е съвършено ясно, че не се интересуваш от нея. Но тя не го знае. И от твоя страна е много жестоко да я заблуждаваш така.

— Но аз не го правя! — възразих разпалено. — Ние просто се забавляваме заедно.

— Тя ми каза, че ѝ купуваш дрехи.

— Това е заем — отсякох непоколебимо. — Тъй като тя не разполага с достатъчно пари, за да се издържа.

— Тя се справяше много добре, преди да я въвлечеш във вихъра на кралския светски живот. — Соня срещна погледа ми, без да трепне. — Виж, искаш ли един съвет от мен? Ако наистина си загрижен за нея, се отдръпни. Без да го осъзнаваш, ти ѝ изпращаш нееднозначни сигнали и рано или късно, нещата ще загубят, когато тя накрая не

получи това, за което се е надявала. За всеки би било много тежко — но ти най-добре от всички знаеш колко крехки и уязвими сме ние, владеещите магията на духа.

— Е, всъщност не искам съвета ти и нямам намерение да се отдръпвам, защото не върша нищо лошо. Нина е умно момиче. Тя знае, че ние сме само приятели, и това напълно я устройва. Струва ми се доста преждевременно да ме съветваш да се откажа от нея.

— Да се откажеш от нея? — подсмихна се Соня. — Това е фраза, характерна за пристрастените. И за какво по-точно я използваш? Или което е по-важно, дали би трябвало да попитам какво — или кого — замества тя?

— Нищо. И никого. Престани с тази инквизиция! Какво лошо има в това, да имам приятел?

Нина се върна, облечена в клин и тениска, взети назаем от Соня, и появата ѝ сложи край на разговора. Неподозираща за напрежението помежду ни, тя направо се разсипа от благодарности към Соня и зададе още няколко въпроса за ваксината. Докато двете разговаряха, мислите ми блуждаеха и аз се питах дали несъзнателно не бях излъгал Соня.

Не за някакви романтични отношения между мен и Нина. Дори не можех да си представя да бъда с друга жена, освен със Сидни. Но когато си тръгнахме от дома на Соня и аз изпрацах Нина до жилището ѝ, се улових, че размишлявам над една друга част от коментара на Соня.

Какво — или кого — замества тя?

Разбира се, никой не би могъл да замени Сидни. На този свят нямаше никоя като нея, никой не би могъл да се сравнява с нея или да заеме нейното място в сърцето ми. Ала когато Соня предложи да се отдръпна от Нина, първата паническа мисъл, изникнала в съзнанието ми, беше, че отново ще остана сам. Защото, въпреки че след изчезването на Сидни емоциите, които доминираха в мен, бяха мъката, страхът и гневът, не бих могъл да отрека, че самотата също беше в този списък. Връзката ми със Сидни бе изцелила заблудената, изгубената част от душата ми, носеща се безцелно по течението на живота. Когато тя изчезна, това беше прекъснато и аз отново заплавах свободно.

Нина, без да замества Сидни в любовен аспект, определено бе направила много, за да ме върне на брега. Не че напоследък бях

образец на добро поведение. Но Нина ми даде възможност да поговоря с някого — който не живее в главата ми — и поне внесе някакъв ред в безразборния ми разгулен живот. Отговорността да я вземам и връщам всяка нощ навреме в дома ѝ ме предпазваше да не обезумея окончателно. Освен удоволствието да наказвам тайно баща си, като харча парите му за нея, изпитвах удовлетворение да се грижа за някого. Това ме караше да се чувствам по-малко безполезен. Не можех да намеря Сидни, но можех, за бога, да осигуря приличен тоалет на Нина за нощния живот в кралския двор.

Но дали Соня беше права, че междувременно се възползвах от Нина?

Блъсках си главата над това, когато стигнахме пред вратата на жилището на Нина, намиращо се в друга сграда за пребиваващи в кралския двор, малко по-скромна от апартамента на Соня. Нина отключи вратата и се извърна към мен. Слънцето вече се бе издигнало на небосклону и багреше лицето ѝ е цветовете на изгрева.

— Е, благодаря за интересно прекараното време — рече тя и се засмя. — И освен това ти благодаря за това, което се опита да уредиш със Соня. Наистина не беше длъжен. Но все пак ти благодаря.

Тя кършеше пръсти, типичен неин нервен тик, който бях забелязал и преди.

Свих рамене.

— Ти чу какво каза тя. Независимо от всичко може би все пак от това ще излезе нещо.

— Може би. — Помежду ни за миг се възцари тишина, преди тя да попита: — Ами... тогава до утре, по същото време?

Аз се поколебах, питайки се дали не се забърквам в рискована и неразумна ситуация. Запитах се дали не въвличам и нея в неприятна бъркотия.

Нима ще позволиш на Соня да диктува живота ти? — настоя гневно леля Татяна. — *Какво знае тя?*

Почувствах как в гърдите ми намира гняв. Соня преувеличаваше. Какво лошо имаше в това, да имам приятел? Какво лошо имаше в това, да има с кого да поговоря? Нима трябваше да живея в пълна изолация само защото Сидни я нямаше? Още повече че Нина имаше прекалено добре развита интуиция, за да храни каквито и да било чувства към

мен? Тя си имаше свои собствени проблеми и нямаше да си въобрази
разни налудничави идеи за отношенията помежду ни.

— По същото време — уверих я аз.

ГЛАВА 9

СИДНИ

Как е възможно Ейдриън да не дойде в съня ми? Нима досега бях поела толкова много наркотичен газ, че бе оставил трайни последици в организма ми? Знаех, че нямаше начин той да се откаже от мен. Сигурно ме търсеше. Ако не се бе появил онази нощ в съня ми, трябваше да има сериозна причина за това.

Проблемът беше, че не дойде и през следващата нощ. Нито в последващата.

Нещата още повече се влошиха, когато на сутринта, след като бях спряла притока на газ, Ема започна да ме разпитва упорито, изгаряща от желание да узнае дали съм успяла да намеря помощ от външния свят, както бях обещала. Амилия се присъедини към нея. Чак сега разбрах, че тя е помогнала за отвлечането на вниманието на надзирателите. Очевидно нашите стаи се наблюдаваха от команден център с множество монитори. По указания на Ема, Амилия завързала спор със съквартирантката си и наговорила куп компрометиращи неща, които били чути от наблюдаващите. Амилия се държала особено предизвикателно и надзирателите съсредоточили цялото си внимание върху нея, при което изпуснали моето малко изпълнение.

— Нужно ми е повече време за сън, за да сработи планът ми — казах на момичетата, след като им съобщих, че не бях успяла да се свържа с външния свят. — Миналата нощ ми отне много време да заспя и може би сънят ми е бил твърде кратък. Довечера ще се получи по-добре.

Амилия и Ема изглеждаха разочаровани, но все още изпълнени с надежда. Вярваха в мен. Почти не ме познаваха, но и двете бяха убедени, че имам начин да им помогна.

Това беше преди пет дни.

Сега надеждата в погледите им бе заменена с враждебност.

Не знаех какво не беше наред. Нямах представа защо Ейдриън не идваше в съня ми. В мен се надигаше паника, че нещо лошо се е

случило с него и той вече не може да създава сънища с помощта на магията на духа. Може би все още вземаше лекарства... но не, бях сигурна, че Ейдриън щеше да ги спре, за да се опита да ме намери. Възможно ли беше хапчетата да са увредили за постоянно способността му да използва духа? Не можах да размишлявам дълго по въпроса, защото животът ми в поправителния център определено придоби лош обрат.

Ема и особено Амилия, която бе изпратена за очистване, задето бе отвлякла вниманието на нашите тъмничари, се чувстваха изиграни. Те не казаха на никого какво се бе случило най-малкото, за да не се издадат, но чрез умели намеци и поведението си дадоха ясно да се разбере, че съм в немилост. Те подминаваха без внимание уверенията ми, че отвън всеки момент ще дойде помощ, и много скоро аз се хранех сама в столовата. Останалите, чието резервирано и хладно държание към мен бе започнало да се затопля, възобновиха старите си навици с подновена ярост и всичко, което правех, биваше щателно анализирано и докладвано на началниците ни — които ме изпратиха за очистване още два пъти през тази седмица.

Единствено Дънкан оставаше мой приятел, ала дори и тази дружба бе помрачена.

— Предупредих те — каза ми той един ден в час по изобразително изкуство. — Предупредих те да внимаваш да не се издъниш. Не зная какво си направила, но определено заличи целия си досегашен напредък.

— Бях длъжна да го направя — уверих го. — Трябваше да рискувам, защото съм сигурна, че си заслужава.

— Наистина ли си струваше? — попита той тъжно с тон, който подсказваше, че много, много пъти е бил свидетел на подобни опити.

— Да — отвърнах разпалено, — имаше смисъл!

Той ми се усмихна любезно и се върна към картината си, но видях ясно, че е убеден, че лъжа. Най-ужасното беше, че не бях сигурна дали не е прав.

Междувременно не спирах да лелея надеждата, че ще се свържа с Ейдриън в света на сънищата. Не проумявах защо това все още не се бе случило, ала нито за миг не се съмнявах, че там отвън, той продължава да ме обича и ме търси. Ако нещо наистина му пречеше да

проникне в съня ми, бях уверена, че ще намери друг начин да се добере до мен.

Една седмица след като прекъснах подаването на упойващия газ, еднообразното ежедневие в поправителния център бе нарушено от пристигането на нова затворничка.

— Новината е добра за теб — каза ми Дънкан в коридора. — За известно време вниманието ще бъде насочено към нея, затова не се дръж прекалено приятелски.

Беше ми трудно да последвам съвета му, особено след като на закуска я видях да седи сама на една маса в столовата. Предупредителният поглед на Дънкан ме застави неохотно да се насоча към друга маса. Почувствах се глупава и страхлива, задето позволих на новото момиче, а и на самата себе си да приемем с покорство отлъчването си и да страдаме заради това. Тя се казваше Рене и изглеждаше на моята възраст, може би с година или приблизително толкова по-млада. Освен това ми се струваше, че е някой, с когото бих могла с лекота да се сближа, тъй като и тя, също като мен, бе изпратена за очистване още по време на първото ни занятие заради спор с преподавателя.

Ала за разлика от мен, когато се върна, Рене изглеждаше бледа и болна — но не и изплашена. Донякъде ѝ се възхищавах. Тя все още бе изтормозена от пребиваването в единичната килия, ала в очите ѝ блестеше бунтовническа искра, която говореше за несъмнена сила и смелост.

Ето това е някой, с когото бих могла да се съюзя, помислих си. Когато го споменах пред Дънкан в часа по изобразително изкуство, той побърза да ме смъмри.

— Още не — промърмори. — Тя е съвсем нова, прекалено много се набива в очи. А и самата тя не облекчава живота си.

И той имаше право. При все че Рене се научи повече да не отговаря безцеремонно, не си даваше труд да изглежда смирена и разкаяна, нито се преструваше, че възприема и вярва в това, което ѝ проповядваха алхимиците. Тя сякаш с радост се бе оградил от останалите и напълно ме пренебрегваше, когато ѝ се усмихвах приятелски в коридорите. По време на занятията беше мрачна и гледаше с гняв и предизвикателство както останалите затворници, така и инструкторите.

— Аз донякъде съм изненадан, че вече са я освободили от единичната килия — додаде Дънкан. — Някой явно е допуснал голяма грешка.

— Точно заради това тя повече от когато и да било има нужда от приятел — настоях. — Нуждае се от някой, който да ѝ каже: „Виж, нормално е да се чувстваш по този начин, но известно време ще трябва да се смириш и да си траеш“. В противен случай те ще я изпратят обратно в килията.

Той поклати предупредително глава.

— Не го прави. Не се забърквай в това, особено след като нейното идване е благоприятно за теб и означава, че скоро ще се придвижиш напред. Освен това те няма да я изпратят обратно в единична килия.

В гласа му прозвуча нещо злоецо, което той явно нямаше никакво намерение да ми обясни. Противно на желанието и мнението ми, през остатъка от деня аз стоях настрана от новодошлата. Когато утрото настъпи — и все още нямах контакт с Ейдриън — аз реших да не се поддавам на натиска на другите затворници и да седна до Рене. Планът ми обаче се провали, когато един от редовните сътрапезници на Дънкан ме покани да седна при тях. Спрях се несигурно с таблата в ръце, местейки поглед между Рене и масата на Дънкан. Да отида при нея, изглеждаше правилно, но как можех да пропусна първия реален шанс, появил се от толкова време, да оправя отношенията ми с останалите? Въпреки инстинктите ми, се насочих към масата на Дънкан, като си обещах, че по-късно ще се опитам да се сближа с Рене.

Това „по-късно“ така и не настъпи.

Очевидно, след като цял ден бе оставила негодуванието да се натрупва в нея, Рене не можа да издържи повече и избухна по време на третото занятие, впускайки се в още по-дълга тирада от вчерашната за тесногръдата пропаганда на инструктора. Охраната я извлече навън и аз изпитах прилив на симпатия към нея, задето два дни подред трябваше да понесе очистването, толкова скоро след освобождаването ѝ от единичната килия. Докато я отвеждаха, погледът на Дънкан се срещна с моя и аз прочетох в очите му: Казах ли ти?

Когато дойде време за обяд, очаквах промяна в последната минута — в менюто да се появи някое от любимите ястия на Рене, за да посипят още сол в раната ѝ. Но обявеното сутринта меню остана

същото и аз се зачудих дали не ѝ се е разминало с по-леко наказание, или просто е имала нещастieto едно от любимите ѝ блюда да са панираните пилешки хапки. Но когато Рене влезе в столовата доста по-късно, след като ние бяхме насядали и започнали да се храним, аз тутакси забравих за менюто.

Предизвикателните искри в очите ѝ бяха изчезнали. Сега те изглеждаха като безжизнени, когато тя се огледа смутено, сякаш за пръв път влизаше в това помещение, а може би изобщо в столова. Изражението на лицето ѝ беше безизразно, а челюстта ѝ — безпомощно увиснала. Тя стоеше досами вратата, без да понечи да влезе или да отиде да вземе храната си, и никой не ѝ се притече на помощ.

Момичето до мен, затворничка, на име Елза, затаи дъх.

— Така си и мислех, че това може да се случи.

— Кое? — попитах слисано. — Някакво по-свирепо очистване?

— По-лошо — отвърна Елза. — Опресняване на татуировката.

Припомних си моите преживявания, като се зачудих какво може да бъде по-лошо, след като всички ние бяхме преминали през опреснявания на татуировките.

— Нима не са опреснили татуировката ѝ, когато са я извели от единичната килия?

— Това е стандартно опресняване — обади се друг мой съсед, Джоуна. — Очевидно не е било достатъчно, затова те са увеличили дозата — може би са прекалили. Случва се понякога. Посланията достигат до татуираните, но за известно време са замаяни и като че ли са забравили обикновените ежедневни дейности.

В мен се прокрадна ужас. Тъкмо от това се боях, ето защо работих упорито, за да създам антиалхимично вълшебно мастило, което да неутрализира внушението на алхимиците. Бях виждала този изцъклен безжизнен поглед и преди — в Кийт. Наскоро, след като бе излязъл от поправителния център, той също се държеше като зомби и не правеше нищо, освен да повтаря като папагал риториката, която алхимиците му бяха набили в главата. Тогава поне Кийт вече бе способен да се справя с рутината на ежедневието. Дали в началото е бил с толкова промит мозък? Гледката беше ужасна. Дори още по-ужасна от факта, че никой не понечи да ѝ помогне.

Скочих от мястото си, без да обръщам внимание на Дънкан, който рязко пое дъх зад мен.

Забързах към Рене, улових я за ръката и я поведох навътре в столовата.

— Ела — казах ѝ, съсредоточена изцяло върху нея, за да не забелязвам останалите, приковали погледите си върху мен. — Искаш ли да хапнеш?

Няколко секунди тя се визира безучастно пред себе си, сетне бавно се извърна към мен.

— Не зная. Мислиш ли, че трябва?

— Гладна ли си? — попитах.

Тя смръщи леко вежди.

— Мислиш ли, че съм? Ако не мислиш така...

Насочих я към прозореца на Бакстър.

— Мисля, че трябва да си такава, каквото искаш — заявих твърдо. Тя не каза нищо на готвача, когато го приближихме, и както обикновено той не бе особено дружелюбен, така че аз трябваше да поема инициативата. — Рене се нуждае от нещо за обяд.

Бакстър не отговори веднага и аз се зачудих дали не му бе заповядано да реагира само ако тя лично помоли за храна. Ако беше така, май щеше да се наложи доста дълго да стоим тук. Но след още няколко секунди на колебание той се обърна и сложи върху таблата една чиния с панирани пилешки хапки. Отнесох таблата до празната маса, издърпах един стол и посочих на Рене да седне. Тя, изглежда, откликваше добре на подобни команди, дори и неизречени, но не се опита да направи нищо по своя воля, когато седнах срещу нея.

— Можеш да се храниш, ако искаш — подканих я. Тя не реагира и аз го казах другояче. — Изяж си пилешкото, Рене.

Тя послушно взе една пилешка хапка и започна да яде от подноса, докато аз я наблюдавах с нарастващ ужас. Ужас... и гняв. Нима алхимиците наистина смятаха, че това е по-добрата алтернатива, отколкото някой да се усъмни в авторитета им? Дори след време най-тежките странични ефекти да преминат, беше отвратително това, което те причиняваха на друго човешко същество. Когато разбрах, че съм защитена от опресняването на татуировката, мислех, че в това отношение съм свободна. И това беше истина: аз бях. Ала всички останали около мен, независимо дали бяха приятели, или врагове,

рисуваха да се превърнат в зомбита, ако алхимиците предозират възшебното мастило при опресняването на татуировките им. Нямаше значение дали такива тежки странични ефекти са рядкост. Дори да се случи само веднъж, пак беше много.

— Изпий си млякото — наредих ѝ, когато забелязах, че Рене бе изляла пилешкото и отново се взираше с празен поглед в чинията си. Беше преполовила млякото в кутията, когато се разнесе биенето на звънеца. — Време е да вървим, Рене. Този звук означава, че трябва да отидем на друго място.

Тя се изправи след мен и, когато се огледах, видях, че към мен приближават двама от помощниците на Шеридан.

— Трябва да дойдеш с нас — рече единият.

Понечих да се подчиня, но тогава зърнах безпомощното изражение на Рене. Пренебрегвайки заповедта на копоите, аз се обърнах към нея и ѝ казах:

— Следвай другите и прави като тях. Виждаш ли как прибират таблите си? Занеси своята, а след това иди с тях на следващото занятие.

Единият охранил дръпна ръката ми, за да ме подкани да тръгна, но аз се възпротивих и изчаках, докато Рене не се присъедини към останалите с таблата си. Чак след това им позволих да ме отведат. Мрачните им лица красноречиво свидетелстваха, че никак не са доволни от неподчинението ми.

Поведоха ме към асансьора, а след това се спуснахме на долния етаж, където обикновено се провеждаха очистителните сеанси. Запитах се дали пропуснатият обяд ще направи преживяването по-малко неприятно и поносимо. Но за моя изненада, подминахме обичайната врата и продължихме до края на коридора, където никога досега не бях попадала. Минахме покрай стаи с надписи съответно: „Кухня“ и „Канцеларски материали“, а сетне се отправихме към редица необозначени врати, което ми подежда доста зловещо. Набутаха ме в една от тях.

Това ново помещение приличаше на залите за почистване, с изключение на стола със странни странични облегалки. Те бяха по-широки и по-големи от тези, с които бях свикнала, но към тях също имаше привързани ремъци и само това имаше значение. Може би това беше нов, усъвършенстван модел на компанията, от която се

снабдяваха с уредите си за изтезания. Вътре ни чакаше Шеридан с дистанционно в ръка. Охранителите ме завързаха за стола и след кратко кимване от нейна страна излязоха и ни оставиха сами.

— Е, здравей, Сидни — рече тя. — Трябва да призная, че съм разочарована да видя, че отново си загазила.

— Наистина ли, госпожо? През тази седмица няколко пъти бях на очистване — отвърнах, замислена за това, как напоследък останалите доносничеха за мен.

Шеридан махна пренебрежително с ръка.

— А, онова ли? Хайде, стига, и двете знаем, че другите просто играят игрите си. Ти всъщност постигна забележителен успех — до този момент.

Искрица от предишния ми гняв избухна отново. Шеридан и останалите висшестоящи явно много добре бяха осведомени кога някой затворник действително нарушаваше правилата и кога го топяха без причина. И й беше все едно.

Потуших гнева си и си придадох учтиво изражение.

— И какво по-точно съм направила, госпожо?

— Сидни, разбра ли какво се случи днес с Рене?

— Чух, че татуировката й е била опреснена — отвърнах предпазливо.

— Останалите са ти го казали.

— Да.

— А те казаха ли ти също да не й помагаш, когато се върне?

Поколебах се.

— Не изрично. Но с поведението си дадох ясно да се разбере, че няма да й помогнат.

— И ти не помисли ли, че би трябвало да последваш примера им? — продължи да дълбае инквизиторката.

— Моля за извинение, госпожо, но аз мислех, че мой дълг е да следвам вашите инструкции, а не тези на моите съкилийници. А след като нито вие, нито някой друг от инструкторите не ми е казал да не помагам на Рене, не мислех, че върша нещо лошо. В интерес на истината, смятах, че е съвсем редно да проявиш състрадание към друго човешко същество. Извинявам се, ако не съм разбрала правилно.

Тя се втренчи дълго и изпитателно в мен, но аз издържах погледа й, без да мигна.

— Казваш правилните неща, но се чудя дали наистина ги мислиш. Е, добре тогава. Да започваме.

Тя натисна бутона, екранът светна и върху него се показва обичайната снимка на щастливи морои.

— Какво виждаш, Сидни?

Намръщих се, осъзнала, че тя е забравила да ми инжектира препарата, предизвикващ повръщане. Но определено нямах намерение да изтъквам пропуски й.

— Морои, госпожо.

— Грешка. Виждаш дяволски изчадия.

Не знаех как да отговоря на това, затова не казах нищо.

— Виждаш дяволски изчадия — повтори тя.

Този нов обрат на събитията ме стъписа и аз не знаех как да реагирам.

— Не зная. Може би са. Трябва да науча нещо повече за тези конкретни морои.

— Не е нужно да знаеш нищо, с изключение на това, което ти казах. Те са дяволски изчадия.

— Щом така казвате, госпожо — съгласих се внимателно.

Лицето й остана спокойно.

— Искам ти да го кажеш. Повтаряй след мен: „Аз виждам дяволски изчадия“.

Втренчих се в снимката на мороите. На нея се виждаха две момичета, приблизително на моята възраст, които приличаха на сестри. Те се усмихваха и държаха в ръце кофички със сладолед. В тях нямаше нищо дяволско или зло, освен ако не възнамеряваха да накарат деца, страдащи от диабет, да изядат насила сладоледа. Докато размишлявах над дилемата, дясната странична облегалка внезапно изщрака. Горната й повърхност се плъзна назад, разкривайки отдолу резервоар, пълен с някаква бистра течност.

— Какво е това? — попитах.

— Виждаш ли дяволски изчадия? — попита вместо отговор Шеридан.

Сигурно съм се забавила прекалено дълго с отговора, защото Шеридан натисна един бутон върху дистанционното. Ремъкът, стягащ ръката ми, внезапно се отпусна, сваляйки ръката ми надолу. Спря

точно когато долната част на ръката ми докосна течността и след това се повдигна обратно.

Ала и това кратко докосване бе напълно достатъчно. Извиках от изненада, когато изгаряща болка прониза кожата там, където бе докоснала повърхността на течността. Не знаех какъв химикал имаше в резервоара, но усещането беше, все едно вряла вода се бе изляла върху голата плът. Когато ръката ми се отдалечи от течността, болката бавно започна да стихва.

— А сега — поде Шеридан, с прекалено мил тон след това, което току-що бе направила. — Кажете: „Виждам дяволски изчадия“.

Дори не ми даде възможност да отговоря, преди да повтори процедурата, този път задържайки ръката ми върху течността. Независимо от това аз бях подготвена и прехапах устни, за да не изкрещя. Болката беше същата и аз въздъхнах облекчено, когато след няколко минути тя вдигна ръката ми и позволи да си отдъхна за кратко.

Но облекчението не трая дълго, защото тя много скоро каза:

— А сега кажете...

Не я оставих да довърши.

— Виждам дяволски изчадия — изстрелях припряно.

Лицето ѝ засия от триумф.

— Отлично. Аз сега да пробваме нещо различно. — Върху екрана се появи ново изображение, показващо група моройски ученици. — Какво виждаш?

Аз бях схватлива ученичка.

— Виждам дяволски изчадия — отвърнах без колебание. Разбира се, беше нелепо. Нямах нищо дяволско в тези морои, нито в следващите снимки, които тя ми показваше. Докато бях в единичната килия, се заклет пред себе си, че ще играя всякакви игри, стига да се измъкна някак си от тук, и ако тя искаше да повтарям като папагал тази лъжа, задето бях помогнала на Рене, с радост щях да го правя.

Двойка морои, още деца, възрастен мъж... се изреждаха върху екрана. Шеридан преминаваше от лице на лице и аз отговарях като робот: „Виждам дяволски изчадия. Виждам дяволски изчадия. Виждам...“.

Думите ми секнаха, когато се взрях в лицата на двама морои — двама, които познавах.

Ейдриън и Джил.

Нямах представа откъде се бе сдобила със снимката, а и не ми пукаше. Сърцето ми подскочи, когато видях усмихнатите им лица, които толкова много обичах и които толкова ми липсваха. Безброй пъти си ги бях представяла, ала нищо не може да замени истинското изображение. Попивах всяка подробност: как светлината танцуваше в косите на Ейдриън, как устните на Джил се извиваха в свенлива усмивка. Едва успях да сподавя вълната от емоции, надигаща се в мен. Може би Шеридан искаше да ме накаже, като ми ги показваше, ала всъщност това бе най-прекрасната награда — докато тя не заговори отново:

— Какво виждаш, Сидни?

Отворих уста, готова да изрецитирам безсмислената фраза, ала не можах да го сторя. Взряна в тези обични лица, в очите им, сияещи от щастие... просто не можах да го направя. Макар да си казвах, че е лъжа, не можех да се насиля даzakлеймя Ейдриън и Джил.

Шеридан не си губеше времето. Уредът на стола спусна ръката ми до течността, много по-надълбоко, отколкото досега, така че ръката ми бе наполовина потопена във веществото. Шокът ме свари неподготвена, а болката беше още по-непоносима, защото Шеридан задържа ръката ми по-дълго от предишните пъти. Киселината прогаряше кожата ми, възпламенявайки всеки нерв в адски пламък. Изкрещях от болка и дори след като мъчителката вдигна ръката ми, продължих да вия, защото ефектът не стихваше.

— Какво виждаш, Сидни?

Преглътнах сълзите на болка и се фокусирах върху лицата на Ейдриън и Джил. Просто го кажи — заповядах си. — Трябва да се измъкнеш от тук. Трябва да се върнеш при тях. — И в същото време внезапно се запитах: — Така ли започва всичко? Така ли и аз ще стана същата като Кийт? Дали ще започна, като твърдя на себе си, че няма нищо лошо в това, което казвам, стига да зная, че изреченото е лъжа, само за да избегна болката? Или накрая тази лъжа ще се превърне в истина?

В отговор на мълчанието ми Шеридан отново отпусна ръката ми, потапяйки я още по-надълбоко.

— Кажи го — произнесе тя с глас, лишен от всякаква човешка емоция. — Кажи ми какво виждаш?

От устните ми се изтръгна тих болезнен стон, но това беше всичко. Вътрешно се опитвах да си вдъхна сили: Няма да го кажа. Няма да предам Ейдриън и Джил, дори и с тези нищо незначещи думи. Мислех, че ако издържа на болката още малко, тя както преди ще ми даде почивка, но вместо това моята инквизиторка спусна ръката ми още по-ниско, така че сега изцяло бе потопена в течността. Изкрещях, когато кожата се сгърчи. Погледнах надолу, очаквайки да видя разкъсана плът, оголена чак до костите, но ръката ми беше леко порозовяла. Каквато и да беше субстанцията, тя явно бе създадена, за да предизвиква усещане, че физическите поражения са много по-големи, отколкото са в действителност.

— Кажи ми какво виждаш, Сидни? Кажи ми и ще сложа край на това.

Опитах се да преборя болката, но това е невъзможно, когато имаш чувството, че те горят жив.

— Кажи ми какво виждаш, Сидни.

Болката нарастваше все повече и повече, докато ръката ми оставаше потопена, и най-сетне, чувствайки се като предател, срещнах очите на тези, които обичах, и избъбрих изнемощяло:

— Виждам дяволски изчадия.

— Не те чух — рече спокойно Шеридан. — Кажи го по-високо.

— Виждам дяволски изчадия! — изкрещях неистово.

Тя докосна дистанционното и ръката ми се повдигна, изтръгната от течността на инквизицията. Тъкмо понечих да въздъхна от облекчение, когато без предупреждение тя отново спусна ръката ми. Изревах от болката, която продължи още десет секунди, докато Шеридан не вдигна ръката ми отново.

— Какво правиш? — възкликнах аз. — Мислех, че каза...

— Това е проблемът — прекъсна ме тя. Съгласно някаква безмълвна команда помощниците ѝ се появиха и започнаха да освобождават ремъците. — Ти мислиш. Също както си помислила, че е добре да помогнеш на Рене. Единственото, което трябва да правиш, е това, което ти се казва. Разбра ли?

Сведох поглед към ръката си, която беше тъмнорозова, но не показваше истинските мащаби на това, което току-що бях изпитала. Сетне отново погледнах към Ейдриън и Джил, изпълнена с вина заради слабостта си.

— Да, госпожо.

— Отлично — кимна Шеридан и остави дистанционното. — В такъв случай е време да се отправиш към следващото си занятие, нали?

ГЛАВА 10

ЕЙДРИЪН

— Ейдриън?

Отворих очи и примижах пред лицето на някакво съвсем непознато момиче. Беше напълно облечена, аз също, така че поне това беше обнадеждаващ знак. Тя ми се усмихна накриво, като видя смутеното ми изражение.

— Аз съм Ейда. Снощи ти яко се отряза. Но трябва да изчезнеш от тук, преди родителите ми да се върнат.

Успях да седна и установих, че съм лежал върху дървения под, което обясняваше защо ме болят гърбът и главата. Озърнах се наоколо и видях неколцина купонджии в подобно състояние да се надигат от пода и да се затъртят към външната врата. Доволна, че отново съм на крака, приклеknалата до мен Ейда се изправи и отиде да срита следващия заспал на пода неканен среднощен гост.

— Благодаря, че си ми позволила да остана! — извиках след нея. — Купонът беше страхотен.

Поне предполагах, че е бил такъв, щом като съм рухнал безпаметен на пода. До мястото, където бях спал, се търкаляше празна бутилка от вермут. Не бях сигурен дали е моя, или не. Надявах се да не е. Да се напиеш от вермут, беше просто печално. Последните две седмици ми се губеха в мъгла от разгул и запои, но за пръв път оставах да преспя някъде другаде. Обикновено Нина успяваше да ме довлече до жилището ми. За миг се почувствах засегнат, че не е била тук да се погрижи за мен. После ми се мярна смътният спомен, че беше понеделник, а тя не искаше да остава до късно преди началото на новата работна седмица.

Когато излязох навън, беше около шест сутринта и изгряващото слънце беше безпощадно към махмурлука ми. Навън нямаше много хора. По вампирското разписание беше късно през нощта. Повечето морои си бяха легнали и щяха да спят през следващите няколко часа. По това време на денонощието дори патрулите от пазители бяха по-

редки и аз минах само покрай една двойка, докато се влачех към сградата за гости. Единият патрул се спря сепнато и внимателно се взря в мен.

— Ейдриън?

Помислих, че репутацията ми ме е изпреварила, но сетне видях, че е Дмитрий.

— О, здрасти — поздравих го. — Добро утро. Или каквото и да е там.

— Изглежда, твоето е било по-добро — отбеляза той. — Смяната ми току-що свърши. Искаш ли да закусим заедно?

Замислих се над предложението. Не си спомнях кога за последен път бях ял нещо твърдо.

— Стомахът ми е съвсем празен. Не съм сигурен как ще реагира на това.

— Фактът, че не си сигурен, навярно означава, че още повече се нуждаеш от солидна храна — заяви Дмитрий и това ми се стори най-странното логическо заключение, което бях чувал. — Поне, съдейки от моя опит.

Зачудих се какъв ли „опит“ има той в подобни дела. Наистина нямах представа какво прави през свободното си време. Може би около него се лееше повече руска водка, отколкото подозирах. Винаги съм смятал, че когато не работи, двамата е Роуз тренират бойни схватки върху матраците — може би нещо като любовна прелюдия.

— Сигурен ли си, че не искаш да се прибереш у дома и да се погушкаш с Роуз? — попитах. — Почакай... тя върна ли се? Двете е Лиса не бяха ли в Лихай?

— Върнаха се преди седмица — осведоми ме Дмитрий с търпелив тон. — Хайде, ела, аз черпя.

Аз го последвах покорно, защото беше много трудно да откажеш каквото и да било на Дмитрий Великов. Освен това още смислах новината, че съм пропилял толкова време, след като Лиса и Роуз са се върнали отдавна.

— Мога да си платя. Или по-точно — додадох горчиво, — баща ми може, след като неговите пари са единственият вариант да преживяваме аз и майка ми.

Изражението на Дмитрий остана неутрално, докато влизахме в една сграда, в която се помещаваха няколко ресторанта, повечето от

които още не бяха отворени.

— Затова ли, откакто си се върнал, живееш в такава дълбока яма на отчаянието?

— Предпочитам да мисля за това като избор на жизнен стил — осветлих го. — А ти откъде знаеш какво правя?

— Носят се разни слухове — отвърна той загадъчно.

Ресторантът, който той избра за нас, беше пълен с пазители, чиито смени навярно току-що бяха свършили. Предполагам, че това беше най-безопасното място в целия кралски двор, съдейки по числеността им.

— Това, с което се занимавам, си е моя работа! — троснах се разгорещено.

— Разбира се — съгласи се Дмитрий миролюбиво. — Просто от известно време подобни занимания не бяха твоя работа. Изненадан съм, че си се върнал към старите навици.

Ресторантът предлагаше бюфет със закуски на самообслужване и при все че майка ми би припаднала само при мисълта сама да си сервира, аз послушно взех една табла и се наредих на опашката след Дмитрий. След като напълнихме таблите си, се настанихме край малка маса в ъгъла. Той не докосна храната си, а се наведе със сериозно изражение към мен.

— Ти си повече от това, Ейдриън — рече Дмитрий. — Каквато и да е причината, ти си много повече от това. Не се заблуждавай, че си по-слаб, отколкото си в действителност.

Думите му толкова приличаха на онези, които ми бе казала Сидни, че в първия миг бях напълно стъписан. Сетне гневът ми се завърна.

— За това ли ме покани тук? Да ми четеш лекции? Не се дръж така, сякаш знаеш всичко за мен! Двамата с теб не сме чак толкова добри приятели.

Това последното май го изненада.

— Много жалко. Надявах се, че сме. Надявах се, че познавам истинския Ейдриън.

— Е, не го познаваш — отсякох и бутнах таблата си настрана. — Никой не го познава.

Само Сидни, помислих си. И тя щеше да се срамува от мен.

— Има толкова много хора, които са загрижени за теб. — Дмитрий оставаше самото възплъщение на спокойствието. — Не им обръщай гръб.

— Както те не обърнаха на мен? — процедих язвително, замислен за отказа на Лиса да ми помогне. — Опитах се да измоля помощта им и ми бе отказано! Никой не може да ми помогне. — Станах рязко. — Вече не съм гладен. Благодаря ти за прочувствената и ободрителна реч.

Заряха недокоснатата табла и изхвърчах навън. Той не ме последва, което бе добре дошло за мен, тъй като сигурно без никакво усилие щеше буквално да ме завлече обратно. Тръгнах си заради гнева — но също така и заради оскърблението. Думите му ме нараниха не само защото ме осъждаха — аз достатъчно се осъждах сам — а защото отново ми напомниха за Сидни. Сидни, която винаги твърдеше, че съм способен на много повече. Е, аз дяволски добре се постарях да докажа, че е сгрешила. Бях я разочаровал. Казаното от Дмитрий попадна в целта, макар че той не го подозираше.

Върнах се в апартамента си и обърнах две чаши водка една след друга, преди да се стоваря на леглото и тутакси да заспя. Сънувах Сидни, но не беше сън, създаден от магията на духа, както се надявах, а обикновено съновидение. Сънувах смеха ѝ, как възкликва раздражено — но с насмешлива нотка: „О, Ейдриън!“, когато извърших нещо нелепо. Сънувах как слънцето превръща косите ѝ в разтопено злато и извиква кехлибарени отблясъци в очите ѝ. А най-сладкият сън беше как ръцете ѝ се обвиват около мен, устните ѝ се притискат към моите и изпълват тялото ми с желание, а сърцето — с повече любов, отколкото си представях, че може да съществува.

Реалният свят замени този на сънищата и внезапно усетих две ръце да ме обгръщат нежно през кръста и меки устни да ме целуват. Откликнах с жар. Толкова дълго време бях самотен, така изгубен, люшкайки се не само по течението на живота, но и в душата си. Появата на Сидни в леглото ми все едно ме закотви на брега, върна ме към същността ми, както никога не съм подозирал, че е възможно. Можех да издържа на всички бури в моя свят, на лудостта в семейството ми... сега можех да понеса всичко, щом Сидни вече беше до мен.

Само че не беше.

Сидни си бе отишла, бяха я отвели далеч, много надалеч от мен... което означаваше, че не нейните ръце ме прегръщаха, не нейните устни вкусвах. Борейки се да се изтръгна от омаята на съня, отворих очи и се опитах да проумея какво става около мен. Сутрешните лъчи проникваха оскъдно през спуснатите щори, но все още имаше достатъчно светлина, за да различа, че момичето в леглото до мен имаше черна, а не златна коса. Очите ѝ бяха сиви, а не кафяви.

— Нина?

Отблъснах я внимателно и се отдръпнах колкото можах по-далеч от нея, без да се търкулна от кревата на пода. В очите ѝ блестяха весели искри и за мое изумление, тя се засмя.

— Някой друг ли очакваше? Почакай, не е нужно да ми отговаряш.

— Не... но какво правиш тук? — Примигнах и обходих с поглед сумрачната спалня. — Как изобщо влезе тук?

— Ти ми даде ключ за спешни случаи, не помниш ли? — Не помнех, но и това не ме изненада. Тя изглеждаше малко разочарована, че съм го направил в пиянски порив. — Разтревожих се, когато не ми се обади тази сутрин, затова реших по време на обедната почивка да дойда да проверя как си. Имах необичайна нощна смяна.

— Нападението и проверката не са едно и също — изтъкнах.

— Нападение е доста силно казано — сгълча ме тя. — Особено след като ти сам посегна към мен, когато седнах на леглото.

— Посегнал съм? — Отново не можех да кажа, че съм особено изненадан. — Ами... извинявай. Бях полузаспал и не съм осъзнавал какво правя. Аз... сънувах.

— Стори ми се, че напълно осъзнаваш какво правиш с мен — изрече Нина с дрезгав глас и протегна ръка към мен. — Нея ли сънуваше?

— Кого?

— Знаеш кого. Нея. Момичето, което те измъчва. Не отричай — заповяда тя, виждайки, че се каня да протестирам. — Не мислиш ли, че не съм го разбрала? О, Ейдриън. — Стана ми неприятно да го чуя от устните ѝ, след като току-що бях сънувал Сидни да изрича същите тези думи, Нина ме помилва нежно по бузата. — Още щом се върна в кралския двор, разбрах, че някой е разбил сърцето ти. Беше ми

непоносимо тежко да те гледам как страдаш. Това разяжда душата ми и ме измъчва.

Аз поклатих глава, но не отблъснах ръката ѝ.

— Ти не разбираш. Нещата са по-сложни, отколкото си мислиш.

— Зная, че тя не е тук. И че ти си нещастен. Моля те... — Нина се приближи през леглото и стремително се надвеси над мен. Косата ѝ образува около нас завеса от тъмни къдрици. — Ти ме привлече от мига, в който се срещнахме. Позволи ми да облекча болката ти, да те накарам да се почувстваш по-добре...

Наведе се, за да ме целуне, а аз вдигнах ръка, за да я спра.

— Не... не мога.

— Защо? Тя ще се върне ли?

Тонът ѝ не беше груб, но определено прозвуча предизвикателно и аз неволно се извърнах.

— Аз... аз не зная...

— Тогава защо се противиш? — попита Нина умолително. — Зная, че ме харесваш. А което е още по-важно, зная, че ме разбираш. Никой друг не може да разбере какво изпитваме, какво е да се подмяташ върху вълните на духа, да понасяш възходите, както и паденията, когато мракът те обгърне. Нима не заслужаваме награда за това? Да имаме редом до себе си някой, за да не сме сами?

Тя отново се опита да ме целуне и аз не я спрях, най-вече защото беше трудно да оспоря думите ѝ. Със сигурност не я обичах така, както обичах Сидни, но ние наистина разбирахме какво преживява всеки един от нас. Тя не ме осъждаше за това, което правех, нито се опитваше да ме накара да намеря по-добри начини да се справя с отчаянието. И да, Нина беше права: беше хубаво да не си сам.

И изневиделица думите на майка ми ме халосаха като плесница през лицето: *Престани да преследваш химери и се съсредоточи върху някого, с когото можеш да изградиш стабилен живот. Това сме направили двамата с баща ти.*

Това ли правех с Нина? Изграждах стабилна връзка с някой, който разбираше недостатъците ми и необходимостта от бягство — но когото в крайна сметка не обичах? Несъмнено щеше да бъде лесно. Нина щеше да се погрижи за това. Щяхме да прекараме целия си живот заедно, тешейки се и съчувствайки си взаимно колко е трудно да владееш магията на духа, да посещаваме парти след парти с надеждата

още малко да отдалечим мрака. Щеше да бъде приятен живот. Стабилен, както се бе изразила майка ми. Но аз никога нямаше да се опитам да стана по-добър. Никога нямаше да постигна нещо велико, на което Сидни винаги ме караше да чувствам, че съм способен. Никога, никога нямаше да изпитам онази еуфорична, всепоглъщаща любов, която ме обгръщаше във всеки миг, през който бях със Сидни; онова разтърсващо чувство, което ме караше да си мисля: *Да, това означава да си жив.*

Би било по-лесно — прошепна леля Татяна, както винаги непостоянна. — *Тя е тук. Използвай я. Прогони болката. Твоето друго момиче е далеч, но това е точно пред теб. Предай се. Просто кажи да. Да, да, да...*

— Не — изрекох на глас.

Прекъснах целувката с Нина и този път наистина се изправих, като се отдалечих достатъчно от нея. Бях глупак. Слаб, ленив глупак. Позволих да ме надвие депресията заради родителите ми и отсъствието на всякаква връзка със Сидни. Не само се бях отказал от Сидни. Бях се отказал от себе си, затывайки в упадъчен живот на дворцови партита и удоволствия, защото така беше по-лесно — много по-лесно, отколкото да се опитвам да намеря Сидни и да остана силен, когато всичко изглежда безнадеждно.

— Нина, съжалявам, но не мога да го направя — казах, влагайки колкото може повече убедителност в думите си. — Съжалявам, ако съм те подвел, но това няма как да стане. Харесва ми да прекарваме времето си заедно, но никога няма да изпитвам към теб нещо повече от приятелско чувство, както в момента.

А ако не изпитвам любов, това няма да е добре и за двама ни. Съжалявам. Двамата никога не можем да имаме общо бъдеще.

Изразих се малко прекалено силно, най-вече защото обяснявах не само на нея, но и на себе си. Тя потрепна и аз осъзнах, твърде късно, че може би трябваше да намеря по-мек и по-внимателен начин да изразя чувствата си — особено след като знаех колко са емоционални владеещите магията на духа. Усмивката и се стопи и Нина се сви, сякаш я бях ударил. Примигна, за да преглътне сълзите си, и стана от леглото с цялото достойнство, което можа да събере.

— Разбирам — промълви. Гласът ѝ трепереше и толкова силно стискаше пръсти, че ноктите и се забиваха в плътта. — Е, извинявай,

че ти загубих времето през последните няколко седмици. Трябваше да зная, че една незначителна секретарка не е достатъчно добра за лорд Ейдриън Ивашков.

Сега аз потръпнах.

— Нина, изобщо не е така. И аз наистина се радвам, че си моя приятелка и ценя дружбата ни. Само ако ми позволиш да ти обясня...

— Не си прави труда. — Тя се обърна с гръб към мен и се запъти към вратата. — Не искам повече да ти губя времето, а и освен това трябва да хапна, преди обедната ми почивка да свърши. Извинявай, че те събудих. Радвам се, че си добре.

— Нина — опитах отново, ала тя си бе отишла, преди да успея да кажа нещо повече, съпроводена от шумното хлопване на предната врата.

Свлякох се върху леглото, чувствайки се като пълен боклук, физически и морално. Не възнамерявах да приключвам отношенията ни по този начин. Нямах намерение да върша повечето от нещата, които се случиха. И когато съкрушителната депресия заради това, в което се бе превърнал животът ми, заплаши да ме погълне, трябваше да се боря с почти непреодолимото желание да си приготвя питие.

— Не — заявих на глас. — Приключих с това.

И в този миг и там реших незабавно и завинаги да сложа край на алкохола. Самозалъгнах се (дори повече от обикновено), че мога да пия от време на време през деня, ако преди това редовно се опитвам да достигна до Сидни. Като заговорих за това... кога за последен път наистина я бях търсил през нощта — по човешкото разписание? Когато я отвлякоха, аз я търсех постоянно. Ала напоследък... ами това обикновено беше вял опит, след като се събудех със силен махмурлук. Когато се стъмваше — времето, през което бе най-вероятно Сидни да спи, ако все още се намираше в Съединените щати — аз обикновено вече бях изпил няколко питиета на първия от серията купони. Бях си позволил да проявя нехайство, обезкуражен от по-раншните си провали и развлеченията в реалния живот. Но повече нямаше да допусна тази грешка. Трябваше да остана трезвен и зареден докрай с магията на духа, за да мога през деня да проверявам редовно за Сидни. И нямаше значение колко пъти ще се проваля. Един ден или някога ще я достигна.

Въпреки пулсиращата болка в главата се концентрирах, изпаднах в транс, потопих се в магията и се опитах да я достигна. Нищо. Но все пак не беше толкова зле. Излязох от трансa, обещавайки си по-късно да опитам отново. Скочих под душа и отмих от себе си следите от вчерашния купон. Когато излязох от банята, установих, че стомахът ми е по-добре, и изядох остатъка от поничката, която бях донесъл у дома предишния ден. Или може би по-предишния. Беше изсъхнала, но ме засити.

Докато я дъвчех, си направих мислен списък на нещата, които трябваше да свърша, като в него не фигурираше нито един купон. На първо място бяха извиненията. Освен с Нина трябваше да оправя нещата и с Дмитрий след кретенския начин, по който се държах с него. Също така трябваше да поговоря с майка ми. Само защото тя се бе отказала от себе си, нямаше причина и аз да се отказвам от нея. Щях да започна с майка ми, тъй като най-отдавна не бях говорил с нея. Но преди това може би не беше зле да отскоча до някой хранващ, тъй като не си спомнях кога за последен път бях пил кръв. Това щеше да проясни мислите ми.

Вече бях почти стигнал до вратата, когато реших отново да потърся Сидни. Може би ежечасните опити бяха малко прекадени, но така щях да тренирам и да остана трезвен. Беше много важно да добия тези нови навици, ако възнамерявах наистина да променя живота си. Затворих очи и поех дълбоко дъх.

Фините пипала на духа се изстреляха от мен в царството на сънищата и се разпростряха, за да търсят Сидни, както често правеха...

... и този път се свързаха.

Бях зашеметен. Беше минало толкова дълго време, откакто за последен път бях постигал успешна връзка в съня, създаден чрез магията на духа, че в първия миг не знаех какво да правя. Дори не бях измислил подходящ декор, защото призовах силата на автопилот, правейки усилия, без да очаквам резултати. Когато светът затрептя и заблещука около нас и аз усетих как тя се материализира в съня, бързо призовах старото ни любимо място за срещи — вилата „Гети“ в Малибу. Пред нас изникнаха колоните и градините, заобикалящи централната част на музея: огромен басейн и фонтан. Сидни се появи на отсрещната страна. За няколко секунди само се взирах през водата в

нея, убеден, че всичко това е само плод на моето въображение. Можех ли да халюцинирам в сън, който аз съм създал? Все пак предполагам, че беше твърде рано да се проявят каквито и да било симптоми на лудост, породени от алкохолна абстиненция.

— Ейдриън?

Гласът ѝ беше тих, почти заглушен от искрящите струи на фонтана. Но силата, която се криеше в него, и ефектът, който имаше върху мен, бяха огромни. Бях чувал израза „коленете ми омекнаха“, но досега никога не бях изпитвал нещо подобно. Имах чувството, че мускулите не можеха да ме крепят, а гърдите ми се издуха като балон, в резултат на кълбото от емоции, които дори не можех да опиша. Любов. Радост. Облекчение. Недоверие. А примесени с тях бяха всички останали емоции, изпълвали душата ми през последните месеци: отчаяние, страх, печал. Извираха от сърцето ми и аз усетих как сълзи запариха в очите ми. Беше невероятно, че един човек може да те накара да изпиташ наведнъж такава гама от трепети и вълнения, че този човек може да отприщи потоп от чувства само произнасяйки името ти.

В този миг разбрах, че те грешат — всички те. Майка ми. Баща ми. Нина. Всички, които смятаха, че любовта може да бъде изградена върху споделени цели, никога, никога не са изпитвали това, което имахме ние със Сидни. Не можех да повярвам, че едва не го загубих заради собственото си лекомислие и слабост. Докато не надникнах в очите ѝ, не разбирах що за празен и безполезен живот водех.

— Сидни...

Щеше да ми отнеме прекалено много време да заобиколя фонтана. Затова скочих от ръба в басейна и прецапах водата към нея. Щях да го направя, дори да носех истински дрехи. Физическите неудобства нямаха никакво значение. Важното беше да стигна до Сидни. Целият ми свят, цялото ми същество бяха съсредоточени в нея. Придвижването отне само няколко секунди, но аз имах чувството, че от години пътувам към нея. Минах до отсрещната страна и излязох навън, водата се стичаше от мен върху залетите от слънчевите лъчи камъни. Поколебах се само за миг, а сетне я прегърнах, все още страхувайки се, че тя ще се изпари във въздуха. Ала Сидни беше реална. Истинска, от плът и кръв (доколкото е възможно в един сън,

създаден от магията на духа), и цялото ѝ тяло се разтърси от навярно дълго сдържани ридания, когато зарови лице на гърдите ми.

— О, Ейдриън. Къде беше?

Не беше упрек, а само израз на дългия ѝ копнеж и страх. Тя не можеше да знае за демоните, с които се бях сблъскал през последните няколко седмици, нито колко ужасяващо близо бях до това, да пропусна тази възможност. Взех лицето ѝ в шепи и се възрях в тези кафяви очи, които толкова много обичах и които сега блестяха от напирещите сълзи.

— Съжалявам — прошепнах. — Толкова съжалявам. Търсих те дълго... ала все не можех да те достигна. И тогава аз... се отпуснах и проявих небрежност. Зная, че не биваше. Ти не би го сторила. Господи, Сидни, толкова съжалявам! Ако бях опитал по-настойтелно, по-усърдно и по-рано...

— Не, не — пророни тя нежно и прокара ръка през косата ми. — Ти нямаше да можеш да направиш нищо — поне не доскоро. Те контролират съня ми с някакъв газ. Бях прекалено упоена, за да ме достигне духът. — Тя започна да трепери. — Толкова се боях, че никога няма да се свържа с теб... че никога няма да намеря изход от...

— Шшт. Вече ме намери. Всичко ще бъде наред. Къде си?

В нея настъпи забележителна промяна. Сидни изглеждаше така, сякаш не искаше нищо, освен да ме прегръща и да изплаче целия страх и всички разочарования, които бе преживяла през последните няколко месеца. Знаех го, защото и аз се чувствах по същия начин. Ала въпреки мъкмата и стаените копнежи, въпреки преживените страдания, тя си оставаше най-силната и невероятна жена, която познавам. Пред очите ми Сидни отпъди всички тези страхове и неувереността, пренебрегвайки тази част от нея, която искаше единствено да се наслади на утехата в топлата ми прегръдка. Тя се превърна в Сидни Сейдж, която срещнах за пръв път: дейна, силна, компетентна. Готова да направи труден избор, за да постигне желаното.

— Добре — рече моята любима и замълча за миг, за да изтрие сълзите си. — Навярно не разполагаме с много време за разговор. Не съм сигурна колко дълго съм спала. И... не зная къде се намирам. Откакто ме отвлякоха, не съм видяла прозорец. Държат ни под земята.

— Кой сте тези „ние“? — попитах.

— Има още дванайсет... ъ, вече сме тринайсет, току-що доведоха ново попълнение — всички са бивши алхимици, провинили се по някакъв начин. На всички са им били промивани мозъците в различна степен. Някои просто играят роля, сигурна съм в това, но не мога да го докажа. Ако нарушим правилата, си навличаме сериозни неприятности.

— Какви неприятности? — попитах. Въпреки че се опивах от лицето ѝ, откакто я бях зърнал, чак сега се взрях по-изпитателно в нея. Тя беше облечена в някаква ужасна униформа в цвят каки, а златистата ѝ коса беше по-дълга от преди. Лицето и тялото ѝ ми изглеждаха отслабнали, но не бях сигурен колко точна е преценката ми. Освен ако владеещият магията на духа не промени специално външния вид на другия човек, то този човек обикновено се появява в съня като смесица от това, което той или тя изглеждат в действителност, и възприятието, което той или тя имат за себе си. Често двата образа не съвпадаха. Отбелязах мислено по-късно да я попитам за физическото ѝ състояние.

— Това няма значение — рязко отвърна тя. — Аз съм добре, сигурна съм, че има и други като мен, но те просто са твърде изплашени, за да действат. Макар че има и такива, които са с изцяло промити мозъци. Също като Кийт. Те са... — Очите ѝ се разшириха. — Кийт. Това е.

— Кийт? — повторих тъпо. Все още мислех за уклончиво споменатите „сериозни неприятности“ и не проумявах как се вписваше в картинката бившият ѝ колега, негодникът Кийт.

— Той е бил тук. Преди мен. В същия поправителен център. — От вълнение тя се вкопчи в ръкава ми. — Тук има такава стена, върху която затворниците пишат признания, и той е написал едно — по-скоро извинение, към сестра ми Карли. Важното е, че той е бил тук и знаем, че е излязъл. Може би Кийт знае къде се намира този поправителен център. Когато са го освободили, са го извели навън, нали?

— Но ти не ми ли каза, че той не е бил на себе си, че е бил напълно неузнаваем? — попитах. — Дали той изобщо ще бъде в състояние да разговаря с нас?

Лицето ѝ се помрачи.

— Да... той беше напълно неузнаваем. Това се случва, когато наскоро ти опреснят татуировката. Но в повечето случаи най-лошите

последствия избледняват с времето. Въпреки че хората остават покорни, те в крайна сметка излизат от това мозъчно вцепенение. Ако го намериш, може би той ще даде отговори на някои въпроси.

— Да го намеря, може би е по-лесно да се каже, отколкото да се направи — промърморих, замислен за трудностите, които имах, докато търсех бащата на Сидни и Зоуи. — Алхимиците не са особено разговорливи, когато става дума за месторазположението и задачите на агентите им.

— Маркърс може да ти помогне — убедено заяви Сидни. — И не ме гледай така. Той може. Разполага с ресурси и с нужните връзки. Сигурна съм, че вие двамата ще успеете да загърбите различията си и да работите заедно.

Бях се намръщил, когато тя спомена името му, но Сидни просто ме разбра погрешно. Тя не знаеше, че откакто бе изчезнала, двамата с Маркърс постоянно поддържахме връзка. Думите ѝ ми напомниха, че той беше поредният човек, с когото не се бях разделил добре, но това не беше неин проблем.

— Ще се справим — уверих я. — Освен това Маркърс има този списък, в който...

Образът ѝ започна да се топи, когато реалният свят я призова обратно.

— Време е за събуждане — рече тя тъжно.

Вкопчих се в нея, но тя чезнеше пред очите ми. Паниката ме сграбчи. Исках да я попитам за толкова много неща, но разполагах само с няколко секунди.

— Ще говоря с Маркърс и отново ще дойда при теб. Винаги ли спиш по това време?

— Да. Обичам те.

— И аз те обичам.

Не знаех дали тя ме чу, защото внезапно се озовах сам в градината, сред бликащата вода на фонтана, под сияйното слънце на Малибу. Втренчих се в мястото, където тя беше допреди няколко минути, а сетне оставих съня да се стопи и да ме върне в апартамента ми в сградата за гости. Все още стоях до вратата, на път да се видя с майка ми. Но сега всичко се бе променило. Бях се свързал със Сидни! Видях лицето ѝ и тя беше добре... относително, разбира се.

Сърцето ме заболя при мисълта за майка ми, но не можех да отида при нея. Не исках да остава горчилка в отношенията ни — нито в тези с Нина, Дмитрий, Роуз и Лиса. Но в момента никой от тях не можеше да ми помогне. Те трябваше да почакаат. Време беше да се върна при хората, които бяха в състояние да ми помогнат да намеря Сидни.

Извадих мобилния си телефон и започнах да проверявам цените на самолетните билети до Палм Спрингс.

ГЛАВА 11

СИДНИ

Да бъда откъсната от Ейдриън, беше мъчително, ала въпреки това се събудих с възродено чувство на надежда, изпълнена дори с повече оптимизъм, отколкото когато изключих подаването на газа. Видях, че Ема ме изгледа на два пъти, докато се приготвяхме за деня — навярно мислите ми се бяха отразили върху лицето ми. Побързах да поправя това и да си придам потиснато изражение. Тя не се осмели да ми каже нищо, докато бяхме под наблюдение в стаята, но аз забелязах как очите и запламтяха от любопитство. Когато вече бяхме в препълнения коридор заедно с останалите на път към столовата, закрачих редом с нея.

— Направих го — промърморих. — Предадох съобщение навън.

Това бе едно от свръхестествените неща, с които имахме досег, и тя не попита за подробности. Повярва ми и тутакси се съсредоточи върху най-важното.

— Е, и какво, кой ще ни помогне? Някой рицар в блестящи доспехи ще нахлуе тук и ще ни спаси всичките?

— Не съвсем — признах. — Особено след като не зная къде точно сме... Ти знаеш ли?

Тя въздъхна разочаровано и завъртя очи.

— А ти как мислиш? Живеем в една стая. Да не би да имам личен прозорец? — И след тези думи побърза да настигне групата на Амилия.

Не бях особено изненадана, че Ема не знае къде се намира поправителният център. Дънкан също нямаше представа. Това не беше тайна, която някой от затворниците можеше да отгатне, но аз трябваше непременно да я разгадая, ако се свържа с Ейдриън — не, когато се свържа с Ейдриън.

Грубото отношение на Ема вече не ме огорчаваше както преди, защото част от вниманието, което ми отделяха, бе пренасочено другаде заради броженето сред по-старите затворници. Един тип, на име

Джоуна, приблизително на възрастта на Дънкан, бе допуснал голяма грешка в часа по история, изразявайки прекалено разгорещено мнението си — дори повече, отколкото аз през първия ми ден. Това му спечели поредното очистване и очевидното неодобрение на шефовете. Някои от останалите затворници започнаха да го избягват, но Дънкан и онези, които седяха на една маса с него, продължаваха да общуват с провинилия се. Напоследък ми бе позволено и аз да се присъединявам към тях и така узнах цялата история.

— Всичко изпортих — промърмори Джоуна тихо, за да не го чуят надзирателите в столовата. — А се справях толкова добре. Можех да се измъкна от тук! Но Харисън ме вбеси, когато започна да изрежда своите така наречени „исторически факти“ за дампирите и...

— Шшт — скастри го Дънкан. Върху устните му играеше лека усмивка, несъмнено заради онези, които ни наблюдаваха. — Не задълбавай в това. Някой може да те натопи. Само ще влошиш нещата. Усмиввай се.

— Как да се усмихвам? — раздразни се Джоуна. — Зная какво ще ме сполети. Ще стана същият като Рене. Сигурно ще опреснят татуировката ми с по-силно внушение! Ще се опитат да промият мозъка ми, за да не мога да мисля самостоятелно!

— Не можеш да си сигурен в това — рече Дънкан, но изражението му издаваше, че е съгласен с Джоуна.

— Невинаги се получава — намеси се Елза. Тя беше момичето, което бе преместило чина си по-далеч от мен през онзи първи ден, но оттогава я опознах и разбрах, че не е толкова лоша — просто беше уплашена като всички останали. — Никой от нас нямаше да е тук, ако опресняването винаги действаше. Ти може да го надвиеш.

Джоуна остана скептичен.

— Зависи колко голяма доза ще ми инжектират.

Замислих се за Кийт и за поведението му на робот последния път, когато го видях. От това, което бях разбрала, неговото състояние можеше да е следствие на жестоко изтезание или на мастило с особено силно внушение, както при Рене. Край масата се възцари тишина, докато аз се колебаех какво да предприема. Дънкан ми беше казал, че приемането ми в групата трябва да става бавно и постепенно. Макар че сега ми позволяваха да седя с тях, щяло да е по-добре, ако за известно

си кротувам и не привличам прекалено много внимание. Съветът навярно бе добър, но аз заговорих, без да усетя.

— Аз може би мога да ти помогна — изтърсих.

Джоуна прикова погледа си в мен.

— Как? — попита.

— Тя се шегува — намеси се Дънкан с предупредителна нотка в гласа. — Нали, Сидни?

Бях му признателна за помощта, но страхът върху лицето на Джоуна бе прекалено силен. Ако можех да попреча той да се превърне във втори Кийт, щях да го направя. Сигурна ли си? — попита вътрешният ми глас. — Ти постигна голям напредък, като се свърза с Ейдриън. Сега трябва да се снишаваш, докато той не говори с Маркъс. Защо да рискуваш всичко, помагайки на някой друг?

Разумен въпрос, но знаех отговора: *Защото това беше правилно.*

— Не се шегувам — отвърнах решително. Дънкан въздъхна разтревожено. — Мога да приготвя субстанция, която да неутрализира ефектите от внушението.

Лицето на Джоуна видимо помръкна.

— Почти ти повярвах. Това, което не вярвам нито за секунда, е, че ще те допуснат до стандартния химически комплект на алхимиците.

— Не се нуждая от тях. Трябва ми само — погледът ми се спря в средата на масата — онази солница, по-точно солта. Мислите ли, че мога да задигна една солница, без да ме забележат?

Останалите се спогледаха недоверчиво, но Елза се включи в играта.

— Да... но смятам, че след това ще забележат и ще задават въпроси.

Тя беше абсолютно права. Имайки предвид педантичността на алхимиците, те навярно брояха всеки прибор, след като излезем. Една изчезнала солница може би ще ги наведе на мисълта, че изработваме оръжие от пластмаса или нещо подобно. Плъзнах небрежно салфетката си към средата на масата и след това посегнах към солницата. Докато я вдигах над таблата, за да посоля бърканите яйца, успях с една ръка да развинтя леко капачката. Връщайки я на мястото ѝ, солницата уж случайно се изплъзна от ръката ми и падна върху масата, разсипвайки сол върху салфетката ми.

— Опа! — възкликнах и ловко завинтих капачката на солницата. — Капачката се е разхлабила. — Престорих се, че бърша масата със салфетката, но всъщност я сгъвах така, че да се получи нещо като торбичка, пълна със сол. После я оставих нехайно до таблата. Нямаше да е трудно на излизане да пхна салфетката в джоба си. Обикновено ги изхвърляхме с таблите. Никой нямаше да брои салфетките.

— Ловко изпълнение — промърмори Дънкан, при все че изражението му оставаше неодобрително. — Това ли е всичко, което ти е нужно?

— В основни линии, да — отвърнах. Не бях достатъчно близка с никого от тях, за да им разкрия, че ще използвам магия за останалата част от ключовите компоненти. — Би било по-добре, ако разполагах с някоя от съставките в мастилото, но инжектирането със солен разтвор — след като обработя тази сол — ще свърши добра работа. — Веднага щом думите се изплъзнаха от устата ми, се досетих за друг проблем и простенах. — Нямам с какво да те инжектирам. — Солта може и да беше обичаен предмет, но спринцовките не се въргаляха под път и над път.

— Имаш ли нужда от пистолет за татуиране? — попита Джоуна.

Замислих се, припомняйки си това, което знаех за процеса на татуиране на алхимиците, както и собствения ми опит.

— В идеалния случай би било страхотно. Една професионално направена татуировка с трайно мастило ще осигури постоянна защита. Но за временна защита ще бъде достатъчно и инжектиране с обикновена спринцовка — също както се опреснява една обикновена татуировка.

— Временна? — повдигна вежди Дънкан.

— Тя ще те предпазва в близко бъдеще — обясних, чувствайки увереност дори и в това мое импровизирано решение. — Най-малко поне за няколко месеца. Но за защита до живот ще е нужна истинска татуировка.

— Съгласен съм и на няколко месеца — заяви Джоуна.

Все пак ми беше трудно да прикрия тревогата си.

— Да, но не мога да го направя без истинска спринцовка. Това е единственото, с което не мога да импровизирам тук. Аз... съжалявам. Изглежда, доста прибързах с този план.

— Прибързала си, как ли пък не! — възкликна Джоуна. — В стаята за почистване е пълно със спринцовки. Държат ги в шкафа под умивалника. Ще направя така, че да ме изпратят там и ще свия една.

Седнала до него, Лейси изсумтя недоволно.

— Ако толкова скоро проявиш непокорство, те няма да те изпратят за почистване. Ще ти направят опресняване на татуировката... или нещо по-лошо. — Зловещата заплаха надвисна за миг над нас. — Аз ще го направя — заяви тя. — Ще измисля нещо през следващия час.

— Не — казах бързо. — Аз ще го направя. Така директно ще се сдобия със спринцовката. Това ще ни спести време да ми я давате, в случай че решат да изпратят по-рано Джоуна за опресняване на татуировката.

Имаше голяма доза истина в аргументацията ми, но значителна част от мотивацията ми беше, че не желяех някой друг да бъде изпратен на почистване заради моите планове. Амилия продължаваше да ме гледа кръвнишки всеки път, когато погледите ни се срещнеха. Не можех да рискувам да се сдобия с още врагове. Очистването беше отвратително, но в крайна сметка приключваше, а и освен това не постигаше желания ефект, имайки предвид, че първият ми порив, когато видях миналата нощ Ейдриън, беше да го целуна, а не да повърна.

Останалите от сътрапезниците ми решиха, че това е геройско поведение, особено Джоуна. Други, като Дънкан, смятаха, че съм на път да извърша огромна грешка, но никой не се намеси.

— Благодаря ти — рече Джоуна. — Говоря съвсем сериозно. Задължен съм ти.

— Всички ние сме заедно в това — отвърнах просто.

Емоционалният ми отговор ги стъписа, но звънецът обяви края на закуската, както и на по-нататъшните разговори. Аз успешно измъкнах солта и когато пристигнах пред класната стая, където щеше да се проведе следващото занятие, я пъхнах в обувката ми, преструвайки се, че си оправям чорапа. Докато другите заемаха местата си, реших, че е най-добре да осъществя плана си колкото е възможно по-рано. Нямах да позволя на Лейси да свърши моята работа, но сега я използвах като съучастница, тъй като тя седеше на съседния чин.

— Виж, Лейси — подех, сякаш продължавахме разговора, започнат в столовата, — не казвам, че грешиш... само че се заблуждаваш. Няма спор, че стригоите трябва да бъдат унищожени, но според мен няма нищо лошо да се държим цивилизовано с мороите.

Трябва да ѝ призная, че тя схвана много бързо и тутакси се включи в играта.

— Ти не говореше за цивилизовано отношение. Ти каза, че трябва да се държим приятелски. А всички знаем колко опасно е това, имайки предвид теб и твоята история.

Придадох си обидено изражение.

— Значи, ти смяташ, че не бива дори да похапваме от време на време с някой от тях?

— Не и освен ако не е по работа.

— Но това е прекалено! — възкликнах аз.

Кенеди, нашата инструкторка, вдигна глава от бюрото си и извиси глас:

— Дами, проблем ли има?

— Сидни се опитва да ме убеди, че няма нищо лошо да се срещаме приятелски с морои извън служебните ни задължения — заяви осъдително Лейси.

— Не съм твърдяла, че срещите трябва да са приятелски! Просто казвам, че ако сме на мисия и се налага постоянно да общуваме с тях, какво лошо има в това, понякога да се храним заедно или да ходим на кино?

— Защото това ще навлече неприятности. Трябва да теглиш отчетлива граница в отношенията с тях и да делиш всичко на черно и бяло.

— Само ако си достатъчно глупав, за да смяташ, че те са толкова опасни, колкото стригоите. Аз зная, че в този живот има и сиво — троснах се аз.

Това беше особено предизвикателна гледна точка, която Лейси много ловко аргументира, употребявайки метафората за черно, бяло и сиво, която Кенеди бе използвала вчера. Инструкторката се опита да се намеси, но аз не ѝ позволих и продължих да споря високопарно с Лейси. Десет минути по-късно вече влизах в стаята за почистване. Шеридан изглеждаше леко изненадана да ме види.

— Не е ли малко рано? — попита. — Толкова добре се справяше през тази седмица.

— Те винаги, рано или късно, се издънват — обади се един от помощниците ѝ.

Тя кимна в знак на съгласие и ми посочи стола.

— Знаеш какво следва.

Знаех. Както винаги беше ужасно — може би дори малко повече, тъй като току-що бях закусила. Когато повърнах след диапозитивите, ме изпратиха да си измия зъбите на умивалника. Еднократните четки за зъби се намираха редом до шкафа със спринцовките. Пуснах водата и се престорих, че отново плюя, като първо се огледах бързо през рамо. Останалите не ме следяха, очевидно, защото не смятаха, че бих могла да направя кой знае какво в толкова малко помещение. Протегнах ръка към четката за зъби, възнамерявайки едновременно да отворя и шкафа със спринцовките.

Имаше само един проблем и аз разполагах с една секунда да го разреша. Как щях да изнеса спринцовката? Дрехите ми нямаха джобове, спринцовката беше в найлонова опаковка с капачка на иглата. Така че теоретически бих могла да я пъкна в чорапа или дори в сутиена си, без опасност да се нараня. Но това движение би могло да привлече внимание.

Суматохата край вратата сепна както мен, така и останалите и всички се извърнахме натам. Видяхме двама от охраната да водят някого: Дънкан.

За миг погледът му се срещна с моя и веднага след това той започна да се дърпа.

— Хайде, стига, аз просто се шегувах! Беше шега, за бога! — Те се опитаха да го повлекат към стола, но той се заинати и не искаше да помръдне. — Съжалявам, повече никога няма да го повторя! Моля ви, не ме карайте да го правя. Мина толкова много време от последния път.

Тогава осъзнах, че появата му тук тъкмо когато аз привършвах, не беше случайна. Дънкан съвсем точно бе изчислил времето за „шегата си“, така че да го довлечат и да създаде суматоха — суматоха, която аз пропилявах, зяпайки го глупаво. Протегнах бързо ръка и взех четката и спринцовката, като пъкнах последната в чорапа си, докато останалите бяха заети с Дънкан. След това започнах да мия зъбите си,

сякаш изобщо не ми пукаше, че на приятеля ми му предстоеше да понесе нещо отвратително, за да ми помогне.

Дънкан беше завързан за стола на мъчението точно когато аз се измъквах навън. Шеридан поклати глава раздражено.

— Каква сутрин.

Когато се присъединих към останалите за следващия час, Джоуна и още неколцина други, с които бях на една маса за закуската, крадешком ме огледаха с любопитство. Аз само им кимнах леко като знак за успех на мисията, а по-късно, като излязохме от час, им обясних:

— Още не е готово всичко, но вече разполагам с необходимото.

— Не искам да те пришпорвам — прошепна ми Джоуна, вперил поглед напред, — но чух как Адисън каза на Харисън, че с цялата тази повишена активност напоследък трябвало много скоро да предприемат „решителни действия“.

— Разбрах — кимнах аз.

Дънкан се появи за следващия урок по осъзнат и морален начин на живот, с издайническите белези на скорошно очистване. Изглеждаше искрено разкаян, но по-късно, на път към столовата за обяд, измъкнах цялата история от него.

— Какво стана с принципа ти „да не се върши нищо глупаво“? — попитах го.

— Хей, аз не съм извършил нищо глупаво. Предпазих теб да не извършиш нещо глупаво. Нямах начин да откраднеш спринцовката, без да те забележат. Аз те спасих. Сега чувам, че за обяд има маникоти^[1] — любимото ми ястие. — Въздъхна печално. — Да ти е сладко.

— Какво си казал на Лейси, за да те изпратят за очистване? — поинтересувах се.

Той почти се усмихна, но бързо си спомни, че тук дори и стените имаха очи.

— Ами ти постави началото с малкия ви спор, така че аз продължих в тази посока и заявих, че тя може би не бива да се възмущава толкова от идеята за по-приятелско общуване с мороите. Че навярно малко „лично общуване“ ще ѝ помогне да охлаби напрежението.

Едва се сдържах да не прихна.

— Тя знае, че е било преструвка, нали?

— Добре е да го знае. Двамата с теб днес я спасихме от очистване. Хей, къде отиваш?

Почти бяхме стигнали до столовата, когато аз се обърнах, за да поема в обратна посока.

— На единственото място, където едно момиче може да се усамоти. Скоро ще се видим.

Завих в близкия коридор, където бяха тоалетните. Имах право да ги посещавам в обедната почивка, стига да не се задържам там достатъчно дълго и да не привличам нечие внимание. При все че в предната част имаше камери (мисля, че висшестоящите се бояха, че някой може да счупи огледало и да го използва като оръжие), в отделните кабинки ни се предоставяше едно от малкото лични пространства в поправителния център. Затворих вратата на кабинката и се заех бързо за работа, знаейки, че разполагам с ограничено време.

Бяха минали няколко месеца, отколкото използвах магията, и бях изненадана колко естествено и бързо тя се върна при мен. Извадих скъпоценния пакет и внимателно изсипах солта в тръбата на спринцовката, която в момента бе най-добрият вариант за съхраняване на тази важна съставка, и започнах с магията. Първо беше елементът земя. В последния ни час бях докоснала нарочно растението в саксията на преподавателя ни и изцапах пръстите си с малко пръст. Така можех да се свържа с есенцията на пръстта, мърморейки заклинанието, което извличаше силата на цялата земя на този свят и я изпращаше към солта. Когато магията задейства, ме обхвана приятна възбуда и аз едва не ахнах. Не осъзнавах колко много ми бе липсвала магията и колко жива се чувствах, когато я правех. Чувството беше още по-осезаемо, след като живеех в адско място като това.

След това трябваше да призова елемента въздух, което беше лесно, тъй като беше навсякъде. Призоваването на елемента вода също не ме затрудни, след като тоалетната чиния беше пред мен, а и няха никакви задръжки от хигиенично естество, след като призовавах магическите ѝ свойства, а не използвах реално водата като съставка — поне не още. Да извлека магията от елемента огън, щеше да е по-трудно, имайки предвид, че алхимиците никога не оставяха кибрит близо до нас. И не беше изненадващо, тъй като, поне доколкото можех

да съдя, това място беше доста пожароопасно. Нямаше достъпен източник на огън, така че се налагаше сама да го създам.

Госпожа Теруилиджър ме бе накарала да се усъвършенствам в създаването и контролирането на огнени топки. Изрекох шепнешком заклинанието и призовах малка, едва забележима искра пламък в дланта си. Но магията в нея беше достатъчно силна, за да се заредят с нея кристалите на солта. След това промълвих кратко заклинание, за да изчезне огнената топка.

Като скрих внимателно спринцовката в ръката си, пузнах водата в тоалетната чиния и излязох от кабинката.

Докато миех ръцете си, с изненада установих, че малко ми се вие свят. Дългото непрактикуване си казваше думата, особено като ми се наложи да призовавам огъня, а не да го взема направо от околната среда. Но тази умора се съчетаваше с опияняващото чувство на блаженство, което ми донесе преди малко използването на магията. Още по-въодушевяващо бе съзнанието, че не съм безпомощна, че мога да помогна на някой друг и да осуемя планове на алхимиците. А това само по себе си беше много ценно.

Когато в столовата приближих масата на Дънкан с табла в ръка, изглежда, всички водеха лек, непринуден разговор. Но щом седнах, почувствах едно мълчаливо напрежение между тях. Те продължиха да разискват някаква историческа тема, но аз бях сигурна, че всъщност никой не се интересуваше от разговора.

— Когато идвах насам, Адисън ми каза да пропусна часа по изобразително изкуство — рече Джоуна накрая, усмихвайки се, сякаш бяхме хлапета в обикновена гимназия с нормални проблеми. — Добави, че Шеридан искала да се срещне с мен извън кабинета.

Сякаш над нас се спусна мрачен облак. Всички разбрахме подтекста.

— Не си губят времето — промърмори Лейси и стрелна поглед към мен. — Струваха ли си сутрешните номера?

— Донякъде — промълвих с нисък тон, докато разбърквах маникотите си. Стомахът ми не беше промит като този на Дънкан, но бях решила да се придържам към по-леки блюда. — Разполагам със спринцовка. Солта е в нея и готова за употреба. Но нямам дестилирана вода, за да направя разтвор. Ще бъде по-добре, ако можем да подгреем водата със солта — додадох аз, — но и едно добро

раздрусване ще свърши работа, стига да имам дестилирана вода. Преподавателите винаги имат бутилирана вода. Може би като заместител бихме могли да свием една от техните бутилки.

— Няма време — заяви Джоуна. — Дай ми спринцовката. Ще я напълня с вода от чешмата, ако някой ме скрие от камерата.

Потръпнах.

— Трябва да инжектираш разтвора в кожата си. Едва ли би искал да използваш чешмяна вода.

— Щом водата става за пиене, няма проблем — възрази той. — И при всички случаи едва ли ще е по-вредна, отколкото онова, с което възнамеряват да ме инжектират. Така че ще рискувам.

Но моите хигиенни принципи отчаяно се съпротивляваха.

— Ще ми се да имахме повече време.

— Да, но нямаме — сръза ме той безцеремонно. — Ти направи много и аз съм ти благодарен. Сега е мой ред да рискувам. Предай ми спринцовката на излизане от тук. Има ли нещо специално, което трябва да направя? С изключение на очевидното?

Поклатих глава, все още разстроена, макар да разбирах, че той имаше право.

— Инжектирай малко количество в татуировката си, както правят алхимиците, когато я опресняват. Не е нужно да си абсолютно точен. В организма ти ще проникне достатъчно, за да неутрализира тяхното мастило, пропито с внушение.

— Какво съдържа твоят разтвор? — попита Елза.

— Не й отговаряй — предупреди ме Дънкан. — Колкото по-малко знаем, толкова по-добре за всички нас — особено за Сидни.

Когато се нахранихме, сътрапезниците ни нарочно се скупчиха около Джоуна и мен, докато чакахме да върнем таблетите, което ми даде възможност да му предам спринцовката. Оттук нататък нищо не зависеше от мен. Трябваше да вярвам, че Джоуна ще намери начин да разтвори субстанцията във вода и да си я инжектира, преди да го отведат.

Останалата част от деня се влачеше мъчително бавно, особено часът по изобразително изкуство. Джоуна не се появи и безпокойството ми растеше, докато се питах колко ли силна доза за промиване на мозъка е принуден да понесе. Дънкан, който се отнасяше

несериозно към всичко това и нееднократно ми бе заявил колко съм безразсъдна, сега споделяше тревогата ми.

— Джоуна е добро момче — рече той. — Искрено се надявам планът ти да сработи. Виждам какъв причиняват те на хората. Някои се връщаха наистина в много окаяно състояние.

Припомних си дългото пребиваване на Дънкан тук и изведнъж ме осени смайващо прозрение.

— Познаваш ли един тип, на име Кийт, който е бил тук? С едно око?

Лицето на Дънкан помръкна.

— Да, познавам го. Не бяхме толкова близки, докато беше тук. Той беше един от онези... които се върнаха в много окаяно състояние.

Последва „времето за изповед“ и Джоуна се върна. Изглеждаше сломен и изплашен и не каза нищо, докато продължаваше обичайният ни дневен сеанс. Шеридан го остави на спокойствие и вместо това насочи вниманието си към нас, останалите, които бяхме почти толкова потиснати, а настроението ни се помрачи още повече от мислите за случилото се с него. Аз почти се надявах, че тя ще го накара да говори, за да се опитам да разбера какво става с него, но Шеридан сигурно бе решила, че за днес му стига. Той просто седеше и слушаше с изцъклен поглед, с почти застинало изражение. Сърцето ми се сви.

Когато сеансът свърши и ни освободиха за вечеря, поведението му не се промени. Дънкан му нареди да седне на нашата маса, както направих аз, когато Рене се върна. Джоуна не каза нищо, докато ние бърбяхме за неща, които не ни интересуваха. Всички бяхме прекалено нервни, за да попитаме за това, което действително ни вълнуваше. Държанието му съответстваше на това, което се случва след опресняване на татуировката с особено голяма доза внушение. Въпросът беше дали Джоуна се преструва, или не? Ако се преструваше, общуването с него можеше да привлече вниманието към него. А ако не се преструваше, можеше да докладва за нас.

Вечерята на нашата маса тихо вървеше към своя край и Дънкан лапна последната хапка от десерта си — сладкиш „Шарлота“ с вишни, който приличаше на претоплен в микровълнова фурна.

— Странно, но това беше по-вкусно, отколкото очаквах — отбеляза той повече на себе си, отколкото на нас.

— Знаеш ли кое друго е по-добре, отколкото очаквах?

Всички вдигнаха глави, стреснати да чуят гласа на Джоуна за пръв път след опресняването на татуировката му. Звънецът иззвъня, обявявайки край на вечерята и призовавайки всички ни да станем. Джоуна също се изправи с табла в ръка.

— Аз — заговори тихо той. — Чувствам се страхотно. Нито на йота по-различен. — Отправи ми усмивка, която изчезна също толкова бързо, колкото се появи. — Ти ми спаси живота, Сидни. Благодаря. — Мина наперено покрай мен и се присъедини към опашката пред контейнера с отпадъците, оставяйки ме с увиснало чене.

Аз го последвах след няколко минути, все още сащисана. Той не ми каза нищо през останалата част от вечерта, но аз видях блясъка в очите му, когато се усмихваше. Все още беше същият Джоуна. Личността и умът не бяха увредени. Те не бяха успели да го пречупят — моята формула го бе защитила. Тази мисъл ми вдъхваше сила. От месеци моите похитители печелеха победа след победа над мен, заставяйки ме да се чувствам като че ли никога няма да мога да им се противопоставя. Но тази вечер го направих. Това беше малка победа, но беше реалност и аз я бях осъществила.

Толкова се гордеех със съобразителността и ловкостта си, че не обърнах внимание на нищо друго, когато по-късно се приготвих за лягане. Бях в женската баня заедно с още няколко момичета и мислено се поздравявах за успеха. Бях твърде разсеяна, за да видя приближаването на Ема или да се защитя, когато тя изневиделица ме блъсна в единия ъгъл. За миг не можех да повярвам, че се осмелява да го направи, докато ни наблюдаваха. Тогава осъзнах, че ме е издърпала точно под всевиждащото око на камерата, извън обсега ѝ. Амилия и още две от техните приятелки заговориха на висок глас, заглушавайки ниския и заплашителен тон на Ема, докато тя ме притискаше в ъгъла, наведена напред.

— Татуировката на Джоуна бе опреснена днес — процеди съквартирантката ми. — Вкарали са му огромна доза — такава, която кара хората да забравят собственото си име. При все това всички казват, че не му е подействала. Казват още, че е заради нещо, което ти си му направила.

— Не разбирам за какво говориш — отсякох аз. — На мен ми прилича на зомбиран.

Тя ме бутна много по-силно, отколкото очаквах от нея, тъй като беше по-дребна от мен.

— Направи ли му, или не му направи нещо?

Изгледах я свирепо.

— Защо? За да отидеш да ме наклепаш и да излезеш от тук по-рано за добро поведение?

— Не — поклати глава тя. — Защото искам да направиш същото и на мен.

[1] Италианско тестено изкушение от семейството на пастата. Приготвят се с пълнеж от сирене или кайма, запечени със сос бешамел или с червен сос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ЕЙДРИЪН

Бяха минали само няколко седмици, но аз имах чувството, че не съм бил от месеци в Палм Спрингс. Нямах представа какво да очаквам, когато влязох в апартамента ми, и се питах дали няма да заваря Анджелина, свила незаконно любовно гнездо с Трей. Макар че трябваше да съм по-наясно с човешката природа. При цялата си напереност и самохвалство Трей знаеше кога да спре, ако страстите се развихрят прекалено много. Така че го намерих седнал в дневната, заобиколен от учебници. За миг толкова много ми напомни за Сидни, че емоциите заплашиха да ме задушат. После новопридобитата ми решителност надделя и аз пропъдих всякакви разсейващи чувства.

Трей вдигна глава и измери преценяващо с поглед мен и куфара ми.

— Върнал си се, а? Как беше ваканцията?

— Просветляваща — отвърнах. — Свързах се със Сидни. Всички вече идват насам.

Очите му се разшириха.

— Ти... какво?

Не можах да му отговоря, защото вече бях по средата на коридора, на път към старата ми спалня. Когато влязох вътре, видях, че Трей се бе настанил тук, предполагам съвсем основателно след внезапното ми заминаване. Свих рамене, повлякох обратно куфара към дневната и го захвърлих в ъгъла. Засега щях да се задоволя и с дивана — ако изобщо остана тук.

В действителност не знаех къде ще ме отведе търсенето на Сидни, нито колко дълго ще се задържа наоколо.

Десет минути по-късно почукване на вратата възвести пристигането на Джил, Еди, Анджелина и Нийл. Те се втурнаха да ме прегръщат — дори и сдържаният Нийл — макар че Джил ме задържа по-дълго в прегръдката си.

— Толкова се тревожех за теб — промълви тя, гледайки ме със сияещи очи. — Всичко в кралския двор беше такава лудост — макар че виждах едва половината...

— Всичко това вече приключи — заявих твърдо. — И попаднах на следите на Сидни.

— Така каза — намеси се Треј, — но не съобщи никакви подробности.

— Защото аз... — Преди да успея да кажа повече, на вратата отново се почука. Отворих и видях Маркърс на прага. Бях толкова щастлив от срещата ни, че го стъписах с горещата си прегръдка. — Съвсем навреме — изрекох вместо поздрав.

Неговото пристигане беше по-сложно. Обадох му се веднага след като си запазих билет за полета дотук, и с облекчение разбрах, че той все още е в Калифорния, в старото си любимо свърталище край Санта Барбара. Когато му казах какво съм научил, той обеща да дойде с кола и да се срещнем, след като пристигна. Беше ранна вечер и полетът бе доста уморителен, но колкото и да бе странно, аз се чувствах необичайно бодър. Ето от това се нуждаех. Всички отново бяхме заедно — хората, които обичаха Сидни и които щяха да я открият.

— Сега може ли да ни обясниш какво става? — настоя Треј, след като всички насядахме в кръг в дневната. — Къде е Сидни? Тя добре ли е?

— Не зная и не зная — признах, отговаряйки и на двата въпроса. — Искам да кажа, че тя е достатъчно добре, за да говори с мен в съня, но не ми разказа с подробности какво става на онова място. Макар че тя изглеждаше както обикновено.

Маркърс кимна одобрително.

— Сидни е силна и може да издържи всякакви изпитания. Проблемът е в това, че ако го забележат, те ще се опитат да предприемат нещо. Според мен тя стъпва по тънък лед.

— Прави го от доста време — уточних аз и се замислих за престоя й тук, в Палм Спрингс, когато се разкъсваше между приятелството с нас и принципите и правилата на организацията, с които бе закърмена. Накрая Сидни избра на коя страна да застане — и сега плащаше за това. — Тя не знае къде точно се намира, но е разбрала, че Кийт е бил в същия поправителен център, така че в момента той е най-важната ни следа.

— Която е много трудно да се открие — отбеляза Маркър. Облегна се назад и въздърна. — В интерес на истината, аз се обадох тук-там, но алхимиците са го скрили по-добре от обичайното. Те наблюдават отблизо своите „превзпитани“ агенти и засега не желаят да го изваждат на светло. Навярно са го заврели да работи зад някое бюро.

Облакът на отчаянието и безпокойството започна да ме обгръща, ала аз се измъкнах от тъмната му прегръдка.

— Но все пак можеш да продължиш да търсиш.

Маркър кимна.

— Разбира се. Свързах се с някои от другите си информатори, които са били в поправителни центрове, и поразпитах дали си спомнят някакви подробности, когато са ги извеждали, но засега не разполагам с никакви конкретни насоки. Повечето от тях са били там доста отдавна. Кийт е един от най-наскоро пребивавалите в поправителен център, така че да се надяваме, че спомените му са най-свежи. Ще помоля източниците си да го потърсят. В близките дни може да изскочи нещо. Но... междувременно имам доста несигурна следа, която може по-скоро да ни изведе на верния път. Зная къде е Карли Сейдж.

Еди се намръщи.

— И ти смяташ, че тя ще знае къде е Сидни? Искам да кажа, аз не зная много за нея, но мислех, че тя е доста далеч от делата на алхимиците.

— Така е — потвърдих аз, досещайки се накъде клони Маркър. — Но Кийт е имал, ъ, връзка с нея. — Бях разказал на Маркър за подписа, който Сидни бе видяла и в който той молеше Карли да му прости. Не се разпрострях върху гнусните детайли от миналото им, само споделих, че той ѝ е сторил нещо наистина много ужасно. — Ти мислиш, че Кийт може да се е свързал с Карли?

— Честно, не зная — призна Маркър. — Никога не съм се срещал с нито един от двамата. Но зная, че в мястото, където е бил, залагат на чувството за собствена вина и самоуважение. Ако Кийт се разкайва за лошата си постъпка, може би, след като са го освободили, е отишъл да я потърси.

— Това би било първото достойно нещо, което някога е направил — промърмори мрачно Джил. Благодарение на телепатичната връзка

пomeжду ни тя знаеше какво бе причинил Кийт на Карли.

— Предположих, че няма да навреди да проверим — продължи Маркъс. — Особено след като се налага да чакаме допълнителна информация за Кийт. Сестрата на Сидни се намира недалеч от тук. Студентка е в щатския университет в Аризона. — Отправи ми крива усмивка. — Готов ли си за пътуване?

— Напълно. Можем да тръгнем веднага. — Понечих да се изправа, но той ми махна да седна.

— Предпочитам да потеглим сутринта — за да пътуваме през деня, а и за да можеш тази нощ отново да поговориш със Сидни. Виж дали можеш да научиш нещо от нея, което да ни помогне да спечелим доверието на Карли. Представям си как би реагирал всеки, ако на прага му цъфнат двама странни непознати и започнат да разпитват за сестра му и тайната организация, в която участва семейството му — едва ли ще бъде особено дружелюбен и разговорлив.

Успокоих се малко.

— Добър план. И тъй като тя вече не е под въздействието на упойващия газ, връзката ни ще е в синхрон. Като имам предвид кога я събудиха, мисля, че се намира в нашия часови пояс. Макар че може и да греша. Кой знае по какво разписание я държат онези изроди?

— Вероятно по обичайното човешко разписание, дори и да са под земята. — Маркъс завъртя очи. — Не дай си боже те да направят нещо, което дори смътно да напомня за вампирите.

Нийл се наведе напред.

— Я чакай малко. Упойващ газ ли каза?

Сега, след като имахме ориентировъчен план, включващ откриването на Карли Сейдж, малко се бях успокоил и разказах на останалите какво точно знаех. Сънят ми със Сидни беше кратък, но аз им предадох всички подробности, включително и това, че е била упоявана, както и смътните ѝ споменавания за наказанията, на които е била подлагана.

Анджелина отпусна глава върху рамото на Трей.

— По-добре да не ѝ причиняват болка. В противен случай аз ще им покажа на тях какво значи истинска болка, когато всички дружно нахлуем да я измъкнем от онзи затвор.

— Всички дружно ли? — попита развеселено Маркъс.

Еди бе надянал най-свирепото си изражение, тип мини — Дмитрий.

— Нали не си мислиш, че ще ви оставим вас двамата да действате сами?

Потиснах усмивката си.

— Мисля, че учебният срок още не е свършил, а и нали най-важната ти задача е сигурността на сладкишчето.

— Само още за седмица и малко — обади се Джил. — А и в момента само се явяваме на изпити. Вие можете да вземете един от дампирите. Всъщност двама от тях. Анджелина може да остане с мен.

— Хей! — възкликна Анджелина. — Защо аз да не мога да отида и да изритам някой алхимистки задник?

— Защото ти си единствената от нас, която реално не е завършила гимназия — осведоми я Еди.

— Но всички вие сте назначени да охранявате Джил — напомних им. — И ще останете с нея, поне засега. Двамата с Маркърс нямаме нужда от охрана, за да посетим няколко купонясващи хлапета, студенти в Аризонския университет.

Изражението на Еди отразяваше вътрешната борба, която водеше.

— Ами после? Какво ще стане, след като разберете къде е Сидни?

Досещах се какво преживяваше. Той се разкъсваше. Мисията му — и сърцето му — го свързваха с Джил. Но и Сидни беше негова приятелка и той още се чувстваше виновен, задето не бе успял да я спаси, когато я отвлякоха.

— Не зная какво ще стане. Дотогава учебната година може би ще е свършила и всички ще се върнем в кралския двор. — Потупах го по рамото. — Засега грижите ни са Карли и Кийт. Когато минем да следващия етап... е, тогава ще измислим нещо.

Еди не изглеждаше доволен, но всъщност не съществуваше вариант, който напълно да го устройва. Ако утре дойде с нас, щеше да се разяжда от вината, че е изоставил Джил. Откъдето и да се погледне, ситуацията не беше лесна за него.

Маркърс си тръгна рано, след като се уговорихме за утрешното пътуване до Темпи. Другите останаха още малко, тъй като изгаряха от желание да узнаят какво се бе случило през последните няколко

седмици. Аз прескочих подробностите за последните ми разгулни изяви в двора — прекалено ме беше срам да им призная, че едва не загубих Сидни. Единствено Джил знаеше истината, но тя никога нямаше да ме издаде. Обаче все пак издаде нещо.

— Хей, Трей — подхвана тя с дяволити пламъчета в очите. — Може би не е зле да дадеш на Ейдриън онова много важно писмо?

В отговор лицето на Трей се озари от не по-малко лукава усмивка, той скочи от мястото си и забърза към кухнята. Когато се върна, ми подаде голям плик, който бе отворен. Беше от колежа „Карлтън“ и бе адресиран до мен.

— Отворил си пощата ми? — възкликнах възмутено.

— Аз му казах да го направи — намеси се Джил, сякаш я бях упълномощил да движи делата ми. — Прочети го.

Озадачен, вдигнах листа и се взрях в моя първи семестриален отчет на оценките ми в колежа. А още по-изумителното беше, че бях взел изпитите по всички предмети. Четири, четири минус и едно пет минус. При последната оценка веждите ми се стрелнаха рязко нагоре.

— Как, по дяволите, съм изкарал пет минус за проекта по маслена живопис? — попитах ги невярващо.

— Аз избрах творбата — оповести Трей гордо. — Онази високата картина, която беше подпрял в ъгъла, със странните подобия на облаци в жълто и тъмновиолетово.

На гърлото ми заседна буца.

— Аурата на Сидни — промърморих. Оставих листа с оценките и прегърнах Джил и Трей.

— Вие, приятели, ме спасихте. Никога нямаше да взема изпитите без вас.

— Ти сам се спаси — промърмори Джил в ухото ми. — А сега ще спасиш нея.

Тя и останалите си тръгнаха скоро след това, тъй като приближаваше вечерният час в „Амбъруд“. Нийл изчака, докато всички се изнижат през вратата, и се приближи към мен.

— Ейдриън — заговори той, без да посмее да срещне погледа ми. — Предполагам, че Олив не е била в двора, нали?

Отнасях се с искрено съчувствие към всички влюбени и сърцето ми се сви от мъка за него.

— Не, нямаше я, но Нина беше там. Олив не контактува и с нея, но Нина я навестява в сънищата и й Олив е добре. Просто й е нужно малко време, за да обмисли случилото се. Не е лесно да се върнеш към първоначалната си същност, след като си бил стригой.

Ъгловатите черти на Нийл се отпуснаха от облекчение.

— Наистина ли? Това е страхотно. Искам да кажа... не е страхотно, че тя е потисната и притеснена, но аз си мислех, че може да има нещо общо с мен. Ние се разбирахме толкова добре, поддържахме редовно връзка... и после нищо.

— Вината не е у теб — уверих го. — Нина каза, че Олив се е изолирала от всички. Дай й време. Тя ще се върне. От това, което видях, макар и за кратко, съм сигурен, че тя е влюбена в теб.

Лицето на Нийл почервения, а аз със смях го изпратих да се присъедини към останалите. Трей се върна към домашното си, а аз започнах редовни проверки с магията на духа, опитвайки се да попадна на спящата Сидни. По някое време Трей ми предложи да се изнесе от спалнята ми, но аз му казах, че и без това утре заминавам и няма смисъл. По-добре той да е бодър и отпочинал за предстоящите изпити и кандидатските проекти за стипендия.

Накрая останах сам в дневната и около полунощ успях най-сетне да се свържа със Сидни. Срегнахме се във вила „Гети“ и аз я сграбчих в обятията си. До този миг не бях осъзнал колко се страхувах, че срещата ни миналата нощ в съня е била само щастлива случайност.

— Преди да започна да те целувам и да забравя за всичко разумно, кажи ми от колко време спиш.

Тя отпусна златокосата си глава на гърдите ми.

— Не зная. По-малко от час.

— Хм. — Пригладих красивата й коса назад, докато пресмятах наум. — Мислех, че сте по тихоокеанския часови пояс, имайки предвид кога се събуди. Тук е било, да речем, около пет часът. Не е много време за сън. Шест часа. Може би седем.

— Всъщност за тях това е почти идеално — рече тя. — Това е един от начините да сме винаги напрегнати и изнервени. Спим достатъчно, за да функционираме що-годе добре, но никога не се чувстваме истински отпочинали. Така винаги сме възбудени и много по-податливи на това, което ни казват и внушават.

Щях да подмина коментара ѝ, но една фраза прикова вниманието ми.

— Какво имаш предвид с думите, че това е „един от начините“? — попитах аз. — Какво още правят те?

— Това не е важно — рече Сидни. — Имаме други...

— Важно е — настоях и се наведох към нея. И предния път се бях опитал да повдигна темата, но тя продължаваше да я избягва. — Ти каза, че това място е зомбирало Кийт. А аз видях как се променя лицето на Маркърс, когато говори за поправителните центрове.

— Малко лишаване от сън не е кой знае какво — отвърна тя, продължавайки да избягва прекия отговор на въпроса ми.

— Какво още правят те? — настоях да узная.

Очите ѝ проблеснаха гневно за миг.

— Какво ще направиш, ако ти кажа? Това ще те накара ли да ме търсиш по-усърдно?

— Аз вече...

— Именно — прекъсна ме Сидни. — Не добавяй допълнително тревоги към сегашните си безпокойства и притеснения — особено когато времето ни е ограничено.

За няколко напрегнати минути двамата останахме сковани, като в задънена улица. Преди да я отвлекат, ние много рядко се карахме и беше особено странно да го правим сега, имайки предвид всичко случило се. Не бях съгласен с твърдението ѝ, че това, което преживява тя в поправителния център, не е „важно“, но не исках да я разстройвам тъкмо сега. Сидни беше права за това, че времето ни е ограничено, затова накрая кимнах неохотно и смених темата. Казах ѝ за плана си да посетим Карли заедно с Маркърс.

— Идеята не е лоша. Дори Кийт да не се е свързал с нея, Карли произхожда от семейство на алхимици и може да успее да открие нещо, което да ви е от полза.

Докато говореше, Сидни продължаваше да се притиска към мен и макар че, разбира се, няхах нищо против, не можех да се отърся от усещането за тревогата, която се излъчваше от нея, сякаш буквално се боеше да ме пусне. Опитваше се да изглежда смела, но онези негодници ѝ бяха сторили нещо и аз ги ненавиждах заради това. Прегърнах я още по-здраво.

— Имаш ли нещо, което да ѝ кажем, за да разбере сестра ти, че сме говорили с теб? — попитах аз.

Сидни се замисли за няколко секунди, сетне се усмихна.

— Попитай я дали колежът все още я подтиква да се придържа към философията на Цицерон за живота.

— Добре — кимнах аз. За мен нямаше никакъв смисъл, но може би точно това беше същността на цялата работа.

— И я попитай още... — Усмивката на Сидни помръкна. — Попитай я дали знае какво става със Зоуи. Дали тя е добре.

— Ще я попитам — обещах, удивен, че Сидни е толкова загрижена за сестра си, която я бе предала. — А ти как си? Ще ми кажеш ли нещо за живота си в това място? Тревожа се за теб.

Безпокойството ѝ се усили и аз се притесних, че тя отново ще се разстрои, но очевидно реши все пак да ми каже нещо, за да се успокоя.

— Добре съм... наистина. Дори може би помогнах на някого. Успях да получа мастилото със солта, което разваля моройското внушение. Така защитих един от затворниците и попречих на алхимиците да му промият мозъка.

Леко се отдръпнах от нея, за да мога да я погледна в очите.

— Използвала си магия в поправителен център на алхимиците? Не ми ли каза, че ако нарушите правилата, си навличате сериозни неприятности?

— Не ме хванаха — заяви разгорещено тя. — И аз наистина помогнах на някого.

Отново я притеглих към себе си.

— Трябва да се тревожиш за себе си.

— Говориш като Дънкан.

— Дънкан? — попитах ревниво.

— Няма защо да се безпокоиш — усмихна се тя. — Той е просто приятел, но винаги ме предупреждава да не се забърквам в неприятности. Обаче аз не мога да се спра. Ако имам възможност да помогна на тези хора, знаеш, че ще го направя.

Едва се сдържах да не ѝ припомня безбройните разговори, които бяхме водили за мен и използването на магията на духа, как аз винаги настоявах, че рискът си заслужава, когато можеш да помогнеш на някого. Сидни постоянно възразяваше и твърдеше, че трябва да се

грижа за себе си, защото, ако не внимавам, няма да мога да помогна на никого.

Но не успях да ѝ изнеса лекция, защото тя неочаквано ме притегли по-близо, пръстите ѝ ме сграбчиха по-силно и устните ни се сляха. Изпълни ме топлина ведно с желание, толкова истинско и толкова силно, все едно бях в реалния свят. Сидни плъзна устни по бузата ми, сетне по шията, давайки ми възможност да говоря.

— Не е честно да ме разсейваш така — промърморих.

— Искаш ли да спра? — попита палаво тя.

— Разбира се, че не — отвърнах, без да се замисля.

Устните ни отново се срещнаха в жадна целувка и аз проявих достатъчно здрав разум, за да ни пренеса от слънчевия двор в спалнята в една странноприемница в планината. Сидни се спря отново и се засмя тихо, когато позна мястото.

— Приятни спомени — подразни ме тя. — Завръщане към първия път. Дори си се погрижил навън да вали сняг.

Положих я нежно върху разкошното легло.

— Хей, Ейдриън Ивашков предлага пълно обслужване.

— А гаранция за пълна възвръщаемост на парите?

— Не бих могъл да зная — отвърнах ѝ. — Досега никой не е бил разочарован.

Смехът ѝ се удави в целувките ни и като последен щрих използвах магията на духа, за да превърна грозните ѝ жълтокафеникави затворнически дрехи в плътно прилепналата минирокля с бежова подплата, покрита с черна и тъмночервена дантела, в която веднъж я бях видял. Красотата ѝ ме порази, също както тогава, и аз плъзнах ръка по талията ѝ, преди да я спра върху извивката на бедрото. Нейните ръце, обвиващи врата ми, се спуснаха надолу и задърпаха тениската ми с дързост и страст, каквито никога не бих заподозрял в нея при първата ни среща. Докосването на пръстите ѝ до гърдите ми беше нежно, но при все това излъчваше власт и настойчивост, които ме поразиха. Нещо ми подсказваше, че страстта, бушуваща в нея сега, бе разпалена не само от привличането помежду ни — в нея се усещаше необузdana жажда, предизвикана от месеците на отчаяние и раздяла. Наклоних леко главата ѝ назад, за да я целуна по шията, и зарових свободната си ръка в косата ѝ. От устните ѝ се

изтръгна тих стон на удоволствие и изненада, когато ухапах леко кожата ѝ със зъби, макар че бях внимателен и само я дразнех.

Бавно, мъчително възбуждащо прокарах ръка от бедрото нагоре по тялото ѝ, опивайки се от начина, по който тя реагираше на докосването ми. Накрая стигнах до ципа на гърба на роклята и се опитах да го дръпна надолу с една ръка — което се оказа по-трудно, отколкото очаквах.

Сидни отвори очи и ме погледна засмяно, преливаща от желание.

— Можеше просто да накараш роклята да изчезне.

— Но нямаше да е толкова забавно, нали? — отвърнах, тържествуващ, че ципът най-после поддаде. Плъзнах го плавно надолу и се захех бавно да смъквам роклята ѝ.

— О, Ейдриън — промълви тя задъхано. — Нямах представа колко много...

Нямаше нужда да питам какво я прекъсна. Почувствах как започва да се стопява в ръцете ми: събуждаше се.

— Не си отивай — замолих напразно. Не беше заради чезнещата физическа наслада, а заради дълбоко загнездения в мен страх, който не можех да изрека на глас: Страхувам се, че ако си тръгнеш, никога повече няма да те видя. По изражението ѝ виждах, че тя бе разбрала притесненията ми.

— Скоро ще бъдем заедно. В истинския живот. Центърът ще издържи. — Разтваряше се пред очите ми. — Върви да поспиш. Намери Карли и Кийт.

— Ще го направя. А след това ще намеря и теб, кълна се.

Тя вече беше почти прозрачна и аз едва успях да видя сълзите, блестящи в очите ѝ.

— Зная, че ще ме намериш. Вярвам в теб. Винаги съм вярвала и ще вярвам.

— Обичам те.

— Аз също те обичам.

И вече я нямаше.

Събудих се на дивана, изпълнен с чувство на пустота и неудовлетвореност, простиращо се отвъд физическия копнеж. Нуждаех се от сърцето и душата ѝ така силно, както и от тялото ѝ. Гърдите ме боляха от раздялата с нея, докато се унасях в сън. Обгърнах се здраво с ръце, представяйки си, че прегръщам нея.

Маркърс се появи рано на следващата сутрин, бодър и жизнерадостен. Всичко вещаеше добро пътуване — с едно изключение. Имахме малко разногласие коя кола да вземем.

— Твоята вероятно е открадната — заявих аз.

Той подбели очи.

— Не е открадната. И това е приус.

— Още една причина да не пътуваме с нея.

— Можем да стигнем до Темпи, без да зареждаме, за разлика от твоята.

— Изисканият стил оправдава едно малко забавяне — възразих аз.

— А струва ли си едно излишно забавяне, когато бързае да получим отговори на въпроси, които могат да ни помогнат да открием Сидни? — Това беше неговият коз и той го знаеше.

— Прекрасно — измърморих. — Ще вземем твоето жалко, но икономично подобие на кола.

Въпреки трудното ни минало — ударих го с юмрук още при първата ни среща — двамата с Маркърс пътувахме гладко и спокойно до университета в Аризона. Той не очакваше да го забавлявам с разговори, което напълно ме устройваше. Повечето от мислите ми бяха заети със Сидни. От време на време Маркърс отговаряше на позвъняванията на своите информатори, събирайки сведения, което беше част от тайните му афери. Някои се отнасяха за Сидни и Кийт; някои за други хора и мисии, които звучаха като много важни дори когато слушащ само половината от разговора.

— Явно се занимаваш с много неща — отбелязах, когато прекосихме границата на щата Аризона. — Това, че отделяш от времето си, за да помогнеш на Сидни, означава много. Изглежда, тя не е единствената, която разчита на теб.

Той се усмихна.

— Сидни е специална. Не мисля, че тя има представа на колко много хора е помогнала с мастилото, което създаде. Огромно облекчение за тях е да знаят, че алхимиците не могат да манипулират съзнанието им — поне чрез татуировките. Длъжен съм да й помогна заради това и...

— И какво? — подканих го, като видях как потъмня лицето му.

— Винаги когато някой извърши нещо невероятно, като Сидни, и бъде заловен, си мисля, че този човек можеше да съм аз. Заради помощта, която ми оказват, те излежават наказанието, което се полага на мен.

— Сидни не смята така — възразих аз, припомняйки си щурите ѝ и опасни планове да помогне на другарите си по съдба. — Тя е щастлива да го прави — мисли, че това е неин собствен риск.

— Зная — кимна той. — И заради това още по-силно искам да ѝ помогна.

Към обед пристигнахме в университета. Беше разгарът на учебния ден, но същевременно се провеждаше лятната сесия, затова кампусът беше по-безлюден от обичайното. Разузнаването на Маркълс му бе докладвало, че Карли посещава занятията целогодишно и живее в студентското общежитие. Тъй като беше по средата на деня, никой не ни спря и ние стигнахме без проблеми до вратата ѝ, покрита с плакати на различни групи и митинги. След познанството си със Зоуи не можех да отгатна какво представлява третата сестра Сейдж, макар че си бях изградил неясен образ за тиха и кротка девойка, знаейки, че Карли не е издала Кийт, нито е позволила на Сидни да го направи.

Момичето, което отвори вратата, изобщо не отговаряше на очакванията ми. Тя беше висока, със спортна фигура, късо подстригана и с малка халка на носа. Но цветът на косата и очите беше като на Сидни и тази семейна прилика беше достатъчна. За да съм сигурен, че сме намерили точния човек. Устните ѝ бяха извити в дружелюбна усмивка, която леко помръкна, когато се вгледа по-внимателно в мен. Може и да не беше алхимик, но познаваше мороя, когато го видеше.

— За каквото и да става дума, не желая да участвам — заяви тя.

— Става дума за Сидни — рече Маркълс.

— И тя каза да те попитаме дали колежът все още те подтиква да се придържаш към философията на Цицерон за живота — додадох аз с надежда.

Веждите на Карли се стрелнаха нагоре и след миг тя въздъхна и отвори вратата, канейки ни да влезем. Вътре на пода седяха две момичета, на вид първокурснички. Карли им кимна извинително.

— Хей, трябва спешно да свърша нещо. Може ли довечера да довършим?

Момичетата станаха и докато се сбогуваха, Маркърс се наведе към мен и ми прошепна:

— Сигурен ли си, че правилно предаде фразата на Сидни? Цицерон по-скоро е бил държавник, отколкото философ. Не че не е имал някои добри идеи.

Свих рамене.

— Цитирах я съвсем точно. И Карли ни пушна вътре, нали?

След като момичетата си тръгнаха, Карли приседна на леглото си и ни подкани с жест да се разположим на пода.

— Добре. И така, на какво дължа удоволствието от посещението на морой и един тип, който не е алхимик, но има доста подозрително разположена татуировка?

— Нуждаем се от помощта ти, за да намерим Сидни — казах аз, без да си губя времето с встъпителни думи.

Карли наклони изненадано глава.

— Да не би да е изчезнала?

Двамата с Маркърс се спогледахме.

— Напоследък чувала ли си се с нея? — попитах.

— Не... всъщност от доста време не съм. Но това не е необичайно. Баща ми често изчезва понякога. Това е част от работата му. Той ни каза, че Сидни просто е заета с някаква свръхсекретна мисия. — Когато нито аз, нито Маркърс отвърнахме, тя ни изгледа последователно. — Вярно ли е? Тя добре ли е?

— Тя е добре — отвърна Маркърс бавно. Виждах, че внимателно подбира думите си. — Но не е изпратена на мисия. Забърка се в неприятности заради нещо и ние се опитваме да се доберем до нея, преди положението ѝ да се влоши още повече.

Карли го изгледа яростно.

— Не украсявай нещата. Зная какво означава да имаш неприятности с алхимиците. Те са я заключили някъде, нали? Като Кийт?

— Говорила си с него! — възкликнах аз. — Лично?

Лицето и се изкриви от отвращение.

— Лично и по електронната поща. Той се появи изневиделица, също като вас, през март. Сервира ми великата си сърцераздирателна история колко много съжалявал и как се нуждаел от прошката ми, за да продължи напред, и как трябва да го предам на властите.

— Чакай малко — заговорих аз. — Кийт ти е казал да го предадеш на властите? И ти направи ли го?

— Не. — Карли скръсти ръце, а върху лицето ѝ се появи самодоволно изражение, напълно противоречащо на темата на разговора. — И не само ми каза, а направо ме умоляваше. Беше ужасно, че един ден алхимиците може отново да го затворят в някой от поправителните си центрове. Изглежда, смята, че в обикновен затвор ще бъде в по-голяма безопасност. Така че аз му отказах. Сега може да живее в постоянен страх, също като мен някога.

Това беше толкова странна и изкривена логика, че наистина не знаех какво да отговоря. Маркърс изглеждаше сащисан и аз си спомних, че не знаеше цялата история.

— Двамата с Кийт са имали, ъ, известно неразбирателство — смотолевих, надявайки се да замажа нещата.

Карли срещна, без да мигне, погледа на Маркърс.

— Кийт ме изнасили, докато бяхме на среща, и ме застави да си помисля, че аз съм го подвела с държанието си и че ако кажа на някого, ще накара всички да повярват, че вината е била моя. След това аз сама се убедих в това и оставих вината да ме разяжда отвътре. Сидни беше единственият човек, на когото казах, при това с условието, че ще го запази в тайна. Бяха ми нужни години, за да проумея каква глупачка съм била. Сега се старая да не допусна и други момичета да преживеят този ад. — Тя кимна към плакатите по стените и аз чак тогава осъзнах, че прокламираха борбата със сексуалното насилие. — Ако мога да предпазя дори само едно момиче или жена от изживяването на такъв ужасен срам и неувереност в себе си... ами ще смятам, че съм намерила целта в живота си.

Маркърс, когото не беше лесно да удивиш, я изпиваше с благоговееен поглед.

— Невероятно е, че правиш това — пророни той. — И много смело.

Колкото и да бе забавно да го видя поразен от любовните стрели, не биваше да се отклоняваме от целта. Щракнах с пръсти пред лицето му.

— Ехо, съсредоточи се. — Извърнах се отново към Карли. — Но ти все още не желаеш да издадеш Кийт, нали?

Тя поклати глава.

— Може и да прозвучи откачено, но така той страда повече. Той искаше да го предам. Едва не се разплака, когато му отказах. Макар че не ми пука за него. Но ми пука за Сидни. Кажете ми какво трябва да направя, за да ѝ помогна и да спра онези негодници.

— Знаеш ли как да ни помогнеш да намерим Кийт? — попита аз.

— Мога да направя нещо повече — отвърна тя. Извади мобилния телефон от джоба си, порови в списъка с контакти и ми го подаде. — Това ще свърши ли работа?

Взех го и видях името на Кийт, заедно с телефонния номер и адреса в Бойзи, столицата на щата Айдахо.

— Бойзи? — удивих се аз. — Не е ли страдал достатъчно?

Маркъс ме погледна през рамо и се ухили.

— Алхимиците имат там изследователски център. Точно в такова място очаквах да го намеря — канцеларска работа, никакви оперативни задачи или опасни ситуации. Сигурна ли си, че още е там?

Карли завъртя очи.

— Абсолютно. Всеки месец ми пише по имейла, моли ме за прошка и настоява да му се обадя, ако променя решението си. Сигурна съм, че ако се е преместил, вече щеше поне сто пъти да ме е уведомил.

Маркъс копира информацията в своя телефон и ѝ върна нейния.

— Не мисля, че трябва да го предупреждаваме за посещението си. Готов ли си за още едно пътуване?

Не съм много силен по география, но дори и аз знаех, че това пътешествие ще е много по-дълго от това, което току-що бяхме приключили.

— След като се запасим с достатъчно провизии.

— Действително ли неговото намиране ще помогне на Сидни? — попита Карли с мрачно лице.

Изражението на Маркъс омекна, когато я погледна, но не бях сигурен дали е заради скоростното му увлечение по нея, или защото се канеше да ѝ съобщи лоша новина.

— Не знаем със сигурност, но се надяваме. Смятаме, че Кийт е бил на същото място, където сега е Сидни. Ако разберем къде е това, ще можем да я освободим.

Карли пребледня.

— Същото място... искаш да кажеш, че мястото е толкова лошо, че Кийт би предпочел да бъде изпратен в затвор, отколкото да рискува

да бъде върнат там?

— Ние ще я освободим — изрече Маркърс с галантен патос. — Кълна се.

— Искам да помогна — настоя момичето.

— Ти вече ни помогна. — Той вдигна телефона си. — Този адрес може би ще свърши работа. Не е нужно ти допълнително да рискуваш.

Карли скочи на крака, стиснала юмруци. Приликата между нея и Сидни в този момент беше особено силна.

— Тя е моя сестра! Разбира се, че съм длъжна да рискувам. Мислите ли, че тя нямаше да направи същото за мен?

Буца заседна на гърлото ми.

— Права си. Щеше да го направи. Но за момента ние все още събираме информация. Ако попаднем на ясна следа и ти можеш да ни помогнеш, ще ти се обадим.

— Не е зле да го направите — изръмжа тя. — Ето, ще ви дам телефонния си номер.

— Аз ще го запиша — бързо каза Маркърс.

— А междувременно най-доброто, което можеш да направиш — предупредих я аз, докато той го записваше в телефона си, — е да не казваш на никого, особено на тези, с които имаш роднинска връзка, че сме били тук.

— Предполагам, че имаш предвид баща ми и Зоуи? — изсумтя тя. — Не се тревожи. Те много рядко си спомнят за мен, особено след развода.

— Значи, е окончателно? — попитах. Интересно ми беше да разбера какво е станало, но двамата със Сидни няхахме възможност за светски разговори по време на нашия сън.

— Окончателно е. — Лицето ѝ доби мрачно изражение. — Направих всичко по силите ми, за да помогна на мама да получи попечителство, но накрая „доказателството“ на баща ми се оказа твърде съществено. Чудех се защо Сидни не свидетелства за нито една от страните... а сега вече зная. Ако има неприятности с онези хора, вероятно дори баща ми не може да я измъкне.

Очевидно Карли нямаше представа за важната роля на баща ѝ в неприятностите на Сидни, а аз няхах намерение да задълбочавам разкола в семейството ѝ, като ѝ кажа истината.

— Сидни щеше да бъде там, ако можеше — уверих сестра й. — Зная, че тя наистина искаше да подкрепи майка ти.

Карли кимна.

— Жалко, че не успя. Искам да кажа, аз разбирам защо алхимиците действат по този начин, но понякога... не зная. Струва ми се, че те прекаляват с принципите и правилата и губят представа за общата картина. Сега, когато Зоуи е през цялото време с баща ми, аз се боя, че за нея ще стане още по-зле. Що се отнася до Сидни — поне последните пъти, когато говорих с нея — тя ми се стори по-открита, с по-ясна цел в живота си. Не зная какво ставаше, но тя звучеше по-спокойна. По-щастлива. Надявах се, че с нея Зоуи ще постигне същото, но предполагам, че в близко време това е невъзможно.

Не зная какво ставаше, но тя звучеше по-спокойна. По-щастлива. Думите на Карли отприщиха смесица от емоции и аз не можах да измисля подходящ отговор. Промяната, която бе забелязала в Сидни, се дължеше на мен. Карли смяташе, че е била за добро, и на мен също ми харесваше да мисля така — но не можеше да се отрече, че тъкмо заради това Сидни се забърка в настоящата беда.

Докато отивахме към вратата, готови за следващия етап от нашето пътуване, Маркърс се спря и се извърна към Карли. Помислих, че ще я покани на среща, но вместо това той попита:

— Какво означава онзи цитат от Цицерон? Изучавал съм доста дълго и подробно римска история, но никога не съм чувал нищо за неговата житейска философия.

Карли се ухили.

— Цицерон е нашият котарак. Двете със Сидни се шегувахме, че той е напълно наясно за важните неща в живота: храна, сън и къпане. Тя беше толкова тъжна, че не може да отиде в колеж, затова аз се опитвах да я утеша, казвайки й, че едва ли в колежа ще науча нещо по-добро, отколкото това, на което Цицерон вече ме е научил. Когато го спомена, разбрах, че тя ви изпраща.

Може би се дължеше на семейната прилика, проличала отново в усмивката на Карли, или просто на споменаването за копнежа на Сидни да отиде в колеж, но аз почувствах, че болката, която бях успял да потуша за известно време, отново се надига в гърдите ми. Върви си — казах й аз. — По-късно ще оплаквам Сидни. Сега трябва да се съсредоточа върху това, как да я намеря и да си я върна.

Маркъс стисна ръката на Карли, като я задържа малко по-дълго, отколкото бе необходимо.

— Отново ти благодаря за помощта — рече той. — Няма да те разочароваме.

— Забрави за мен — махна тя с ръка. — Постарайте се да не разочаровате Сидни.

ГЛАВА 13

СИДНИ

Да омагьосваш сол, докато си в поправителен център, определено е по-сложно, отколкото когато си на свобода, но не беше невъзможно. Просто процесът беше по-бавен и по-трудоемък — трябваше да се измъкват малки количества сол и в кратките моменти на уединение в тоалетната да я зареждам с елементите. Далеч по-трудно се оказа осигуряването на спринцовките.

— Всеки ден някой е в помещението за почистване — или защото това е установен порядък, или защото някой е направил нещо — заяви Ема, когато ѝ съобщих за проблема. — Просто ще разпространим мълвата, че всеки, който отива там, трябва да отмъква по една спринцовка и да ти я дава.

— Дори и да успеят да го направят, надзирателите, рано или късно, ще забележат, че липсват спринцовки — изтъкнах аз. — А и не съм сигурна, че е разумно да се „разпространява мълвата“ сред всички.

Ема поклати глава.

— Не съм глупава. Ще кажем само на определени хора, на които мога да се доверя — тези, които не желаят да промиват мозъците им и ценят способността си да мислят самостоятелно много повече, отколкото възможността да те издадат на висшестоящите. Те всички знаят, че с Джоуна нещо се е издънило. Ще запазят тайната ти в замяна на шанса да получат същата защита за себе си.

— Това не ме успокоява особено — промърморих аз. Последната среща с Ейдриън ме бе заредила с оптимизъм за бъдещето, ала това не означаваше, че настоящето не беше изтъкано от усложнения. — А и не решава проблема със спринцовките.

Вече почти бяхме стигнали до кабинета за следващия ни час, което означаваше, че разговорът трябва да приключи.

— Много лошо, че не можем да ги използваме повторно — изрече съквартирантката ми замислено.

Намръщих се.

— Пфу! И така не са достатъчно стерилни, след като нямаме достъп до дестилирана вода.

— Това, което ни е нужно, е свободен достъп до килерите с материалите на нивото за очистване. Ти знаеш къде са.

— Да — съгласих се. — Има само един малък проблем: никога няма да мога отново да се добера до тях с тази строга охрана наоколо.

Ема сви рамене и се усмихна.

— Не съм казала, че планът е идеален.

Но предложението ѝ заседна в ума ми и не ми даваше мира, докато присъствах на занятията през този пореден учебен алхимистки ден. Разговорът с Ейдриън бе повдигнал духа ми, както и увереността, че той скоро ще говори с Карли. Отчаяно се надявах, че Кийт ще им даде някаква информация къде се намирам. Оттам нататък не знаех как точно ще ме измъкнат от тук, но вече си представях как освобождават всички останали затворници заедно с мен. Ако успеех да ги върна в свободния свят, защитени от възможността да се манипулира съзнанието им, това щеше да бъде добре свършена работа.

Превъртах думите на Ема в главата си, опитвайки се да разреши проблемите, възникнали пред мен. Това, от което се нуждаех в действителност, беше свободен достъп до етаж с килерите с материалите, които Шеридан ми бе наредила да подреда. За да се добера до тях, трябваше да се движа наоколо, без да ме забележат, което не беше лесно, но всъщност беше по-лесно, отколкото да се измъкна от стаята си. Заклучването на стаите през нощта беше голям проблем.

Въпреки че Ема и още неколцина други ме наблюдаваха нетърпеливо през целия ден и бяха най-разтревожени за резултатите, в крайна сметка споделих проблема с Дънкан по време на часа по изобразително изкуство. Той никога не споделяше подробности от миналото си, но аз бях събрала откъслечна информация за нещата, които са важни за него. Разбира се, тайнствената Шантал беше едно от тях, освен това той понякога разказваше за художествените си занимания, преди да дойде тук. Едно от нещата, за които не говореше много, но аз бях забелязала, бяха техническите му умения и познанията му за различните уреди. Ежедневно някой от нас имаше проблем със статива и Дънкан винаги беше този. Който помагаше да се

регулира. Дори съм го наблюдавала да помага на инструкторите, както онзи път, когато проекционният апарат на Харисън спря да работи.

— Знаеш ли как работят заключалките на вратите в стаите ни? — попитах го същия ден. Бяхме приключили с натюрмортите, при все че Дънкан ме увери, че това е доста популярно задание и скоро ще се върнем пак към него. Сега се трудехме над скучната задача да моделираме ръчно глинени купи.

— Заклучват — отвърна той безцеремонно. — Възпрепятстват отварянето на вратите.

Едва се сдържах да не завъртя очи.

— Зная. Имам предвид, знаеш ли как...

— Да, да, зная какво имаш предвид — прекъсна ме той. — И няма защо да се безпокоиш за това. И без това вече играеш достатъчно опасна игра.

Озърнах се, но никой не ни слушаше, докато работехме на масата.

— Това не е игра! — изсъсках. — Това е сериозно. Мога да предпазя останалите от промиването на мозъците им. Както помогнах на Джоуна.

— И междувременно да съсипеш целия напредък, който си постигнала досега, и отново да се озовеш в единичната килия. — Малката бръчка между веждите беше единственият външен признак на безпокойството му. — Не мога да понеса изчезването на още един приятел, Сидни.

Примигнах, за да възпра напиралите сълзи, когато си спомних, че той беше първият ми съюзник тук. Беше ми предложил безкористното си приятелство заради това, което бе харесал в мен, а не заради онова, което бих могла да направя за него.

— Аз няма да изчезна — заговорих с по-мек тон. — Но се налага някоя нощ да се измъкна от стаята си. Всъщност довечера ще е идеално. Важно е. Мога да помогна на много хора.

Неговата купа, както и рисунката му, беше почти идеална. Започвах да се питам дали това се дължеше на вродени умения, или просто беше резултат от по-дългото му пребиваване тук.

— Всяка нощ ключалките се заключват чрез команди от централизирана система — каза той накрая. — Всъщност това е много прост механизъм — обикновен болт, който изскача от вратата и влиза в

стената, като език на брава или резе на ключалка. Лесно може да заяде. Ако има някакво препятствие, няма да сработи.

— Няма ли автоматично да се подаде аварийен сигнал до централната система? — запитах.

— Не и ако не са я променили през последната година. Преди осем месеца една врата се повреди, но никой от „висшестоящите“ не разбра. Узнаха за повредата чак когато едно от момчетата се измъкна от стаята си, опитвайки се да намери изхода.

Това беше полезно сведение, но и опасно.

— Отстраниха ли повредата?

— На онази врата? Да. Но доколкото зная, болтът по принцип не е особено надежден и лесно може да заяде. Ала това няма значение, тъй като ако надзирателите не заловят този, който се опитва да го блокира, камерите в коридора ще го засекат... — Дънкан внезапно ме стрелна с обезпокоен поглед. — Моля те, кажи ми, че няма наистина да се опиташ да избягаш.

— Оставам тук... засега. — Сведох поглед и леко докоснах идентификационния бадж, закопчан на блузата ми. Беше по-тънък от кредитна карта. — Нещо подобно може надеждно да блокира вратата.

— Не е зле — съгласи се той. — Но не забравяй, че между вратата и стената има тънък процеп, дори когато вратата е затворена. Не можеш просто да пъхнеш там този бадж.

— Нужно ми е нещо, което да го залепи там. — Заблъсках си главата, опитвайки се да си припомня кога за последен път бях видяла лепило наоколо. Не бях. Но когато погледът ми попадна върху бюрото на Адисън, открих нещо по-добро. — Дъвката ще свърши работа. Дори не е нужно да използвам баджа си... Мога просто да залепя дъвката върху мястото, откъдето изскача болтът, нали?

Дънкан се изкиска неволно.

— Дъвката е малка, но да, можеш.

— Иди я помоли за помощ или нещо подобно — казах му въодушевено. — Ще свия една дъвка, докато говориш с нея.

— Сидни. — Той посочи купата ми, а сетне неговата. — Как смяташ, кой от двамата ни се нуждае повече от помощта й?

Погледнах поред двете купи и видях, че неговата може веднага да отиде в пещта, докато моята се беше килнала настрани.

— Не одобряваш плана ми. Не мога да те моля да откраднеш дъвката.

— Не одобрявам нелогичните планове — възрази той. — Много по-логично е ти да отидеш да я помолиш за помощ. Освен това имам нужда от нова грънчарска игла. Тази е тъпа.

— Всички са тъпи — напомних му аз. Дори и заради терапевтичния урок по изобразително изкуство алхимиците нямаше да оставят предмет, който би могъл да се използва като оръжие. — Но ще отида да я помоля за помощ.

Адисън винаги се дразнеше, когато ѝ задаваха въпроси, но в същото време бях забелязала, че тя следи кой идва при нея и я моли за помощ. Аз бях една от малцината, които търсеха помощ от висшестоящите само в краен случай. Знаех, че някои от тях възприемат решението ни да им се доверим като знак, че са пречупили нашата съпротива. И така, при все че Адисън запази изражението си на крайно недоволство, докато дъвчеше дъвката си, не се поколеба да ми посочи защо моята купа не може да стои изправена и аз останах с впечатлението, че по-късно в досието ми ще се появят няколко забележки. Докато разговарях с нея, с крайчеца на окото си забелязах как Дънкан се придвижва към бюрото ѝ. Почти престанах да дишам, ужасена, че тя ще се обърне и ще го види.

Но тя не го направи и пет минути по-късно, когато двамата се върнахме на работната маса, той незабелязано ми предаде две дъвки.

— Използвай ги разумно — предупреди ме той. — Или поне не върши нищо много глупаво тази нощ. Моля те, кажи ми, че имаш план как да не те хванат, щом излезеш от стаята си. Знаеш, че в коридора има камери.

— Имам план — отвърнах нерешително. — Но не мога да ти го кажа.

— Хей, стига ми да зная и това.

Въпреки притесненията ми за предстоящата рискована задача, все още бях преизпълнена с чувство на тържество за тази малка победа. Направо летях в облаците и бях съвършено неподготвена да ме свалят долу, когато Шеридан се обърна към мен по времето за изповед:

— Сидни, имаш ли нещо, което искаш да ни разкажеш?

Застинах и бих могла да се закълна, че сърцето ми прескочи няколко удара. Погледът ми се стрелкаше по лицата на застаналите в

кръг, които ме наблюдаваха, докато се питах кой от тях ме е предал.

— Моля, госпожо?

— Вече си с нас от известно време — поясни тя. — Но досега си говорила много малко за миналото си. Всеки ден някой от групата споделя за нещо преживяно, но ти пазиш всичко само за себе си. Това не е съвсем честно, не смяташ ли?

Исках да ѝ кажа, че това не е тяхна работа, но знаех, че трябва да съм благодарна, защото не са ме заловили за настоящите ми престъпления.

— Какво бихте искали да знаете, госпожо?

— Защо не ни разкажеш защо си тук?

— Аз... — Цялата ми по-раншна самоувереност се бе изпарила. Тайните планове да се измъкна от стаята, като блокирам ключалката, за да мога да създам магическа защита за другарите ми затворници, не ме плашеха толкова силно, както всички тези изпитателни очи. Нямах значение колко се бях сприятелила с някои от тях. Не исках да им споделям своята история.

Но ти трябва да играеш играта, Сидни — напомних си. — Няма значение какво правиш, стига накрая да спечелиш.

Съсредоточих вниманието си върху Шеридан.

— Наруших няколко от най-важните правила на алхимиците. Потъпках основните им принципи и убеждения.

— Как? — настоя тя.

Поех дълбоко дъх.

— Имах романтична връзка с морой.

Погледът ми остана прикован в Шеридан. Боях се да погледна към останалите, защото макар всички тук да бяхме бунтовници, имаше различни степени на извършените грехове, а моят бе най-тежкият.

— Защо? — попита Шеридан.

— Госпожо? — намръщих се аз.

— Защо имаше романтична връзка с такова отвратително същество? Това не е само против принципите и убежденията на алхимиците. Това е против самата природа. Защо го направи?

В сърцето си имах готов отговор, но не му позволих да се отрони от устните ми. Защото той е прекрасен, чувствителен и забавен. Защото, когато сме заедно, излиза наяве най-хубавото от двама ни,

ставаме по-добри хора благодарение на любовта си. Защото, когато сме заедно, разбирам своето място в този свят.

— Не зная точно защо — отвърнах, опитвайки се да намеря правдоподобния отговор, който тя би искала да чуе. — Защото мислех, че съм влюбена.

— В един от тях? — попита Шеридан. Тонът на гласа ѝ, когато произнесе тях, предизвика у мен желанието да ѝ зашлевя шамар.

— Той не приличаше на никого от тях — изрекох вместо това. — Изглеждаше много добър и много чаровен. Той беше... много добър във внушението. Не зная дали то не е част от всичко, което се случва с мен. Може би просто бях слаба.

— Не изпитваш ли срам? — продължи да човърка тя. — Не се ли чувстваш омърсена и използвана? Дори ако излезеш от тук, мислиш ли, че някой от себеподобните ти ще иска да те докосне, след като си позволила да те използват по този начин?

Това ме стъписа за миг, защото беше като отглас на страховете на Карли, когато веднъж ми обясни защо не може да разкаже на никого за това, което Кийт ѝ бе сторил. Трябваше да дам някакъв разкаян отговор на Шеридан, но вместо това ѝ сервирах вариация на това, което някога бях казала на Карли.

— Надявам се, че следващият, с когото ще бъда, ще вижда и ще цени в мен човека, който наистина представлявам. И нищо друго няма да има значение.

Шеридан ме изгледа със състрадателно изражение.

— Не мисля, че някога ще намериш такъв човек.

Вече съм го намерила — помислих си. — И той скоро ще дойде, за да ме освободи от тук и да ме отведе по-далеч от теб.

Ала на глас казах просто:

— Не зная, госпожо. — Да признаеш невежеството си, тук винаги беше най-безопасният отговор.

— Е — рече тя, — да се надяваме, че поне храниш по-малко илюзии за вампирите, макар и още да не осъзнаваш колко си се омърсила. Какви чувства изпитваш сега към него?

Не бях толкова глупава, че да изтърся истината на глас.

— Той ме предаде — отвърнах просто. — Трябваше да се срещнем през онази нощ, когато ме доведоха тук, а той така и не се появи. Бях измамена.

Това бе лъжа, която никой от тях не можеше да опровергае. Всъщност нито един алхимик не знаеше какво съм правила през онази нощ, когато ме отвлякоха. Нека си мислят, че са попречили на някаква наша среща с Ейдриън и заради това аз съм се настроила против него.

— Точно това правят те, Сидни — заяви Шеридан с доволно изражение. — Те мамят.

Когато ни освободиха, забелязах, че неколцина от затворниците — с някои от тях ми се струваше, че отношенията ни са на път да се подобрят — отново започнаха да избягват физически контакт с мен, както в началото.

— Защо е всичко това? — промърморих на Ема, която минаваше покрай мен.

— Шеридан им помогна да си припомнят колко си осквернена — обясни тя.

Сърцето ми се сви, докато се взирах след тях.

— Наистина ли го вярват? Мислех, че някои от тях...

Не можах да довърша, но Ема очевидно четеше мислите ми.

— Само се преструват, за да оцелеят тук? Някои наистина го правят, но дори и да не са им промили мозъците, те са научили достатъчно, за да знаят как да оцеляват тук. За целта трябва да стоиш по-далеч от всички, които могат да ти навлекат проблеми. Ти си пресякла границата — не, ти си я погазила жестоко и дори и да не осъждат това, което си направила, не могат да позволят на Шеридан и останалите да го заподозрат.

— А ти какво мислиш? — попитах я.

Ема ми се усмихна сковано.

— Мисля, че ти и твоето мастило сте отлична предпазна мярка, в случай че те се опитат да манипулират съзнанието ми. Но аз също ще стоя на разстояние. Ще се видим по-късно.

И тя се отдалечи забързано, а аз прекарах остатъка от деня, за да разработвам плана си. Искаше ми се да е по-надежден, отколкото беше. Когато вечерта бях в банята, лапнах една от дъвките на Адисън и я дъвках усилено, докато стана достатъчно лепкава; Когато излязох, я стисках в дланта си, а сетне, докато влизах в стаята ми, леко прокарах ръка по мястото на вратата, откъдето излизаше болтът. Надявах се, че механизмът лесно може да заяде, както бе казал Дънкан, и една дъвка

ще е достатъчно. Едва не изхабих и двете, но размислих, че може да ми се наложи в бъдеще да използвам втората. Пъхнах я в чорапа си.

По-късно, когато светлините угаснаха, чух изщракването на вратата, но не знаех дали опитът ми е успешен. Измъкнах се от леглото и предпазливо се приближих към светлата ивица. Зачаках, заслушвайки се, за да разбера дали имаше някой отвън. Нямахме жива душа. Внимателно се опитах да отместя вратата и... успех. Болът не се беше задействал. Въздъхнах дълбоко и се приготвих за следващата стъпка — да изляза незабелязано.

В миналото бях използвала магията за невидимост, веднъж дори за да проникна в едно от местните управления на организацията на алхимиците, което изглеждаше като ирония на съдбата, имайки предвид сегашното ми положение. Такива магии не бяха лесни, иначе — както бе отбелязала госпожа Теруилиджър — всички щяха да ги прилагат. Най-доброто прикритие изисква много магически съставки, а в идеалния случай — амулет. Но дори и тогава магията често може да се развали, ако някой те погледне в очите. Тук нищо не можеше да ми помогне, освен малкото заклинание, което знаех, както и моите собствени сили, за да го изпълня. Магията щеше да трае най-много трийсет минути и щеше да се развали, ако някой ме търси или ме погледне право в очите. Обаче щеше да ме защити от камерите, а аз залагах най-много на това, че по това време на нощта коридорите ще са пусти, тъй като надзирателите ни смятаха, че сме заключени и упоени.

Не знаех какви са смените на алхимиците, но очаквах дежурните да са по-малко през по-късните часове на денонощието. Затова се върнах в леглото за половин час, надявайки се, че дотогава всички ще са се оттеглили за една спокойна нощ. Преди да приближа отново до вратата, пъхнах една възглавница под завивките. С тази предохранителна мярка и плътната тъмнина, се молах леглото да не изглежда празно, ако някой погледне към мониторите за видеонаблюдение. Застанах до вратата и замърморих заклинанието възможно най-тихо, тъй като не желяех да издам пред Ема истинската си природа. Смисълът и концентрацията бяха много по-важни от силата на звука и аз почувствах в мен да се разгаря ободряващият прилив на енергия, докато изричах последните думи от заклинанието. Магията бе направена и часовникът тиктакаше. След като отново се

уверих, че в коридора нямаше никого, бавно открянах вратата, колкото да се промуша през пролуката, и отново я затворих. Това бе една от другите трудни части на магията за невидимост: само защото си невидим, това не означаваше, че и действията ти също са невидими. Ако някой види как вратата се отваря сама, щях да се издам, също както и ако се блъсна в някого в коридора, затова се постарях всичките ми движения да са бавни и предпазливи и да привличам колкото се може по-малко внимание.

Коридорът на общежитието беше безлюден, само камерите зорко бдяха. Забързах към прохода, където коридорите се пресичаха. Там се натъкнах на първия алхимик, застанал на стража — мъж с грубо изсечени черти на лицето, когото никога досега не бях виждала. Пишеше есемес на телефона си, застанал така, че да обхваща с поглед коридорите. Той не вдигна глава, а аз се изнизах бавно и тихо покрай него и завих по коридора, водещ към асансьорите. Все още ми се струваше удивително, че единственият изход от етажa не извеждаше навън в случай на извънредна ситуация. Явно алхимиците предпочитаха да рискуват нашия живот, отколкото да ни дадат дори и минимална възможност за бягство.

Когато стигнах до асансьорите, разбрах, че тук също са взети предпазителни мерки, за които не се бях сетила. Не можеше дори да натиснеш бутона на асансьора, без предварително да сканираш идентификационната си карта. Бях виждала как нашите тъмничари алхимиците го правят безброй пъти, но бях пропуснала тази важна подробност в плана си. Асансьорът беше недостъпен за мен, както и стълбището до него с аналогично контролиран достъп. В противен случай затворниците щяха постоянно да се опитват да се възползват от тях. Докато стоях и се взирах в асансьора, опитвайки да измисля как да преодоля този проблем, се разнесе звън, оповестяващ пристигането на асансьора. Побързах да се отдръпна настрана от зоната за видимост, преди вратите да се отворят. Миг по-късно отвътре излезе Шеридан.

Без да се поколебая, се шумгнах след нея, докато вратите все още бяха отворени, молейки се асансьорът да продължи да работи след последното сканиране на идентификационната ѝ карта. Ако не, щях да остана залостена вътре за много дълго време. Късметът беше на моя страна и бутонът на етажa с оперативния център и залата за почистването светна, когато го натиснах. Спуснах се един етаж по-долу,

вратите се отвориха и се показа празен коридор. Излязох забързано, като се опитвах да не мисля как на връщане ще успея отново да използвам асансьора.

Припомних си къде бяха килерите с материалите, но когато стигнах до тях, установих нещо, което не бях забелязала по-рано: за да се отворят, се изискваше електронна карта. Навярно Шеридан ги бе отключила предварително, когато идвахме заедно тук. Но този път късметът ми изневери. Времето на магията изтичаше, а аз още нищо не бях постигнала. Със съжаление трябваше да приема, че навярно се налагаше да се върна в стаята и да измисля по-добър план за утре. Поне ми оставаше още една дъвка.

Нечий смях привлече вниманието ми и аз се извърнах от килерите с материалите. Видях двама алхимици да завиват зад ъгъла и да продължават по коридора право към мен. Паникьосана. Се притиснах към стената. Наблизо нямаше никакви ъгли или ниши, където да се скрия. Ако късметът беше на моя страна, тези двамата щяха да ме подминат. А ако го стореха, ми оставаше надеждата, че сведеният ми надолу поглед ще ме спаси от зрителен контакт и разкриване. Доколкото знаех, това трябваше да е достатъчно.

Двамата спряха пред оперативния център и аз тъкмо се канех да въздъхна от облекчение, когато ме осени една идея и осъзнах, че навярно пропускам златна възможност. Затичах се към помещението, в което те влязоха, и успях да се вмъкна вътре, преди вратата да се затвори автоматично. Застинах и затаих дъх, ужасена, че някой ще ме забележи, но двамата алхимици, които бях последвала, дори не се обърнаха. Единственият човек вътре беше един тип с отегчено изражение и слушалки на ушите, който ядеше кисело мляко близо до стената с мониторите. Болшинството от екраните бяха тъмни и аз се досетих, че показваха нашите спални. Останалите монитори показваха класните стаи и коридорите, по-голяма част от които бяха празни.

Залата бе пълна с бюра и компютри и аз се промушвах покрай тях, когато отново ме порази чувството за нещо преживяно, напомняйки ми за онзи път, когато проникнах незаконно в архива на местното управление на алхимиците. Но тогава разчитах на по-силна магия за невидимост. Въпреки това, все още изпълнена с решителност, аз се оглеждах наоколо, докато най-накрая не намерих това, което търсех. Мъжът, който ядеше киселото мляко, бе свалил сакото си и го

бе метнал върху облегалката на стола. Към малкото джобче на самото бе забоден идентификационният му бадж. Нямах представа дали някои баджове имат по-голям достъп, отколкото други, но с този поне щях да вляза в асансьора и да се върна в стаята си, преди магията да се развали. Откопчах баджа от самото му, докато той беше с гръб към мен, и го пъхнах в колана на панталона си. Когато първоначално видях алхимика със слушалките, си помислих, че прослушва звука от някоя от камерите за наблюдение, но когато го приближих, разбрах, че той всъщност слуша някаква метъл банда. Запитах се как ли биха реагирали началниците му на това.

Както и да е, това беше добро стечение на обстоятелствата за мен, а също и фактът, че двамата алхимици, които бях последвала, се бяха надвесили над някакви компютри и гръмко разговаряха. Бях сигурна, че мога да се измъкна и никой няма да забележи, че вратата се отваря. Ала преди да си тръгна, видях нещо друго, което ме накара да се поколебая, а след това да се запътя в посока, обратна на вратата. Това беше сензорен панел върху стената, с надпис, указващ, че оттам се управлява сънят на затворниците. Текущите показания сочеха, че системата е включена на нощен режим. Бяха изброени помещенията за затворниците: спални, коридори, столовата и класните стаи. Върху спалните беше отбелязано 27%, а върху останалите помещения — 0%.

Нивото на подавания газ, осъзнах аз. Когато бях в единичната килия, бях останала с впечатлението, че контролират ръчно подаването на упойващия газ, което звучеше логично, тъй като можеха тутакси да ме приспят, ако разговорът не поемеше в желаната от тях посока. Но съдейки по този панел, беше ясно, че сънят на обикновените затворници се регулира от централна автоматична система, която разпределя достатъчно количество газ, за да контролира нашия сън всяка нощ. Трите опции в долната част на сензорния панел подсказваха, че понякога се налагаше ръчна намеса: **ПРЕВИШАВАНЕ НА ДОЗАТА — СПИРАНЕ НА ВСИЧКИ СИСТЕМИ, РЕСТАРТ И АВАРИЙНА СИТУАЦИЯ — ВСИЧКИ ПОМЕЩЕНИЯ НА 42%**.

За секунда това обикновено число ми се стори зашеметяващо. Ако нормалните 27% концентрация на упойващ газ ни потапяха в дълбок сън, какво щяха да направят 42%? Отговорът последва незабавно: с такава силна доза щяхме на мига да изпаднем в безсъзнание. Нямах да има дълбок сън. Ние щяхме да се повалим на

практика в кома — което би било много удобно при масов опит за бягство.

Не знаех точно какво биха могли да измислят Ейдриън и Маркърс, когато ме намерят, но бях сигурна, че това може да предизвика сериозни проблеми при осъществяването на плана им. Спирането на подаването на упоиващия газ нямаше да е достатъчно. Да се изключи оттук, щеше да е безсмислено, тъй като само с едно докосване с пръст системата щеше отново да се задейства. Някъде трябваше да има механично устройство, което бих могла да саботирам.

Обаче това не беше проблем, над който можех да се съсредоточа тази нощ. Хвърлих последен поглед към панела и се измъкнах незабелязано през вратата, както и очаквах. Оттук извърших бърз набег към килерите с материалите. Както всички останали врати, с които се сблъсках, отворях и техните едва-едва, колкото да се промъкна вътре и да взема това, което ми беше нужно, там, където нямаше видеонаблюдение. Много скоро вече разполагах с две бутилки дестилирана вода, затъкнати в колана ми, и десетина спринцовки в найлонови опаковки с капачки, скрити на различни места в чорапите и сутиена ми. Не ми беше съвсем удобно, но беше необходимо всичко да е скрито под дрехите ми, за да му действа магията за невидимост. Изненадващата нощна находка бяха подправките, които се държаха в килерите с материалите: кетчуп, горчица и — сол. Възнамерявах през цялата седмица да измъквам от столовата по малко количество сол, но една открадната солница решаваше този проблем.

Натоварена с взетата скъпоценна стока, аз се отправих към асансьора. След като видях колко немарливо е нощното наблюдение в диспечерската зала, вече не се тревожех чак толкова, че охранителите могат да забележат как вратите се открехват сами. Когато стигнах до етажа, където живееха затворниците, охранителят, който пишеше есемес на телефона си, закрачи надолу по коридора, като чу звука на асансьора, но не видя никой да излиза. Аз отново се притиснах към стената, затаих дъх и забих поглед в пода, докато той минаваше покрай мен. Мъжът спря на няколко крачки от мен и се втренчи смръщено в асансьора, а аз не смеех да дишам. Дори да не ме погледне в очите, магията вече почти бе изчерпала силата си.

След няколко мъчителни секунди той най-сетне сви рамене и се върна на поста си. Аз се прокраднах покрай него, слава богу, без да ме

забележи, и най-после се добрах до стаята, където едва не припаднах от облекчение. Там скрих внимателно всичките придобивки между матрака и чаршафа. Караха ни веднъж седмично да сменяме спалното бельо и преди два дни го бяхме направили. Това означаваше, че разполагам с още пет дни, за да използвам запасите си, преди да рискувам някой да забележи как спринцовка изпада от матрака ми, докато сменяме чаршафите.

Почти отмаляла от облекчение, най-сетне се сгуших под завивките. Въпреки че тялото ми бе изтощено, мозъкът ми работеше на пълни обороти, възбуден след среднощните ми набези. Отне ми известно време, докато заспя, и знаех, че Ейдриън ще се тревожи.

Както очаквах, когато се материализирах в двора на вила „Гети“, той вече крачеше неспокойно напред-назад. Извърна се рязко към мен, когато извиках името му.

— Слава богу, Сидни. — Забърза към мен и ме сграбчи в обятията си. — Нямах представа колко се разтревожих, когато не се появи в обичайното време.

— Извинявай — пророних и здраво го прегърнах. — Трябваше да свърша една работа.

Той се отдръпна и ме изгледа изпитателно.

— Каква работа?

— О, нали се сецаш, такава, която включва влизане с взлом, кражба и магия.

— Сидни — изпъшка той. — Вече сме съвсем близо до откриването ти. Сега трябва да кротуваш. Осъзнаваш ли колко е опасно да кръстосваш тайно из онова място, докато вършиш тези твои „работи“?

— Да, осъзнавам — отвърнах, замислена за сензорния панел, контролиращ подаването на упойващия газ. — Както и че никак няма да останеш доволен, когато ти кажа, че много скоро ще се наложи отново да го направя.

ГЛАВА 14

ЕЙДРИЪН

Исках да повярвам на Сидни, когато ми каза, че държи всичко под контрол, но ми беше трудно, особено имайки предвид, че тя бе доста уклончива и лаконична за подробностите от живота ѝ в онова място. Ала вместо да се притеснявам, аз се опитах да се съсредоточа върху някои положителни неща. Например: че можех да разговарям с нея и колко добре и здрава изглеждаше тя, поне привидно, въпреки тайнствеността ѝ за поправителния център.

Леля Татяна, понякога мой помощник, а понякога адвокат на дявола, никак не облекчаваше живота ми.

Кой знае какво правят с нея? — обади се тя в главата ми. — Може би точно в момента страда, крещи и умолява да отидеш да ѝ помогнеш, а ти си седиш тук.

Сидни е добре — възразих твърдо. — Очевидно не е в идеална форма, но тя е издръжлива.

Обаче леля Татяна не мирясваше.

Тя иска така да мислиш, но тайно жадува да отидеш при нея.

Гневът ме убиваше — както и вината.

Опитвам се! Ако можех, вече щях да съм при нея. Не ме карай да се чувствам по-зле, отколкото вече съм.

— Ейдриън?

Това беше Маркърс, говорещ на глас. Той се взираше настойчиво в мен от другата страна на масата в ресторанта, изтръгвайки ме от въображаемия диалог.

— Къде беше? — попита реалният ми събеседник. — Три пъти ти извиках името.

— Извинявай, просто съм уморен — излъгах аз.

Маркърс кимна, повярвал на думите ми.

— Готов ли си да потегляме?

Ние бяхме спрели да похапнем набързо след разговора с Карли и сега бяхме готови да продължим пътуването до Бойзи. Пътят беше

доста дълъг, за да го изминем за един ден, затова пренощувахме в скромен мотел в покрайнините на Лас Вегас, далеч от местата за развлечения по „Стрип“, които обикновено посещавах. Макар че изобщо не ми пукаше. Единствената ми грижа беше да намеря прилично място за спане, за да мога да се свържа със Сидни. На следващата сутрин, след като тези задачи бяха изпълнени, двамата с Маркъс отново поехме на път към Картофения щат.

— Щатът на скъпоценните камъни — поправи ме Маркъс, когато ме чу да го наричам така.

— Какво?

— Айдахо е щатът на скъпоценните камъни, а не на картофите.

— Сигурен ли си? — попитах, без дори да се опитвам да прикрия скептицизма си. — Постоянно слушам за картофите от Айдахо. Нито веднъж не ми се е случвало някой да се похвали: „Леле, моят годежен пръстен е с рядък диамант от Айдахо“.

Върху устните му заигра усмивка, но очите му останаха вперени в шосето пред нас.

— Напълно.

Не бях чак такъв мазохист, че да се впусна в тривиален спор с бивш алхимик, но когато пресякохме границата на щата Айдахо и започнаха да се мяркат табели с надписи „Прочути картофи“, се изпълних с увереност кой е правият по въпросната тема.

Споменаването на скъпоценни камъни ме подсети, че все още носех у себе си копчетата за ръкавели на леля Татяна, при това в джоба на джинсите. Отначало ги пъгнах там, за да не се изгубят по време на полета, но сега ги подлагах на друга опасност — мъкнех със себе си цяло богатство, което лесно можеше да изпадне от джоба ми, ако проявя небрежност. Извадих едното от копчетата, възхищавайки се на диамантите и рубините, искрящи на слънчевата светлина. Може и да беше глупаво, но когато бяха с мен, имах чувството, че ми носят късмет, сякаш леля Татяна ми помагаше — искам да кажа истинската леля Татяна. А не въображаемият ми инквизитор.

Някъде привечер двамата с Маркъс пристигнахме в Бойзи и подкарахме направо към адреса, който ни даде Карли. Оказа се скромен жилищен комплекс, а апартаментът на Кийт се намираше на първия етаж, с малка тераса отпред. Когато никой не отвори вратата, приседнахме на горното стъпало. Тъмнината и липсата на движение

вътре ни подсказаха, че той наистина не си у дома — а не се крие от нас. Беше топла лятна вечер, приятна и за морои, и за хора, но аз се тревожех колко дълго ще се наложи да висим тук.

— Откъде можем да сме сигурни, че той не е нощна смяна? — попитах Маркърс.

Маркърс подпря крака на перилото на терасата.

— Защото той е алхимик, който си е навлякъл неприятности, нарушавайки правилата и прекривайки границата на позволеното. Ако беше алхимик, дотолкова омагьосан от вампирите, че да съществува опасност да сътрудничи на стригоите, сигурно щяха да го държат само нощна смяна, за да го наблюдават. Но за едно обикновено неподчинение? Той вероятно работи от осем до пет, за да му напомнят какво означава нормален човешки живот — а и за да запазят нощните смени за много по-опасни нарушители.

Правотата на Маркърс бе доказана десет минути по-късно, когато една киа соренто спря на паркинга, Кийт слезе от колата и закрачи към апартамента. Щом ни зърна — особено мен — се закова на място и пребледня като платно.

— Не. Не — избъбри. — Не може да си тук. О, господи! Ами ако вече е прекалено късно? Ако някой те е видял? — Огледа се трескаво, сякаш очакваше отгоре му да се нахвърли отряд за бързо реагиране на алхимиците.

— Спокойно, Кийт — рекох аз и се изправих на крака. — Просто искаме да поговорим.

Той поклати яростно глава.

— Не мога. Не мога да разговарям с такива като теб, освен по работа. Всъщност не ми е позволено дори да имам работа с вашата раса, освен ако аз...

— Отнася се за Карли Сейдж — прекъснах го.

Това пресекна несвързаното му бърборене. Втренчи се продължително в нас. Изражението му издаваше трескава мисловна дейност.

— Добре — промълви накрая. — Можете да влезете.

Кийт нервно пристъпи напред и отключи вратата, като не спираше да стрелка тревожния си поглед между нас двамата и паркинга зад гърбовете ни. Щом влязохме вътре, той спусна завесите,

сетне се отдръпна възможно най-далеч от нас и скръсти отбранително ръце пред гърдите.

— Какво става? — попита настойчиво. — Кой е този тип? Карли добре ли е?

— Това е приятелят ми, ъ, Джон — отвърнах, досещайки се, че може би не биваше да изричам малкото име на един от най-търсените алхимици ренегати. Всъщност Маркъс си бе сложил грим, за да прикрие тъмносинята татуировка. — Карли е съвсем добре. Вчера се видяхме с нея.

Кийт видимо омекна.

— Вие... Вие сте я видели? Как е тя?

— Много добре — отвърна Маркъс. — Тя ни даде адреса ти. Искаше да дойдем тук, за да поговорим с теб.

— Т-тя е искала? — Очите на Кийт се разшириха от изумление, от което тръпки ме полазиха, защото едното му око бе стъклено.

— Сидни изчезна — осведомих го. — Карли иска да ни помогнеш да я открием.

Кийт изглеждаше искрено смаян да чуе това, после доби предпазливо изражение.

— Къде е изчезнала?

— Тя е в поправителен център — отвърнах без заобикалки.

— Не! — простена той. — Не. Знаех си, че не биваше да ви пускам тук. Не мога да имам нищо общо с това. Не мога да имам нищо общо с нея, не и щом тя е там. — Затвори очи и се свлече на пода. — О, боже. Те ще открият, че сте били тук, и ще ме изпратят обратно там.

— Никой няма да узнае — заявих, надявайки се да съм прав.

До този момент не бях и помислял, че може да ми стане жал за Кийт. — Ние просто искаме да разберем къде е Сидни. Тя е на същото място, където си бил и ти. Къде се намира то?

Нещастникът отвори очи и от устата му изскочи някакво подобие на хъхрещ смях.

— Да не мислиш ли, че ни казват? Те дори не ни позволяват да видим слънцето! Имаме късмет, ако изобщо видим някаква светлина.

— Какво имаш предвид? — намръщих се аз.

По лицето на Кийт се мярна изтерзано изражение.

— Това се случва, когато си в единична килия.

— Сидни не е в единична килия, а с другите затворници — отвърнах, недоумявайки.

— Това е друг вид мъчение — изрече той горчиво. — Така много бързо се научаваш какво можеш и какво не можеш да правиш, за да облекчиш живота си.

Много исках да узная повече подробности, но Маркърс пренасочи разговора към най-същественото:

— Добре, разбрах, че не са ви казали къде се намирате, но в крайна сметка ти си напуснал онова място. Трябва да си излязъл навън, за да дойдеш тук.

— Да. Със завързани очи — отвърна Кийт. — Не ми позволиха да видя нищо, докато не се отдалечихме на достатъчно разстояние от там. И не ме питай на какво точно, защото нямам никаква представа. Качвах ме на различни коли и самолети... много скоро им загубих бройката. И честно казано, обратният път към онова място беше последното, което ме интересуваше, затова не обърнах внимание.

— Но си бил в съзнание — напомни му Маркърс. — Не си можел да виждаш, но си имал останалите сетива. Спомняш ли си нещо друго? Звуци? Миризми?

Кийт понечи да поклати глава, но в този миг зърнах как в очите му проблесна искрата на някакъв спомен. Но устата му остана затворена и предишната му предпазливост се завърна.

— Не зная дали Карли някога ще ти прости, дори да ни помогнеш — подхванах тихо. — Но зная със сигурност, че никога няма да го стори, ако укриваш информация, която би могла да помогне на сестра и.

Кийт се сви, сякаш го бях ударил.

— Опитах всичко — промърмори. — Умолявах. Призовавах. Дори паднах на колене.

Разбрах, че сега говори за Карли, а не за поправителния център.

— Защо? — попитах неволно. — Защо толкова силно искаш да получиш прошката ѝ? Къде беше съвестта ти през всички изминали години преди случилото се с Карли? Или през всяка една от годините оттогава?

— Заради поправителния център — смънка той, забил поглед в краката си. — Никога в живота си не съм се чувствал толкова безпомощен — толкова отчаян — както докато бях там. Да си изцяло

под нечия власт, когато няма към кого да се обърнеш за помощ, да те накарат да се чувстваш виновен, задето други ти причиняват болка... осъзнах, че точно това бях сторил на Карли. Това постоянно виси над главата ми като дамоклев меч.

Отново изпитах нещо подобно на жалост към него, въпреки че по никой начин не можеше да спечели симпатията ми, имайки предвид какво бе сторил на Карли. И аз съм бил отхвърлян от момичета, и когато това се случеше, изтръсквах прахта от егото си и продължавах напред. Това, което бе направил той, беше немислимо за мен. Би трябвало да знае, че постъпката му е отвратителна и непростима, още преди алхимиците да го заключат в някакъв концлагер за промиване на мозъците. Сега всичко това беше между него и Карли. При все че Кийт изглеждаше искрен в разкаянието си и молбите за прошка, тя навярно имаше право да го остави да страда до края на жалкия си живот.

Ала ако го изрека на глас, той вероятно нямаше да ми помогне, затова вместо това заявих:

— Сега всичко зависи от Карли. Но аз зная, че тя ще ти бъде благодарна, ако ни кажеш нещо, което би могло да помогне на Сидни. Дори най-малката подробност, която си спомняш, когато си напускал поправителния център.

Възцари се продължителна тишина, която, изглежда, му въздействаше не по-малко мъчително, отколкото настоятелните ни опити да изкопчим от него някаква полезна информация.

— Навън беше горещо — рече накрая. — По-горещо, отколкото очаквах. Дори и в средата на деня. Излязох в края на ноември и мислех, че отвън ще е студено. Но не беше. Все едно още бях в Палм Спрингс.

Аз ахнах потресено, но Маркърс ме изгледа пронизително, преди да съм направил някои ужасяващи заключения.

— Тя не е там, Палм Спрингс не фигурира в списъка. — Извърна се отново към Кийт. — Но когато каза, че е било също като там, имаше предвид, че въздухът е бил сух и горещ? Като в пустиня? А не тропически и влажен?

Кийт смръщи вежди.

— Сух. Сигурен съм.

— Колко горещо беше? — притисна го Маркърс. — Каква беше температурата?

— Не съм имал термометър, за да узная! — възкликна Кийт с нарастващо раздразнение.

Маркъс беше не по-малко нетърпелив.

— Тогава предположи. Да кажем, трийсет и осем градуса?

— Не... не чак толкова. Но горещо за ноември — поне за мен. Аз съм отраснал в Бостън. По-скоро около... не зная. Двайсет и седем, предполагам.

Сега вниманието ми бе приковано в Маркъс. Тайно се надявах, че той ще възкликне: „Аха!“, и ще разполага с всички отговори. Той не го стори, но по изражението му си личеше, че информацията е полезна.

— Спомняш ли си нещо друго? — попитах аз.

— Това е всичко — мрачно отвърна Кийт. — А сега, ще си тръгнете ли, ако обичате? Опитвам се да забравя онова място. Не искам да се върна там, защото съм помогнал на някого да го открие.

С Маркъс се спогледахме и той кимна.

— Надявам се, че това ще е достатъчно.

Благодарихме на Кийт и се отправихме към вратата. Имайки предвид нетърпението му да си тръгнем, останах донякъде изненадан, когато той внезапно рече:

— Почакайте. Има още нещо.

— Да? — попитах, надявайки се, че се е сетил за още някой полезен факт за поправителния център.

— Ако се видите отново с Карли... кажете й, че от все сърце съжалявам.

— Още ли искаш тя да те издаде на полицията? — поинтересувах се.

Кийт отново доби отсъстващ вид.

— Така може да е по-добре. Определено ще е по-добре, отколкото отново да се върна там. Може би дори ще е по-добре от живота, който водя, от всичко това. — Описа широк жест с ръка. — Аз уж съм свободен, но те постоянно ме наблюдават, постоянно чакат да се издъня. Не така съм си представял живота си.

Когато с Маркъс се настанихме в колата, аз не се сдържах да не отбележа:

— Два месеца. Той е бил там само два месеца. И погледни в какво се е превърнал.

— Това прави подобно място от теб — отвърна Маркър мрачно.

— Да, но Сидни се намира там два пъти по-дълго.

За няколко секунди думите увиснаха тежко помежду ни. Стори ми се, че Маркър се чуди как да пощади чувствата ми.

— Тя изглеждаше ли сломена?

— Не.

— Сидни е по-силна от Кийт.

Болка прониза сърцето ми.

— И навярно затова все още е там. — Когато той не отговори, аз се опитах да настроя разговора на по-оптимистична вълна. — Това, което той каза, ще ти бъде ли от полза? За сухия въздух като в пустиня?

— Мисля, че да. Да си сменим местата. — Той отвори шофьорската врата. — Ти ще караш, за да оползотворим времето, докато пътуваме. Трябва да се обадя тук-там.

Сменихме си местата, но аз пак не се съдържах и попитах:

— Сигурен ли си, че идеята е добра? Може би е по-добре да останем на едно място, докато не разберем със сигурност къде е тя. Бихме могли да се движим в погрешна посока.

— Не и ако казаното от Кийт е истина. Тя може би не е в Палм Спрингс, но определено се намира на юг от нас. — И на Маркър извади мобилния си телефон, докато аз подкарах към 1–84. — Толкова дълго изучавах списъка с поправителните центрове, че вече го научих, наизуст. Не са много местата в Съединените щати, където може да е двайсет и седем градуса през ноември.

— Сигурно са цял куп — възразих, имайки чувството, че отново сме се впуснали в спора за Картофения щат. — Хаваите, Калифорния, Флорида, Тексас. Току-що бяхме в Лас Вегас и там беше като в печка!

Спътникът ми поклати глава.

— В повечето от тези райони въздухът не е пустинно сух. През зимата там е топло, но дъждовно. А в повечето места със сух пустинен климат — като Лас Вегас — не е толкова горещо през ноември. От това, което заключавам от този списък, информацията на Кийт и увереността ти, че тя се намира в нашия часови пояс... ами мисля, че има само две реални възможности. Едната е поправителният център в Долината на смъртта^[1]. А другата — поправителният център недалеч от Тусон.

От изненада едва не изхвърчах с колата от шосето.

— Калифорния и Аризона? Двата щата, в които бяхме преди по-малко от двайсет и четири часа?

— Това са големи щати — отбеляза той с крива усмивка. — Но да, за тях става дума.

Зави ми се свят. Всяко едно от тези места беше на по-малко от един ден път с кола от Палм Спрингс. Не беше възможно тя да е била толкова близо през цялото време, така да страдам и да тъгувам по нея, а да са ни делели само няколко часа! Маркът започна да набира номер на телефона си, но явно забеляза смаяното ми изражение.

— Хей, всичко е наред — рече той. — Не си могъл да знаеш.

Вярно ли е? — попита настоятелно леля Татяна в главата ми. — *Тя е била толкова близо! През цялото това време. Можел си буквално да протегнеш ръка и да я докоснеш.*

Нямах нужда от критиката ѝ. Аз самият достатъчно се упреквах. Изпълни ме болезнено, тежко чувство на вина и отчаяние. Толкова близо! Сидни е била невероятно близо, а аз я разочаровах и се провалих... както се провалих във всичко...

— Бях длъжен да зная — прошепнах. — Някак си трябваше да го почувствам тук. — Тупнах се в гърдите. — Трябваше да усетя, че е наблизо.

Маркът въздъхна.

— Първо, хвани волана с две ръце. Второ, признавам, че си мрачен замислен вампир, владеещ феноменални магически сили, но дори ти нямаш такова шесто чувство.

Ала думите му не успяха да разкъсат облака на отчаянието, обгърнал душата ми.

— Не става дума за магия. Става дума за нея и мен. Ако алхимиците са така извратени, за да я държат толкова близо като някакъв вид странно, допълнително мъчение, аз бях длъжен да го усетя. Не можеш да разбереш. — Маркът, също като Джаки Теруилиджър, беше един от онези хора, комуто никога не бе казвано какво точно става между мен и Сидни, но се досещаше.

— Не е било някакво странно, допълнително мъчение — настоя той. — Това съвпадение е печална ирония на съдбата. Алхимиците имат един поправителен център в района, откъдето са отвлекли Сидни. Макар че, съдейки по това, което казаха Кийт и останалите, той

можеше да се намира на светлинни години от мястото на отвлечането. Чака ни още много работа, дори и да стесним кръга на търсенето. А сега ще се съсредоточиш ли върху пътя, или аз да шофирам?

— Върши си работата — казах му мрачно.

Запазих мълчание, докато Маркърс се обаждаше на тайните си агенти с молба да изоставят това, над което работят в момента, за да установят дали този поправителен център се намира в Тусон или в Долината на смъртта. Освен това нареди на информаторите си да изровят всички възможни сведения за самия център, които биха могли да ни помогнат за спасяването на Сидни, и дори направи обезпокоителни поръчки за пистолети с упойващи патрони и „други съответни материали“. През цялото това време онази омаломощаваща депресия не спираше да ме измъчва, както и укорите на леля Татяна. След като приключи с последния си разговор, Маркърс ми обясни, че по-голяма част от данните за логистиката ще се уточнят чак след като се определи местоположението на центъра.

— След като разберем конкретното място, ще можем да се поровим в архивите. Дори алхимиците не могат да построят невидима сграда. Разбира се, ще я замаскират, но в общинските документи трябва да има регистри, стига да знаем какво търсим. Освен това разполагам с вътрешни хора в кметството, които ще ни помогнат, след като уточним параметрите на търсенето.

Кимнах в знак на съгласие и най-сетне успях да се отърся от отчаянието, заменяйки го с нещо друго: гняв. И не просто гняв. Бяс. Ярост към онези, които бяха причинили това на Сидни. Разузнаването беше работа на Маркърс. А моята — да разбия вратите и да измъкна Сидни от онзи ад. Това бе единственото, което трябваше да направя.

Да — изсъска леля Татяна. — Ще ги накараме да си платят за стореното.

— Колко време ще отнеме уточняването на мястото? — попитах. — По-рано ти каза, че може да продължи седмица или две.

— Това беше, когато търсехме на сляпо. Увереността, че сега изборът е сведен до две места, е голямо облекчение. Ако е Долината на смъртта, може много бързо да намерим обекта. Там няма толкова много подходящи места. Тусон може да отнеме малко повече време, тъй като е голям град с предградия — и пустиня наоколо — където

може да се скрият подобни секретни бази. Имам хора, които работят и на двете места. Може да имаме късмет.

Спряхме се да пренощуваме в Северна Невада, в хотел, пристроен към едно от многото казина в този щат. Мястото не беше луксозно, но достатъчно прилично, особено имайки предвид, че се намираше в безименен град. В стаята имаше кабелна телевизия и интернет, както и минибар, който жадувах да опустоша. Беше жестоко да спра рязко алкохола след запоите в кралския двор, но аз бях твърдо решен да контролирам ума и магическите си сили заради Сидни.

След като се настанихме, изпратих есемес на Джил и не след дълго осъществихме видеовръзка с тайфата от Палм Спрингс по лаптопа на Маркъс.

— Намерихте ли Сидни? — попита тутакси Еди. Благодарение на телепатичната връзка Джил знаеше всички подробности от деня, но още не бе успяла да ги сподели с останалите.

— Почти сме установили местоположението ѝ — отвърна Маркъс. — И не е много далеч от вас, приятели. Долината на смъртта или Тусон. Чакаме потвърждение.

Нашите приятели бяха не по-малко удивени от мен, че през цялото време Сидни е била толкова близо.

— Ще ни се обадите веднага след като разберете, и ние ще сме там! — възкликна Анджелина.

За един миг не желяех нищо по-силно от това, всички те да бъдат редом с мен. Но реалността бързо ме отрезви — както и мисълта, че Сидни никога нямаше да ми прости, ако първоначалната ѝ мисия в Палм Спрингс се провали. Върху екрана на лаптопа Джил се намръщи, доловила мислите ми.

— Не — казах аз. — Вие, приятели, все още имате изпити тази седмица. А и Джил няма да участва в никакви безумни начинания. Животът ѝ все още е застрашен.

— Остават още само два дни за изпитите — възрази тя. — А и аз практически съм въвн от опасност. Не си ли го чул, докато беше в двора? Лиса очаква в рамките на един месец да се гласува поправката в закона за отмяна на клаузата монархът да има един жив роднина. След като новият закон влезе в сила, аз вече няма да съм от значение, за да остане тя на трона, и Лиса ще ме върне в кралския двор. Ще остана в

„Амбъруд“ за лятната програма, докато проблемът окончателно се разреши.

Не го бях чул, навярно защото през по-голямата част от престоя си в кралския двор бях в алкохолно опиянение.

— Ти винаги ще си от значение, сладкишче. И както ти сама току-що каза, законът още не е гласуван. Ти още си от ключово значение за трона и няма да напуснеш безопасното убежище, за чието създаване всички толкова усилено работиха. И недей да предлагаш дампирите да дойдат да ни помогнат — додадох, припомняйки си как тя използва този аргумент при последната ни среща. — Ти се нуждаеш от тяхната защита.

— Аз не съм дампир — обади се Трей. — И не изпълнявам ничии заповеди. Кажете ми къде да отида и аз ще бъда там.

Поколебах се, после бавно кимнах. Той беше прав. Нямахше същите задължения като останалите, а беше добър боец. Анджелина го удари по ръката, както ми се стори доста болезнено, но това вероятно само го бе накарало да я обича още повече.

— Не е честно — нацупи се момичето дампир. — Аз искам да помогна.

— Всички искаме — намеси се Нийл.

— Можеш да вземеш един дампир — заяви Джил спокойно. — Аз ще бъда в безопасност с двама, особено ако стоя в кампуса през цялото време. Вземете Еди.

Еди се извърна удивено към нея.

— Ти не... искаш да те пазя?

Величествената усмивка, с която тя го дари, бе достойна за кралица и почти копие на усмивката на Лиса.

— Разбира се, че искам. На никого не вярвам повече, отколкото на теб. Но ти имаш нужда да го направиш. А и ти, Ейдриън, знаеш, че той е най-добрият.

Съмнявах се, че някой от тях, дори Еди, осъзнаваше мащаба на това, което предлагаше Джил. Аз не можех да чета мислите ѝ, но я познавах достатъчно добре, за да разбера, че тя имаше огромно желание да бъде част от мисията за освобождаването на Сидни. Знаех също така, че тя осъзнаваше, че никой нямаше да ѝ го позволи. Вместо да се бори за това, тя запазваше силите си, за да ме убеди да взема Еди... не само защото той щеше да бъде много полезен, но и защото

думите ѝ бяха абсолютно верни: той имаше нужда да го направи. Наблюдавах го, откакто отвлякоха Сидни, и виждах как това го изяждаше отвътре, макар и по различен начин, отколкото мен. Моите чувства заради загубата ѝ бяха свързани със самотата и неспособността ми да я намеря. Неговите се дължаха на вината — той все още се чувстваше отговорен за нейното отвличане. Сидни го бе излъгала, жертвайки себе си, за да го спаси, но Еди не можеше да го преживее. Джил, винаги по-мъдра от годините си, го беше разбрала — както и това, че спасяването на Сидни може би беше единственото, което щеше да позволи на Еди да изкупи вината си. Джил го бе разбрала, защото беше наблюдателна и мъдра.

И защото го обичаше.

Еди обаче не осъзнаваше това и се чувстваше объркан и раздвоен.

— Така ще наруша заповедите... своето обещание да те защитавам.

— Аз те освобождавам от тях — каза Джил. — Имам право на това, защото тези обещания се отнасят до мен и защото аз съм част от властващата кралска фамилия. Като коронована принцеса те моля да отидеш и да спасиш Сидни. А след това се върни при мен.

Никога досега не бях чувал Джил да се позовава на кралския си статут, а още по-малко на титлата си „коронована принцеса“. Тъкмо в това беше смисълът на древния закон на мороите, според който, ако нещо се случи на управляващия монарх и се стигне до непредвидена ситуация, при която Кралският съвет на мороите не може да бъде свикан, един от членовете на семейството на монарха може да бъде обявен за временен управляващ, докато не бъде избран новият. Този закон не беше приложен, когато леля Татяна умря. Кралският съвет се справяше със задълженията си, но за да се осигури гладка и безпроблемна работа на правителството, старите закони все още изискваха монархът да има един жив роднина — за всеки случай.

Докато Джил говореше, Еди я гледеше с обожание, без да разбира докрай, че тя говореше с него, както се говори с любим човек, а не като властваща принцеса. Но това имаше ефект.

— Добре, ще отида — каза ѝ Еди. — Ще спася Сидни. А след това ще се върна при теб, за да те браня и закрилям, кълна се.

Маркърс, който не беше съвсем в час с разиграващата се драма, кимна.

— Аз нямам нищо против. Никога не бих се отказал от един или двама дампири, които желаят да се сражават за мен.

Неговото „или двама“ обнадежди Анджелина и Нийл, но аз побързах да разбия на пух и прах мечтите им.

— Вие двамата оставате с Джил. Не напускайте поста си, бъдете винаги нащрек и да не ви хрумват каквито и да било щури идеи да я вземете с вас и да дойдете всички да ни помагате. Фактът, че този закон навярно ще се отмени, може да накара враговете й да удвоят усилията си, за да се доберат до нея, докато това все още има значение за монархията.

Думите ми малко ги отрезвиха и Нийл и Анджелина кимнаха мрачно в знак на съгласие. Телефонът на Маркърс иззвъня и той се отдръпна настрана, за да го вдигне.

— О, здравей — заговори Трей, докато Маркърс разговаряше с един от контактите си. — Искан да ти кажа нещо. Вчера се отби едно момиче, търсеше теб и Сидни.

— И двама ни? — учудих се аз. Нямаше много хора, които се отнасяха с нас като с двойка.

— Най-вече се интересувахте от Сидни, но нямаше да има нищо против да се види и с теб. Беше човек — додаде Трей, предугаждайки следващия ми въпрос. — Руса. С очила. Не съм я виждал.

Аз също не можах да се сетя коя може да е била. Единственото момиче от човешката раса, която можеше да се интересува от Сидни и мен, беше Роуина, а тя беше със синьо-зелена коса (поне последния път, когато се видяхме). Освен това имаше телефонния ми номер, ако иска да се свърже с мен.

— Не каза ли нищо друго? — попитах го. — Защо е искала да ни види? Не се ли представи?

— Не. Каза само, че е стара приятелка, която отдавна не ви е виждала, и просто искала да си побърбите. Когато й казах, че не зная къде сте, тя изглеждаше толкова разочарована, че аз предложих да ви предам някакво съобщение, ако се чуя с вас. Но тя отказа, ползва тоалетната и сетне си тръгна, без да каже нито дума.

— И нямаше татуирана лилия? — попитах многозначително.

Трей изсумтя.

— Да не мислиш, че не съм погледнал? Нямаше как да не забележа. Ако е имала, е била добре прикрита.

Наистина няхах представа коя може да е била тази тайнствена посетителка, но връщането на Маркър много скоро насочи мислите ми в съвсем друга посока. Вълнението направо струеше от всичките му пори.

— Помниш ли, когато ти казах, че може да имаме късмет? — попита той. — Е, наистина ни провървя. Долината на смъртта. Потвърдено е. Искам да кажа, че точното местоположение на поправителния център в района все още се уточнява, но знаем накъде ще поемем утре.

— Дватама с Трей ще ви чакаме там — заяви без колебание Еди.

— Можете да се явите на изпитите си — увери ги Маркър. — Съставянето на план и събирането на точна информация ще отнеме няколко дни. Както казах, трябва да намерим мястото и да решим как да проникнем вътре.

Долината на смъртта. На по-малко от пет часа път от Палм Спрингс. Знаех, че Маркър беше прав — нямаше откъде да зная, че Сидни е там — при все това ми беше трудно да го приема. Толкова близо, помислих си. През цялото време е била е толкова близо. Не по-малко влудяваща беше мисълта, че макар че това беше много голяма и много важна информация, все още не можехме да действаме. Най-доброто, което можехме да сторим, беше да съгласуваме мястото и часа на срещата с Еди и Трей, преди да настъпи вечерният час в „Амбъруд“ и момичетата и момчетата да се разотидат по общежитията си. Когато най-после приключихме с разговора, Маркър позвъни на още двама от агентите си, а след това сподави една прозявка.

— Трябва да поспя — рече той и се запъти към едното от леглата в стаята. — Ако искаш, можеш да гледаш телевизия. Няма да ми пречи, научил съм се да спя при всякакви обстоятелства.

Не се съмнявах в думите му, имайки предвид дългите години, които бе преживял в бягане и криене от алхимиците, но все пак изключих звука и просто зяпах картини, докато лежах в леглото, опитвайки се да се свържа със Сидни. Времето, когато тя обикновено си лягаше, беше минало, ала не успях да я достигна — навярно се занимаваше с онази своя тайна мисия, която искаше да изпълни тази нощ. Да гледам телевизия без звук, се оказа доста скучно и аз едва не

задряхнах на два пъти, докато открия канал със субтитри, за да мога да разбирам за какво става дума. Гледах програмата през по-голямата част от нощта, борейки се със съня, за да проверявам периодически за Сидни. Последното нещо, което си спомням, беше едно токшоу около четири сутринта...

... и когато се събудих, слънчевите лъчи осветяваха щедро стаята, а Маркъл излизаше от банята.

— Добро утро — рече той. — Готов ли си да потегляме?

— Аз... — Озърнах се глупаво, опитвайки се да сглобя парчетата от картината, за да проумея какво се бе случило. — Заспал съм.

Той повдигна вежди.

— Преди да говориш със Сидни?

— Да, но не защото не се опитах... Над десет пъти пробвах да се свържа с нея. Не се получи.

— Може би си е легнала по-късно — предположи Маркъл.

— След четири сутринта? — Въпреки тайната ѝ задача от предишната нощ, накрая все пак се бях свързал с нея. — Безпокоя се, че тя изобщо не си е легнала да спи.

— Това проблем ли е?

— Всъщност не — промърморих. — При условие че е било по неин избор, защото се е занимавала с тайнствените си дела. Би било проблем, ако е спяла... но отново е била блокирана от мен.

[1] Пустинна долина в Източна Калифорния, част от пустинята Мохаве, най-горещата и суха област в Северна Америка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

СИДНИ

Нямах време да омагьосам всички спринцовки наведнъж, тъй като можех да го правя само в редките моменти на уединение. Отначало омагьосах пет и ги дадох на Ема и на тези, на които можехме да се доверим.

Почувствах се окуражена, след като Ейдриън ми каза, че е взел адреса на Кийт от Карли, и едва имах търпение да дочакам днешната вечер, за да го разпитам за по-нататъшния им прогрес. След като знаех, че двамата с Маркъс се приближаваха успешно към целта, трябваше колкото се може по-скоро да разреши проблема с „аварийната ситуация“. Времето ме притискаше и тъй като не знаех докога ще действа откраднатата от мен идентификационна карта. Знаех, че щом мъжът докладва за загубата ѝ, алхимиците ще я блокират и саботирането на цялата система щеше доста да се усложни, ако не можех да използвам асансьора. Налагаше се да действам бързо.

Ема остана впечатлена, когато чу, че съм била в оперативния център, ала не можеше да ми помогне при разрешаването на поголемия проблем.

— Контролният пулт за подаването на газа не е бил там?

— Беше там — отвърнах. — Включително и механизмът да ни упоят до безсъзнание по всяко време и във всяко място. Но на мен ми е нужен достъп до по-основните части — например тези, откъдето първоначално се подава наркотичният газ. Там, откъдето постъпва в тръбите на вентилационната система.

Съквартирантката ми поклати глава. Виждаше се, че искрено съжалява, задето не може да ми помогне.

— Нямам представа. И не познавам някой, който би могъл да знае.

Но аз познавах и по-късно повдигнах въпроса пред Дънкан в часа по изобразително изкуство. Докато Ема беше просто озадачена от въпроса ми, Дънкан се шокира.

— Не, Сидни, спри. Това е безумие. Достатъчно опасно е, че си блокирала подаването на газ в спалнята ви! Но на целия етаж? Истинска лудост!

Ние все още работехме над глинените купи и сега задачата ни беше да направим комплект еднакви купи, което илюстрираше идеологията на алхимиците за „съответствието“.

— Истинската лудост е това, че само с един бутон могат за секунди да ни накарат да изпаднем в безсъзнание.

— Е, и? — повдигна той вежди. — Ще го направят само в случай на бунт или нещо подобно. Никой от нас не е толкова глупав. — Когато не отвърнах нищо, очите му се разшириха. — Сидни!

— Да не би да ми казваш, че искаш завинаги да останеш тук? — попитах настоятелно.

Той поклати глава.

— Просто играй играта и ще можеш да се измъкнеш. Това е много по-лесно и много по-безопасно, отколкото да извършиш някоя щуротия, която неминуемо ще има злочест край.

— Да се измъкна от тук като теб? — Резкият ми отговор го накара да трепне, но аз изпитах само лека вина.

— Щях да съм се измъкнал, ако можех — промърмори Дънкан.

— Не го вярвам — отсякох. — Ти си тук толкова дълго, че би трябвало да познаваш играта по-добре от всеки друг. Би трябвало да казваш и правиш точно това, което е нужно, за да те освободят, ала вместо това ти се държиш така, че да останеш тук! Ти се страхуваш да действаш.

За пръв път видях в очите му да проблясва гняв.

— Как да действам? Какво точно очакваш от мен да направя, Сидни? И какво ме чака там, навън? Няма да имам сигурност. Те следят превъзпитаните алхимици до края на живота им. За да не бъда изпратен отново тук, аз трябва или да потъпча всичките си принципи за морите, или постоянно да съм нащрек и да крия истинските си чувства. Ние никога не можем да победим. Ние сме прецакани завинаги. Родили сме се в система, с която не сме съгласни, опълчили сме ѝ се и са ни заловили. Дали ще сме тук, или там, няма никакво значение. Ние нямаме никакво бъдеще.

— Ами Шантал? — попитах тихо. — Тя не е ли някъде там?

Ръцете му, толкова ловки с глината, потрепериха и се отпуснаха безсилно.

— Не зная къде е тя. Може би е изпратена в поправителен център в друга страна. Може би се е самоубила, за да не живее в лъжа. Може би са ѝ наложили още по-тежко наказание. Да не мислиш, че единичната камера и еднообразните художествени проекти са единствените оръжия, с които те разполагат? Те могат да ни сторят много по-лоши неща. Много по-страшни от очистването и публичното осмиване. Да си смел и дързък, звучи добре на теория, но си има цена.

— Шантал е била смела и дръзка, нали? Затова ти се страхуваш. — Болката, изписана по лицето му, беше толкова силна, че едва се съдържах да не го прегърна... и в същото време исках здравата да го разтърся заради страха му. — Ти се ужасяваш да действаш. Защото може да свършиш като нея!

Дънкан преглътна и отново се зае с купата си.

— Ти не разбираш.

— Тогава ми помогни да разбера.

Той остана безмълвен.

— Чудесно — троснах се аз. — Сама ще си изясня всичко за системата за управление на газа и повече няма да те притеснявам. Предполагам, че можеш да продължиш по същия начин и да изхвърлиш и това.

Коленичих, сякаш бях изтървала нещо, и ловко извадих от чорапа си спринцовката с капачка, мушнах я в неговия и бързо спуснах крачола на панталона му, преди някой да е видял.

— Какво беше това? — изсъска Дънкан.

— Последната спринцовка от запасите ми с моето мастило, което блокира внушението. Запазих я за теб, но ти вероятно ще предпочетеш да не я използваш. Всъщност може би ще ги помолиш да ти опреснят татуировката с по-голяма доза, за да не можеш никога повече да мислиш самостоятелно.

Звънецът сложи край на часа и аз се извърнах, за да си тръгна, оставяйки го да зяпа слисано след мен. Същата вечер, докато се приготвих в банята за лягане, успях да заредя с магия още няколко спринцовки, които бях скрила в стаята ми. Отново направих номера с дъвката, за да блокирам ключалката на вратата, след като угасят светлините. Може и да не знаех къде точно се намира главният

команден пулт за подаването на газа, но въз основа на проучванията и наблюденията ми бях стигнала до някои логически заключения. Ема видя, когато залепях дъвката на вратата и пророни с едва доловим глас:

— Сериозно ли си решила да го направиш?

Кимнах рязко и се нагласих в леглото с книга в ръка за задължителното време за четене преди сън. Когато по-късно светлините угаснаха, отново изчаках достатъчно дълго алхимиците от нощната смяна да заемат местата си, преди да се задействам. Покрих възглавницата със завивките, промърморих заклинанието за невидимост, после прикрепих откраднатата електронна карта към ризата ми, преди тихо да се промъкна през отключената врата. В коридора отвън се натъкнах на подобна обстановка като вчерашната: почти никаква активност от страна на мъжа, охраняващ прохода, където коридорите се пресичаха.

Прокраднах се надолу до асансьора и стълбите, като използвах картата, за да мина през вратата, която ги преграждаше. Контролният панел светна в зелено и аз въздъхнах облекчено, че все още имам достъп. При все че вратата на стълбището не беше съвсем тиха, успях внимателно да я отворя и да се промуша по-безшумно през нея, отколкото ако използвах асансьора с издайническият му звън. Трябваше да бъда много предпазлива и да я откряна съвсем малко, колкото да се промъкна. Когато се озовах на стълбището, забелязах нещо, което ми направи впечатление и когато бях в асансьора. Нямаше път нагоре. Единственият път беше само надолу.

„Как ще се измъкнем оттук?“, запитах се за стотен път. Това беше въпросът, над който размишлявах, откакто попаднах тук. Трябва да са ни вкарали по някакъв начин и очевидно алхимиците, които работеха тук, трябваше да влизат и излизат. Дънкан ми беше казал, че те имат свои жилища на други места, където живеят през дългите месеци на смените си, докато други алхимици не заемат местата им. Как ставаше това? Както и да е, това беше загадка, чието разрешаване щеше да остане за после. Засега се съсредоточих върху проникването на нивото, където се намираха оперативният център и залата за почистването. Проверях всяка врата, която можех, и не открих нищо, което да прилича на машинна зала, каквато се надявах да намеря. Притеснена за времето, се върнах на стълбището, с ново заклинание подсилих магията за невидимост, което ми спечели допълнително още

половин час. Нямаше да мога да го правя през цялата нощ, тъй като се изискваше голямо количество психическа енергия, но поне щеше да ми позволи да проверя следващото ниво по-долу.

Почти от три седмици кракът ми не беше стъпвал на този етаж, но когато пристъпих в коридора, застинах на място. На това ниво се намираше килията, в която три месеца ме бяха държали в непрогледна тъмнина. Не бях мислила много за това, откакто се присъединих към останалите, но сега, докато стоях и се взирах в еднаквите врати, ужасяващите спомени ме връхлетяха с пълна сила. Потреперих, припомняйки си колко ми беше студено, колко сковани бяха мускулите ми от продължителното спане върху грубия бетонен под. Споменът за онзи мрак бе смразяващ и аз останах потресена каква голяма разлика внася светлината, процеждаща се през малката врата на настоящата ми стая. Трябваше да събера цялата си воля, за да изтласкам старите спомени и да закрача по коридора, водена от своята цел.

Не го бях забелязала, когато ме освободиха, но всяка врата беше обозначена с буквата „P“ и номера на стаята. Дали „P“ означаваше размисъл? Общо бяха двайсет на брой, но нямаше никакви признаци, че всички са заети. Не се осмелих да използвам идентификационната карта, за да отворя някоя от тях. Интуицията ми подсказваше, че само алхимик с високо ниво на достъп може да ги отвори, а освен това, ако ги наблюдавах, всеки лъч светлина можеше да се покаже върху екрана на някой монитор за видео наблюдение. Затова просто продължих, при все че ми се повдигаше при мисълта, че само на няколко крачки в момента някой страдеше, както бях страдала аз.

След като отминах тези килии, се спрях пред двойни врати с надпис „КОНТРОЛЕН ЦЕНТЪР“. Повечето от административните врати и тези на контролните зали бяха стъклени, но по тези не можеше да се отгатне какво има зад тях. Колебаех се дали да използвам картата си и да се вмъкна вътре, когато вратите се разтвориха и излязоха двама алхимици. Аз побързах да се изместя извън полезрението им. Слава богу, те се насочиха с бързи крачки в противоположна посока от мен. Тежките врати се затвориха твърде бързо, за да мога да се промуша между тях, но успях да надзърна вътре, преди да хлопнат със силен звук.

Неколцина алхимици седяха в малки кабинички с гръб към мен, пред тъмни монитори, със слушалки на главите. Върху бюрата им бяха

закрепени големи микрофони заедно с контролни панели, които не можех да разчета. Досетих се, че отгук се наблюдаваха затворниците в единичните килии. Всеки затворник беше под постоянно наблюдение, микрофонът изкривяваше гласа на оператора, а газът и светлината се контролираха от панела. Подозирах, че персоналът работи на смени, и това тук го доказваше. Нямах време да преброя колко точно са операторите, а и една част от залата беше извън полезрението ми, но видях поне петима.

Това, което още видях, при това е абсолютна яснота, беше надписът: „Изход“. Намираше се в противоположния край на залата, зад операторите и мониторите, но нямаше как да сбъркам големите червени букви. Сърцето ми запрепуска. Това беше мястото, откъдето се влизаше и излизаше! За няколко секунди се питах дали няма да е по-лесно да се прокрадна вътре и да изляза през заветната врата. Не, нямаше да е толкова лесно, признах си много скоро. Първо, не беше просто да се проникне в тази зала. Тежките двойни врати едва ли се отваряха и затваряха често, а и вдигаха достатъчно шум, така че все някой щеше да забележи, че се отварят сами. Дори и нито един от алхимиците да не ги наблюдаваше, някои от тях седяха прекалено близо, за да съм спокойна.

А и най-вероятно никой не можеше просто така да „излезе“ през този изход. Нямаше да се изненадам, ако там имаше отделна охрана, още електронни четци и всевъзможни цифрови кодове за вход и изход. Като начало, при наличието на толкова малко изходи, алхимиците навярно бяха изградили изключително надеждна противопожарна система. След като охранителните мерки на затворниците бяха толкова свирепи, че тъмничарите им бяха готови да поемат риск за собствения си живот, те със сигурност нямаше да оставят този изход свободен.

При все това ми беше трудно да се отдалеча от тази врата, знаейки какво има отвъд нея. Скоро, казах си. Скоро. По-нататъшното оглеждане на коридора не разкри нищо особено и аз се насочих обратно към стълбите. В този миг вратата се отвори и Шеридан излезе. Аз тутакси се залепих на стената и сведох поглед. С периферното си зрение видях, че тя се спря, сякаш търсеше нещо, а след това закричи напред. Когато мина покрай мен, вдигнах глава и я проследих, докато тя продължи надолу по коридора с почти ленива походка. Най-сетне стигна до края, остана там няколко минути, а после се върна обратно

при вратата с надпис „КОНТРОЛЕН ЦЕНТЪР“, зад която много скоро изчезна. Аз забързах към стълбите, преди тя да се е върнала. Беше ми останал само един, последен вариант: да се спусна надолу, до последното ниво.

Асансьорите не се движеха под това ниво, а стълбите също свършваха тук. Това беше единственият етаж, където никога досега не бях идвала, и нямах представа какво се случваше тук долу. Каква друга дейност можеше да развиват нашите тъмничари? Вратите, пред които се озовах, нищо не подсказваха. Бяха идентични с тези на горния етаж и аз се зачудих дали зад тях няма да се натъкна на още единични килии. Бяха отбелязани с буквата „У“ и числа, но не открих съответна командна зала, която да ме осветли какво можеше да означава тази буква. Вместо това открих три врати с надписи: „Машинна 1“, „Машинна 2“, „Машинна 3“. Зад тях чух бръмченето на генератори и някакво друго оборудване. Нямах четец на електронни карти, а само старомодна механична ключалка.

Напънах мозъка си и си спомних заклинанието за отключване, което веднъж бях копирала за госпожа Теруилиджър и което отваряше обикновена ключалка. Промърморих латинските думи, призовавайки магията в себе си, надявайки се, че няма нищо необикновено в тази ключалка. Силата се надигна в мен и миг по-късно ключалката изщрака. Главата ми се замая за кратко, но аз не обърнах внимание и започнах разузнаването си, отключвайки другите врати, пред които се изпречвах.

Зад първата се откри помещение с пещ и друго отоплително и климатично оборудване, но нямаше никакви съоръжения, свързани с подаването и управлението на наркотичния газ. Второто помещение се оказа моят джакпот. Освен генератора и тръбопроводната системи открих огромен резервоар. Върху корпуса му бе изписана химическа формула, която ми приличаше на успокоително вещество. От него излизаха четири тръби, като върху всяка от тях бе указан номерът на нивото. Освен това върху всяка бе монтиран ръчен вентил, който можеше да се регулира. Всички вентили бяха поставени в положение „включен“.

Не видях никакви сензорни датчици, които да сигнализират някаква промяна на това ниво. Рискувайки, завъртях вентила на етажа на затворниците в положение „изключен“. Не се включиха никакви

сирени или светлини. Окуражена, аз едва не изключих и останалите, но бързо осъзнах, че така щях да разкрия стореното дотук. Може би тук нямаше сензори, но алхимиците незабавно щяха да забележат, ако се изключи подаването на газ към единичните килии. Те контролираха газа ръчно и можеха да наблюдават текущите резултати. Изключването на газа на етажа на затворниците щеше да повлияе на съня им, но това нямаше да бъде забелязано от алхимиците. Може би дори нямаше да бъде усетено и от затворниците. При всички случаи алхимиците не ни позволяваха осем часа сън; едва ли на някого щеше да е трудно да заспи през нощта.

Да не изключвам газа в единичните килии, беше тежко решение, но в момента нищо не можех да направя за събратята ми по неволя там. За тях нещата трябваше да останат в сегашното си положение, а аз бях длъжна да изключа подаването на газа на моя етаж за колкото е възможно по-дълго време. Съдейки по размера на резервоара, минаваше известно време между зарежданията, но накрая някой щеше да дойде и да открие, че вентилът е изключен. Това, което трябваше да ме притеснява, беше графикът им за поддръжка.

В същата зала открих още един резервоар, върху който също бе изписана химическа формула, за която не бях сигурна какво означава, но можех да се обзаложа, че това беше различно вещество, което понякога усещах, докато бях в единичната килия — караше ме да се чувствам тревожна и параноична. Те не го използваша толкова често, колкото успокояващото, но аз за всеки случай изключих вентила за моя етаж. Не ни трябваша допълнителни стимуланти, за да се настройваме подозрително един към друг.

Приключила с работата си, побързах да се махна от тук, сподавяйки любопитството си за третата машинна зала и вратите, отбелязани с буквата „У“. Бях изпълнила задачата си за тази вечер и трябваше да се върна в стаята, преди силата на магията за невидимост да започне да отслабва. Освен това знаех, че Ейдриън ще се разтревожи, ако закъснея прекалено много. Качих се по стълбите, за да се върна на затворническото ниво, и надникнах през стъклото на вратата, преди да я отворя. Никой не се виждаше от другата страна. Открехнах я леко, за да не се регистрира движението от камерите, промуших се и...

... и се блъснах в Шеридан.

Тя се е криела нарочно в чупката на стената до вратата на асансьора, така че не съм могла да я видя, когато погледнах през прозорчето на асансьорната кабина. Аз се оглеждах за дежурещи, а не за някой, който ме търси. А тя явно ме търсеше — или някой като мен. Погледите ни се срещнаха и тя ме видя. Магията бе развалена.

— Сидни! — възкликна Шеридан. Това бе последното, което чух, преди да видя тейзъра^[1] в ръката ѝ. Почувствах остра болка и ме обгърна мрак.

Когато се събудих, всичко още тънеше в мрак. За един удар на сърцето си помислих, че отново съм в единичната килия. Но не, това беше различно. Нямаше груб бетонен под и все още бях в затворническата униформа. Вместо това лежах на студена метална маса, с вързани ръце и крака.

— Е, Сидни — изрече познат глас, — съжалявам да те видя тук.

— Зная, че си ти, Шеридан — процедих през стиснати зъби. Опитах се да се извия и да разхлабя ремъците, но не успях. — Не е нужно да се криеш в тъмното.

Тесният лъч светлина, преминаващ през филтър на тавана, беше достатъчно ярък, за да освети красивото ѝ, но жестоко лице.

— Не аз се крия в тъмнината. Ти си в тъмнина, защото душата ти е забулена в мрак. Ти не заслужаваш светлината.

— Тогава защо съм тук, а не в килията си?

— Килията е, за да осъзнаеш греховете и грешките си — отвърна тя. — Ти изигра добро представление, но явно не си се научила на нищо. Пропиля шанса си за размисъл и изкупление. Освен това се нуждаем от отговори относно последните ти действия. — Тя вдигна пред очите ми откраднатата идентификационна карта. — Къде и как се сдоби с това?

— Намерих я на пода — отвърнах бързо. — Май трябва да сте по-внимателни.

Шеридан изпусна драматична въздишка.

— Не ме лъжи, Сидни. Това не ми харесва. А сега да опитаме отново. Къде намери картата?

— Вече ти казах.

Остра болка прониза внезапно цялото ми тяло. Беше странна смесица от усещания, плъзгащи се по кожата ми и възпламеняващи всичките ми нервни окончания. Ако можете по някакъв начин да

обедините неприятните усещания при електрошокови удари, жиления на пчели и тънки прорези по кожата, може би ще добиете представа за това, което изпитах. Продължи само няколко секунди, но изкрещях от болка.

Светлината, осветяваща Шеридан, угасна, потапяйки ни в тъмнина, но когато инквизиторката ми заговори, беше ясно, че не е помръднала.

— Това беше най-слабият заряд, само за проба. Моля те, не ме карай да го правя отново. Искам да знам как си се сдобила с идентификационна карта и какво търсеше.

Този път не я излъгах. Просто останах безмълвна.

Болката се завърна със същата сила, но този път продължи по-дълго. Докато траеше, не можех да сформирам нито една мисъл. Всяка частица от съществуването ми беше концентрирана върху тази ужасна, мъчителна агония. Едно от нещата, които обичах в интимната ни връзка с Ейдриън — освен очевидното, като например колко безумно секси и добър любовник е той — беше, че това бе един от редките моменти, когато постоянно мислещият ми мозък се изключваше, позволявайки ми да се отдам докрай единствено на физическите възприятия. Нещо подобно се случваше и сега, с тази разлика, че физическите усещания бяха твърде далеч от онези, с които ме даряваше Ейдриън. Мозъкът ми не можеше да мисли за нищо. Съществувах единствено моето тяло и болката.

Когато изтезанието спря, в очите ми напиха сълзи и аз едва чух въпросите на Шеридан. Добави и нови, като: „Как избегна камерите?“ И „Как излезе от стаята си?“. Нямах време да отговоря, дори и да исках, преди болката да се възобнови. Когато след цяла вечност спря, тя продължи с въпросите. После цикълът се повтаряше.

Но време на кратките паузи успях някак си да формулирам една свързана мисъл, за да разбера тактиката ѝ. Тя ме засипваше с различни въпроси с надеждата, че ще бъда дотолкова доведена до предела на болката, че ще се прекърша и ще отговоря на нещо — каквото и да е. Вероятно в началото това дори нямаше да има значение за тях. Целта им беше да ме накарат да говоря и аз имах усещането, че затворниците в моето положение не са можели да се спрат, щом словесният поток веднъж се отприщи. Навярно са били завладени от силното желание да кажат всичко, само и само болката да спре. Аз определено се раздирах

от този порив и трябваше да ухапя до кръв устните си, за да не изрекат това, което тя искаше да чуе. Опитах се мислено да се съсредоточа върху лицата на тези, които обичах — на Ейдриън и приятелите си. Това помагаше по време на затишията, но щом изтезанието започнеше отново, всяка мисъл и образ се заличаваха от съзнанието ми.

— Ще повърна — пророних в един момент. Не знаех колко дълго продължаваше това. Секунди, часове, дни. Шеридан не ми повярва, докато не започнах да кашлям и да се напъвам. Беше друг вид гадене, не медицински предизвикано, както при очистването. Това беше отговорът на тялото ми на натоварване, много по-голямо, отколкото физически можеше да понесе.

Някой приближи към мен от противоположната страна на помещението, развърза ремъците и ме обърна настрани, докато избълвах малкото, което имах в стомаха си. Не знаех дали успяха да поставят някакъв съд под устата ми, а и не ме беше грижа. Това беше техен проблем.

Когато най-силните напъни стихнаха, като през мъгла долових, че Шеридан говори е някого в другия край на стаята.

— Иди и доведи един „съучастник“ да ни помогне — нареди тя.

— Между никого от тях няма особена привързаност — отвърна скептично мъжки глас. — Познавам такива като нея. Това, което няма да стори заради себе си, може да направи заради някой друг.

Чу се звук на затварящата се врата — знак, че колелата ѝ е излязъл. Когато ме почистиха и отново завързаха, от думите ѝ ме осени ужасяващо прозрение. Някой ме беше предал! Шеридан е търсила точно мен, затова магията за невидимост беше развалена. Аз бях достатъчно глупава, за да си въобразя, че с неутрализирането на татуировките им със соленото мастило ще създам някаква връзка между мен и останалите. Единственото положително от цялата авантюра беше, че успях да изключа упойващия газ, както планирах, но на каква цена?

Дотук успях да стигна с размишленията, защото изтезанията се подновиха — и колкото и да беше невероятно, бяха още по-мъчителни. Не повърнах навярно защото тялото ми нямаше сили дори за това, но противно на волята ми, писъците ми огласиха стаята. Ненавиждах се, задето им показвах слабостта си, задето признавах, че ми

въздействията... ала това беше всичко, което можех да направя, за да не им разкрия по време на паузите всички тайни, които таях. Няма да говоря — заклет се. — Въпреки това отстъпление, въпреки виковете на нечовешка болка аз им показвам, че те не са толкова могъщи, колкото си мислят.

— Защо ни принуждаваш да продължаваме, Сидни? — попита Шеридан с издевателски състрадателния си тон. — Нрави ми се не повече, отколкото на теб.

— Искрено се съмнявам в това — изхъхрих.

— А аз смятах, че си постигнала голям напредък. Бях почти готова да те възнаградя за доброто поведение. Може би със среща с близките ти. А може би с това.

Тънкият лъч я освети отново и нещо проблесна в ръката ѝ. Беше моят кръст, малкото дървено кръстче, което Ейдриън бе изработил за мен, с ръчно изрисувани нежни пролетни цветя грамофончета. Веднъж те вече се бяха опитали да ме подкупят с него, когато ме доведоха тук, сякаш един материален предмет може да ме пречупи. Ала като го видях сега, сърцето ми сякаш щеше да се пръсне — при все че навярно би могло да се дължи на изтезанията — и очите ми се замъглиха от сълзи на тъга, не на болка.

— Можеш да го получиш сега — мило рече тя. — Би могла да го получиш и ние бихме могли да спрем болката. Ти трябва само да ни кажеш това, което искаме да знаем. Наистина прекрасна вещ. — Вдигна го, любувайки му се, и за мой пълен и абсолютен ужас, го окачи на шията си. — Ако не го искаш, аз ще го задържа.

Едва не ѝ казах, че е изработен от вампир, ала се боях, че може да го унищожи. Затова останах безмълвна, докато яростта бушуваше в гърдите ми — поне докато мъчението не започна отново, и тогава остана само агонията.

Изгубих представа за времето, докато колегата ѝ не се върна. Идването му ме избави от болката и се включиха още няколко прожектора, включително и един, светец неприятно в лицето ми.

Светлината разкри, че мъжът не се бе върнал сам.

— Погледни, Сидни — подкани ме Шеридан. — Доведохме един твой приятел.

Мъжът довлече някого до масата. Ема. Едва не я обвиних на секундата в предателство. В крайна сметка тя беше идеалният

кандидат. Трябваше да компенсира престъпленията на сестра си, както и своите. Вече бе получила от мен соленото мастило и нямаше какво да губи, ако ме издаде, особено ако можеше да ги убеди в невинността си. Освен това тя беше единственият човек, който знаеше, че миналата нощ бродих свободна из коридорите на поправителния център.

При все това... видях в очите ѝ ужас, който ме накара да преглътна обвиненията си. Може би тя беше най-вероятният предател, но ако не беше, не биваше да посявам съмнение, че би могла по някакъв начин да е съпричастна към плановете ми.

— Кой е казал, че тя ми е приятелка? — попитах вместо това.

— Е, тя ще сподели преживяването ти — осведоми ме Шеридап. — Ако това не е добра основа за едно приятелство, не зная какво друго би могло да бъде. — Кимна отсечено и Ема бе извлечена настрани от полезрението ми. Друг помощник пристъпи напред и ми помогна да седна, за да виждам по-добре какво става: завързваха Ема върху метална маса като моята.

— М-моля ви — заекна тя, безсилна срещу ремъците, както аз бях. — Аз не зная нищо. Нямам представа за какво е всичко това.

— Права е — подкрепих я. — Тя не знае нищо. Губите си времето.

— Не ни пука дали тя знае — заяви Шеридан жизнерадостно. — Ние все още искаме да узнаем това, което ти знаеш. Ако методите на убеждаване, които използваме, не постигат целта си, може би ще станеш по-сговорчива, ако видиш как се прилагат на другите.

— Убеждаване — процедих с отвращение. — Това означава буквата „У“ върху вратите. Намираме се на най-долното ниво.

— Точно така — кимна Шеридан. — Миналата нощ си направила малка екскурзия, съдейки по всички врати, които си отваряла с откраднатата карта. Кажете ни защо не си била засечена от камерите, иначе...

Тя кимна отново и за част от секундата, преди Ема да закрепци, аз разбрах какво се бе случило. Тя не ме беше предала. Никой не го е сторил. Аз сама се бях издънила. Тревожех се, че мъжът, чиято карта свих, може да докладва за изчезването ѝ и те ще я анулират. Без съмнение, той бе докладвал, ала вместо да я блокират, алхимиците бяха решили да видят дали някой ще я използва. Системата им навярно регистрираше всеки път, когато е била сканирана. Аз бях пълна

глупачка, оставяйки им идеална следа, която да проследят, и единствено магията за невидимост ме бе спасила да не ме заловят веднага. Надявах се, че съм проверила достатъчно много места, за да прикрия намеренията си, особено след като машинните зали не се нуждаеха от електронна карта за достъп. Съществуваеше голям шанс никой да не се досети точно какво бях направила.

Ала това нямаше да спаси Ема от изтезанията, на които аз бях подложена. Кожата ми настръхна, докато наблюдавах как тялото ѝ се сгърчи от болката, и отново ми призля, но по съвършено друг начин.

— Тя не е виновна за това! — възкликнах, когато те спряха. — Що за извратени чудовища сте, за да сте способни на това?

Шеридан се засмя.

— Никой не е изцяло невинен — поне не тук. Но ако ти наистина вярваш, че тя е невинна, тогава е още по-печално, задето я оставяш да страда така.

Втрених се в Ема, разкъсвана от колебание. Нима можех да се откажа от плановете си? И в същото време как бих могла да позволя това да продължи? Колебанията ми бяха приети за отказ и те възобновиха процедурата. Не можех да продължа да гледам безучастно и когато направиха следващата пауза, аз изтърсих:

— Какво си мислите, че съм правила? Търсех изход!

Шеридан вдигна ръка, за да спре невидимия инквизитор, контролиращ процеса на изтезанието.

— И успя ли да го намериш?

— Мислиш ли, че щях да съм тук, ако го бях намерила? — срязах я аз. — Единственият изход, който видях, беше в контролния ви център, а той беше строго охраняван.

— Как си се придвижвала, без да те забележат? — настоя тя.

— Избягвах камерите.

Шеридан кимна и Ема бе подложена на по-силна болка, тялото ѝ се мятеше като парцалена кукла, докато се опитваше да се справи с вълните на агонията, преминаващи през нея.

— Аз отговорих! — възкликнах.

— Ти излъга — отвърна Шеридан студено. — Няма начин да си избегнала всички камери. Никой не е забелязал нищо върху мониторите през цялото време, но след като прегледахме отново внимателно записите, видяхме един кадър, върху който се вижда как

вратата на стълбището се открява едва-едва сама. За малко да го пропуснем и го забелязахме чак след повторното превъртане на касетата. Обясни.

Запазих мълчание, мислейки, че ще мога да издържа да гледам как отново измъчват Ема. Но не можах. Не и след като знаех, че страда заради моите действия. Письците ѝ сякаш изпълниха всяка част на помещението, а тя се мяташе и извиваше под ремъците в отчаян опит да облекчи болката. Опитах се да се убедя, докато крясъците неспирно продължаваха, че това е само временен дискомфорт, че Ема е знаела какво рискува, когато започна да ми помага. Нали голямата цел оправдава страданията на един човек?

Тази студена логика почти ме убеди, докато не видях сълзите, стичащи се по лицето ѝ. Тогава се пречупих.

— Магия! — изкрещях, опитвайки се да надвикам письците ѝ. — Направих го с магия. — Шеридан даде знак мъчението да спре и ме погледна очаквателно. — Придвижвах се наоколо с помощта на магия. Човешка магия. И ако смятате, че измъчвайки я, ще ме накарате да ви кажа нещо повече за това, много грешите. Можете да изтезавате и нея, и всеки друг на това място, но няма да кажа повече нито дума. Ако говоря за магията, ще намеса и други хора отвън, а в сравнение с тях тези тук не означават нищо за мен.

Донякъде блъфирах. Не бях сигурна дали наистина бих могла да издържа една масова инквизиция на останалите затворници, но Шеридан или ми повярва, или имаше по-големи грижи.

— Не мислех, че това ще се повтори отново — промърмори тя.

— Винаги се случва. Накрая — обади се един от колегите ѝ. Посочи в тъмнината Ема на един от помощниците си. — Развържи я и я върни в стаята ѝ. Не е ясно каква вредна пропаганда е била разпространена. Ще трябва да направим масово опресняване на татуировките.

Сърцето ми се сви. Бях успяла да защитя само половината от затворниците. Спринцовките с останалото мастило все още бяха скрити под леглото ми.

— На никого не съм успяла да повлияя, ако за това се тревожите — заявих аз.

— Казах ти, че тук няма невинни — каза Шеридан. — Отведете Ема на етажа ѝ, а Сидни върнете на масата.

— Казах всичко, което имаше да ви казвам — протестирах, когато помощниците пристъпиха напред. Ема беше извлечена навън. — Изтезанията ви не постигнаха успех преди.

Шеридан се засмя с нисък гърлен смях и светлините отново угаснаха.

— О, Сидни. Сега, след като зная какво представляваш, ни най-малко няма да се чувствам виновна да увелича интензитета. Не знаем всичко за хората, владеещи магията, но едно нещо сме научили през годините: те са удивително издръжливи. Така че да започваме.

[1] Електрошоково устройство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

ЕЙДРИЪН

Когато и на следващата нощ не можах да се свържа със Сидни, знаех, че нещо определено не е наред. Виждах, че и Маркър също е разтревожен, но при все това правеше всичко възможно, за да ме успокои.

— Виж, нали тя ти е казала, че в стаята им се подава упойващ газ, който ги приспива? Може би алхимиците са открили, че е бил изключен, и отново са възстановили подаването. Тя е живяла така повече от три месеца и не е била застрашена — искам да кажа, не повече от обичайното в един поправителен център.

— Може би — допуснах аз. — Но дори и това да е вярно, не мислиш ли, че те ще се запитат как е било прекъснато подаването на газа? Може да са я наказали за съпричастност.

Телефонът на Маркър извънтя, преди да успее да ми отговори, и аз му махнах да вдигне. Откакто получихме информацията за Долината на смъртта, той почти непрекъснато говореше по телефона, постоянно съгласувайки нещо с този или онзи агент. Пристигнахме в района вчера и открихме, че в самата Долина на смъртта нямаше къде да се отседне, което не беше изненадващо. Затова мотелът в затътеното градче на около двацет и пет километра от щатския парк се превърна в наш оперативен център. Наоколо нямаше ресторанти, поради което се снабдявахме с храна от малката бакалия на отсрещната страна на улицата, чиято собственичка — мила жена, на име Мейвис — постоянно се тревожеше за цвета на лицето ми.

— Имаш нужда от повече слънце, скъпи — не спираше да се кахъри тя.

Това, от което се нуждаеш, е кръв — бе уточнила леля Татяна. — *Не от нея, разбира се. Ние си имаме стандарти.*

За първото беше права. Бяха изминали няколко дни, откакто се бях захранвал в кралския двор, и макар че можех да издържа още

няколко, без да чувствам голям физически дискомфорт, това беше проблем, който в крайна сметка трябваше да реша.

Докато Маркърс разговаряше по телефона, се приближих до прозореца на стаята ни с изглед към Мейн Стрийт, бакалията и бензиностанцията. Според стандартите на мотела това беше стаята с най-хубавата гледка. За моя изненада, на паркинга пред мотела внезапно спря позната кола — жизнерадостният й пролетно жълт цвят ярко контрастираше с унилата обстановка наоколо. Без да кажа нито дума на Маркърс, аз изскочих от стаята и се спуснах надолу по стълбите.

Когато се озовах на улицата, Еди и Трей излизаха от мустанга. Дори толкова рано сутринта вече бе доста горещо и над асфалта се надигаше лека мараня.

— Взехте ли изпитите? — попитах аз.

— Да, за втори път в живота си — отвърна Еди.

— Всъщност изпитите продължават и днес — обади се Трей. — Но госпожа Теруилиджър използва някакви връзки с другите учители, за да се явим вчера. Тя изпраща това — когато освободим Сидни.

Поех от него малка платнена чанта, пълна с всякакви вещерски принадлежности — билки, амулети и една книга, която не ми говореше нищо, но Сидни вероятно щеше много да й се зарадва. Когато освободим Сидни. Трей го бе изрекъл с такава увереност и аз се надявах да е оправдана. Последните две ноци на мълчание ме гнетяха.

— А аз донесох това — усмихна се криво Еди. Подаде ми Хопър, който бях оставил в апартамента, все още във формата на статуетка. Докоснах изящно изваяните златисти люспи, а сетне пяхнах малкия дракон в чантата при останалите магически пособия. — Нещо ново за Сидни?

Поведох ги към мотела.

— Да вървим в щабквартирата, по-далеч от жегата.

Когато влязохме в стаята, Маркърс беше приключил с разговора по телефона и поздрави новодошлите с приятелско кимване.

— Току-що ми потвърдиха, че ще разполагаме с още трима помощници — е, единият е момиче — които ще дойдат утре. Двама от тях са били в поправителен център. Разбира се, не са имали представа, че се е намирал тук, но както можете да се досетите, не питаят особено топли чувства към това място. Имат известна информация за

вътрешното разположение, макар и не толкова подробна и точна, колкото ми се иска. Междувременно най-после получихме конкретни сведения за външния вид на този център. Вярвате или не, те са го маскирали като център за изследване на пустинята. Освен това сградата е разположена извън територията на парка, на около трийсетина километра от тук. Всъщност това е най-близкият град до тях. Не бих се изненадал, ако алхимиците спират да зареждат колите си на отсрещната бензиностанция на път за работа.

Това беше много полезна информация, но изведнъж ми се стори недостатъчна, когато Еди попита:

— Никакви вести от Сидни?

Ободреното лице на Маркърс мигом помръкна.

— Не. Вече две нощи не можем да се свържем с нея.

— Но не е нужно да сме се свързали с нея, за да проникнем в онова място, нали? — попита Трей. — Просто ще влезем там и ще я изведем.

— Разбира се — съгласи се Маркърс, — но би било добре, ако имаме контакт отвътре, когато операцията започне.

Отпуснах се на едно от тесните хотелски легла, което изскърца под тежестта ми.

— А и би било хубаво просто да знаем, че тя е добре.

— Жалко, че няма с кого друг да установим контакт — обади се Еди. — Нямате ли данни за някои други затворници вътре?

Маркърс поклати глава, докато обясняваше това, което той и хората му знаеха, и старото познато чувство на отчаяние отново ме налегна. Пълното въздържание от алкохол и ежедневното използване на магията на духа беше смъртоносна комбинация за смяната на настроенията ми, с които постоянно се борех. Последното изчезване на Сидни донякъде бе нарушило крехкия самоконтрол, който до този момент успях да запазя. Щеше да бъде истинско чудо, ако съхраня здравия си разум, докато я измъкнем от там.

Здравият разум е доста надценен, скъпи — чух леля Татяна да казва.

Стиснах клепачи.

Върви си — наредих ѝ безмълвно. — Сега трябва да ги слушам.

И каква полза от това? — попита мъртвата ми леля.

Трябва да се съсредоточа. Трябва да се свържа със Сидни, за да се уверя, че тя е добре, и да разбера какво става вътре.

Твоето момиче от човешката раса вече ти даде нужната информация — продължи да ме наставлява призрачната леля Татяна. — Ти просто не ѝ обърна внимание.

Внезапно отворих очи.

— Дънкан — казах на глас. Тримата ми приятели ме погледнаха изумено.

— Добре ли си? — попита Еди, който понякога бе виждал някои от лошите ми страни.

— Дънкан — повторих. — При един от предишните ни разговори Сидни спомена за един свой нов приятел, на име Дънкан, който бил там от известно време. Ако можем да открием фамилията му и да намерим негова снимка... за мен ще е достатъчно да създам сън и да се свържа с него. При положение че газът е изключен и в неговата стая. — Не бях наясно до каква степен бе обезвредила Сидни системата за подаване на газа. — При всички случаи това не е толкова често срещано име. Можеш ли да разбереш нещо? — обърнах се към Маркърс.

Той се намръщи.

— Може би... зависи колко дълго означава „известно време“. Един от бившите затворници, които утре ще се присъединят към нас, може дори да го познава.

— Тогава им се обади — заявих решително. — Веднага.

— Ако не можеш да се свържеш със Сидни, защото газът отново е включен, няма да успееш да стигнеш и до него — изтъкна не без основание Маркърс.

Вдигнах раздражено ръце.

— Какъв друг избор имаме?

Виждах, че той е доста резервиран и не се надява на особен успех, но един от телефонните разговори с тримата ни бъдещи помощници даде резултат — по-точно този с момичето.

— Тя каза, че когато миналата година са я затворили, там е имало един младеж, на име Дънкан Мортимър — осведоми ни Маркърс малко по-късно, докато набираше нещо на лаптопа си. — Няма никаква гаранция, че е същият Дънкан, но има голяма вероятност. Мортимър е известна фамилия. Интересно...

Не уточни какво е толкова интересно и много скоро намери досието на Дънкан, включващо снимката му и кратка характеристика. Повечето от владеещите магията на духа не биха могли да създадат сън с някого, когото никога не са срещали, и аз отново изпитах онзи рядък прилив на гордост, че съм способен да направя нещо ценно. Когато се сдобих с нужната информация, ние сменихме тактиката и прекарахме остатъка от деня в подробно изучаване на получената от Маркъс информация за самия обект. За разлика от останалите, аз нямах тактическо мислене, но имах на своя страна силата на духа и можех да ги посъветвам, когато сметнех за нужно.

Когато настъпи нощта, или „времето за сън в поправителния център“, както го наричах, първо опитах да се свържа със Сидни, но отново безуспешно. Тогава пристъпих към план „Б“ и призовах Маркъс в съня. Той си бе легнал по-рано тъкмо поради тази причина. Като главен организатор на проникването ни в поправителния център беше много важно той да говори с Дънкан. Маркъс се материализира до фонтана във „Вила Гети“, оглеждайки ръцете си, сякаш никога не ги бе виждал.

— Това не спира да ме изумява — отбеляза той. — Сигурен ли си, че можеш да призовеш и онзи тип?

— Има само един начин да разберем.

През целия ден запаметявах снимката на Дънкан и сега извиках този образ в съзнанието си. В същото време използвах магията на духа да го достигна в света на сънищата, изреждайки малкото, което знаех за него. Дънкан Мортимър, двацет и шест годишен, родом от Акрън, спи на трийсетина километра от тук. Отново и отново повтарях това импровизирано заклинание, концентрирайки се върху лицето му. Няколко секунди нищо не се случи и отначало се усъмних в способностите ми, преди да приема, че и той може да е блокиран като Сидни. Но след малко пред мен се материализира още един човек.

Висок и мършав, а лицето му беше досуц като на снимката, която бях видял. Освен това беше облечен в същата отвратителна жълтеникавокафява униформа, в която се появяваше Сидни. Той се озърташе наоколо със същото озадачено изражение, като повечето хора, когато ги призовавах за пръв път и все още не осъзнаваха напълно, че това не е обикновен сън.

— Ха! — рече той накрая. — Отдавна не съм сънувал.

— Това не е сън — казах, крачейки към него. — Поне не такъв, за какъвто си мислиш. Аз го създадох с магията на духа. Ейдриън Ивашков. — Протегнах му ръка. — Тук съм, за да говоря с теб за Сидни Сейдж.

Изражението на Дънкан оставаше леко озадачено и дори малко насмешливо, като че ли всичко това може би беше някакъв странен номер на подсъзнанието му, когато моите думи най-сетне достигнаха до него.

— О, човече. Ти си той. Гаджето ѝ — мрачният и секси вампир.

— Тя е казала, че съм мрачен и секси? — попитах аз. — Няма значение. Защо не мога да се свържа с нея? Къде е тя?

— На едно място, откъдето никой не се връща — отвърна той злокобно. — Място, което всъщност никога не съм знаел, че съществува, докато Ема не го видя.

— Коя е Ема? — присъедини се Маркърс към разговора.

Дънкан изглеждаше малко изненадан да види друг човек, но после явно сметна, че е без значение, приемайки го за част от това странно преживяване.

— Съквартирантката на Сидни. Бивша съквартирантка, тъй като Сидни обитава ново жилище.

Бях на път да го засипя с милион въпроси, но сетне реших да почерпя право от източника.

— Можеш ли да я обрисуваш? Това момиче Ема? Да визуализираш образа ѝ в съзнанието си и в същото време да мислиш всички неща, които знаеш за нея.

— Добре... — рече той и между веждите му се появи малка бръчка.

Ако някой, когото съм извикал в съня, успееше да си представи другиго, когото никога не съм срещал, можех да разпростра фините пипала на духа и да използвам тази визуализация, за да привлека другия човек в съня. Не беше по-трудно, отколкото да призовеш някого, когото никога не си срещал, стига мислената визуализация на моя субект да е точна. На Дънкан явно беше, защото след няколко минути до него се появи слабо момиче в същата грозна униформа. Ние бързо ѝ обяснихме какво става и в какъв сън се е явила, което, изглежда, я изнерви повече, отколкото Дънкан. Дори либералните

алхимици имаха проблем с вампирската магия. Ала много скоро любопитството ѝ надделя.

— Значи, ето как го е направила Сидни — промърмори Ема. — Свързвала се е с теб чрез духа. Затова ѝ беше нужно да изключи газа.

— Навярно е изключен за всички ни, след като и аз съм тук — заключи Дънкан. — Не мислех, че може да го направи.

Ема кимна мрачно.

— Точно там е била Сидни в нощта, когато са я заловили. Нямам предвид, че са я хванали на местопрестъплението, защото, когато я видях, те, изглежда, не знаеха какво е правела извън стаята си.

— Добре, приятели — намесих се решително. — Май е по-добре да спрете за малко и да разкажете по-подробно от самото начало.

Двамата заедно сглобиха късчетата на цялата история за това, как Сидни тайно е направила солено мастило, деактивиращо внушението в мастилото на алхимиците, а след това е разширила дейността си, изключвайки аварийната система, чрез която всички затворници за няколко мига могат да изпаднат в безсъзнание. По изражението на Маркъс виждах, че одобрява тази стратегия, но дори той изпадна в потрес, когато Ема ни каза каква цена е заплатила Сидни за смелостта си.

— Беше ужасно — промълви Ема с преbledняло лице и потрепери. — Нямам представа как го правеха. Сигурно е имало нещо, монтирано върху масата. Не проумявам също как Сидни не е признала веднага, когато са ѝ причинявали онзи ужас. Аз щях да изпея всичко, но тя остана със стиснати устни... поне докато не видя какво направиха с мен. Тогава им каза, че е използвала магия. Признанието ѝ ме спаси... а на нея навлече още по-страшни беди.

Сърцето ми се сви.

— Защото Сидни е такава. Знаеш ли къде е тя сега?

— Предполагам, че все още е на четвърто ниво — отвърна Ема. — Освен ако не са я преместили обратно в единичната килия.

Маркъс въздъхна.

— Е, поне това дава отговор на въпроса за какво използват всички тези нива. — Огледа преценяващо двамата затворници, преди да взриви бомбата. — Много скоро ще дойдем и ще я освободим. Всъщност ще освободим всички ви.

Разликата в реакциите им беше забележителна. Ема засия, Дънкан вдигна отвратно ръце и си тръгна.

— Дънкан! — възкликна тя. — Върни се!

Той спря и се обърна.

— Защо? Не искам да слушам това. Безполезно е.

— Ти дори не си чул нашия план. — Маркърс звучеше почти обидено.

— Това няма значение — отсече Дънкан. — Не можете да влезете там. Не можете да ни измъкнете навън. А дори и да можете, какво ще стане после? Къде ще отидем? Не мислите ли, че ще ни търсят?

— Зная, че ще го направят — отвърна спокойно Маркърс. — И аз ще се погрижа да се скриете добре.

Дънкан все още изглеждаше скептичен, но Ема явно беше готова да ни съдейства.

— Какво искаш от нас?

— Да ни разкажете колкото се може повече подробности за вътрешното разположение на центъра — отвърна Маркърс. — А най-идеалното е да ни кажете къде се намира главният портал. Никой, който е бил там, досега не е виждал изхода.

— Сидни го е видяла — рече Ема. — Чух го. Намира се на етаж с единичните килии, в контролния им център. Но според нея там имало доста алхимици.

— Мога да си представя — промърмори Маркърс. — Ако това е единственият им портал, мястото явно е уязвимо в случай на пожар.

— Така е — съгласи се Дънкан, почти неохотно. — Затова има толкова много противопожарни пръскачки и алармени сигнализации.

— Имало ли е някога пожар? — попитах аз. Искях да участвам в разработката на плана, но ми беше трудно и мъчително да приема, че Сидни е заключена някъде и изтезавана. — Имало ли е причина да ви евакуират?

Ема погледна Дънкан за отговор. Той поклати глава.

— Не. Мисля, че веднъж е избухнал пожар в кухнята, преди няколко години, но те са успели бързо да го потушат. Трябва да стане нещо наистина много сериозно, за да ни изведат всички от там.

Можех да видя как се въртят колелцата в мозъка на Маркърс.

— А има ли начин вие да предизвикате пожар? Да получите достъп до нещо запалимо? — попита той.

— Ако е свободна, Сидни може да подпали цялото място — промърморих аз.

— Те са положили всички усилия, за да сведат до минимум достъпа ни до запалителни материали — рече Ема. Нещо се промени в изражението на Дънкан и тя също го забеляза. — Какво, да не би да знаеш нещо, което аз не зная?

Той сви рамене.

— Няма значение.

— Разбира се, че има! — Тя го приближи с решителна крачка и го удари с юмруци в гърдите. — Ако знаеш нещо, което може да ни помогне, кажи ни! Престани да бъдеш страхливец! Осмели се да повярваш, че можем да се измъкнем от тук! Ако не се страхуваше толкова да помогнеш на Сидни да открие откъде се управлява подаването на газа, може би нямаше да я заловят!

Дънкан трепна, сякаш го бяха ударили през лицето.

— Нищо не можех да направя! Те вече са били по следите й.

— Тогава направи така, че саможертвата й да си струва и стореното от нея да не бъде напразно! — извика Ема. — Наистина ли искаш да изживееш остатъка от живота си по този начин? Защото аз не желая. Искам да изляза на свобода. И не ми пука, че ще бъда бегълка. Това е по-добре, отколкото да живуркам в този затвор. Ти би трябвало да чувстваш същото.

— Мислиш ли, че не го чувствам? — контрира той сърдито.

Момичето вдигна ръце.

— Честно? Не. Виждам единствено, че си твърде безгръбначен, дори за нашите тъмничари.

— И смяташ, че заради това съм тук? — изсмя се той дрезгаво.

— Ти никога не нарушаваш правилата. Защо иначе ще те държат тук толкова дълго? — попита тя предизвикателно.

Дънкан остана безмълвен, но Маркъс отговори вместо него.

— Защото той е син на Гордън и Шийла Мортимър.

Очите на Ема леко се разшириха.

— Наистина?

— На кого? — попитах, нищо непроумяващ.

— Досетих се, когато видях цялото ти име — продължи Маркърс. Те са много влиятелни лидери на алхимиците, Ейдриън.

— Такива, които не могат да рискуват светът да узнае, че техният син е нарушил правилата, за да помогне на някакъв морой, докато е изпълнявал мисия — додаде Дънкан горчиво. — Обърна се към Ема. — Затова съм тук толкова дълго — и затова ще продължават да ме държат затворен. Дори да съм най-дисциплинираният и послушен затворник, родителите ми не могат да рискуват срамното минало на сина им да се завърне и да ги преследва.

— Тогава не им позволявай да победят! — избухна Ема. — Бори се. Не им позволявай да те захвърлят като ненужна вещ. Помогни ни. Заради себе си. Заради Шантал, когато я намериш.

Името не означаваше нищо за мен, но върху Дънкан имаше огромен ефект.

— Няма начин да я намеря — заяви той мрачно.

— Аз мога да я намеря намеси се Маркърс. — Която и да е тя, аз имам контакти по целия свят — повечето от тях сред алхимиците. Може да отнеме известно време, но ще я намеря. Ние намерихме Сидни, нали?

Дънкан все още изглеждаше несигурен и Ема стисна ръката му.

— Моля те, Дънкан. Направи го. Рисувай. Започни да живееш. Не им позволявай да ти отнемат всичко.

Дънкан затвори очи и няколко пъти пое дълбоко въздух. Въпреки нетърпението ми да спася Сидни, изпитах известна жал към него. Алхимиците, дори гаднярите като Кийт, по правило бяха умни и компетентни хора. Несъмнено Дънкан е бил много способен — и навярно все още беше. Беше ужасно, че хора като него може да бъдат доведени до това жалко състояние, и аз се молах да се доберем до Сидни, преди да е станало твърде късно.

— Да — промълви той накрая и отвори очи. — Да, зная как да предизвикаме пожар.

Прекарахме остатък от нощта заедно с тях в планиране на операцията. Маркърс и затворниците спяха през цялото време, но когато сънят свърши, малко преди изгрев-слънце, аз бях изтощен. Моето тяло беше будувало през цялата нощ и очите ми, когато ги видях в огледалото, бяха толкова кървявали, че спокойно можех да мина за

стригой. Еди и Трей също бяха спали и когато се събудиха, нямаха търпение да узнаят за случилото се през нощта.

— Легни да поспиш — каза ми Маркърс. — Аз ще им разкажа накратко, докато си изпием кафето, и ще съгласувам всичко с останалите. Днес ще действаме.

След като тримата излязоха, аз легнах върху евтино и тясно легло. Бях сигурен, че няма да мога да заспя, след като бяхме толкова близо до освобождаването на Сидни. Можех да мисля само за това. Ала очевидно тялото ми беше на съвсем друго мнение. Стори ми се, че са минали само пет минути, когато Маркърс ме събуди.

— Ставай и се зареди с бодрост и енергия! — заяви той. — Кавалерията е тук.

Аз присвих очи срещу яркото следобедно слънце и кимнах за поздрав към новопристигналия отряд на Маркърс, състоящ се от Шийла, Гриф и Уейн. Те бяха начертали основния план, докато съм спал, давайки ми възможност да си почина ковкото може по-дълго. Маркърс ме остави с новодошлите, за да им обясня моята роля в плана на операцията, а те на свой да ме информират за дребните изменения, които бяха направили през деня. Не бяха много, макар че повечето от подробностите бяха изгладени и хората на Маркърс бяха извършили много добро разузнаване на конкретния район. След като окончателно уточнихме още някои детайли, потеглихме на път, макар аз все още да не можех да повярвам, че невероятното се случваше — най-послед отивах да освободя Сидни.

С моите приятели и новобранците на Маркърс образувахме цял керван. Един от хората му беше взел микробус, който да бъде използван за отвеждането на освободените затворници. След като видях скептицизма на Дънкан, попитах дали изобщо ще съумеем да ги убедим да тръгнат с нас, но Ема ни увери, че ще успеем. След залавянето на Сидни, Ема намерила останалото солено мастило в тяхната стая и го използвала, за да си осигури лоялността на някои от другите затворници.

— Те ще направят това, което им кажем — заяви ми тя със самодоволна усмивка. — И ще се погрижат всички останали да ги последват.

На километър и половина от поправителния център на алхимиците керванът се раздели на две. Маркърс (в моята кола

представете си!) и помощниците му във вана се отправиха към мястото, където можеха да паркират съвсем близо до обекта, откъдето щяха да продължат пеша. Еди, Треј и аз щяхме да влезем през главния портал, с татуирани златни лилии на бузите, които Шийла старателно бе изрисувала и които почти не се отличаваха от истинските. Тази част от плана бе предизвикала най-ожесточените спорове, тъй като Маркърс беше най-подходящият да се появи и да изиграе ролята на алхимик. Но лицето му беше толкова широко известно, че не можехме да рискуваме, а аз не притежавах магическата сила да променя и неговата, и моята външност. Може би ако трябваше само да изглеждам като морой, който не прилича на Ейдриън Ивашков, навярно щях да успея да прикрия и двамата ни, но сега се налагаше изцяло да променя расата си. При никакви нормални условия един морой не би приближил сградата на поправителен център.

Седнали в приуса на Маркърс („това е идеалното возило за един алхимик“, беше ни уверил той), ние подкарахме право нагоре по алеята и приближихме към контролно-пропускателния пункт. В будката дежуреше един алхимик. Той провери фалшивите ни лични карти, които Маркърс бе поръчал да изработят за нас, и ни махна да минаваме. Всичко вървеше по план. Маркърс ни бе обяснил, че охраната при входа няма да проверява електронно дали информацията в личните карти съответства на тяхната база данни. Щяха да ги сравнят, когато влезем в сградата.

— Не можете да си представите какво чувство на дежа вю изпитвам в момента — отбеляза Еди, когато спряхме на паркинга. Наоколо се виждаха няколко други практични, икономични коли. — Ситуацията странно напомня на онзи път, когато Роуз, Лиса и аз освободихме Виктор Дашков от затвора. Чак тръпки ме побиват.

— С тази разлика, че той беше изпечен престъпник, който заслужаваше участта си — уточних аз. — А сега действаме на страната на справедливостта — спасяваме тези, които трябва да бъдат освободени.

— О, зная — съгласи се той. — Просто си мисля как онази авантюра не мина без засечки, а тогава освобождавахме само един човек, а не повече от десетина.

— Това направо улеснява задачата ни — заяви Треј бодро. — Искам да кажа — всичко или нищо. Не е нужно да се тревожим за

всички тънкости при освобождаването на един човек. Ще разпердушиним цялото място.

— Тъкмо за това се тревожа — промърмори Еди.

Фоайето на предполагаемия Институт за изследване на пустинята определено изглеждаше впечатляващо и академично. Всичко беше от стъкло и метал, а картините в рамки с пустинни пейзажи сякаш подчертаваха дейността на този център. Една стъклена врата водеше вляво, където според информатора на Маркърс живееха алхимиците, работещи в поправителния център. Зад бюрото на рецепцията седеше млада жена, а зад гърба ѝ имаше зловецко изглеждаща врата, без никакъв надпис, за която ни бяха казали, че навярно е входът в леговището на поправителния център. Когато влязохме, тя вдигна сепната глава.

— Мили боже! — възкликна. — Въпреки охранителните камери дори не съм забелязала как сте влезли.

— Извинете ни — заговорих аз, разпръсвайки щедро очарованието си, породено от магията на духа. — Надявам се, че не сме ви изплашили. — По-рано днес един от дружината на Маркърс бе намерил начин да отклони нормалния ход на външните камери, скривайки по този начин приближаващите към входа. Това беше добре за мен, тъй като маскировката ми с помощта на магията на духа нямаше да издържи пред камерата, както и за Маркърс и хората му, които никакви уловки нямаше да прикрият.

— Не, ни най-малко. — Момичето се усмихна — доказателство, че илюзорното ми очарование действаше с пълна сила. — С какво мога да ви помогна?

— Тук сме, за да се срещнем с Грейс Шеридан — осведомих я и ѝ подадох личната си карта. Еди и Трей ме последваха. Малкото име на Шеридан беше още едно скъпоценно зрънце от информацията, получена от Дънкан.

Рецепционистката смръщи вежди, докато поемаше картите ни, за да ги сканира.

— Не са ми казали за никаква среща. Позволете да ѝ се обадя.

Тихият разговор по телефона беше очакван, както и изненадата ѝ, когато сканира документите ни и компютърът я информира, че не фигурираме в базата данни.

— Нашият отдел е малко — как да го формулирам — таен — обясни Трей. — Няма данни за нас, защото ние обикновено не огласяваме точния предмет на изследванията си. Както и да е, получихме сведение за повишена активност тук и госпожица Шеридан е в центъра на събитията.

Рецепционистката предаде това загадъчно съобщение по телефона и след няколко минути затвори.

— Тя ви очаква. Направо през тази врата, моля.

Аз прекрачих прага в пълно неведение какво да очаквам. Съдейки по разказите, нямаше да се удивя, ако се натъкна на телена мрежа и вериги по стените. Но очевидно на първия етаж алхимиците все още се придържаха към, деловата обстановка и стаята, в която влязохме, не се отличаваха по обзавеждане от фойето — с едно изключение.

Помещението се охраняваше от шестима мъже, разположени стратегически край двете врати: на асансьора и стълбището. Мъжете бяха в костюми, със златни лилии на бузите и бяха от най-яките и мускулести мъже алхимици, които бях виждал. Техният отдел „Човешки ресурси“ сигурно е търсил доста дълго и щателно, за да открие най-грамадните представители на расата им. Ала най-страшното от всичко беше, че всеки един от тях открито носеше оръжие — истинско оръжие, предназначено да убива, а не като малките лъскави пистолети с упойващи патрони, с които Маркърс тайно бе въоръжил Трей и Еди. Маркърс бе казал, че действието им е достатъчно силно, без риск да има фатални последствия или в суматохата да пострада някой невинен. (Не е нужно да казвам, че никой не предложи да ми се даде оръжие.)

Аз запазих хладната усмивка на лицето си, сякаш за мен беше съвсем обичайно да виждам шайка въоръжени типове да охраняват група окаяни и измъчени до смърт затворници да не би избягат или, не дай боже, да имат дързостта да мислят самостоятелно. Асансьорът иззвъня и от него излезе млада, елегантно облечена жена. Тя беше от онези хубавици, които ще забият нож в сърцето ти, без усмивката да слезе от лицето им. Запази тази усмивка и докато се представяхме.

— Боя се, че малко ме изненадахте — рече тя, като се наведе леко напред, за да прочете името върху баджа ми. — Не ви очаквах.

Дори не знаех, че съществува Отдел по окултни и магически трансгресии.

— ООМТ рядко се появява — особено публично — осведомих я рязко. — Но когато до бюрото ми достигне сведение за провал от такива мащаби, нямаме друг избор, освен да се намесим.

— Провал от такива мащаби? — повдигна учудено вежди Шеридан. — Това е доста преувеличено. Ситуацията вече е под контрол.

— Да не би да твърдите, че един от вашите затворници не е използвал забранени магически средства, за да се изплъзне от вашия контрол и да се занимава с дела, които вие все още не сте установили какви са? — настоях аз. — Едва ли бих казал, че ситуацията е „под контрол.“

Тя се изчерви. Наистина заслужавах „Оскар“ за изпълнението си.

— Откъде узнахте за това?

— Ние имаме очи и уши, за каквито дори не сте и сънували — срязах я. — А сега, ще сътрудничите ли на разследването ни, или се налага да се обадя на нашите началници?

Шеридан се поколеба, сетне погледна смутено към охраната.

— Да поговорим там — рече и посочи към нещо като малък кабинет, прилежащ към помещението. Ние я последвахме, а тя затвори вратата след нас. — Вижте, не зная кой ви разказва разни истории, но ние действително държим всичко под контрол и...

Воят на противопожарната аларма в ъгъла на стаята внезапно я прекъсна. Чу се пукане по радиостанцията, прикрепена на колана ѝ.

— Шеридан? Тук е Кендъл. Имаме проблем.

Шеридан вдигна радиостанцията.

— Да, чувам алармата. Къде?

— В няколко участъка на второ ниво.

Шеридан се намръщи при определението „няколко“.

— Колко са големи? — извика тя в отговор. — Противопожарните пръскачки би трябвало да ги овладеят. — Вдигна глава към тавана и явно се изненада. — Вашите включени ли са? Те би трябвало по принцип да са настроени да се задействат при възникване на няколко огнища на пожар. Цялото място би трябвало да е под вода.

— Не, още няма нищо — отвърна гласът. — Да изчакаме ли? Или искаш да започнем с евакуацията?

Шеридан се втрени изумено в радиостанцията си, а сетне в пръскачката на тавана. Дънкан ни бе казал, че има няколко ситуации, които ще ги принудят да евакуират хората от целия център, затова ние трябва да направим всичко възможно, за да създадем една от тях. Очевидно преподавателката им по изобразително изкуство се опитвала да откаже цигарите и заедно с големите запаси от дъвка в бюрото държала цигари и кибрит. Имайки предвид това, както и запаса от препарати за почистване на боята от четките, той се бе уговорил заедно с неколцина от другите затворници да подпалят едновременно няколко пожара на техния етаж. Това беше много опасно при тези условия, но един от хората на Маркърс бе открил външния главен спирателен кран на водата и бе саботирал включването на противопожарните пръскачки.

Радиостанцията изпука отново.

— Шеридан, чуваш ли ме? Искаш ли да започнем евакуацията?

По изражението на Шеридан бе ясно, че тя никога не бе очаквала, че ще ѝ се наложи да взема подобно решение.

— Да... имате разрешението ми — изрече след няколко секунди.

— Евакуирайте. — Стрелна кратък поглед към нас и се спусна към вратата. — Извинете ме, но имаме извънредна ситуация.

В другата стая охранителите бяха в пълна бойна готовност заради воя на противопожарните аларми.

— Код оранжево! — изкрещя им тя. — Бъдете готови! Вие двамата изведете затворниците от стаите. Останалите да държат оръжията си в готовност и да следят за...

Радиостанцията отново изпука и този път се разнесе мъжки глас.

— Шеридан, къде си?

Тя се намръщи.

— Кендъл?

— Не, Бакстър е. Нещо не е наред. Затворниците... поемат контрол... отказват да се подчинят на нашите заповеди...

Шеридан пребледня.

— Контролният център да включи максимално подаване на газ. Приспете ги. Ще сложим противогази и ще изпратим хора да ви измъкнат и...

— Вече се опитвахме! Системата, изглежда, е повредена!

— Повредена? — възкликна Шеридан. — Това е...

Вратата към фойето внезапно се разтвори с трясък и Маркърс и групата му се втурнаха вътре, размахвайки малките си пистолети с упойващи куршуми. Може и да не бяха смъртоносни като истинските оръжия, но бяха достатъчно ефективни, особено съчетани с елемента на изненадата. Еди и Трей измъкнаха светкавично своите и за секунди алхимиците охранители бяха извадени от строя. Само двама успяха да стрелят — при това доста неточно — преди да се строполят в безсъзнание на пода. Маркърс избута ужасената рецепционистка в стаята и се огледа, за да прецени ситуацията. Нареди на Гриф и Уейн да издърпат неподвижните тела в кабинета, а Шийла да пази Шеридан и рецепционистката. Аз прекратих въздействието на магията и дегизировката ми изчезна. Двете жени алхимици зяпнаха сащисано, когато разбраха, че са бърбрили дружески с един морой. Смайването им се усили, когато Шеридан се взря по-внимателно в лицето на Маркърс и го разпозна.

— Ти! — изсъска тя злобно.

Нямаше възможност да продължи. Миг по-късно вратата към стълбището се отвори и тогава настана истинският хаос. Оттам се изсипа странна смесица от затворници в униформи с цвят какви и алхимици в официални костюми. Някои от затворниците, явно изплашени и нежелаещи да бъдат тук, буквално бяха влачени от колегите си и аз си припомних уверението на Ема, че ще се погрижат всички да бъдат изведени. Маркърс мигом задейства своя система, противоположна на плана на Шеридан за евакуацията: затворниците и алхимиците бяха разделени, като последната група — много шокирана — беше поставена под строга охрана. Аз наблюдавах тревожно ставащото с толкова силно стиснати челюсти, че започнаха да ме болят. Сред първата група нямаше нито едно познато лице, но това не бе изненадващо. Ала когато идващите започнаха да оредяват, нервността ми се засили.

— Това е — помислих си. — Всяка минута Сидни ще се появи заедно с Ема и Дънкан.

И тогава наистина се появиха Ема и Дънкан — без Сидни.

— Какво става, по дяволите? — възкликнах. — Къде е тя? Казахте, че ще я изведете!

— Опитайте! — извика ядно Ема. Хвърли на пода четири идентификационни карти. — Нито една от тези не отваря вратите на

четвъртия етаж. Сигурно нямат достъп... въпреки че съм виждала как някои от тях отиват на този етаж.

Извърнах се побеснял към Шеридан.

— Защо не се отварят вратите на четвъртия етаж? — изкрещях.
— Кой има достъп?

Шеридан отстъпи крачка назад от мен.

— Там са най-опасните затворници — отвърна тя, опитвайки се да събере остатъците от достойнството си. — При такива ситуации системата автоматично блокира вратите. Картите с нормален достъп се деактивират. Те са твърде опасни, за да им се позволи да избягат. — Пълното значение на думите ѝ се стовари отгоре ми като ковашки чук.

— Значи, просто ще ги оставите да умрат? Що за извратени копелета сте вие?

Очите ѝ се разшириха от страх, но не знаех дали беше от изблика ми на гняв, или от пробудената ѝ съвест.

— Това е риск, който поемаме — риск, който поемат хората ми. Двама от тях също са заключени там, по един за всеки затворник.

— Вие всички сте много по-откачени, отколкото си представях — изръмжа Маркърс. — Все някоя карта работи. Например твоята? — Когато тя кимна неохотно, той я откъсна от самото ѝ. — Противопожарните пръскачки скоро ще се включат. И тогава ще слезем долу и ще ги изведем. Не е много вероятно пожарът да се разпростре и на тяхното ниво, но стълбището ще е...

— Ъ, Маркърс — обади се Гриф притеснено. — Пръскачките вече би трябвало да са се задействали. Не съм ги настроил за толкова голямо закъснение.

Маркърс ахна.

— Какво, по дяволите, дрънкаш? Да не би напълно да си ги изключил?

— Не е нарочно! Трябваше само да са извън строя достатъчно дълго, за да се предизвика проверка.

— Тогава върви там и виж какво става! — извика Маркърс. — И доведи със себе си охранителя от портала.

Гриф излезе забързано.

Бях чул достатъчно. Повече от достатъчно. Сидни беше там, заключена в някаква стая, докато пожарът бушуваше три етажа над нея и може би вече стигаше и до нейния. С две крачки се озовах до Маркърс

и грабнах картата на Шеридан от ръцете му, преди да се обърна към нея:

— Колко души са там? Каза, че са двама затворници и двама стражи. Има ли някой друг?

Тя набързо преброи присъстващите алхимици.

— Всичките м-мои хора са тук — заекна.

— И ние всички сме тук — обади се Ема. — Плюс шестимата, които измъкнахме от единичните килии. Проверихме всяка килия.

— Чудесно — казах аз, отправих се към вратата за стълбището и я отворих. Все още нямаше дим, но във въздуха се стелеше лека мъгла, което не вещаеше нищо добро — пожарът вече се разпространяваше.

— Слизам на четвъртия етаж. Някой идва ли с мен?

Еди тутакси се озова до мен.

— Иска ли питане?

ГЛАВА 17

СИДНИ

Беше ми нужно известно време да осъзная, че противопожарната аларма се е включила. Отначало помислих, че е някакъв нов вид изтезание.

За разлика от „*времето за размисъл*“ или пребиваването в единичната килия, когато алхимиците демонстрираха могъществото си, приспивайки ни по собствено желание, тези, които работеха на така наречения етаж на „убеждението“, наблягаха на обратното — държаха ни будни. Ученият в мен, който смътно си спомняше прочетените статии за разпити и техники за изтезание, го разбираше. Колкото повече сте лишени от сън, толкова по-вероятно е да се изпуснете и да кажете нещо, което не сте възнамерявали. В единичната килия и дори когато живеех с останалите затворници, никога не се чувствах напълно отпочинала, но това, което преживявах сега, беше нещо съвсем различно.

Когато не ме изтезаваха и не ми задаваха отново и отново едни и същи въпроси, бях подложена на въздействието на ослепяваща светлина и дразнещи шумове, така че мъчителите ми да бъдат сигурни, че никога няма да мога да си почина истински. Сега нямаше нужда от упойващ газ, който не ми позволяваше да сънувам; никога не можех да заспя достатъчно дълбоко, за да сънувам каквото и да било. Много скоро отново изгубих представа за времето и дори хаотичното хранене (малко по-топла каша) и паузите за посещения на тоалетната не ми помагаха.

Всъщност се оказах забележително издръжлива въпреки мъчителните преживявания. Придържах се към версията си, че в нощта, в която ме заловиха, съм търсила изход от центъра, и отказвах да им кажа каквито и да било подробности за това, от колко време правя магии и кой ме е научил. Беше малко вероятно да причинят нещо на госпожа Теруилиджър, но в никакъв случай нямаше да рискувам.

По-скоро щях да ги оставя да ме разкъсат на части, преди да изтръгнат името ѝ от устните ми.

Пронизителният вой на алармата и святкането на малката лампа в ъгъла на стаята ме изтръгнаха от лекия унес, на който се наслаждавах. Тези моменти бяха рядкост и аз се натъжих, че свършиха. Особено след като знаех какво вероятно ще последва. С изключение на алармената светлина в стаята бе тъмно, затова нямах представа колко души бяха вътре, докато не чух мъж да говори по телефон или радиостанция. Наричаше се Грейсън и беше мой постоянен спътник — провеждаше мъченията и разпитите, когато Шеридан отсъстваше.

— Ало? — рече той. — Тук е Грейсън от У2. Има ли някой там? Това учебна тревога ли е?

Дори да имаше някакъв отговор, аз не го чух. След още няколко опита чух как той отиде до вратата и като че ли се опита да я отвори.

— Май нещо се е объркало в плановете на алхимиците? — попитах. Не бях сигурна дали ме е чул заради шума, още повече че гласът ми едва се долавяше. Но когато заговори, той се оказа точно до мен.

— Тихо — нареди ми. — И се помоли да успеем да се измъкнем от тук. Макар че не очаквам твоите молитви да бъдат чути.

Напрежението в тона му беше по-красноречиво от думите и аз се помъчих с всички сили да накарам помъчения си мозък да се съсредоточи и да прецени какво ставаше. Каквото и да се случваше, определено не беше част от някакъв план, а алхимиците мразеха, когато плановете им се объркват. Въпросът беше: това в моя полза ли беше, или не? Режимът в поправителния център беше толкова строг, че трябваше да се случи нещо необикновено, за да го обърка... а Ейдриън беше най-необикновената личност, която познавах.

След още няколко неуспешни опита на Грейсън да се свърже с колегите си отвън, аз се осмелих отново да заговоря.

— Наистина ли има пожар?

Няколко от онези дразнещи прожектора се включиха — единият осветяваше него. А другият блестеше право в очите ми.

— Много е вероятно. Ако е така, ние също много вероятно ще умрем тук — додаде той. Видях, че по челото му блести пот, а в гласа му прозвуча нотка на безпокойство въпреки хладния тон. Забелязал изпитателния ми поглед — а и заради факта че бях станала свидетел на

слабостта му — той се намръщи. — Кой знае? Може би огънят най-сетне ще пречисти душата ти от...

Изщракването на вратата, предшестващо отварянето ѝ, накара Грейсън да се извърне изненадано и за мое облекчение прекъсна тирадата му. Не виждах лицето му. Но ми се искаше да можех, когато чух познат глас да казва:

— Сидни?

Сърцето ми подскочи и надеждата, която не бях изпитвала цяла вечност, избуя в гърдите ми.

— Ейдриън?

Тутакси надеждата ми помръкна. Подозренията, породени от седмиците, изживени в параноя, надигнаха грозната си глава. Това беше номер! Трябва да беше номер. Бях изгубила контакт с Ейдриън. Не беше възможно вече да ме е открил. Не би могъл да проникне тук. Това навярно беше последният трик от дългия списък с номера на алхимиците, за да размътят разсъдъка ми... при все това, когато отново чух гласа му, бях сигурна, че е той.

— Какво, по дяволите, сте направили с нея?

Исках да го видя, но ремъците не ми позволяваха. Но видях как в ръката на Грейсън се появи нещо като пистолет и той се прицели. Ала в следващата секунда пистолетът буквално изхвърча от ръката му и се приземи в другия край на стаята. Той ахна изумено.

— Какво, по дяво...

Някой, който много приличаше на Еди, нахлу в тъмната стая, събаряйки Грейсън на пода. Дватамента излязоха от полезрението ми и внезапно пред погледа ми изникна най-прекрасният образ, който можех да се надявам да видя: Ейдриън.

За няколко секунди отново ме връхлетя съмнението, че това е поредната измама на алхимиците. Но не, той беше пред мен. Ейдриън. Моят Ейдриън, виращ се в мен с пронизващите си невероятно зелени очи. Остра болка прободеше гърдите ми от мигновено връхлетялата ме буря от емоции. Ейдриън. Ейдриън беше тук и аз се опитах да измисля какво да кажа, някакъв начин да изразя цялата си любов, надежда и страх, трупали се в мен през тези последни месеци.

— Ти си с костюм? — успях най-сетне да изхриптя. — Не е било нужно толкова да се докарваш заради мен.

— Тихо, Сейдж — рече той. — Аз съчинявам остроумните реплики по време на това дръзко спасение. — Погледът му, топъл и пълен с любов, се преплете за миг с моя и аз си помислих, че ще се разтопя. Сетне неговите очи се присвиха решително, когато се взря в различните ремъци, които ме опасваха. — Какво, за бога, е това? Да не би да сме в Средновековието? Това чудо има ли нужда от ключ?

Междувременно в дъното на стаята Еди и Грейсън продължаваха да се борят.

— Никога не съм ги виждала да използват ключ — казах на Ейдриън.

Бяха му нужни няколко опита, но той най-накрая разбра как да свали единия от ремъците. След като веднъж схвана как действа механизмът, останалите скоро го последваха и аз бях свободна. Ейдриън внимателно ми помогна да седна, тъкмо навреме, за да видя как Еди прикова Грейсън към пода под светлината на един от прожекторите. Дампирът насочи пистолет към тила му, което в началото ме изненада, но дори и на оскъдната светлина можех да различа, че не е обикновено оръжие.

— Ставай! — рече Еди, изправяйки се от жертвата си. — Бавно. И сложи ръце на тила.

— Предпочитам да изгоря жив, отколкото да попадна в плен на едно от дяволските изчадия! — язвително процеди Грейсън, но се подчини.

— Спокойно, няма да те вземем в плен — обади се Ейдриън. — Само спасяваме тъпия ти задник, за да се присъединиш към останалите си жалки колеги.

Еди се озърна.

— Може ли тук да се намерят някакви ремъци и за него?

— Сигурна съм, че има — отвърнах. Понечих да стана от масата, но ми се зави свят. Обърнах се към Ейдриън. — Провери в дъното на стаята. Там би трябвало да държат всякакви материали и пособия.

Ейдриън побърза да огледа и първо намери нещо не по-малко полезно: главния превключвател за осветлението на стаята. След продължителния престой на тъмно присвих болезнено очи, но ярката светлина му позволи много скоро да открие етажерките с материалите, включително и няколко кабелни превръзки, с които завърза Грейсън. По рафтовете имаше различни химикали и уреди, а върху столовете до

тях бяха оставени очила за нощно виждане, за да могат другите алхимици да наблюдават инквизиционното шоу, когато светлините угаснат. Гледката ме отврати и аз извърнах очи.

— Можеш ли да ходиш? — попита Ейдриън.

— Лека-полека.

Той ме прегърна през кръста, но краката едва ме държаха. Силата му, физическа и духовна, ме крепеше и с негова помощ запристъпвах бавно. Еди се движеше пред нас, побутвайки Грейсън да крачи по-бързо. Когато стигнахме до коридора, също огласян от воя на противопожарната аларма, но без признаци на пожар, Еди се обърна към пленника си.

— Коя друга килия е обитаема? — Когато Грейсън не отговори, Еди се втренчи свирепо в лицето му. — Отговаряй! Опитваме се да спасим колегата ти.

— По-добре да умра, отколкото да потъпча дълга си и или да моля някой като вас за помощ — озъби се Грейсън.

Еди въздъхна и подаде пистолета си на Ейдриън.

— Дръж го на мушка, докато проверя килиите.

Бях сигурна, че Ейдриън никога в живота си не беше държал оръжие, но изглеждаше изключително убедителен, докато държеше Грейсън на прицел. Аз се облегнах на стената и наблюдавах как Еди сканира баджа на Шеридап през електронния панел на всяка врата, отваря я и надниква вътре. На третия му опит го видях да се втурва в килията. Не можех да видя какво става, но чувах звуци от разгорещена препирня.

Ейдриън сведе поглед надолу към мен и сбърчи чело, докато преценяваше жалкото ми състояние. Каквито и успехи да бях постигнала в подобряване на външния си вид след излизането си от единичната килия, вероятно са били почти заличени от неотдавнашния ми плен.

— Ти не ми каза истината. Всеки път, когато те питах какво още ти причиняват...

— Не те излъгах — пророних и извърнах очи.

— Просто не ми каза — погледна ме Ейдриън укорително. — Кога за последен път си яла?

Отговорът ми бе спестен от появата на Еди, водещ още един алхимик под дулото на пистолет. Този път Еди държеше истинско

оръжие, затова предположих, че е обезоръжил дежурния в килията.

— Завържи този тип с кабелните превръзки — нареди Еди на Ейдриън — и върви да освободиш момичето вътре в килията, след като вече стана специалист по тези маси за инквизиция. Аз не можах да се оправя с всички онези ремъци и закопчалки.

Аз кимнах окуражаващо на Ейдриън, който не искаше да се отдели от мен. След като завърза втория алхимик, моят любим изчезна в килията. Погледнах към Еди.

— Сигурен ли си, че там няма пожар? Алармите все още са включени.

— О, да — отвърна Еди, — там определено има пожар. Просто се надяваме да не стигне до нас, тъй като е на няколко етажа по-горе. Или поне беше.

Аз повторих наум няколко пъти думите му, за да съм сигурна, че съм ги разбрала правилно, а не просто ми се причуват разни неща в окаяното ми състояние. Бях уверена, че подушвам миризмата на дим, ала не бях сигурна дали всичко не беше само плод на въображението ми. След минута или малко повече, Ейдриън излезе от килията, крепейки едно момиче малко по-голямо от мен, облечено в същата жълтеникавокафява униформа. Първата ми мисъл, когато я видях, беше: И аз ли изглеждам толкова зле? Не, реших аз, няма начин. Знаех, че не изглеждам никак добре, ала нещо ми подсказваше, че тя е била там много по-дълго от мен. Лицето и беше изпито и бледо, макар че навярно някога е имало нормален тен. Униформата и беше поне с един номер по-голяма, което подсказваше, че доста е отслабнала, откакто я е облякла, а черната ѝ коса беше провиснала и сплъстена, без никакъв блясък и отчаяно се нуждаеше от измиване и подстригване. Приличаше на мен, когато излязох от единичната килия, само че десет пъти по-зле. Аз не бях прекарала много дълго време на това ниво, а и през последните няколко седмици се наслаждавах на лукса да спя и да се храня прилично.

По лицето на Еди се изписа състрадание, но каленият му характер скоро надделя.

— Да тръгваме. Можеш ли да помагаш на двете?

Исправих се и махнах на Ейдриън.

— Помогни на нея. Аз мога да ходя, макар и бавно.

Ейдриън не изглеждаше особено уверен, но бе ясно, че другото момиче повече се нуждае от помощ. Пристъпвах до нея и докато нашата странна група напредваше по коридора, се улових, че я успокоявам относно ситуация, за която самата аз нищо не знаех.

— Всичко е наред — казах й. — Всичко ще се оправи. Как ти е името?

Черните й очи се взираха безизразно само напред и аз се зачудих дали изобщо ме чува. Може би беше оцеляла при дългите мъчения, изключвайки възприятието си за човешки гласове.

— Ш-Шантал — промълви тя едва чуто. Нямах да я чуя заради пронизителния вой на аварийната сигнализация, ако не се бях навела до нея.

— Шантал... — ахнах аз. — Мисля, че те познавам. Искам да кажа, че съм чувала за теб. Познавам Дънкан. Той е мой приятел.

В очите й за миг проблесна едва забележима искра.

— Дънкан? Дънкан е тук?

— Да, той ни очаква. — Погледнах въпросително към Ейдриън, докато изричах думите, и той кимна за потвърждение, което ме окуражи да продължа. — Съвсем скоро ще го видиш. Той толкова много ще се зарадва да те види. Много му липсваше. Нямах никаква представа, че през цялото това време си била тук.

При тези мои думи ме побиха вледеняващи тръпки. През цялото това време. Дънкан ми каза, че алхимиците са я отвели преди една година. Нима е била в единична килия толкова дълго? Ужасяващо. Не е чудно, че изглеждаше толкова зле. И все пак фактът, че тя бе оцеляла след преживяния тук ужас и очевидно все още беше заплаха, за да я държат заключена, говореше много за силата на характера й. Може би двете с нея трябваше да се гордеем, че сме били в този елитен клуб.

Еди ни поведе нагоре по стълбището и всичко изглеждаше чисто, докато не отворихме вратата, за да излезем от етаж с единичните килии. Заля ни вълна от гъст дим, преграждайки ни пътя към контролния център, където се намираще единственият изход. Еди се намръщи.

— Не очаквах димът да се разпространи така бързо, още повече че не беше проникнал до стълбището.

Никой от нас нищо не каза. Не знаехме какво да правим. Най-учудващо бе, че първа заговори Шантал.

— Това е заради разположението на вентилационните отвори — промърмори тя. — Къде е огънят?

— На етаж с общите помещения — осведоми я Ейдриън.

Тя се намръщи замислено, като че ли с всяка изминала секунда все повече се възвръщаше към нормалния живот.

— Това вероятно е само дим. Разбира се... не биваше да казвам „само“. Хората грешат, като си мислят, че само огънят е опасен. Димът също може да бъде смъртоносен.

— Ти наистина си алхимик — отбеляза Ейдриън с крива усмивка. Димът се сгъсти и той се закашля.

Пристъпих напред, все още олюляваща се, но изпълнена с желание да помогна с нещо на приятелите ми, след всичко, което бях направили днес за мен. Съвсем наскоро се бях справила с магията за невидимост и с елементарната магия... но това беше след няколко седмици на умерен отдых и по-добро хранене. Щях ли да успея да направя това, което исках, след като бях толкова изтощена физически? А и не разполагах с необходимите компоненти на заклинанието, за да ми помогнат с магията. Можех да разчитам единствено на своята воля и на думите. Припомних си как призовах елемента въздух за соленото мастило и вдигнах ръка. Надигна се много, много слаб вятър, който бавно започна да изтласква дима от нас. Процесът изискваше внимание и старание, тъй като не смеех да призова нещо по-силно, за да не раздуха невидимия огън на този етаж. Освен това беше много поизтощително, отколкото очаквах. Още не бях изминала половината път, а краката ми започнаха да се подкосяват и трябваше да се подпирам с другата си ръка на стената. Двамата алхимици ме наблюдаваха с отвращение и щяха да направят знак срещу злото, ако ръцете им не бяха завързани.

Най-после димът изчезна и се откри пътят към контролния център. Ейдриън пренебрегна уверенията ми, че съм добре, и ме улови с едната си ръка, докато с другата подкрепяше Шантал. Еди явно искаше да помогне, но не смееше да се отдалечи от двамата завързани алхимици. Заведе ги в стаята, а после ги избути през тайнствената врата, която бях зърнала по време на среднощното ми разузнаване. Друго стълбище ни изведе нагоре...

... и за пръв път от четири месеца видях слънчева светлина.

Толкова бях потресена, че рязко се заковах на място и горкият Ейдриън се спъна. От другата му страна Шантал също се взираше изумено, с широко отворени очи в тесния сноп слънчеви лъчи, процеждащ се през малкото прозорче в помещението. Златистооранжевите оттени подказваха, че слънцето клони към залез.

— Красиво е — промълвих.

— Съгласен съм — каза Ейдриън. Видях, че не откъсваше очи от мен.

Усмихнах му се. Искаше ми се да му кажа нещо повече, но имахме твърде много други грижи. Например целия персонал на алхимиците, скупчен в ъгъла. Охранявах ги Маркърс, Трей и още един млад мъж.

— Къде са всички? — попита Еди.

— Къде е Дънкан? — попита Шантал.

— Наредих на Шийла да ги отведе в безопасната къща — обясни Маркърс. — Реших, че ще е най-добре да ги изведем от тук. — Той ми отпрати ослепителната си усмивка на кинозвезда. — Радвам се да те видя отново в реалния живот, Сидни. — Но въпреки слънчевата усмивка, зърнах гневния блясък, лумнал за миг в очите му. Също като Ейдриън, когато за пръв път видя окаения ми вид.

— Безопасно място? — просъска презрително Шеридан. В първия миг не я бях забелязала. — Наистина ли си въобразявате, че има безопасно място, където можете да отидете и ние няма да ви...

Заплахите й рязко секнаха, когато пиццата Шантал внезапно се изтръгна от ръката на Ейдриън и се опита да се нахвърли върху Шеридан.

— Ти! — изкрещя Шантал. — Ти ми стори всичко това! Винаги беше ти, независимо кой беше изпълнителят. Ти даваше заповедите! — Във воплите й се усещаше отчаян животински стремеж да си отмъсти и болка прободете гърдите ми, когато се запитах дали и аз щях да стана същата, ако бях заключена тук толкова дълго.

Но атаката на Шантал бе спряна от останалите алхимици, тутакси скупчили се пред Шеридан, за да я бранят с гърдите си. Пристъпих напред и макар и все още слаба, се опитах колкото може по-нежно да издърпам Шантал настрана.

— Всичко свърши — казах й. — Да си вървим.

— Ти знаеш какво е направила тя! — Ненавистта и болката, изписани по лицето на Шантал, отразяваха някои от собствените ми мрачни емоции, които също бях заключила в себе си и навярно тепърва щяха да изригват. — Знаеш какво чудовище е тя!

— Не ние сме чудовищата в този свят! — изсъска Шеридан. — Ние се сражаваме с тях, а вие предадохте собствената си раса!

Шантал отново се хвърли напред и този път Ейдриън ми помогна да я удържа.

— Всичко свърши — настоях аз. — Тя повече не може да те нарани.

— Така ли си мислиш, Сидни? — Злостната насмешка изкриви красивите черти на Шеридан. — Наистина ли смяташ, че можеш да се измъкнеш безнаказано след стореното днес? Няма място на тази земя, където да отидеш. Няма място за никого от вас, но особено за теб, Сидни. Всичко това е по твоя вина и нито един алхимик няма да намери покой, докато не те заловим и...

Драматичната ѝ тирада отново бе прекъсната, този път от секването на алармата и включването на противопожарните пръскачки.

— Виж ти, виж ти — промърмори Маркърс, докато водата ни заливаше. — Предполагам, че Гриф ги е пуснал в действие.

— Трябва да се махаме от тук — обади се един бивш алхимик, когото не познавах. — Дори и подкрепленията им да са на километри, не е изключено някой да е получил обаждане от мобилен телефон.

Маркърс кимна в знак на съгласие.

— Тръгваме, но нека първо се убедим, че всички алхимици са обезвредени.

— Ето — каза Ейдриън и измъкна от джоба си двайсетина кабелни превръзки. — Помислих си, че няма да са ни излишни.

Трей и един от помощниците на Маркърс завързаха алхимиците, а Маркърс лично прибра всички оръжия, които успя да намери.

— Няма начин да ги оставя тук. Ще ги вземем и ще ги унищожим. — Огледа работата, свършена от екипа му и кимна доволно. — Да потегляме.

Аз се обърнах, за да го последвам, но гласът на Шеридан ме спря.

— Ти няма къде да отидеш! — извика тя подире ми. — Не можеш да се отървеш просто така! Няма да победиш!

Погледнах назад, ала преди да успея да ѝ отговоря, нещо малко привлече вниманието ми. По време на схватката с Шантал, горните две копчета на ризата на Шеридан се бяха разкопчали. Пристъпих към нея и протегнах ръка, а тя се отдръпна отвратно. Несъмнено си помисли, че може да ѝ направя някоя магия. Вместо това смъкнах медальона на Ейдриън от шията ѝ.

— Това — казах — е мое.

— Ти не го заслужаваш — изсъска тя. — Не си мисли, че това е краят. Ти току-що измести Маркъс Финч като най-търсения бивш алхимик.

Аз не отговорих, а само закопчах верижката на врата си. Сетне се обърнах и последвах приятелите ми, без да погледна назад.

Залез или не, но навън все още беше горещо и внезапно мокрите ни дрехи се оказаха благословия.

— Къде се намираме? — попитах.

— В Долината на смъртта — отвърна Маркъс. — Не може да не признаем, че алхимиците определено имат склонност към драматизъм.

— Или това, или земята тук е евтина — изтъкнах аз.

Трей ме удиви, като внезапно ме сграбчи в мечешка прегръдка.

— Нямах представа колко много ми липсваше, Мелбърн.

Почувствах как сълзи запариха в очите ми.

— Ти също ми липсваше. Благодаря ти... благодаря ти за всичко сторено. Не зная как да ти се отплатя.

— Не се нуждая от никаква отплата. — През лицето му премина сянка и той се намръщи, докато ме оглеждаше. — С изключение може би на една — да си починеш и да хапнеш нещо.

Последва нова прегръдка — този път беше Маркъс.

— Както винаги — отличничка — ухили ми се той. — Измести ме от първото място в списъка им.

Усмихнах му се, прикривайки колко дълбоко ме бяха засегнали думите на Шеридан.

— Благодаря ти, Маркъс. Извини ме, задето веднъж те упрекнах, че само приказваш, а не действаш. — Посочих наоколо. — Това... това беше доста яка акция.

— Да, ами ти беше повече от вдъхновение за мен и останалите — смотолеви той. — И навярно заради това постигнатото тук надмина очакванията ни.

Еди приближи последен и докато се взирахме един в друг, сълзите, които напиха в очите ми, най-сетне рукох на воля по страните ми.

— Еди, прости ми, че те излъгах през онази нощ.

Той поклати глава и ме притегли към гърдите си.

— Ти ми прости, че не можах да ги спра — промълви с пресекащ от сълзите глас. — Прости ми, че не бях достатъчно добър пазител.

— О, Еди! — възкликнах, подсмърчайки. — Ти си най-добрият пазител. Никой не би могъл да бъде по-добър пазител от теб. Или по-добър приятел.

Дори Маркъл изглеждаше трогнат.

— Хей, приятели. Не искам да ви прекъсвам, но трябва да се махаме от тук. Можем да плачем и да се смеем на мястото на срещата.

Избърсах очите си и за последен път прегърнах бързо Еди.

— Направи ми услуга — казах му. — Върни се при Джил.

— Разбира се — кимна той. — Веднага след като всички са в безопасност. Тя е моя отговорност.

— Нямах предвид да се върнеш при нея заради назначението си. Върни се при нея, защото я обичаш.

Ченето му едва не увисна. Не мисля, че някой някога му бе говорил открито подобни неща, но след всичко, което бях преживяла, всякакви увъртания и деликатни намеци за истината ми се струваха като напразно прахосване на ценно време. Отстъпих назад, за да се присъединя към Ейдриън, а един от бившите алхимици, на име Гриф, размаха връзка ключове.

— Докарах мустанга, докато бях навън. Кой ще го кара?

— Ние — заявих аз, изненадвайки всички. Взех ключовете от ръката му. — Нали... нали имате и друга кола?

— Приус — уточни Ейдриън унило.

Мислено ги преброих, проверявайки дали ще се поберат там, а сетне надях най-влюбената си усмивка, или поне се надяхах да е такава.

— Нали нямате нищо против, ако двамата с Ейдриън пътуваме отделно и се срещнем направо на уреченото място? Аз... аз бих искала да останем малко насаме.

— Ама в онова нещо няма да се поберем! — възкликна Трей. Но после ме погледна и изражението му омекна. — Обаче аз съм последният, който ще застане на пътя на истинската любов. Ще се жертвам и ще страдам заради щастието ти, Мелбърн. Както винаги.

Ейдриън извади една чанта от приуса и подаде ключовете на Маркъс. На свой ред Маркъс ми подари нещо неочаквано.

— Направих тези за теб преди време — обясни той. — Вземи ги сега, за всеки случай. Ще поръчам такива и за другите затворници.

Подаде ми две шофьорски книжки. Едната беше дубликат на оригиналната ми книжка от Юта, която на практика не бях използвала в Палм Спрингс, където се подвизавах като Сидни Мелроуз. Бях удивена, че е успял да направи копие от Пътната служба на щата. Но това, което наистина ме сащиса, беше втората шофьорска книжка — фалшификат от Мериленд с най-неочакваното име.

— Истина ли е това? — попитах. — Мисти Стийл?

Маркъс сви рамене.

— Ейдриън го предложи.

— Много е яко — настоя Ейдриън.

Прегърнах набързо Маркъс в знак на благодарност. Едно важно нещо съм научила от алхимиците — когато се опитваме да се впишем в съвременния свят, удостоверенията за самоличност са много важни. Трудно е да се сдобиеш с качествени фалшиви документи, но шофьорската книжка на Мисти Стийл беше безупречно изработена. Маркъс и останалите се качиха в колата, а Еди ми хвърли последна прощална усмивка, която едва не ме разплака отново.

— Никога не съм мислил, че ще видя Кастъл просълзен — подхвърли Ейдриън, докато завърташе стартера на мустанга. — Това наистина беше много тежък удар за него. По дяволите, беше много тежък удар за всички нас, но той го преживя наистина много мъчително. Така и не можа да си прости, че те е оставил да му се изплъзнеш.

— Да се надяваме, че сега ще може — промърморих, докато закопчавах колана си. — Защото отново ще се случи. Няма да се срещнем с останалите в безопасната къща.

ГЛАВА 18

ЕЙДРИЪН

В този миг част от мен я обикна още повече от всякога. Не можеш да не се възхищаваш на жена, която току-що се бе измъкнала от невероятно жесток и мъчителен затвор и без нито за миг да се поколебае, не само бе използвала изключителните си магически способности, за да помогне на другарите си по съдба, но и се бе държала мъжествено и храбро пред мъчителите си. Някой друг може би щеше да рухне или незабавно да се впусне в разкази за страшните си преживявания. Но, не. Сидни не само беше готова да действа, но и да се противопостави на внимателно обмисления и щателно подготвен план за действие.

Това беше достойно за възхищение. Също така невъзможно и неподлежащо на обсъждане.

— Сидни, не. Маркърс владее изцяло ситуацията. Това, което направихме там. Целият план и нахлуването. По дяволите, двамата с Еди бяхме много полезни, но по-голямата част от работата... всичко е дело на Маркърс, на неговата предвидливост. Той е намерил мястото, където ще се срещнем. Там е безопасно, докато той измисли начин да ни скрие от целия свят. — Ала изражението ѝ оставаше непреклонно и аз додадох: — Това му е работата. Крие другите. Самият той се крие! Той знае какво прави.

— Той укрива по неколцина души за определен период, Ейдриън — отвърна тя спокойно. — Никога повече от десетина. Сегашната му задача никак не е лесна и ще мине известно време, преди да може да ги раздели. Онези хора, току-що излезли от единичните килии, не могат да живеят самостоятелно! Те се нуждаят от помощ и наставления, а не само от място, където да се укриват. Работата му е много трудна, а аз съм пречка.

Погледнах през паркинга и видях приуса да потегля. Знаех къде се намира мястото на срещата, но скоро трябваше да побързаме и да ги последваме.

— Сидни, ти не си пречка. Ти си главната причина за организирането на тази операция и за освобождаването на останалите.

— Но сега аз ги излагам на опасност. — Тя ме погледна, кафявите ѝ очи горяха с настойчив плам, подсилван от лъчите на залязващото слънце. — Ейдриън, ти чу Шеридан. Сега аз съм тяхната главна мишена. Ако попаднат на някаква следа за местонахождението ми, алхимиците ще хвърлят всичките си сили срещу мен — а това ще изложи останалите на риск, ако съм с тях. За тях е по-безопасно, ако аз и ти се отделим от групата. А и ще е по-лесно да изчезнем, ако сме само двамата.

Това беше доста убедителен аргумент, много повече, отколкото безопасността на останалите. Не че бях безсърдечно копеле, на което не му пукаше за тях — защото наистина ме интересуваха. Ненавиждах това, през което бяха преминали. Но моята първа и най-важна грижа винаги е била Сидни, а действително беше много по-лесно да изчезнат двама души вместо двайсет. Въпросът беше дали наличието на добре обмислен и подготвен план компенсираше по-голямата численост? Защото в момента това, което ни липсваше, беше именно план.

— И къде предлагаш да отидем? — попитах накрая.

— Не зная — призна тя. — Първо трябва да се отдалечим колкото може повече от този ад. Ще трябва да помисля къде ще е по-безопасно — в или извън Щатите. И не казвам, че няма отново да се обърнем към Маркърс за помощ. Може, би ще ни е нужна. Но ако се разделим, алхимиците ще преследват нас, а не тях.

— Ти това ли искаш? — възкликнах невярващо.

— Не, разбира се, че не. Не искам никой от тях да ни преследва. Но ако го направят, аз вярвам, че двамата с теб ще им се изплъзнем по-лесно, отколкото останалите. — Тя се намръщи замислено. — Добре, да потегляме и ми дай телефона си. — Аз и го подадох и подкарах по шосето, повече от щастлив да се махна от това място. — Къде ги отвежда Маркърс? — попита Сидни.

— На юг. Към Мексико, макар че планирахме да се срещнем на около час път от Долината на смъртта. Той не беше сигурен дали ще прекосят границата, или не, но там наблизко имало безопасно място, където да се скрият.

Тя кимна и прегледа няколко неща на телефона ми, преди да ми го върне.

— Добре, тогава ние потегляме на север. По-точно на североизток. — Не виждах очите ѝ, защото не отделях поглед от пътя, но по гласа ѝ се досетих, че се усмихва. — Все още ли те бива на покер?

— Защо? Да не би най-сетне да играеш с мен на стрип покер^[1]? Досега съм те молил поне сто пъти.

— Нямах късмет. Засега. Но ще имаме нужда от пари, а Невада е съвсем наблизо. Обзалагам се, че ще видим първото казино още щом пресечем границата на щата.

— Така е — кимнах аз. — Тази седмица вече два пъти минах покрай него. Но не разполагам с много пари за залагане, така че ако се надяваш да спечелим богатство за една нощ, ще трябва да те разочаровам.

— Ще се задоволя със стая в хотел, вечеря и нови дрехи.

— Това мога да го уредя. Макар че... — Стрелнах я косо с поглед. — Мислех, че не одобряваш използването на магията на духа в игра на карти? — Разбира се, не можех да чета мислите на хората, но виждах аурите им, което беше не по-малко полезно. Винаги разбирах кой блъфира и кой казва истината.

Сидни въздъхна и се облегна назад.

— Не го одобрявам. Както и изобщо използването на духа. Но сега сме изправени пред необичайни обстоятелства. Може би, след като всичко това свърши и ние се устроим някъде, ти отново ще започнеш да вземаш лекарствата си.

— Сега ти нямаше да си с мен, ако бях продължил да ги вземам — изрекох тихо.

— Зная... и ти знаеш колко съм ти благодарна. Някой ден ще се наложи отново да се върнем на въпроса с последиците от използване на магията на духа, но...

— Но сега имаме много по-големи проблеми? — довърших аз.

— Нищо не е по-голямо от теб — отсече тя твърдо. — Как се чувстваш? В един от нашите сънища ми каза, че си спрял да пиеш хапчетата веднага след отвличането ми. Как беше? Сега ми изглеждаш добре и ми се струва, че контролираш смяната на настроенятията.

Долових в гласа ѝ нотка на надежда, а и не можех да ѝ кажа, че люшкането на настроенятията ми беше под контрол, защото бе заменено с фантома на моята мъртва леля.

— Аз съм тук жив и здрав, нали? — отвърнах бойко. — Не се опитвай да извърташ темата. Ти си преживяла много по-голям ад, отколкото аз.

— Не е нужно сега да говорим за това — заяви тя.

Ние се умълчахме. И двамата пазехме в тайна това, което сме изстрадали в отсъствието на другия. Запитах се дали се опитвахме да се защитим взаимно, или просто не желяехме да признаем собствените си страхове и слабост. Не че смятах Сидни за слаба. Ала когато бяхме в поправителния център, видях аурата ѝ, когато беше сред другите алхимици, и в нея, както и в тези на останалите затворници, определено се долавяше страх. Знаех, че тя навярно го смята за провал.

— Е — подех, опитвайки се да я развеселя, — поне отвори подаръците си.

— Купил си ми подарък „Поздравявам те с бягството от поправителния център“? — попита Сидни.

— Не съвсем. Просто погледни в онази чанта там.

Тя го стори и възкликна изненадано, когато я отвори.

— Мили боже! Ако имах тези амулети в поправителния център, работата ми щеше да е много по-... Хопър!

С угълчето на окото си я видях как вдига малкия златист дракон. Когато заговори отново, мислех, че ще се разплаче.

— О, Хопър. Знаеш ли, мислих си за него. Чудех се какво се е случило с това малко създание, през какво ли преминава... — Понечи да изрече заклинанието, за да го съживи, сетне спря. — Той сигурно е много гладен. По-добре да почакам, докато намерим някаква храна. И аз не бих имала нищо против да хапна нещо истинско.

— Това мога да го уредя и без набези на масите за покер — обявих аз. — Какво ти се яде? Пържола? Суши? Назови го и го имаш.

Тя се засмя.

— Нищо толкова претенциозно за мен. Не мисля, че стомахът ми ще го понесе след... — Смехът ѝ заглъхна.

— След какво? — попитах тихо.

— По-късно — махна тя с ръка. — По-късно ще поговорим.

Въздъгнах.

— Все това повтаряш. Кога ще дойде това „по-късно“?

— Когато се намираме на повече от няколко минути от поправителния център на алхимиците — заяви тя. — Трябва да се

съсредоточим върху бягството.

Тя имаше право, но съвсем не означаваше, че това ми харесва. Всъщност докато пътуването продължаваше, незнанието за всичко, което бе преживяла, ме тормозеше все повече и повече. Сидни, без да се мае, ми бе казала, че ме обича, че съм ѝ липсвал до болка и че нищо не я прави по-щастлива, отколкото отново да е с мен. Вярвах във всичко казано, ала това не значеше, че толкова лесно можех да загърбя миналото и въпросите за случилото се в поправителния център.

Сигурен ли си, че това е истина? — прошепна леля Татяна. — Може би всъщност не желаеш да научиш какво се е случило с нея. Ти видя само бягство онова място. Наистина ли искаш да получиш потвърждение за зверствата, на които е била подложена?

Щом Сидни е могла да понесе всичко, аз най-малко трябва да имам сили да го чуя — отвърнах безмълвно. При все това... Питам се дали моята въображаема леля нямаше право.

Около час и половина по-късно прекосихме границата на щата Невада, без да забележим някаква следа от преследвачи. Маркърс ни позвъни малко преди да се регистрираме в малък хотел редом с казино.

— Да не би да се загубихте? — попита Маркърс. Не звучеше ядосано, но нещо в тона му ми подсказа, че той отлично знае, че не сме се заблудили.

— По-скоро решихме да заобиколим — отвърнах бодро.

Той изпъшка.

— Ейдриън, нали го обсъдихме! Досега всичко върви идеално. Защо изобщо ви хрумна да се отклонявате от плана?

— Хм, може би защото така е по-забавно?

Сидни измъкна телефона от ръката ми, преди да предложи поубедителни обяснения. Тя използва същите аргументи, както с мен, макар че Маркърс не беше подвластен на красивите ѝ очи, както бях аз. Беше ясно, че до края на разговора не успя да промени мнението му, защото го приключи с мъглявото:

— Пак ще се чуем.

Предложих ѝ да я заведе някъде на вечеря, ала тя не желаше дори да приближи до рецепцията на хотела в жълтеникавокафявите затворнически дрехи, камо ли да се появи на някое публично място. Аз направих регистрацията и установих, че имам достатъчно налични, за да наема малък апартамент. Не беше нищо разкошно — определено

доста далеч от шикозните покои, в които бяхме отседнали, когато в Пенсилвания валеше сняг — но имаше отделна спалня и по-голяма баня, отколкото обикновените хотелски стаи. Може и да не знаех в подробности какво беше преживяла моята любима, ала знаех достатъчно, за да разбера, че тя заслужаваше поне нещо прилично.

Изражението на лицето ѝ го потвърди, когато седна на леглото. За мен беше „средна работа“, но тя въздъхна с такава наслада, сякаш матракът беше пълен с ангелски пера. Излегна се блажено и затвори очи.

— Това. Е. Великолепно — промълви, натъртвайки на всяка дума. Аз се отпуснах до нея и усетих как гърдите ми се изпълват с радост. Някога си мислех, че ако се озова в леглото с нея, ще искам само едно-единствено нещо, ала сега? Бях сигурен, че няма по-голямо удовлетворение от това, просто да виждам, че тя е в безопасност, щастлива и близо до мен. След толкова дълга раздяла самото ѝ присъствие беше истинско чудо.

— На отсрещната страна на улицата има търговски център — казах аз. — Ще отскоча да купя някои неща... освен ако не искаш да дойдеш с мен? Притеснявам се да те оставя сама...

Тя поклати глава.

— Всичко ще е наред. Освен това в чантата на госпожа Теруилиджър има амулет, с който бих могла да отворя огромна дупка в стената. Само се върни по-бързо.

Нямаше нужда да ме подканя — това беше единственото ми желание. Прекосих на бегом улицата, като едва на половината път се сетих, че излизайки сам през нощта в непознато място, пренебрегвам основните правила за моройска безопасност. По дяволите, още от най-ранна възраст са ни учили, че да си сам навън нощно време, е опасно, дори и в познат район. Никога не съм си представял, че в живота ми ще настъпи такъв момент, когато стригите няма да са най-голямата заплаха за безопасността ми.

Доста пъти бях разсъбличал Сидни, така че знаех отлично размера ѝ и ѝ купих някои основни дрехи и тоалетни принадлежности. От съседния деликатесен магазин набавих сандвичи с пуешко и различни крекери и снаксове с надеждата, че стомахът ѝ ще ги приеме. Бях умерен с покупките, тъй като ми трябваша налични за залозите на покер. Цялото занятие ми отне около дващестина минути, но когато се

върнах в хотела, Сидни не беше в дневната на апартамента, нито в спалнята. Сърцето ми спря. Чувствах се като в приказка, когато главният герой се събужда и осъзнава, че всичко, което е спечелил, е било само сън, разпадащ се на прах пред очите му.

Тогава забелязах, че вратата на банята е леко откряната и вътре свети. Приближих забързано.

— Сидни?

— Влез — долетя отговорът ѝ.

Отворих вратата и едва не загубих съзнание от задушавания мирис на жасмин. Сидни беше във ваната, потънала почти до шията в уханна пяна, а в помещението беше горещо като в сауна.

— Колко гореща е водата? — попитах, загледан в кълбата пара.

Тя се разсмя.

— Толкова, колкото мога да издържа. Не можеш да си представиш колко отдавна не ми е било наистина топло. — Една слаба ръка се протегна и взе малко пластмасово шише с логото на хотела. — Или съм помирисвала нещо... приятно. В поправителния център всичко беше толкова стерилно, почти като в болница. Май доста се поувлякох и изразходвах почти цялото шише.

— Ще поръчам да донесат още, ако толкова много ти харесва. — Вдигнах шишето и прочетох етикета. Беше най-обикновен евтин гел за баня. — Или ще ти купя истински жасминов парфюм, когато спечеля на покер.

— Ти не разбираш — рече тя и се потопи още малко по-дълбоко във водата. — След това, което преживях... за мен това е върхът на разкоша. Не ми е нужно нищо по-изискано.

— Тогава да поговорим за това, което си изтърпяла — предложих аз. — Ти можеш да ми помогнеш да разбера.

— Някой друг път — отвърна уклончиво Сидни. — Ако си донесъл храна, бих искала да хапна веднага.

— И ще оставиш врящия казан? — подкачих я.

— Ще има още горещи вани — заяви тя. — А и вече си обръснах краката, което беше половината от целта ми. Четири месеца. Пфу!

След това се изправи без предупреждение, награждавайки ме с гледката на голото си тяло, ако не се смятат тъничките ивици пяна. Сърцето ми се сгръ — както и кръвта — при мисълта, че нещата помежду ни са както преди и тя не се стеснява от мен. Макар че доста

се постарях, за да не издам шока си. Когато я изведохме от поправителния център, бях забелязал, че е доста слаба, ала досега не осъзнавах колко много. Можех буквално да преброя ребрата ѝ и дори тя, със своята мания за диети и контрол на теглото, би трябвало да знае, че далеч е прехвърлила здравословната граница.

— Не е това, което очакваше, а? — попита тя тъжно.

Аз я загърнах с пухкавата хавлиена кърпа и я притеглих към себе си.

— Очаквах да видя най-красивата жена на света, да почувствам как сърцето ми замира в присъствието ѝ, да закопнея да я отнеса в леглото за една нощ, която никой от нас няма да забрави. И за да отговоря на въпроса ти: да, получих точно това, което очаквах.

Лицето ѝ засия от усмивка и тя се облегна на гърдите ми.

— О, Ейдриън.

Когато отидохме в дневната, ѝ показах покупките си, а тя се разрови из тях и се разсмя, когато видя една тениска в наситено пурпурночервено. Вдигна я и я размаха пред носа ми, а в очите ѝ танцуваха палави искри.

— Някога да си ме виждал в този цвят?

— Не — поклатих глава. — Но е крайно време, особено след всичко това — добавих, като посочих жълтеникавокафявата купчина на пода. — Което ще изгорим.

Тя отново се засмя — най-прелестният звук, който съм чувал и истинска музика за ушите ми. Накрая се спря на пурпурната тениска и чифт бели шорти.

— Ти си върхът — заяви.

Обаче много скоро, когато седнахме да вечеряме, установих, че не съм единственият господар на сърцето ѝ. Сидни изрече заклинанието, за да върне Хопър в живата му форма. От очите ѝ роннаха сълзи, когато той се преобрази от състоянието си на пробляскваща статуетка в малко слабо създание, покрито с потъмнели златни люспи, почти толкова изпосталяло, колкото и тя. Сидни го сгуши до гърдите си и го залюля, бърбрейки му нежни безсмислени слова, с които хората обикновено успокояват домашните си любимци или малките деца. Отново и отново му повтаряше, че вече всичко ще бъде наред, и аз почти се зачудих дали успокоява не само него, но и

себе си. Продължи да му дава малки хапки от сандвича си с пуешко и половината бе изчезнала, когато осъзнах какво става.

— Хей, хей — обадох се възмутено. — Остави малко и за себе си.

— Той е толкова гладен — промълви Сидни. — Дори не издава онези жални мяукащи звуци, както обикновено когато иска храна.

— А тази супермалка тениска ти е прекалено голяма. Изяж сандвича си, а аз ще му дам трохите от моя.

Тя неохотно ми го подаде, а аз се кълна, че Хопър ми метна свиреп поглед, задето го лишавам от вниманието ѝ. Аз също обичам малкия дракон, но нямаше начин да получи по-големи грижи от Сидни. Тя дояде остатъка от сандвича си под строгия ми надзор, но колкото и да настоявах, не докосна нито един от бонбоните и шоколадовите блокчета, които бях купил.

Честно, искаше ми се да изяде всички, но знаех, че не бива да изтъквам колко много се нуждаеше от захар и мазнини.

Малко след това Хопър заспа и аз помислих, че Сидни също ще го последва. Вместо това тя ме поведе към спалнята и ме привлече, върху леглото.

— Сигурна ли си, че не искаш да си починеш малко? — попитах нежно.

Тя обви ръце около шията ми.

— Искам теб.

Устните ни се сляха в първата истинска целувка, откакто я бяха отвлекли. Интимната близост ме възпламени, напомняйки ми колко мъчително силно ми бе липсвала тя. Бях искрен за това, което ѝ казах: нямаше значение колко бе отслабнала. За мен тя все още беше най-красивата жена на този свят и никога не съм желал друга повече. Не само това, нямаше друг човек, чието присъствие да ме кара да се чувствам по-цялостен. Дори в разгара на бягството ни от Долината на смъртта и цялото несигурно положение, в което се намирахме, само това, че съм с нея, ме изпълваше с успокояваща увереност, че няма нищо невъзможно.

Обсипах с целувки шията ѝ и мислено се отрекох от думите си за евтиния гел за баня. Ароматът на жасмин, примесен с нейното ухание, беше много по-опияняващ от всеки парфюм, който ѝ бях подарявал. Краката ѝ бяха като коприна под пръстите ми и аз останах изумен от

това, колко бързо се разгаряше желанието в мен, и поразен от нейния страстен отклик. Притеснявах се, да не би да е прекалено скоро за нея, но когато се опитах да я разубедя, тя се притисна още по-плътено към мен.

— Ти не разбираш — прошепна, заравяйки пръсти в косите ми.
— Ти не разбираш колко много се нуждаех от това, колко много се нуждаех от теб и да си спомня, че съм жива и влюбена. В онова място те се опитват да ти отнемат всичко, но аз никога не го забравих. Никога не забравих теб, Ейдриън, и сега, когато си тук, аз...

Не можа да довърши, а и не бе нужно. Знаех какво точно имаше предвид. Отново се целунахме, е целувка, която ни свързваше много повече от физическата близост. Опитах се да изхлузя тениската ѝ, когато тя внезапно ме възпря и попита задъхано:

— Ти купи нещо в магазина, нали?

Мозъкът ми бе прекалено замаян от страст и мисли за нея, та не проумях веднага за какво говори.

— Ъ? Купих много неща.

— Защита — рече тя многозначително. — Нямаше ли аптека отсреща? С по-голямо разнообразие, отколкото някъде другаде?

— Аз... о. Такова нещо. Ъ, не, не купих. Предполагам, че забравих.

Преди да я отвлекат, Сидни вземаше противозачатъчни и никога не ми се е налагало да мисля за подобни предпазни средства. Мисля, че тя предпочиташе този начин, тъй като не вярваше на никого, освен на себе си да се справи с този важен проблем. Въздъхнах.

— Няма ли да получа червена точка за това, че съм бил много по-загрижен да те нахраня и да те облека, отколкото да те завлека в леглото?

Тя ме целуна леко по устните и се усмихна.

— Получаваш много червени точки. Но за съжаление, няма да получиш нищо друго.

Наведох се над нея и отметнах нежно златистите кичури от лицето ѝ.

— Знаеш ли какви противоречиви чувства ме разкъсват в момента? Искам да кажа, очевидно съм разочарован... но в същото време те обичам още повече, задето си толкова акуратна и отговорна, въпреки всичко случило се.

— Наистина ли? — Сидни се намести така, че да отпусна глава върху гърдите ѝ. — Обичаш моята акуратност и отговорност, така ли?

— Има толкова много неща, заради които те обичам, Сидни. Кой би могъл да ги изброи?

Колкото и разочароващо да беше неочакваното прекъсване на физическата ни близост, аз не преставах да се наслаждавам на блаженото усещане да съм просто близо до нея. Исках ли секс? Разбира се, но исках много повече нея — присъствието ѝ, смеха ѝ, душата ѝ. Бушуващите хормони в тялото ми скоро се усмириха и аз изпитвах екстаз само да лежа в прегръдките ѝ. И когато много скоро Сидни заспа, си казах, че пропускът ми да отскоча до аптеката може би е бил за добро, без значение какво твърдеше тя. Сега най-важното беше да възстанови здравето си и аз бях сигурен, че почивката и шоколадовите изкушения са най-доброто средство.

Колкото до мен, аз бях твърде неспокоен. Част от това се дължеше на вълненията през деня и нейната близост, а друга — на ранния час. Не бях свикнал да заспивам толкова рано. Харесваше ми да бъда в прегръдките ѝ, но след малко се измъкнах предпазливо от леглото и я завих грижливо. Няколко минути се вирах в нея с любов, после угасих светлините и се промъкнах безшумно в дневната, като затворих внимателно вратата зад себе си, за да не я събудя.

Устроих се на дивана с едно шоколадово блокче и гледах телевизия с намален звук, за да успокоя мислите си. Знаех, че Сидни несъмнено ще направи всякакви планове и логически умозаключения много по-добри от моите, но ми беше трудно да не мисля за бъдещето. Къде можехме да отидем? Имаше ли изобщо безопасно място за нас? И независимо дали щяхме да сме с Маркъс, или сами, как щяхме да живеем занапред? Вложихме толкова много енергия, за да бъдем заедно — само по себе си нелека и понякога обезкуражаваща задача — че почти не се бяхме замисляли какво наистина ще правим. Един от безумните ни планове за бягство? Колеж за нея? Уединен живот в някое затънтено място? Борба за свобода на мороите и бившите алхимици?

Няма да намерите покой — прошепна леля Татяна, явно в едно от най-враждебните си настроения. — *Няма да има покой нито за теб, нито за твоето момиче от човешката раса. Това беше грешка.*

Не — възразих ѝ. — Ние ще се справим. Длъжни сме.

И как ще стане това? — настоя мъртвата ми леля.

Нямах отговори и след като повече от час се вирах в екрана на телевизора, реших да си легна, когато чух викове от спалнята. За един миг се озовах там. Блъснах вратата и включих лампата, призовавайки цялата сила на духа, за да се нахвърля върху свирепата шайка алхимици, която очаквах да е нахлула през прозореца. Но вътре нямаше никой — само Сидни, седнала в леглото, докато писъците ѝ отекваха в тишината на нощта. Освободих се от магията на духа и забързах към леглото. Притеглих я в прегръдките си. За мое изумление, тя ме отблъсна и се изви, опитвайки се да се отскубне.

— Не! Не! Не ме докосвай!

— Сидни, аз съм — заговорих, опитвайки се да уловя ръцете ѝ, преди да ме е ударила. Дори и полусъннена, тя очевидно помнеше отлично уроците на някогашния инструктор по самозащита Малахи Улф. — Всичко е наред. Ти си добре. Всичко е добре.

Тя се бори с мен още малко и в полумрака зърнах безумния ужасен поглед в очите ѝ. Накрая притихна и чертите ѝ омекнаха, когато ме позна. Зарови лице на гърдите ми и заплака — не с радостните сълзи на обич от срещата ѝ с Еди, нито с печалните заради окаяното състояние на Хопър. Това бяха ридания, които разтърсваха тялото ѝ, караха я да бърби несвързано, без значение колко се опитвах да я успокоя или я питах какво не е наред. Не можех да направя нищо, освен да я държа в прегръдките си, да галя косата ѝ и да чакам, докато се успокои. Когато най-сетне това стана, пресекливите ѝ хлипания от време на време прекъсваха речта ѝ.

— Аз... аз мислех, че отново съм там, Ейдриън. В поправителния център. Когато се събудих. Там беше толкова тъмно — искам да кажа, преди да отида при останалите. Но когато бях в онази килия, нямаше никаква светлина. Те буквално ме държаха в пълен мрак. Болеше, когато ме изведоха — когато видях светлината. Три месеца, Ейдриън. Три месеца прекарах в килия по-малка от тази баня, в тъмнина. Мислех, че мога да се справя... мислех, че съм по-силна от това... но когато се събудих, а теб те нямаше и не можех да виждам нищо...

Тя отново се разплака, а аз се опитах да овладеея емоциите си. Мъчно ми беше за него разбира се. Тъжно и болно, че толкова бе изстрадала. Но в същото време бях бесен, толкова бесен, че ако знаех

всичко това, докато бяхме в поправителния център, щях тутака да се озова до Шантал — за да ѝ помогна, а не да я възпра. Никога не съм изпадал в плен на насилието, нито дори на озлоблението, но сега в гърдите ми бушуваше ярост само при мисълта какво са сторили алхимиците на тази умна и забележителна млада жена, служила им така вярно и която щеше да продължи да им служи, ако можеше да го прави, оставайки вярна на сърцето си. Те се бяха опитали да я пречупят — не само разума, но и душата ѝ, самата ѝ същност. Не помалко ужасяваща бе мисълта, че всичко това навярно още не бе свършило, че освобождаването ѝ от онова място не беше достатъчно. Каква психическа травма ѝ бяха нанесли? И нямаше ли това да ни преследва до края на дните ни, дори тя да е свободна? Последниците бяха зашеметяващи и в този миг аз ненавиждах алхимиците, както никого досега.

Унищози ги! — заповяда леля Татяна. — *Ние ще ги намерим и ще ги разкъсаме на части!*

— Ти вече не си там — казах на Сидни и я стиснах по-силно в обятията си. — Ти си с мен и аз няма да позволя никога вече да ти се случи нещо лошо.

Тя се притисна към мен и промълви пресекливо:

— Не искам да спя на тъмно.

— Никога вече няма да спиш на тъмно — заклек ѝ се.

Останах с нея в леглото, с включени лампи, както ѝ бях обещал. Този път ѝ отне повече време да се успокои и заспи. Но когато най-сетне се унесе, това беше дълбокият и непробуден сън, от който така се нуждаеше. Моят не беше толкова спокоен не само заради светлината, а и защото постоянно се стрясках, за да я наглеждам. Ала неудобството си струваше, исках да съм сигурен, че любовта на живота ми е в безопасност.

Сидни се събуди бодро и свежа, без никакви признаци за срина от предишната нощ. А най-хубавото беше, че имаше апетит.

— Не зная какво да поръчам — промърмори тя, докато преглеждаше менюто с Хопър в скута. — Очевидно на първо място кафе — нямаш представа колко съм зажадняла за него — но се разкъсвам между омлет по фермерски и палачинки с боровинки.

Наведох се и я целунах по темето.

— Поръчай и двете.

— Как сме с парите? — попита тя с лека усмивка.

— Скоро ще сме по-добре. Днес смятам да посетя казиното. Искаш ли да дойдеш с мен и да бъдеш моето момиче на късмета?

Тя поклати глава.

— Предпочитам да остана тук и да ям. Ти не искаш ли нещо?

— Долу ще пия кафе. Това е всичко, което ми е нужно засега.

Както и кръв, което беше още един проблем, който не бяхме взели под внимание, когато приведохме в действие този план. Но като толкова много неща, щеше да остане за по-късно. Положението все още не беше отчайващо, но трябваше да намеря изход.

След миналата нощ мислех, че на Сидни ще ѝ е трудно да остане сама, но на слънчева светлина тя беше безстрашна, а и „торбата е номерата“ на Джаки беше при нея. Двамата си взехме заедно душ — който беше възхитителен и мъчителен — а после тя ме отпрати, когато пристигна огромната ѝ закуска.

— Не давай всичко на Хопър — предупредих я.

Сидни се ухили и ми махна за довиждане.

Долу, в казиното, беше по-спокойно, отколкото през нощта, но хазартът продължаваше. Тъкмо в това беше цялата прелест на Невада. Хората не преставаха да си опитват късмета, независимо по кое време от денонощието. Намерих маса с четирима играчи около нея, с лесни за разчитане аури, и се включих в наддаванията. Но въпреки значителното си преимущество не можех да го демонстрирам, за да не привлека вниманието на персонала на казиното. И въпреки че през по-голямата част от времето печелех, се стараех не по-малко често и да губя, за да разсея евентуални подозрения. Дори почерпих играчите с по едно „Блъди Мери“ в чест на настъпващата зора, което ми осигури доброжелателно отношение и същевременно влоши играта им.

Нямах намерение да се оттеглям, но след два часа вече бях спечелил достатъчно прилична сума, за да се върна при Сидни. Възнамерявах да остана само за още две раздавания на картите и проверих набързо аурите на играчите преди началото на следващото наддаване, когато нещо привлече вниманието ми. Всъщност бях го забелязал още преди, но не му бях обърнал особено внимание. Когато използвах духа, за да огледам аурите на съперниците ми, неволно улових и тези на останалите около мен. Странното днес беше, че много хора имаха жълто в аурите си. Жълтото — понякога оранжевото, което

също виждах в изобилие наоколо — беше цветът на мислещите академични умове. В аурата на Сидни имаше много жълто. А това не беше нещо, което се среща често, особено сред закоравели комарджии и определено не и по това време на денонощието. Онези, които играеха понякога за развлечение или заради тръпката на нещо ново, идваха вечерта, а не рано сутринта. Клиентите на казината в ранните часове бяха твърдото ядро, в голямата си част отчаяни играчи... и аурите им би трябвало да го отразяват.

Размишлявах над това, докато правех залога си и разигравах ръката. Завърших играта, споделяйки печалбата със съседа си, за негова огромна радост. Когато приключи и следващото разиграване, отново проверих аурите около мен и отново бях поразен от изобилието на жълто. Забелязах и още нещо. Нито един от тези с жълта аура не гледаше право към мен, но бяха разположени в залата доста симетрично около мен. Само около мен. Когато проверих аурите на останалите посетители зад тях, цветовете им отговаряха на тези, които очаквах да видя в едно казино.

Жълто. Цветът на аналитичните умове.

Цветът на алхимиците.

Когато започна следващото раздаване, излязох и извадих мобилния си телефон. Съжалих, че не съм купил и един с предплатена карта за Сидни. Със сигурност това щеше да бъде следващият ни приоритет. Стараейки се да не издам паниката си, написах есемес до Маркърс:

Обади се в хотел, Силвър Спрингс в Уест Сайд, в Невада, и помоли да те свържат със стая 301. Кажу на Сидни веднага да събере багажа и да ме чака в колата.

Тъкмо щях да натисна бутона „Изпрати“, когато експлозия отвън разтърси казиното. Хората онемяха. Стъклата се разтреса.

— Няма значение — промърморих, изтрих есемеса и се отправих към вратата.

[1] Покер с разсъбличане — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

СИДНИ

Ядях и ядях, и беше прекрасно. Не очаквах, че толкова скоро ще мога така обилно да се храня, но тялото ми след пълноценната почивка през нощта, изглежда, беше готово да приеме това, от което се нуждаеше. Разбира се, споделих огромната си закуска с Хопър. Радвах се, че сега и той изглеждаше много по-добре.

Облякох друга от ярките тениски, които ми бе купил Ейдриън (този път синьо-зелена), и се замислих дали да не сляза в казиното, за да го насърчавам. Знаех, че той ще се зарадва да ме види бодра и жизнена, но всеки път щом се замислях как ще се озова сред тълпата на долния етаж, нещо в мен се стягаше. Копнеех отново да се завърна в нормалния свят, ала още не бях напълно готова за някои неща. Това бе потискащо, затова пуснах новините и се заслушах в коментарите по важните събития, случили се, докато съм била в поправителния център. Журналистите говореха за тях, сякаш бяха общоизвестни — и навярно бяха такива за всички, на които не са им били отнети четири месеца от живота.

Поставих си нова цел — да узная всичко ново в съвременния свят и след като опаковах багажа, се настаних на дивана с Хопър, докато обмислях следващите ни действия. След всичко случило се не биваше да се заседаваме дълго на едно място и колкото и да ми бе неприятна тази мисъл, се налагаше да сменим мустанга с нещо по-малко очебиенство. Оттук нататък трябваше да направим същия избор, пред който биваха изправяни мороите, когато се криеха от стригоите — да заминем за някой гъстонаселен район или да се уединим в някоя пустош? И двата избора имаха своите плюсове и минуси.

Подскочих, когато на вратата се почука. Тутакси погледнах дръжката на вратата, за да се уверя, че табелката „Не ме безпокойте“ я няма. Снощи я бяхме окачили на външната брава. Застинах на място и зачаках да видя дали чукацията ще осъзнае грешката си и ще си отиде. След няколко мига се чу ново почукване, този път придружено с:

„Почистване на стаите“. Това окончателно ме усъмни. Ако сте поръчали нещо, служителите от румсървиса щяха да почукат, независимо от табелката отвън, но чистачките почти никога не си правеха труда. Прокраднах се със свито сърце до веригата на вратата и се осмелих да надзърна през шпионката. Отвън стоеше млада жена в хотелска униформа, с приятна усмивка на лицето. Определено изглеждаше безобидно и аз се запитах дали табелката просто не е паднала.

Точно тогава обаче нещо привлече периферното ми зрение. До жената се виждаше сянка, която не можеше да е нейната. Сянката леко се отмести и аз се досетих, че до нея има друг човек, който се крие от полезрението ми. Може би дори не беше само един. Тихо отстъпих назад и прошепнах заклинанието, което превърна Хопър отново в статуя, преди да го скрия в торбата за пазаруване, където бяха прибрани дрехите ни. Преметнах я през рамо заедно с чантата на госпожа Теруилиджър и започнах да преценявам пътищата за бягство. Нямах голям избор. Прозорецът на спалнята не беше достатъчно голям, за да се измъкна оттам. В дневната имаше малка плъзгаща се стъклена врата, от която се излизаше на френски балкон^[1]... на третия етаж.

Излязох на него и пресметнах възможностите си. Не бяха много. Стаята ни гледаше към паркинга и нямаше нищо, което да омекоти падането ми на земята. Точно под нашия балкон имаше още един и аз се зачудих дали ще имам достатъчно сили да се спусна до него. Преди шест месеца нито за миг нямаше да се усъмня, но сега се поколебах. Преди да реша какво да направя, на паркинга спря голям черен сув и от него изскочиха двама мъже със слънчеви очила. Застанаха така, че да им е удобно да ме наблюдават. Видях, че единият от тях имаше слушалка с микрофон на ухото и изглеждаше така, сякаш тихо говореше.

Пред вратата на хотелската ни стая навярно се бе събрала цяла група, защото чуването внезапно стана много по-интензивно. Освен това престанаха да се преструват, че са чистачки.

— Сидни, знаем, че си вътре. Не усложнявай ситуацията. — Думите бяха последвани от звука от плъзгането на електронна карта в ключалката, но когато се опитаха да отворят вратата, веригата ги спря.

Пристъпих в стаята и видях как в процепа се появи едно око. — Няма къде да отидеш, Сидни.

— Кажи на хората си отвън по-бързо да се отдалечат от колата си! — извиках.

Излязох отново на балкона и извадих един от амулетите, които госпожа Теруилиджър ми беше дала. Тъй като по-голямата част от магията е била направена, докато се е изработвал амулетът, сега бе достатъчно само да се изрече кратко заклинание, за да се задейства. Измърморих го набързо и хвърлих амулета към сува на паркинга. Алхимиците долу или бяха осъзнали заплахата, надвиснала над тях, или бяха предупредени от колегите си, но мъжете със слънчеви очила побягнаха настрана и се проснаха на асфалта миг преди сувът да се взриви. Аз също се наведох и се свих. Потръпнах заради горещата вълна, но бях доволна, че там долу нямаше никой друг, който да пострада.

След като взривът затихна, без да губя време, се изправих и прекачих през перилото на балкона. Извивките на решетката му бяха удобни опори за ръцете и краката и аз лесно се закрепих от външната страна. Но когато се опитах да се спусна и да се прехвърля на съседния балкон, пролича изтощението ми от последните четири месеца. Вече не бях толкова силна и внезапно ми се стори много трудно да вися там, камо ли да се засия и да скоча на него. Успях да се смъкна колкото беше възможно, така че ръцете ми се бяха вкопчили в долната част на моя балкон, а краката ми се разлюляха само на няколко сантиметра от перилото на този отдолу. Лесно щях да го докосна, ако паднех. Но да падна вътре — а не извън — нямаше да е толкова лесно. Мускулите на ръцете ми отмаляха, хватката ми се разхлаби.

— Сидни!

Познах гласа на Ейдриън, но не можех да го видя. Можех само да кажа, че е някъде под мен, навярно близо до взривения автомобил.

— Пусни се! — извика той.

— Ще падна! — изкрещях му.

— Не, няма!

Пуснах ръцете си и за половин удар на сърцето нищо не ме удържаше от падане на земята. После невидима сила ме тласна силно в гърба, аз се прекатурих през перилото на балкона и се приземих тромаво — но безопасно — вътре в него. Не проумявах какво ме е

спасило, докато не се извърнах към Ейдриън, който стоеше на паркинга на безопасно разстояние от горящия сув. Алхимиците със слънчеви очила приближаваха към него и той втренчи поглед в тях, поваляйки ги на земята с невидима мощна стена, също като тази, която преди миг бе използвал за мен. Потръпнах, изумена от чудото на тази телекинеза. Знаех какво огромно количество от магията на духа изискваше и осъзнавах, че той не би могъл всеки ден да я използва.

— Вратата отворена ли е? — извика той.

Аз натиснах дръжката и кимнах.

— Чакай ме на онова място, на което забравих да отида снощи. Върви!

Алхимиците вече се изправяха на крака, а той напускате паркинга, бягайки зад горящата кола. В далечината се чуваше воят на сирени и започнаха да се събират зяпачи. Аз побързах да се шмугна в хотелската стая, на чийто балкон се бях приземила, и с облекчение видях, че беше необитаема. Прекосих я и излязох в коридора на втория етаж, планирайки следващия си ход. Чакай ме на онова място, на което забравих да отида снощи.

Това означаваше, че няма да се срещнем при колата. Алхимиците несъмнено я наблюдаваха. Но какво имаше предвид той? Миг по-късно го разбрах. Единият край на коридора водеше към аварийния изход. Другият — към стълбището и асансьора, слизащи до фоайето и казиното. Опитах се да мисля като алхимиците и се спуснах надолу по стълбите до фоайето. Черният заден изход сигурно щеше да бъде следен.

Долу на първия етаж цареше хаос, точно както се надявах. Всички бяха чули взрива отвън, но никой нямаше представа какво точно се е случило. Някои от посетителите се опитваха да се изнесат колкото може по-бързо, докато други, чули за пожара отвън, искаха да останат. Охраната на хотела, изглежда, се колебаеше какво да предприеме, но накрая един от тях реши, че ще е по-безопасно да изведат хората през вратата, намираща се в противоположния край на горящия сув. Аз бързо се смесих с насъбралата се пред изхода тълпа и се опитах да разбера дали и тук има алхимици. Нямах представа как изглеждат — дали са в хотелски униформи, или в обикновени дрехи. Определях кой е безопасен по това, дали ме отминаваше забързано, повече загрижен за себе си, отколкото за мен.

Почти стигнах до вратата, когато погледът ми се срещна с този на мъж в пъстроцветна риза с тропически пейзаж, който определено се интересуваше от мен. Той започна да си проправя път към мен, но за мой късмет наблизко бе застанал един мъж от охраната, надзираващ евакуацията.

— Прозорците на стаята ми гледат към взривения сув — казах на охранителя. — Видях онзи там да стои до него малко преди да гръмне!

Обикновено подобно твърдение нямаше да се вземе под внимание, но си мислех, че подробностите за случилото се все още бяха свежи, така че споменаването конкретно на колата щеше да придаде достоверност на думите ми. Освен това пазачът беше млад и имаше ревностния вид на човек, който иска да се отличи в службата. Той пристъпи встрани, блокирайки мъжа с хавайската риза, който беше само на двама души от мен.

— Сър — рече пазачът, — може ли да поговоря с вас?

Мъжът, нетърпелив да се добере до мен, допусна грешката да се опита да мине покрай охранителя, който го бутна назад и извика за подкрепление.

— Пусни ме! — разкрещя се алхимикът. — Трябва да мина!

— Легнете на земята, сър!

Не се задържах там, за да видя какво става. Оставих ги да се борят и най-после се измъкнах през вратата. Там друг добронамерен охранител се мъчеше да подреди евакуиращите се на групи. Пренебрегнах го и тутакси се откъснах от останалите, опитвайки се да се ориентирам. Намирахме се близо до главния вход на хотела, а от другата страна на оживения булевард виждах търговския център, който Ейдриън бе посетил снощи. Затичах се към него, съжалявайки, че не се намираме в по-гъсто населен град — като Лас Вегас — където лесно щях да се изгубя в тълпата. Както можеше да се предположи, изглеждах доста подозрително и не можех да остана незабелязана. Скоро чух викове и когато се озърнах назад, видях двама души с тъмни очила да се насочват към мен. Бях по-изтощена от неотдашното балконско приключение, отколкото си мислех, а това ми пречеше да използвам магията.

Наближавах кръстовището, което щеше да ме изведе точно пред търговския център и намалих ход. Трескаво се запитах какво реално можеха да предприемат преследвачите ми в тази ситуация. Намирахме

се на обществено място, посред бял ден. Дали си мислеха, че могат просто да ме сграбчат насред улицата? Да, осъзнах, точно това щяха да направят, а по-късно щяха да намерят начин да оправдаят действията си и да ги подкрепят със свидетел. Правеха го постоянно, когато се справяха със свръхестествените явления. Едно отвличане на обикновен човек нямаше да е по-трудно, нали?

Светофарът присветна и аз се затичах през улицата, движейки се толкова бързо, колкото позволяваха отслабналите ми мускули. Оказа се, че не е достатъчно бързо. Алхимиците ме настигаха. Стигнах до паркинга на търговския комплекс и се насочих право към супермаркета, откъдето Ейдриън бе купил дрехите ми. Без да се оглеждам, за да проверя колко близо са преследвачите ми, аз се стрелнах направо към секцията за канцеларски материали и промърморих заклинанието за невидимост. Почувствах как магията ме обгръща и забързах към друга секция, в случай че те бяха видели накъде се запътих първоначално. Никой не ме последва и аз заобиколих през другите зони, накрая направих пълен кръг назад и отново се озовах пред входа на магазина. Един от алхимиците стоеше до вратата, а другият навярно претърсваше магазина. И двамата зорко сезираха и очакваха да ме видят, затова магията щеше да се развали, ако пътищата ни се пресекат. В чантата имах много по-силен амулет за невидимост, но не исках да го хабя напразно, когато бях толкова наблизко до мястото на срещата с Ейдриън. Трябваше или да намеря друг начин да се измъкна от тук — без да сблъскам с алхимика, който ме търсеше в магазина — или да отвлека вниманието на дежурещия при вратата.

С постоянни прибежки и озъртайки се наоколо, аз притичах на зигзаг до щанда с бански костюми, които ми се сториха изработени от леснозапалим материал. Да запаля огън, не беше трудно за мен. Проблемът беше, че не исках да привличам внимание точно сега. Веднага щом лумнеше пламъкът, вниманието на всички — включително и на алхимиците — щеше да се насочи натам, което беше целта ми. Но аз трябваше да съм достатъчно далеч, щом това се случи.

Затворих очи и призовах най-малките искри в ръката си. Беше трудно да възпрепятствам разрастването им, защото обучението ми с госпожа Теруилиджър бе съсредоточено върху създаването на възможно най-големите и мощни огнени топки. Тази огнена топка

обаче трябваше да бъде само пламък за разпалване, какъвто призовах в поправителния център. Когато той се разгоря, аз го прехвърлих върху чифт бански костюм в цвят каки — заради принципа — а после се измъкнах възможно най-бързо, прикляквайки зад някакви колички за пазаруване. При все че виждах струйките дим, банският не пламна толкова бързо, колкото очаквах. Изминаха дълги, мъчителни минути, докато чаках посетителите да го забележат. Алхимикът до вратата остана на поста си, а после, за мой ужас, видях втория алхимик да приближава, очевидно нямащ представа, че се е насочил точно към мен. Опитвах се да измисля как да се махна от полезрението му, когато някой се развика до щанда с банските и най-после истински пламъци обхванаха евтиния плат.

Алхимикът, запътил се към мен, спря и се вторачи смаяно в огъня, докато другият при вратата се блещеше отсреща с увиснало чене. Сега, когато вниманието им бе отвлечено, успях да се шмугна покрай тях и се спуснах тичешком три етажа по-надолу до изхода на супермаркета. Отпред беше спрял автобус с табела „Лас Вегас“, в който се качваха група пенсионери. В бързината се сблъсках с един от тях. Той примигна изненадано и погледите ни се кръстосаха. Навярно за него съм се появила отникъде, но, както често правят хората, когато се сблъскат с необяснимото, той поклати глава и се извърна към автобуса.

Аз се запътих право към аптеката в дъното на търговския комплекс и както очаквах, открих Ейдриън край лавиците с контрацептиви.

— Надявам се, че си избрал нещо готино — подхвърлих аз.

— Слава богу! — промълви той задъхано и ме сграбчи здраво в обятията си. — Не исках да те оставям, но реших, че ако се разделим, шансовете ни да се измъкнем са по-големи. Знаех си, че си ми голяма умница и ще дойдеш тук.

— На мястото, на което забрави да отидеш снощи? — попитах го с усмивка. — Да, досетих се, но трябваше да си поиграя на гоненица с двама алхимици. Сега са в супермаркета... където, както си мисля, много скоро ще пристигнат пожарникари. Щеше ми се да бях измислила нещо по-малко забележимо.

— Все пак е по-малко забележимо от моето — каза Ейдриън. — Когато чух експлозията, докато бях в казиното, използвах магията на

духа да поваля цяла шайка алхимици, за да мога да изляза. Не мисля, че се разбра, че аз съм отговорен за случилото се, но подобни места гъмжат от камери, които навярно в момента показват доста странни кадри.

— Всъщност — казах аз замислено — най-вероятно алхимиците са блокирали всички камери или са ги настроили да заснемат един и същи кадър, преди да проникнат в хотелския комплекс. Те не по-малко от теб не желаят действията им да бъдат записани.

Ейдриън въздъхна облекчено.

— Е, това вече е нещо. Но какъв е планът сега? Дали да помолим Маркърс за помощ?

— Не — отсякох аз. — Не искам той да се връща тук и да рискува да го заловят, когато този град гъмжи от алхимици.

— Как мислиш, че са ни проследили? Колата?

Въздъхнах, чувствайки се глупаво, задето не се бях сетила по-рано.

— Честно, мисля, че те имат очи и уши във всички градове близо до поправителния център, в случай че възникне подобно произшествие. Вероятно са дали описанието ни и някой е докладвал за нас. Може да е бил служител на хотела. Трябваше да го очаквам и да се отдалечим повече, преди да спрем за през нощта. Да, вината е моя.

— Единствената вина е на онези откачалки, които заключват хората в тъмни килии в Долината на смъртта — възрази Ейдриън. — Престани да се упрекваш, Сейдж, и използвай красивия си ум, който познавам и обичам.

Преглътнах и кимнах, опитвайки се да се стегна и събера мислите си.

— Добре. Сега трябва колкото се може по-бързо да се измъкнем от този град и мисля, че зная как.

— Това включва ли кражба на кола? — попита Ейдриън е надежда. — От морална гледна точка не го одобрявам, но Роуз и Дмитрий непрекъснато са го правили и това е много яко.

Сграбчих ръката му и го поведох навън от аптеката.

— Моят план не е толкова як.

Излязохме навън и на улицата наистина бе спрял камион на пожарната, а малко по-надолу, пред търговския комплекс, вече се събираше тълпа. Без да се бавя да се оглеждам за алхимиците сред

множеството, забързах напред и се качих по стъпалата на туристическия автобус, следвана по петите от Ейдриън. Шофьорът ни изгледа подозрително.

— Вие, приятелчета, не сте от групата — рече той.

Ейдриън погледна назад към седалките в автобуса и забеляза, че всички пътници са с бели или сиви коси.

— Много наблюдателно — промърмори той.

Смушках го е лакът.

— Имаше ли късмет в казиното?

Ейдриън тутакси стопли и извади портфейла си.

— Бихме искали да се присъединим към групата — заяви жизнерадостно.

Шофьорът поклати глава.

— Не става така. Всичко е организирано от туроператора, който има договор с шефа ми, и... — Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите, когато Ейдриън му подаде няколко стотачки. След миг на колебание мъжът ги грабна и ги пхна в джоба си. — Влизайте. Мисля, че отзад има свободни места.

Редовните пътници в автобуса се взираха удивено в нас, докато минавахме покрай тях и се настанихме на последната седалка. Миг покъсно вратите на автобуса се затвориха и шофьорът потегли от паркинга. Ейдриън ме прегърна през рамото и щастливо въздъхна.

— Ах, нямам търпение да разкажа на нашите деца за това. „Хей, скъпа, спомняш ли си онзи път, когато подкупихме шофьора да ни качи на пълния с пенсионери туристически автобус за Лас Вегас?“

Въпреки критичната ситуация, не можах да не се разсмея.

— Много романтично. Сигурна съм, че ще бъдат впечатлени.

Усмивката продължаваше да озарява лицето му, ала примесена с лека тъга.

— Всъщност като се имат предвид неотдавнашните ми наблюдения на брачните отношения, това наистина е много романтично.

— За какво говориш?

Усмивката му окончателно се стопи.

— Нищо, което си заслужава. Просто разбрах, че бракът на родителите ми е лъжа, а майка ми няма нищо против да живее с мъжа,

който я мисли за недостойна, при все че продължава да плаща сметките ѝ.

— Ейдриън! — възкликнах и отпуснах ръка върху неговата. — Защо не си ми казал?

Усмивката му се завърна, този път леко изкривена.

— Ами имах някои други по-важни проблеми, за които да се тревожа.

Той се наведе и ме целуна по челото, но думите му ме накараха да си спомня нещо, което бях скътала в един ъгъл на съзнанието си: моите родители.

— Видял си се с Карли — подхванах, — знаеш ли какво е станало с моето семейство?

Пътуването до Лас Вегас продължаваше час и половина, през който Ейдриън ми разказа новините за семейството ми и за развода. Сърцето ми се сви. Не бях съвсем изненадана да чуя, че баща ми е получил попечителството над Зоуи, макар че таях надеждата, че майка може да спечели.

— Това не означава, че Зоуи е загубена кауза — казах на Ейдриън, опитвайки се да убедя не толкова него, колкото себе си. — Зоуи все още може да се измъкне от всичко това.

— Може би — съгласи се той, но виждах, че не го вярваше.

Когато пристигнахме в Лас Вегас, разбрахме, че автобусът отвежда пътниците в „Тропикана“. Слязохме пред входа на хотела, където екскурзоводката от туристическата компания очакваше своите подопечни туристи за следващия етап от пътуването им. Тя се изуми, когато се появихме, а Ейдриън ѝ махна любезно, докато минавахме покрай нея, сякаш беше нещо напълно естествено да сме там. Жената беше твърде сащисана, за да каже или направи нещо, с което да ни спре.

За съжаление, точно в този момент открихме, че още някой ни очаква.

— Ейдриън — промърморих предупредително.

Той проследи погледа ми до мъжа и жената, застанали пред вратите на хотела, взиращи се право в нас.

— По дяволите! — изруга Ейдриън и спря рязко.

Почти очаквах да се повтори случилото се преди няколко часа, когато алхимиците се втурнаха директно към нас. Вместо това жената

докосна ръката на друг мъж, застанал с гръб към нас. Той се извърна и ние видяхме, че е от охраната на хотела. Тя му каза нещо и ни посочи. Той мигом се отправи към нас, следван от двамата алхимици. Аз се озърнах трескаво, за да видя накъде бихме могли да избягаме или поне да повикам такси.

— Това са те — говореше жената. — Казах ви.

— Извинете — рече охранителят. — Трябва да ни последвате вътре, за да ви зададем няколко въпроса. Доколкото разбрах, сте замесени в някакви дела, които са обект на интерес от страна на властите.

— Ейдриън — процедих през зъби, — не можем да отидем с тях. — Знаех как се процедираше в подобни случаи. Независимо дали щяхме да се озовем в полицейския участък, или да ни задържи охраната на хотела, алхимиците щяха просто да обработят малко нужните документи, за да ни предадат в тяхната власт.

Ейдриън се втренчи в очите на охранителя.

— Трябва да има някакви грешка — изрече приветливо. Имаше нещо сгрыващо и омайващо в тембъра на гласа му, което въздейства дори и на мен. — Дошли сме тук, за да се позабавяме, да похарчим доста пари в казиното. Онези двамата са тези, които създават неприятности. Те се опитват да отвлекат вниманието ви от това, което са замислили.

Мъжът се намръщи, когато пипалата на внушението бавно го обгърнаха. Аз потръпнах, едновременно впечатлена и малко обезпокоена от силата на Ейдриън. Алхимиците също разбраха какво става.

— Той лъже! — рече мъжът отривисто. — Хванете ги и ги отведете. Ние ще ви помогнем да ги обезвредите.

— „Хванете ги“? Наистина ли? — попита Ейдриън. — Знаех си, че вие, момчета, си падате по средните векове. Просто не осъзнавах, че все още се опитвате да живеете в тях. — Отново концентрира енергията си върху охранителя. — Остави ни да си вървим. Ето нашето такси пристигна. Не им позволявай да ни спрат.

— Разбира се — кимна мъжът.

Ейдриън ме повлече към таксито, което току-що бе спряло. Двамата алхимици се опитаха да ни последват, но пазачът, под влияние на внушението на Ейдриън, им прегради пътя. Алхимикът стигна

толкова далеч, че дори го удари, давайки възможност на жената да забърза към таксито. Но ние с Ейдриън вече бяхме влезли в колата и той затръшна вратата под носа ѝ и я заключи, докато тя тропаше по прозореца.

— Потегляй! — заповяда Ейдриън на шофьора. — Веднага.

Шофьорът изглеждаше доста обезпокоен заради жената, която не спираше да удря по стъклото, и се притесни още повече, когато и мъжът алхимик се присъедини към нея.

— Потегляй! — подканих го и аз.

Шофьорът натисна педала на газта.

— Накъде?

За миг нито един от двамата не отговори.

— Към „Часа на вещиците“ — казах накрая.

Ейдриън ме изгледа изпитателно.

— Сигурна ли си, че идеята е добра? — попита с нисък глас, докато таксито се вливаше в трафика. — Морите действат съвместно с алхимиците.

— Следвам интуицията си. — Видях удивения му поглед и додадох: — Е, това е Лас Вегас все пак.

Таксито ни отведе в централната част на „Стрип“ и когато спряхме пред хотела, предупредих Ейдриън:

— Вероятно ще ни чакат един или двама алхимици. Не се оглеждай и се прави, че не си ги забелязал. Просто прекоси направо фойето и отиди в тоалетната. Аз ще направя същото. Когато излезеш, не ме чакай. Иди да играеш карти или нещо подобно. Аз ще те намеря.

Той се намръщи, но не възрази, ние платихме и слязохме от таксито. „Часът на вещиците“ не беше от местата, които съм посещавала, но хотелът бе добре известен в средите на алхимиците. Това беше комплекс от хотел и казино, предназначен за морои, и при все че се посещаваше от много представители на човешката раса, собствениците се грижеха винаги да има всичко, от което се нуждаеха морите. Отправихме се направо във фойето и портиерът морой любезно ни задържа вратата. Отвътре „Часът на вещиците“ не се отличаваше от всеки друг хотел в Лас Вегас: изобилие от светлини, оживена глъчка и най-различни емоции. Ейдриън следваше стриктно указанията ми и се запъти директно към тоалетните, разположени от

едната страна на фойето. Аз хлътнах в дамската и се затворих в една кабинка.

Там извадих амулета за невидимост на госпожа Теруилиджър, сложих го на врата си и изрекох заклинанието, което го задействаше. Дори е помощта на амулета, магията изискваше много енергия, но резултатите бяха не по-малко мощни. Ефектът щеше да трае много по-дълго, отколкото в поправителния център, а и сега можех да гледам хората в очите. Само онези, които знаеха, че Сидни Сейдж стои невидима точно пред тях, щяха да могат да ме видят въпреки магията за невидимост. С тази маскировка аз излязох от тоалетната, като изчаках първо друга посетителка да отвори вратата.

Отвън Ейдриън тъкмо напускаше мъжката тоалетна и аз го последвах. Той си поръча питие на бара, а след това се запъти да търси масите за покер. Напитката беше безалкохолна, но съдържаеше кръв, което беше допълнителен бонус за нашето посещение тук. Знаех, че той от доста време не се беше захранвал. След като седна край една маса, приближих зад него и прошепнах в ухото му:

— Не се обръщай. Аз съм тук, с теб, невидима. Ако ме погледнеш, навярно ще развалиш магията. Кимни, ако си разбрал.

Той кимна.

Огледах се наоколо и се наведох към него.

— Мисля, че видях един алхимик тук, в залата, който те наблюдава. Изиграй няколко раздавания. Все още никой няма да те сграбчи и отведе. Не бих се изненадала, ако много скоро се появят още един или двама.

Направих един бърз тур наоколо и отбелязах, че офисите на шефа на охраната и управата се намират на първия етаж, после се върнах при Ейдриън. Продължих да наблюдавам залата, като от време на време спирах, за да погледам как играе Ейдриън. Той беше доста добър и аз се зарадвах, че нито веднъж досега не се бях поддала на молбите му да поиграем на стрийп покер. Аз също не играех зле, но планът на играта ми се основаваше на статически анализ. А това не можеше да се сравнява със способността да четеш аурите на другите играчи.

Не след дълго на етажа с игралните зали се появи втори алхимик.

— Добре — промърморих на Ейдриън. — Довърши това раздаване и иди да наемеш стая. Регистрирай се е истинското си име,

всичко е наред, и се постарай да повториш на висок глас номера на стаята. После иди в стаята. Те ще те последват. Когато го направят, не се колебай да устроиш шумна и показна схватка с тях — но изчакай те първи да те нападнат. Аз ще се погрижа за останалото. И когато служителите на хотела те разпитват, се постарай да вдигнеш голяма пушилка за това, кой си ти и колко са те обидили.

Той изпълни инструкциите ми точно и без никакво колебание, а аз внимателно го проследих до рецепцията, оставайки извън полезрението му. Алхимиците също ни последваха като застанаха достатъчно близо, за да чуват.

— Стая 707, а? — рече Ейдриън достатъчно високо, когато взе ключа. — Звучи ми като щастливо число. — Двата алхимици се спогледаха и се отправиха към асансьора. Ейдриън се качи на следващия. Колкото до мен, аз се отправих по аварийното стълбище на първия етаж и вдигнах телефона в коридора, като се погрижих никой да не вижда, че слушалката виси във въздуха. Набрах номера на охраната на хотела.

— Моля ви, помогнете! — възкликнах. — Един мъж е нападнат в коридора на седмия етаж!

След това ми оставаше само да се надявам, че рискованата ми авантюра ще има добър завършек. Върнах се при офиса на охраната и зачаках наблизко. Десет минути по-късно четирима охранители на хотела слязоха долу с Ейдриън и двама алхимици. Групата влезе в офиса, а аз се промъкнах след тях, като внимавах да стоя извън полезрението на Ейдриън. Много скоро към компанията се присъедини и управителят от дневната смяна.

— Какво става? — попита той строго.

Един охранител заговори, но Ейдриън го прекъсна.

— Аз ще ви кажа какво стана! Бях се запътил към стаята си, когато тези двамата — посочи поред алхимиците — се нахвърлиха отгоре ми без никаква причина! Знаете ли кой съм аз? Аз съм Ейдриън Ивашков. Може би сте чували за моята покойна леля — Нейно Величество кралица Татяна Ивашков? И може би знаете, че настоящата кралица е една от най-близките ми приятелки?

Това привлече вниманието на управителя и той огледа алхимиците. Беше ясно, че знаеше кои са и какво представляват.

— Тук не виждаме често такива като вас.

— Този мъж е престъпник — запротестира един от алхимиците.
— Той и едно момиче от човешката раса разрушиха един от нашите центрове! Наше право е да ги отведем.

— Тях? — попита управителят. — Виждам само един.

— Тя е някъде тук — настоя другият алхимик.

Един от охранителите посочи към големия монитор.

— Имаме запис на охранителните камери в казиното, сър. Лорд Ивашков беше сам. — Той пушна кадрите от играта на покер на Ейдриън, а аз се помолих никой да не провери записа от външните камери, когато влизахме в хотела. — А ето и нападението.

Новите кадри показваха двамата алхимици, дебнещи на седмия етаж, когато Ейдриън излизаше от асансьора. Те, без всякакво съмнение, действаша първи, опитвайки се да го сграбчат и обезвредят с упойващ пистолет. Ейдриън даде храбър отпор не само използвайки магията на духа — както очаквах — но и дори удари един от тях. Улф щеше да бъде доволен. От стаите наизлязоха други от гостите на хотела, а много скоро се появиха охранителите и сложиха край на суматохата.

— Това е недопустимо! — възмути се управителят. — Не можете да влизате в моя хотел и да нападате морой! Не ме интересува кои сте. Нямате право да постъпвате така.

— Той е виновен за множество престъпления — изтъкна първият алхимик. — Вие нямате право да ни възпрепятствате да го разпитаме.

— Къде са ви доказателствата? — попита управителят. — И къде е мистериозното момиче? Ясно е, че сте допуснали грешка. — Извърна се към един от охранителите. — Придружете ги до изхода.

— Те ме следят през целия ден — оплака се Ейдриън. — Откъде можем да сме сигурни, че няма да се върнат?

— Никой няма да плаши нашите посетители — изръмжа управителят. — Предупредете останалите от служителите си. Проверете навсякъде, в това число градините и подземията, и се погрижете да не остане и следа от алхимици. След това се обадете в кралския двор. Тук сте в безопасност, лорд Ивашков, гарантирам ви.

Протестиращите алхимици бяха изведени, а управителят лично придружи Ейдриън, разсипвайки се от извинения и предлагайки всевъзможни компенсации заради случилото се. Когато Ейдриън най-

после остана сам в асансьора, аз се приближих зад гърба му и заговорих:

— Не се обръщай. Трябва да остана скрита от камерата.

— Всичко ли мина по плана? — попита той.

— Дори го надмина.

Той разтвори широко вратата на стаята, за да мога да мина. Когато вратата се захлопна зад нас, аз застанах пред него.

— Ето ме и мен — оповестих. — Магията се развали и той ме привлече в голяма и силна прегръдка, вдигайки ме във въздуха.

— Това — рече Ейдриън — беше блестящо. Откъде знаеше, че ще стане точно така?

— Не знаех — признах си. — Не и със сигурност. — Той ме пусна на пода и двамата седнахме на дивана. — Но бях напълно уверена, че управата на хотела няма да им позволи да отведат морой без доказателство — каквото нямаше начин алхимиците да имат. Маркъс беше изключил камерите в Долината на смъртта. Алхимиците можеха да те обвинят единствено въз основа на показания на очевидци и аз знаех, че това тук нямаше да мине. Началниците на алхимиците трябва да изпратят официално оплакване до кралицата. Колкото до мен... е, това е различна история. Може би щяха да ме предадат. Мороите нямат причина да ме защитават — затова трябваше да бъда невидима.

Ейдриън се приближи до мен и ме целуна по бузата.

— Казвал съм го и преди, и ще го кажа отново: ти си гений, Сейдж. Постоянно намирам причини да те обичам все повече, а не мислех, че е възможно.

— Не съм гений — възразих и се отпуснах назад. Очите ми се наляха със сълзи, а аз мразех слабостта си. Ненавиждах алхимиците, задето бяха сторили това с мен. Никога досега не съм била толкова емоционална! Когато възникваха проблеми, бях логична и разумна, а не избухвах в сълзи. А ето че сега исках единствено да се свия на топка и да плача. Стресът в поправителния център, а сега и това нападение ме бяха изтощили. — Трябваше да отидем при Маркъс. Не зная дали ще съумеем да предвидим и изпреварим всички действия на алхимиците! Ти смяташ, че съм умна, но откъде мислиш, че съм се научила? Осъзнаваш ли мащабите на това, на което са способни? Те имат агенти, които ни очакват във всички градове, съседни на

Долината на смъртта. Навярно са ни видели да се качваме на онзи автобус, разбрали са къде отива и са ни причакали в „Тропикана“. Алхимиците или са проследили номера на таксито ни, или тук вече е имало агенти, които са ни очаквали, тъй като това е най-вероятното място, където можем да отидем. — Срегнах твърдо погледа на Ейдриън. — Как можем да надвием тази мощна машина? Как ще се изплъзнем от една организация, която има очи и уши навсякъде? Кой може да ни защити? Не можем да използваме магията за невидимост и внушението до края на живота си! Не можем вечно да се крием в този хотел!

Знаех, че звуча истерично, а спокойствието на Ейдриън още по-силно ме накара да го осъзная.

— Мисля, че имам идея — рече той накрая. — Една идея, която ще ни осигури стопроцентова защита... но не зная как ще я приемеш.

— Готова съм да чуя всякакви предложения — уверих го.

Той се поколеба за секунда, сетне кимна решително. И тогава, за мое пълно и окончателно изумление, Ейдриън падна на колене и стисна ръцете ми в неговите.

— Сидни Катрин Сейдж — промълви той и впи в мен сериозните си зелени очи, пълни с любов. — Ще окажете ли честта на един мрачен секси морой, развейпрах и хаймана, да станете негова съпруга?

[1] Тип балкон, наричан още „фалшив“ или „лъжлив“ и няма площадка, а само преграда; понякога може да бъде остъклен или с решетка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

ЕЙДРИЪН

Очаквах множество най-различни реакции на предложението ми, но не и да заплаче.

— Добре — заговорих нежно. — Може би ще е по-добре с годежен пръстен?

Тя поклати глава, докато трескаво изтриваше сълзите си.

— Не, не... страхотно е. Искам да кажа, че просто не зная. Не зная защо плача. Не зная какво не ми е наред.

Всъщност аз знаех. Четири месеца е била заключена, през повечето време в пълен мрак, подложена на психически и физически тормоз, докато постоянно са ѝ втълпявали, че всичко, в което вярва, е, грешно и извратено — че тя самата е грешна и извратена. Като се прибави и стресът от бягството — няколкото бягства — които току-що преживяхме, не беше чудо, че Сидни се бе сринала. Дори най-силният човек щеше трудно да се справи. Тя имаше нужда от почивка, време да се излекува душевно и физически, а онези проклети алхимици нямаше да ѝ го дадат.

— Добре, продължавай — рече тя след няколко минути. Видях я как се стегна, отчаяно опитвайки се да овладее всички тези емоции, защото вярваше, че това означава да си силен. Искях да ѝ кажа, че силата не е в това, да криеш чувствата си, че е нормално тя да е в това състояние след всичко, което е преживяла. — Обясни ми как ще се решат проблемите ми, ако стана деветнайсетгодишна младоженка.

Аз останах на колене.

— Зная, че тази женитба не влизаше в плановете ти — подех, — поне засега. Зная, че идеалният вариант за теб е да постъпиш сега в колеж и да изчакаме със сватбата.

Тя кимна.

— Прав си. И не е, защото не те обичам достатъчно, повярвай ми. Дори не мога да си представя, че ще се омъжа за някой друг. Но ние сме още толкова млади...

— Зная. — Стиснах още по-силно ръцете ѝ. — Но ето какво си помислих. Хрумна ми, когато ти каза, че мороите ще ме защитят, защото съм един от тях. Ако се оженим, ако ти си моя съпруга, тогава мороите ще са длъжни да защитят и теб.

По-раншните думи на Сидни ми напомниха за нещо, което Лиса бе казала, когато отидох да моля помощта ѝ за Сидни: *Е, ако някой от моите хора беше застрашен от тях, тогава — да, щях да имам пълното право да им окажа натиск.* Не се съмнявах, че ако се върна в кралския двор, ще бъда в безопасност. Лиса щеше да ме закриля, дори и да не ѝ бях добър приятел. Сидни беше права, че за нея нямаше подобни гаранции и дори управителят на хотела го намекна. Но ако беше госпожа Ивашков...

Сидни смръщи вежди.

— Имаш предвид как хората получават гражданство, когато се женят за някого от друга страна. Не мисля, че важи и за отношенията между хора и морои. Като се омъжа за теб, няма да стана морой. Твоите хора няма да ме приемат за една от тях. Те направо ще откачат.

— Вярно е — признах. — Ала това не означава, че ще позволят съпругата ми да бъде наказана. Ще отидем в двора и всичко ще е наред — никой няма да те пипне и с пръст. — Тя не отговори веднага и мълчанието ѝ ме изнерви. Започнах да се притеснявам и да търся други причини, нямащи нищо общо с недотам убедителната логика на плана ми. — Но ако не си сигурна за нас...

Тя впери отново поглед в мен.

— О, Ейдриън, не. Не става дума за това. Имам предвид точно това, което вече ти казах. Никога не съм очаквала да се омъжа толкова млада, но не мога да си представя да прекарам живота си с някой друг, освен с теб. Предполагах, че някой ден и това ще стане. Просто предложението ти ми дойде изневиделица. Освен това си мисля какъв ще бъде животът ни. Ако получим убежище при мороите, това означава ли, че завинаги трябва да останем в двора? Ще мога ли някога отново да видя семейството ми?

Въпросите ѝ ме свариха неподготвен. Най-големите усложнения, които предвиждах, бяха свързани с реакциите на моето семейство — и на другите, като например Нина. Да, там щеше да има проблеми, но това, с което двамата със Сидни се сблъскахме сега, беше много по-важно. Бях готов да се справя с всички последствия от действията на

моите хора, но честно, не бях стигнал толкова далеч, че да обмисля положението от гледната точка на Сидни. Нямах лесни решения на тези проблеми, но при все това отговорих, сякаш имах.

— Ще е краткосрочно. Искам да кажа, не зная колко ще продължи това „краткосрочно“, но в крайна сметка всичко ще се уталожи и ние ще бъдем свободни да отидем, където пожелаем и да се виждаме, с когото поискаме.

Кривата ѝ усмивка ми подсказа, че е скептично настроена.

— Откъде знаеш?

— Просто го знам. И повярвай ми, че в каквито и условия да се намираме, всичко ще е наред, стига да сме заедно.

— Добре — рече тя след кратък размисъл. — Още нещо. Като оставим настрана всички проблеми, свързани с получаването на убежище при мороите, смяташ ли, че сме достатъчно силни за това? Бракът не е само лист хартия.

Изправих се и седнах до нея.

— Зная, че не е — уверих я. — И зная, че ще бъде трудно — поради най-различни причини. Но мисля, че можем да се справим с всичко, което ни се изпречи на пътя, стига да продължим да се обичаме както сега. — Замислих се за родителите ми и за техния фасаден брак. Да живееш във фалш, беше много по-осъдително, отколкото всичко необмислено и прибързано, което Сидни и аз можехме да направим.

— И как предлагаш да действваме? — попита тя. — Сигурна съм, че в този хотел има сватбен параклис, но няма как да отидем там.

— Не — съгласих се. Нито един моройски свещеник няма да благослови подобен съюз. — Точно в момента никакви алхимици не могат да се доближат до това място. Имаме малка пролука, за да се измъкнем навън. Можем просто да отидем в гражданското... Какво има? — Сидни отново се разплака.

— Нищо, нищо — промърмори тя. — Просто... не. Няма значение.

— Каж ми — настоях.

— Просто... — тя въздъхна. — Всичките ми други планове се разбиха на пух и прах. Колежът, семейството ми... а сега и ще се ожена с няколко години по-рано. А с това дори самата сватба се променя. Винаги съм си мислела, че когато часът настъпи, всичките ни

приятели ще са там, аз ще бъда в булчинска рокля, ще има пищна церемония и всичко, както се полага. Зная, че нищо от това няма значение, наистина е така: с радост ще се омъжа за теб в синьо-зелена тениска. Просто ми е нужна минута, за да приема всички тези промени.

Помилвах я по лицето.

— Не, не ти е нужна. Поне не и за това. Дай ми секунда.

Станах, извадих мобилния си телефон и прегледах няколко неща, докато Сидни ме наблюдаваше с любопитство. След минути вече имах план. Просто се надявах да не създаде повече проблеми, отколкото ще реши.

— Добре, ще се махнем оттук сега, докато алхимиците нямат достъп до този хотел. В крайна сметка те ще намерят начин да проникнат — дори и само като прикрият татуировките си. Имаш ли още амулети за невидимост?

Тя поклати глава.

— Мога да направя по-слаба магия за невидимост... но няма да действа добре в толкова многолюдно място. Има прекалено много хора, в които можеш да се блъснеш.

— В такъв случай аз ще ни прикрия. Да вървим. — Протегнах й ръка. — Трябва по-скоро да се изчезнем от тук.

Слязохме долу и аз разпрострях около нас магията на духа, която ни правеше незапомнящи се и размазваше чертите ни за всички, които бяха наблизо. Разбрах, че магията действа, когато минахме покрай един от охранителите, който преди малко ме бе съпроводил, и той не ме позна. Ала нямаше да има ефект, ако някой ни гледаше от разстояние. Не можех да влияя на съзнанието на хората, които бяха поотдалечени, затова беше много важно да действаме, преди алхимиците да са пуснали шпионите си по петите ни. Поведох Сидни през подземните тунели, които преминаваха под „Часа на вещиците“ и достигаха до някои известни места по „Стрил“. Имаше множество изходи и аз не се съмнявах, че много скоро алхимиците ще ги поставят под наблюдение. Просто се надявах, че сме на крачка пред тях и изходът, който бях избрал, все още е чист.

Когато излязохме, се озовахме в най-големия хотел на „Стрип“. Нито един от двамата ни не забеляза признаци, че са ни проследили, затова, докато преминавахме през зданието, се освободих от магията

на духа. Без да губим нито минута, се запътихме към пиацата за таксите отпред. Качихме се в едно такси и много скоро пътувахме към най-близката общинска служба, където можеха да ни издадат официално разрешение за сключване на брак. За пръв път от известно време имахме късмет и когато пристигнахме там, заварихме малка опашка навярно защото беше в разгара на работния ден. Когато ни дойде редът, подадохме личните си карти и аз стрелнах Сидни с насмешлива усмивка, докато чиновничката вписваше данните ни.

— Ще се омъжиш с истинското си име, а? Никаква Мисти Стийл?

— Това несъмнено би било по-безопасно — отвърна тя и устните ѝ се извиха в иронична усмивка. — Но ако смятаме да търсим убежище при мороите, всичко трябва да е възможно най-законно. Ти се жениш за Сидни Сейдж, независимо дали ти харесва, или не.

Целунах я по челото.

— Това е единственото, което искам.

По време на цялата процедура не се появи нито един алхимик, което приех за добър знак. След като се сдобихме с разрешението за брак, взехме такси, което ни откара до друг хотел на „Стрип“, в съседство с голям подземен търговски комплекс. Два пъти проверих адреса в мобилния си телефон и след това поведох Сидни към мястото, което бях потърсил по-рано: брачен център, чиято единствена цел бе да подготви желаещите за бърза сватба в Лас Вегас. Като влязохме вътре, се озовахме в сектора със сватбени тоалети, а зад него видях салона за красота. Още щом пристъпихме прага, към нас се приближи консултантката.

— Изглеждате щастлива двойка — приветства ни тя. Запитах се дали беше истина, тъй като и двамата бяхме доста напрегнати заради вероятността да ни проследят. — С какво мога да ви помогна?

— Ще се женим — обявих аз. — И имате два часа, за да ѝ осигурите всичко, което тя иска и от което се нуждае, за да се подготви.

Думите ми стреснаха Сидни.

— Ейдриън... — поде тя нервно.

— Там правите ли прически и маникюр? — попитах и посочих към салона. — Заведете я и освен това ѝ помогнете да си избере рокля.

Хубава рокля — не една от онези. — Кимнах към стойката със закачалки наблизко с надпис РОКЛИ НА ИЗГОДНИ ЦЕНИ.

— Ейдриън... — поде Сидни отново.

— А аз ще имам нужда от смокинг — продължих. Извадих от джоба си лист хартия и измъкнах химикалката от ръката на консултантката. — Ето това са мерките ми. Изберете такъв, който ще подхожда на роклята й. Доверявам се на вкуса ви. А също и всичко, което тя пожелае.

— Тръгваш ли? — попита Сидни, внезапно осъзнала какво става.

— Имам да свърша набързо още едно-две неща. Но ще се върна след два часа. — Сидни и консултантката продължаваха да ме гледат ошашавено. — О — додадох. — Предполагам, че ще трябва да се разберам за парите. Колко глупаво от моя страна. — Отново взех химикалката и надрасках едно число — доста голямо число — върху листа с мерките ми. — Това достатъчно ли е? — Сидни ахна, като видя сумата. Консултантката само леко повдигна вежди.

— Да, сър. Определено. Ще заплатите ли част от сумата в аванс?

— Не — попарих надеждите й. — Не е нужно. Аз имам честно лице и можете да ми се доверите, че ще се върна да платя сметката. — Изпратих й силен импулс на внушението и след кратък миг на колебание жената кимна. Иронията беше в това, че можех да й въздействам дотолкова, че тя щеше да се съгласи да ни даде всичко безплатно. Ала знаех, че Сидни никога нямаше да ми прости, ако започна нашия брак с подобна измама, да не споменаваме, че най-вероятно щяха да уволнят бедната жена. Целунах бъдещата младоженка по бузата. — Забавлявай се. Скоро ще се върна.

Сидни забърза след мен и улови ръката ми.

— Ейдриън, къде отиваш? Дори ти не би могъл да намериш толкова пари за два часа.

Отново я целунах.

— Ще сбъдна мечтата ти, Сейдж. Имай ми вяра. А ако се появят алхимиците... — Беше неприятно и малко вероятно, но трябваше да сме подготвени. — Направи каквото трябва, за да избягаш. Ще се срещнем в съня или чрез Маркърс.

— Бъди внимателен — рече тя. Изглеждаше разтревожена, което бе разбираемо.

— Винаги съм такъв — излъгах я.

Излязох и се озовах отново в търговския център, опитвайки се да прикрия колко притеснен се чувствах. По-умно и безопасно беше да се възползваме от тази краткотрайна възможност да избягаме от Лас Вегас и да се оженим някъде другаде. Но като оставим настрана факта, че този град беше столицата на бързите сватби, аз действително исках да сбъдна една от мечтите и. Просто се надявах накрая да не ни струва твърде скъпо. Телефонът ми издаде мелодичен звук за получен есемес. Погледнах дисплея, очаквайки зловещо предупреждение от Маркъс. Вместо това видях съобщение от Джил:

„Това е най-романтичната история на света. Имам чувството, че гледам филм по телевизията.“

„Благодаря — написах й. — Някакви съвети?“

„Не, справяш се супер. Еди е бесен, задето сте избягали. Може би това ще го накара да се почувства по-добре.“

Изпитах облекчение да узная, че Еди е пак с нея и нищо лошо не се е случило с Джил, докато е отсъствал.

„Засега го пази в тайна — написах. — После се подготви за истинска експлозия. При условие че мога да измъкна двама ни от тук.“

„Може би ще успея да помогна с последното“ — отговори тя. Не виждах как би могла, но нямаше повече есемеси и много скоро аз се улисах в своите задачи.

Не ми отне много време, за да стигна до целта си: бижутерийния магазин, където се купуваха и продаваха скъпоценности. Не беше някоя мрачна и долнопробна дупка като повечето заложни къщи, но принципът на работа беше сходен. В крайна сметка това беше Лас Вегас. Когато влязох, ме посрещна възрастен побелял мъж и попита с какво може да ми помогне. Въздъгнах дълбоко и направих немислимото — извадих едно от копчетата за ръкавели на леля Татяна.

— Колко ще ми дадете за това?

Мъжът затаи дъх и го огледа с бижутерска лупа.

Как можеш да ми причиняваш това? — възмутено се развика леля Татяна. — Как може да захвърляш с лека ръка моето бижу?

Не го захвърлям — уверих я. — Това е важно. Това е за бъдещето.

Бъдеще с едно момиче от човешката раса!

Бъдеще с жената, която обичам — отвърнах твърдо. — Обичам те, леля Татяна, но ти си отиде. Сидни е тук и моето място е редом с нея. Няма смисъл тези копчета за ръкавели да си стоят просто така.

Ти ме предаде! — не мирясваше призракът на леля Татяна.

Бодна ме чувство на вина, но останах непоколебим. Веднъж бях занесъл рубина от същите копчета в една заложна къща с намерението после да го откупя. Върнах си го доста трудно — бях на косъм да го изгубя — и преживяването беше доста травмиращо. Но сега нямаше да има връщане. Не само че давах цялото копче, но беше завинаги. С нашето ограничено време нямаше да успея да спечеля достатъчно на покер, за да го откупя. Това беше моята жертва, за да осъществя мечтата на Сидни.

Разбира се, сумата, която назова бижутерът, беше малка и ние започнахме да се пазарим, предлагайки различни цифри. Почти се договорихме за цената (макар и значително по-ниска, отколкото струваше копчето), когато изиграх следващата си карта и извадих и второто копче.

— Дайте ми тази сума — заявих — и съм съгласен. Искам тези камъни да се монтират върху венчален пръстен от бяло злато. Нужни са ми и две брачни халки. Платината ще задържите като заплащане. Тя струва много повече, отколкото ще ми дадете в замяна. О, и всичко да е готово след час.

Спазарихме се за останалите подробности, но той знаеше, че сключва добра сделка, и се съгласи. След като окончателно се договорихме, бижутерът ми показа асортимента от пръстени. Нямах много време за избор и се спрях на семпъл венчален пръстен с правоъгълен диамант, с два по-малки рубина от страни. Възнамерявах да избира обикновени брачни халки, но той ми предложи комплект пръстени от бяло злато с инкрустирани малки рубини, които ми харесаха. Бяха подходящ символ в знак на почит към скъпоценните копчета за ръкавели на леля Татяна, които бях пожертвал в името на този налудничав план. Подписах всички документи, взех парите в брой и му напомних, че има един час на разположение.

Оттам отидох направо в близкото казино, където се играеше покер с високи залози, като по пътя проведох един много важен разговор. Да играя с толкова много пари, беше доста рисковано,

особено след като знаех с колко малко време разполагам и колко много зависи от това. Ако загубех, нямаше да има време да си върна парите и много от плановете ми щяха да пропаднат. Постарах се да запазя спокойствие, без да се поддавам на паниката, гледайки на това като на обикновена игра, уповавайки се на обичайния трик да чета аурите. *Играчите тук не се отличават от обичайните, с които съм играл, повтарях си аз. Просто залозите им са много по-високи.*

Един час по-късно напуснах масата за игра с достатъчно пари, за да покрия всички сватбени разходи, както и бягството ни от Лас Вегас. Отправих се обратно към бижутера, който беше изпълнил всичко, както бе обещал. Пъхнах пръстените в джоба, проведох още един телефонен разговор, като пътьом се отбих на две места: аптека и магазин за вино. С въздишка на облекчение осъзнах, че съм приключил успешно и последната от моите задачи, ако не се брои самата сватба. Закрачих към сватбения магазин, удивен от това, че бях успял да се върна точно навреме.

Изминалите два часа бяха толкова трескави, така изпълнени с тревога и вълнения, че имах чувството, че целият ми свят се движи на бързи обороти, като всичко трябва да се свърши сега, сега, сега. Затова беше малко сюрреалистично, когато влязох в магазина и видях Сидни...

... и времето изведнъж спря.

Говорех сериозно, когато и казах да избере каквото иска. Не ме интересуваше какво точно. Тя наистина можеше да се появи пред олтара в синьо-зелената тениска и аз щях да се ожения за нея със сърце, преизпълнено от любов. Както и да е, имах няколко идеи каква рокля ще предпочете. Нещо скромно, да кажем, с дълги дантелени ръкави беше най-смелото ми предположение. Или може би някоя от онези семпли рокли с къс ръкав, без никаква украса. Все пак това беше Сидни. Очаквах от нея прагматизъм.

Това, което не очаквах, беше холивудски блясък. Роклята, обгръщаща плътно фигурата ѝ, подчертаваше тяло, което в никакъв случай не изглеждаше прекалено слабо. Корсажът бе извезан с кристални мъниста, а малко под бедрата диплите органа се разширяваха в истинска феерия от искрящ тюл, обсипан с миниатюрни кристали, досущ като блестяща опашка на русалка. Върху едното рамо роклята се придържаше от фина дантелена презрамка, а другото бе

голо. Косата ѝ, с екстеншъни, беше събрана в стилин кок, прихванат отзад с кристален гребен, а отдолу се стелеше дълго, прозрачно було. Дългите проблясващи обеци бяха единственото ѝ бижу, а изкусният гримьор умело бе прикрил следите от умора и златната лилия. Гримът ѝ бе съвършен.

Тя беше съвършена. Сияйна. Прекрасна. Видение.

— Чувствам, че отново трябва да падна на колене — пророних благоговейно.

Тя ми се усмихна нервно и плъзна ръка по блестящата рокля.

— Просто ми кажи, че можеш да си я позволиш, защото нищо чудно да си взема назад думите за тениската.

— Мога да си я позволя — отвърнах, все още омаян от красотата ѝ.

Тя леко ме смушка.

— Тогава по-добре да се облечеш.

Консултантката ме отведе в пробната с радост, която прерасна в истински възторг, когато видя парите ми. Избрахме класически и елегантен двуреден черен смокинг. Жената предположи, че предпочитам да го купя, отколкото да го взема под наем, и аз я уверих, че е така. За да го взема под наем, щеше да ми е нужна кредитна карта, а аз се стремях да използвам моята по-малко, тъй като лесно можеше да се проследи. Когато бе възможно, винаги плащах в брой.

Очите на Сидни засияха, когато излязох от пробната. Чувствах се невзрачен до приказната ѝ хубост, но тя ме увери, че изглеждам невероятно. Консултантката затъкна бял божур в петлицата и аз забелязах, че Сидни стискаше в едната си ръка малък букет от розови божури. В другата държеше двете чанти, с които жонглирахме, откакто пристигнахме в Невада, а сега имаше още малко допълнение към колекцията ни. Преди да напуснем магазина, успях да побера всичко в една чанта, а Сидни хвърли недоумяващ поглед към книжната торба от магазина за вино.

— Това за какво е?

— За нашия меден месец — осведомих я.

— Предположих, че торбата от аптеката е за него — отбеляза тя.

— И тя също — обещах ѝ.

Приключихме с последното плащане и след това излязохме, хванати ръка за ръка, завършвайки пешком последната част от

пътуването ни. Целта ни беше „Флоренция“ — нов хотел в италиански стил, в съседство с търговския център. Виждах, че Сидни малко се притеснява да върви през тълпата в булчинско одеяние, но това не беше рядка гледка в Лас Вегас. Хората се усмихваха, докато ги отминавахме, а мнозина ни поздравяваха. Шествието ни навярно привличаше повече внимание, отколкото ми се щеше, но на мен ми беше приятно да се преструвам, че хората наоколо са гости на нашата сватба. Освен това се чувствах горд да покажа прекрасната си избраница.

Тъкмо когато стигнахме до входа на „Флоренция“, получих есемес от Джил. Прочетох го и лицето ми разцъфна в усмивка.

— Какво е това? — попита Сидни.

— Почакай и ще видиш — отвърнах. — Току-що получихме много важен сватбен подарък.

„Флоренция“, както и повечето по-големи хотели в Лас Вегас, разполагаше с крило с няколко сватбени параклиса и аз поведох Сидни към един тях през казиното. Нервен наглед мъж в хотелска униформа кръстосваше крилото и се закова на място, щом ни видя.

— Ти ли си Ейдриън? — попита.

— Определено съм аз.

Мъжът въздъхна облекчено.

— Добре, разполагате с десет минути да влезете и да излезете, преди здравата да загазя. Мястото е ангажирано за голям прием и гостите скоро ще започнат да пристигат.

— Достатъчни са ни — заявих и му подадох пачка банкноти.

— Оттук — рече той и ни поведе към врата е надпис: „ТОСКАНСКИ ПАРАКЛИС“. Отвори я със замах.

Сидни ме изгледа изумено.

— Дал си подкуп за нашето брачно начало?

— Хубавите места се запазват предварително дори в Лас Вегас. — Поканих я вътре с галантен жест. — Това беше единственият начин да те заведа в Италия.

Моята невеста пристъпи вътре, засмя се и се огледа с възторг. Малкият параклис побираше около петдесетина души и беше изрисуван според американската представа за италианско великолепие. Фреските по стените изобразяваха пищни лозя, а куполообразният таван бе покрит с ангели. Изобилието от позлатени первази и украси в

помещението не свидетелстваше за особено изискан вкус, но съдейки по сияещите ѝ очи, това нямаше никакво значение за Сидни.

В предната част се издигаше подиум, отрупан с цветя. Зад него стоеше свещеник, а един от фотографите на хотела стърчеше наблизко. На тях също им дължах пари. Мъжът, който ни пусна, работеше за бюро по сватбени резервации. Съществена част от плана ми беше разговорът ми по телефона по-рано днес с него. Обещах да му заплатя щедра сума за главоболията, ако ни намери сватбен параклис и съответен персонал. Оставихме чантите си върху празната пейка и запристъпехме към свещеника, когато си спомних нещо.

— О, почакай. Първо ще ти трябва това.

Улових ръката ѝ и плъзнах венчалния пръстен, изработен само преди няколко часа. При вида на блестящото бижу Сидни затаи дъх, а сетне ме погледна разтревожено, разбрала най-сетне откъде са се взели парите за това приключение.

— Ейдриън, това са рубините на леля ти.

Поведох я към олтара.

— А сега са твои.

Свещеникът беше предупреден за ограниченото ни време и сведе церемонията до най-основното, придържайки се към това, което изискваше законът в щата Невада. Добави от себе си малка част, съчинена лично от него, чиито думи се запечатаха в мозъка ми като жигосани и които повтарях по-късно, докато плъзгах малката блестяща халка с рубини върху пръста на Сидни: *До днес и двамата сте живели сами. Всяко решение, което сте вземали, се е отнасяло само за всеки един от вас поотделно. От сега нататък, до края на дните ви, животът на единия ще бъде свързан с живота на другия. Всяко взето решение ще се отнася за двама ви. Това, което направи единият, ще засегне и другия. Вие сте семейство, едно цяло... неразделно и неразруσιμο.*

Това бяха Сидни думи за такъв като мен, който действително водеше доста егоистично съществуване. Ала щом срещнах сияещите очи на Сидни и видях надеждата и радостта, излъчващи се от нея, се почувствах готов да ги следвам. Бях готов на тази безкористна крачка с нея, с всяка фибра на съществуването си знаех, че всичко, което правехме сега, се отнася за двама ни, а впоследствие и за нашето семейство.

Това беше най-важното решение, което съм вземал в живота си... и никога не съм бил по-щастлив.

Когато брачните клетви бяха изречени и пръстените — сложени, свещеникът ни обяви за съпруг и съпруга. Привлякох Сидни към гърдите си и я целунах, преизпълнен с любов и жизненост, с щастие и вяра в бъдещето.

— За мен е голямо удоволствие да представя на света Ейдриън и Сидни Ивашков — обяви свещеникът, когато най-сетне се откъснахме един от друг.

Усмивката на Сидни леко помръкна и аз не се сдържах и простенах.

— О, не. Сега пък какво има?

Тя се засмя.

— Нищо, нищо. Просто винаги съм си мислела, че ще запазя фамилията си или поне с тире между двете фамилии.

— Наистина ли, жено? — попитах строго. — И ми го казваш чак сега? Заради това ми дължиш още една целувка.

Отново я притеглих към себе си и получих дори две целувки. Подписахме документите със свещеника, а след това дадох още малко бонуси на него и на фотографа. Освен това купих картата памет на фотоапарата му, въпреки протестите му, че обикновено той обработвал снимките и ги качвал онлайн.

— Няма време — прекъснах го, размахвайки вълшебната пачка пари. Тя беше почти толкова въздействаща, както внушението.

След като всичко бе свършено, ние събрахме вещите си и се сбогувахме с малкото кътче от Италия.

— А сега какво? — попита Сидни, докато вървахме към вратата, хванати ръка за ръка.

— Сега ще се махнем от тук и повярвай ми, ще го направим със стил.

Мъжът, който ни бе уредил церемонията, задържа вратата отворена, за да минем, повече от облекчен да види края на това малко приключение. Аз отново му благодарих и излязох в главния коридор...

... където ни очакваха група алхимици.

ГЛАВА 21

СИДНИ

Невидима сила внезапно вдигна алхимиците във въздуха и ги запрата към стените. Нямахше нужда да питам, за да разбера, че това бе дело на Ейдриън. Усетих ръката му на гърба си, която ме тласкаше напред.

— Да вървим.

Затичахме се по коридора, без да се оглеждаме назад. И двамата знаехме, че алхимиците няма да останат повалени за дълго.

— Трябва само да се доберем до „Синята лагуна“ — каза ми той.

— Това басейн ли е, или нещо подобно? — попитах аз. Обувките и роклята ми пречеха да тичам редом с него и Ейдриън улови ръката ми и ме повлече напред.

— Това е нов хотел. В южния край на „Стрип“.

— В южния край... — Мислено си представих картата на булевард „Лас Вегас“. — Та това е на повече от километър и половина от тук!

— Съжалявам — отвърна той. — Няма друг начин. Имаме някои доста специфични параметри и съществуват само няколко места, които отговарят на тези условия.

Не попитах за повече подробности и ние се озовахме на етаж с игралните зали. Обикновено в такава ситуация бих се зарадвала на претъпкано място, където щяхме лесно да се изгубим в тълпата, но с тези сватбени одеяния двамата с Ейдриън трудно можехме да останем незабележими. А и това, че се блъскахме сред навалицата, за да си проправим път, също привличаше вниманието.

— Извинете! — извиках, когато Ейдриън, без да иска, се блъсна в една сервитьорка, понесла табла с напитки. Те се изляха върху неколцина доста изненадани играчи край масата за блекджек, но нямахше време за по-нататъшни извинения или компенсирани щетите. Погледнах бързо през рамо и не видях алхимици, но в тълпата

зад нас имаше суматоха, което ме наведе на мисълта, че нашите преследвачи са по петите ни.

Етажът на казиното за мен беше като лабиринт, но изглежда, Ейдриън знаеше точно къде отива. Не след дълго се озовахме при главния вход и кръговата алея пред хотел „Флоренция“, където цареше съвсем друг вид хаос. Свечеряваше се и броят на хората, влизащи и мотаещи се наоколо, значително се бе увеличил от търсачите на удоволствия, дошли да поиграят хазарт, да погледат шоу програми или да се отдадат на други развлечения. Алхимиците все още не ни бяха застигнали и двамата се озъртахме трескаво за следващото ни средство за придвижване.

— Къде, по дяволите, са такситата? — възкликна Ейдриън.

Близо до нас стояха голяма група млади жени, екстравагантно накипрени, за да привлекат вниманието. Една от тях беше с шарф с надпис „Сгодена“ и диадема с изкуствени диаманти на главата. Гръмкият смях и бурните жестикулации подсказваха, че вече са изпили по някое и друго питие в нейна част. Като ни видяха, те се развикаха и раздюдюкаха.

— Ние също чакаме за такси — осведоми ме момичето до мен и се изкиска. — Всъщност няколко.

— Да не би да сте в беда? — попита друго момиче.

— Да — отвърнах, мислейки светкавично. — Избягахме, тъй като баща ми не одобрява избора ми. Той и още неколцина членове от семейството ми са по петите ни, за да ни накарат да анулираме брака си.

Не беше много далеч от истината и те заахкаха и разтревожено се затюхкаха. Ейдриън ги обгърна с поглед и изрече с най-медения си тон:

— Наистина би било страхотно, ако ни отстъпите реда си за това такси. — Вдигнах глава и видях жълто такси да приближава към нас.

Внушението въздействаше трудно върху цяла група, но алкохолът беше добър помощник. И честно казано, мисля, че те щяха да ни съдействат при всички положения в името на романтиката. Разбъбриха се за истинската любов, а бъдещата невеста махна към таксито.

— Вземете го, вземете го!

Двамата с Ейдриън се качвахме вече в таксито, когато алхимиците се появиха зад стъклените врати на хотела и ги разтвориха със замах.

— Хей! — извиках на момичетата, размахвайки булчинския си букет. — Упражнете се преди сватбата! — Хвърлих го към тях, като нарочно се прицелих над главите им — точно към алхимиците, изскачащи от вратата. Момичетата се разпищяха от удоволствие и като побесняла глутница се хвърлиха след букета, право върху преследвачите. Не видях как свърши всичко, защото вече бях в колата, а Ейдриън даваше указания на шофьора да ни закара в „Синята лагуна“. Таксито потегли.

— Да се надяваме, че ще стигнем нормално до там — промърмори Ейдриън мрачно. — Как ни откриха?

— Трудно е да се каже. Предполагам, че техните очи и уши са ни засекли някъде — въздъхнах разтревожено. — Вината е моя. Ако не бях сглупила с мечтите си за „истинска сватба“, отдавна щяхме да сме напуснали този град.

Ейдриън ме прегърна.

— В никакъв случай — възрази той. — Радвам се, че го направихме. Те вече ни отнеха толкова много. Няма да ни отнемат и този ден.

— Не, но най-малкото можех да предвидя, че ще се случи нещо подобно — отвърнах кисело, — и да избира рокля, с която да се движа по-лесно. Този стил на русалка не допринася за подвижността на краката, но консултантката ме увери, че ако добави умело дантела отзад, фигурата ми ще изглежда много по-добре.

— От моето място фигурата ти ми изглежда съвсем добре — увери ме моят съпруг, плъзгайки пръсти по кристалните мъниста върху презрамката на рамото ми.

Усмяхнах му се, а сетне се озърнах и забелязах нещо.

— Защо не се движим?

Шофьорът махна раздразнено към предното стъкло.

— Типично за това време на вечерта. Всички отиват някъде. Вие, хлапета, не бързате за насрочен час в някой параклис, нали?

— Вече бяхме там — осведоми го Ейдриън.

— Това е добре — кимна мъжът, докато пълзяхме бавно напред. Видях, че ни гледа в огледалото за задно виждане. — Защото може да

се наложи да почакаме малко тук. Единственият начин да се придвижиш бързо през този трафик е на мотоциклет, като онези откачалки.

С Ейдриън се обърнахме и погледнахме назад. Отначало видях само море от фарове по натовареното платно, но сетне забелязах малко по-назад четири фара да криволичат между спрените и пъплещи автомобили. Ейдриън, който нощем виждаше много по-добре от мен, се намръщи.

— Сидни, имам лошо предчувствие.

— Трябва да се махаме — казах решително. — Веднага.

Без да задава никакви въпроси, Ейдриън подаде нужната сума на смаяния шофьор.

— Да не сте полудели? Намирате се сред милиони коли!

Това стана очевидно, когато излязохме от таксито и се опитахме да преминем до близката страна на шосето. Засвириха клаксони, когато хукнахме да пресичаме булевард „Лас Вегас“, но повечето коли бяха спрели, така че не се излагахме на твърде голям риск. Всъщност единствените превозни средства, които се движеха, бяха четирите мотоциклета. Те продължаваха да следват предишната си посока, просто опитвайки се да се придвижат по-напред по шосето, и аз си помислих, че може би сме им се изплъзнали. Но тогава, тъкмо стигнахме до бордюра и стъпихме на тротоара, видях един от мотоциклетите да завива рязко в нашата посока. Останалите последваха примера му.

Тротоарът беше пълен с хора и както по платното като че ли никой не се движеше.

— Те няма да прегазят толкова множество пешеходци, нали? — попита Ейдриън, докато се промъквахме колкото може по-чевръсто през тълпата.

— Не мисля — отвърнах, — но навярно много бързо ще ни настигнат, когато тръгнат пеша. И няма да се поколебаят нито за миг да зарежат моторите. — Ние се спряхме, когато група туристи, трескаво щракащи с фотоапаратите и камерите си, не се разделиха и ние бяхме принудени да ги заобиколим. — Защо всички са се стълпили тук?

— Защото сме пред „Беладжио“^[1] — отвърна Ейдриън, взирайки се в разпрострелия се пред нас хотел. — Навярно ей — сега ще пуснат фонтаните. Сигурен съм, че наблизо има трамвай или монорелсов

влак, които ще ни отведат до „Стрип“, стига да успеем да се доберем до един от тях.

— Да бягаме — подканих го. Съзнавах, че не само роклята, но и обувките ми забавят темпото ни. Е, поне бях проявила достатъчно здрав разум да се откажа от тринайсентиметровите токчета, за които си заслужавало да умреш, както ме уверяваше консултантката, но дори с тези малки токчета обувките вече започваха да ми убиват.

Главната ни цел беше порталът на „Беладжио“ — доста трудна за постигане заради възбудената тълпа, която ставаше все по-гъста, колкото повече приближавахме фонтаните. За да продължим напред, се налагаше доста да ги заобиколим, а това ни отдалечаваше от най-прекия път до портала. Тъкмо стигнахме до далечната страна на фонтаните откъм шосето, когато погледнах назад и видях четиримата алхимици да тичат към нас, без да ги е грижа кого разблъскват по пътя си.

— Не знаех, че сред алхимиците има такива груби новобранци — отбеляза Ейдриън.

— Понякога използват допълнителни отряди за сигурност за...

Думите ми бяха прекъснати от възторжени възгласи, когато фонтаните внезапно бликнаха. Потоци вода се изстреляха на стотици метри във въздуха, съпроводени от първите тактове на „Да живее Лас Вегас“. Ейдриън отново се затича, но аз го спрях.

— Почакай — казах.

Алхимиците си проправяха път възможно най-близо до фонтаните за огромно възмущение на тези, които чакаха от дълго време. Четиримата се озъртаха наоколо, използвайки всяка пролука сред тълпата, за да ни търсят. Срецнах погледа на единия и той тутакси ме посочи на колегите си. Призовах магията, уповавайки се на дългите часове работа за управление на елементите, за да се свържа с есенцията на водата близо до нас. Алхимиците едва успяха да направят няколко крачки към нас, когато с помощта на заклинанието отклоних една от водните струи на фонтана, която се протегна като ръка към тях. Дългата ми и упорита практика с магията на четирите основни елемента ми помогна да управлявам един от тях по-лесно, отколкото някога, но все пак не бях морой, владеещ магията с елемента вода. Контролът ми върху струята не беше достатъчно точен и без да го желая умишлено, водата обливаше всички хора, намиращи се на пет-

шест метра от алхимиците. Стиснах зъби и призовах цялата си магия и енергия, за да придам колкото се може по-голяма плътност на потока, докато го насочвах към алхимиците. Водната маса обгърна четиримата и ги повдигна във въздуха, изтръгвайки удивени викове от множеството, придружени от бясно святкане на фотоапарати и камери. Моето постижение ми струваше огромен разход на психическа енергия, ала аз достигнах целта си. В този момент държах алхимиците като в капан, увиснали над фонтана. Освободих се от магията — което на свой ред ги освободи и те цопнаха със силен плясък в пенещата се вода.

— Леле, това беше суперяко! — възкликна някой до мен. — Последния път, когато бях тук, нямаше такова шоу.

Докато с Ейдриън тичахме към хотела, бившият алхимик в мен не можеше да не потръпне ужасено от тази публична демонстрация на свръхестественото — особено когато наоколо гъмжеше от видеозаписващи устройства. Подобна изява беше в разрез с всички принципи, с които бях закърмена — за укриването на света на паранормалното от обикновените хора, и аз се опитвах да се утеша с мисълта, че поне никой от присъстващите няма да може да определи точната причина за удивителното „поведение“ на фонтана. И ако алхимиците действително бяха загрижени за обществената реакция, не се съмнявах, че щяха да намерят начин да го обяснят в новините.

Влязохме необезпокоявани в „Беладжио“ и аз имах само минута, за да се полюбувам на прочутите стъклени цветя във фойето, докато Ейдриън разпитваше един работник как да стигнем до спирката на трамвая. Пътят беше право напред, но отново се налагаше да напуснем хотела. Не смеехме да забавим ход и изминахме разстоянието почти тичешком, което само по себе си беше доста подозрително и предизвикваше любопитството на околните. Всичко, което трябваше да направят алхимиците, когато най-сетне излязат от водата, беше да попитат някого дали са видели двама младоженци, притичали оттук. Можех само да се надявам, че охраната малко ще ги задържи и трамваят ще бъде на спирката, когато стигнем до там.

Не беше, но го чакахме само пет минути и през това време никой не се появи. Качихме се и се отпуснахме на двете съседни седалки, окончателно омаломощени.

— Поеми си дъх и си почини — рече Ейдриън. — Слизаме на последната спирка.

Кимнах, изтощена от бягането и използването на магията. Кръстосах крака и изух едната обувка, за да разтрия изранения си крак. Жената на отсрещната седалка, с електриковосини маратонки, огледа с възхита обувките ми.

— Страхотни са — рече тя.

— Кой номер носиш? — попитах.

— Трийсет и осми.

— Аз също. Искаш ли да ги сменим?

Очите ѝ се разшириха.

— Сериозно ли говориш?

— Нуждая се от нещо синьо, за да съм в тон с традицията. — Вдигнах едната бяла обувка, с проблясващи кристали. — На Кейт Спейд^[2] са.

Приятелката ѝ я смушка.

— Направи го! — прошепна театрално.

Миг по-късно вече имах нови обувки. Естествено, маратонките не можеха да ме избавят от пришките, но когато пристигнахме на нашата спирка и станах, краката ми бяха благодарни за смяната. Пищният тюл на роклята се спускаше отгоре и никой не можеше да заподозре какво се крие под него. Никакви преследвачи не ни очакваха, когато слязохме от трамвая, и ние изминахме почти без да бързаем, пресечката, дяляща ни от „Синята лагуна“. За пет минути се отдадох на вълнуващата фантазия, че сме тук на медения си месец и се наслаждаваме на забележителностите като всяка друга нормална двойка. Приятната илюзия бе пометена, когато пристъпихме във фоайето на „Синята лагуна“ и видяхме една жена, облечена в костюм, облегната на стената. Когато ни забеляза, мигом се изправи и заговори в слушалката.

— Вика подкрепление — процедих през зъби, като видях, че тя само ни наблюдава, но остана неподвижна. — Докато аз съм пазарувала, те са имали на разположение целия следобед, за да разпръснат шпионите си във всеки голям хотел.

Ейдриън не трепна и остана непоколебим.

— Не ѝ обръщай внимание. Вече сме в безопасност. Успяхме и най-трудното мина. Никога няма да съберат достатъчно хора, за да ни

спрат. — Той отиде право на рецепцията и попита: — Извинете, можете ли да ме упътите към площадката за хеликоптери?

Аз бях не по-малко изненадана от служителя да чуя тези думи.

— Имате ли разрешение за достъп? Това е строго охраняван участък, който е затворен за обичайните гости на хотела. — Мъжът ни изгледа със съмнение. — Вие изобщо гости ли сте на хотела?

— Не — отвърна Ейдриън. — Но очакваме... ъ, да излетим оттам. Всяка минута трябва да се приземи хеликоптер от академията „Олга Доброва“. — Това беше още една изненада. „Олга Доброва“ беше най-новото малко моройско училище близо до границата между Калифорния и Северна Невада.

Служителят набра нещо на компютъра си.

— Вашите имена? — Ние му ги казахме и той поклати глава. — Съжалявам. Не сте в списъка с лицата, които имат разрешен достъп до летателната площадка.

— Не можете ли поне да ни кажете кога ще пристигне хеликоптерът? — възкликна Ейдриън. — Той идва специално за нас!

Мъжът отново поклати глава.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна, докато не получите разрешение. Следващият, моля.

Ейдриън го прикова с поглед.

— Не, вие ще ни...

— Той вече ви каза, че не може да ви помогне.

Нетърпелив мъж с тениска е лика на Елвис се промуши покрай Ейдриън, последван от жена в същото одеяние и група деца. Те тутакси заговориха в един глас, жалвайки се от разваления климатик. Ние се отдръпнахме обезсърчени и аз забелязах, че жената алхимик, която ни следеше, беше изчезнала.

— Какво става? — попитах.

— И най-блестящите планове могат да се провалят — промърмори Ейдриън. — Това беше сватбеният подарък на Джил: нашето бягство от Лас Вегас. Тя убедила Лиса, че съм в сериозна опасност, и я помолила да изпрати хеликоптер дотук, който да ни отведе до академията „Олга Доброва“, откъдето да се качим на един от техните частни самолети до кралския двор. Дълго пътуване, имайки предвид спирането за презареждане на горивото, но така се избягват обществени места и се елиминират шансовете да се натъкнем на

алхимици. Джил каза, че хеликоптерът е готов да долети до тук, но предполагам, че никой не се е досетил, че е нужно специално разрешение от тук, за да се качим на него.

При все че той продължаваше да говори в множествено число, аз се зачудих дали Лиса изобщо знае, че съм с него, или Джил просто я бе убедил да използва кралските ресурси, позовавайки се на опасността — макар и съвсем реална — застрашаваща живота на Ейдриън.

Но моят съпруг много скоро се окопоти.

— Добре. Няма проблем. Разполагаме с пари в брой и с внушението. Веднага след като семейство Елвис се омете от тук, просто ще се върнем при онзи тип и... — Погледът му зашари из фоайето, оглеждайки различните работници, заети със задълженията си. — Забрави. Не се нуждаем от него. Все някой наоколо ще поддаде и ще ни каже как да стигнем до площадката. Няма значение, че управата на хотела смята, че не бива да сме там. Единственото, което има значение, е да сме на линия и хеликоптерът да ни вземе.

Двамата работници, които попита, явно нямаха никаква представа как се стига до летателната площадка, но портиерът, който в момента не беше на смяна, се поколеба достатъчно дълго и Ейдриън не пропусна да се възползва от възможността.

— Не е нужно да правиш нищо — увери го той. — Само ни кажи как да стигнем до там и ще получиш стотачка за съдействието.

Мъжът се подвоуми, но сетне поклати глава.

— Никога няма да стигнете до там. Асансьорът дори не отива до този етаж в „Старлайт Тауър“ без специална карта за достъп, а едва ли някой има такава. Но...

— Но? — подкани го Ейдриън. Не използваше внушението, но определено изглеждаше трогателно неустоим. Или може би аз бях просто предубедена.

— Обичайната електронна карта за гост на хотела ще ви осигури качването до върха на „Аурора Тауър“. Оттам, ще се спуснете по западния коридор, където има врата, извеждаща на покрива. Там теоретично можете да минете по моста за техническа поддръжка и да се изкачите по стълбата до хеликоптерната площадка. — Той огледа скептично роклята ми. — Теоретично.

— Теоретично ни устройва — заяви Ейдриън. — Но ние не сме гости на хотела. Ще ти дам още една стотачка, ако ни дадеш

електронна карта за обикновена стая в хотела.

— Лесна работа — махна с ръка мъжът. — Но не мога да ви дам такава, която отключва вратата към покрива.

— Ще се справим с нея — заявих аз, надявайки се да е истина.

Портиерът удържа на думата си и след няколко минути ни снабди с електронни карти за гости на хотела. Ейдриън му даде парите и ние се отправихме към асансьора за „Аурора Тауър“.

— Колко пари ти останаха? — попитах аз.

— Не много — призна Ейдриън. — Няколко стотачки. Но щом се качим на хеликоптера за кралския двор, това няма да има значение.

Указанията и картите свършиха работа и не след дълго ние се озовахме пред вратата, извеждаща на покрива. Беше от дебело стъкло, разделена вертикално от два стъклени панела, и върху нея висеше табела, която предупреждаваше, че ако се отвори, ще се включи охранителната аларма.

— Ако се отвори — промърморих. — Чудя се какво ще се случи, ако махнем едното стъкло? Трябва да можем да се промушим през отвора.

— Смяташ да го разбиеш? — попита Ейдриън. — Хопър е във формата на статуя, нали? Може би с него ще успеем да строшим стъклото.

— Имам наум по-елегантно решение.

Сред запасите на госпожа Теруилиджър открих малка торбичка с горчиво ухаещи билки. Пръснах ги върху по-големия долен панел, а след това прочетох два пъти заклинанието в книгата, която тя беше дала. След като бях принудена да правя толкова много импровизирана магия, да използвам стандартно заклинание и съставки, ми се струваше истински разкош. Размахвах ръце над стъклото и произнесох заклинанието на гръцки. След миг стъклото започна да се топи като лед и да се стича, образувайки локва на пода. Локвата много скоро щеше да се втвърди, но долната част на вратата сега беше широко отворена и пропускаше въздух отвън. А най-хубавото беше, че не се включи никаква аларма.

— Абсолютно няма две мнения по въпроса — оповести Ейдриън. — Аз определено съм женен.

Двамата се наведохме, промушихме се през отвора и прекосихме покрива, пълен с най-различни вентилационни шахти и технически

съоръжения за поддръжка. Слава богу, металният мост, свързващ тази кула с по-високата „Старлайт Тауър“ беше солиден и стабилен, но стълбата отстрани на сградата беше доста по-страшна. Трябваше да изкачим три етажа, което не беше голямо разстояние в един двайсететажен хотел, но роклята ми определено затрудняваше задачата, независимо от удобните маратонки.

Ала всичките ми страхове се разсеяха, когато чухме силното бръмчене на хеликоптерни перки наблизо. С Ейдриън се спогледахме развълнувано.

— Ти си първа — каза Ейдриън, когато застанахме в подножието на стълбата и той взе сака от ръцете ми. — Ако нещо се случи, ще използвам духа, за да те задържа горе.

Поклатих глава.

— Не, ти ще си първи. В хеликоптера сигурно ще има пазители. По-добре първо да видят морой. Би трябвало да мога да призова достатъчно магия на елемента въздух, ако се подхлъзна.

— Би трябвало? — попита той многозначително.

— Не възнамерявам да се подхлъзвам.

Ейдриън ме целуна и започна да се изкачва. Вятърът плющеше около тялото ми, докато го наблюдавах със затаен дъх. Всяка част от мен бе напрегната като струна, докато той старателно се изкачваше стъпало по стъпало. Но Ейдриън нито веднъж не се препъна, не се поколеба нито за миг. За нула време стигна до върха и стъпи здраво на покрива. Махна ми и сетне отстъпи настрани и се изгуби от полезрението ми. Шумът на хеликоптера се усили и аз се надявах, че той изяснява нещата с пазителите на академия „Доброва“.

Сега беше мой ред. С новите обувки имах добро сцепление и стъпвах уверено, а неудобната рокля нямаше голямо значение, тъй като стъпалата бяха разположени близо едно до друго и беше лесно да се задържа върху тях. Стълбата не беше възпиращ фактор. Тя беше предназначена за обслужващия персонал и бе конструирана така, че да е колкото се може по-удобна. Моите трудности се дължаха на други причини, като например че булото и дългите метри тюл се вееха и подмятаха от вятъра, както и на дезориентацията, когато допуснах грешката да погледна встрани. Лас Вегас се простираше пред мен — проблясващ калейдоскоп от нощи светлини, което беше едновременно

секващо дъха и ужасяващо, когато осъзнах колко е далеч под краката ми.

Но аз също не се подхлъзнах и след три часа — или поне толкова ми се сториха — благополучно излязох на покрива и зърнах за пръв път хеликоптера и летателната площадка.

И тогава всичко тръгна на зле.

Да, хеликоптерът беше там, ала не можеше да се приземи, защото двама алхимици — или агенти, наети от други организации — блокираха летателната площадка. Още двама алхимици стояха близо до мястото, където бях аз, насочили оръжията си към мен. Но не това накара кръвта ми буквално да се смръзне в жилите. Това, което накара сърцето ми почти да изскочи от гърдите, беше гледката на Ейдриън, паднал на колене в противоположния край на покрива от мястото, където се намираха алхимиците, прицелили се към мен. Към него също бе насочен пистолет, толкова близо, че дулото докосваше главата му...

... и Шеридан го държеше.

— Разочарована съм — заговори тя, като трябваше да крещи, за да надвика рева на надвисналия хеликоптер. Вятърът от въртящите се перки рошеше косите и развяваше дрехите ни. — Ако бях на твое място, вече отдавна щях да съм през десет щата от тук. А вместо това те намирам само на няколко часа път от мястото на последната ни среща.

Не ми идваше наум отговор или каквато и да било друга ясна мисъл. Можех само да се вирам вцепенено в Ейдриън и пистолета, опрян в главата му. Нито едно от мъченията, които бях преживяла през тези последни месеци, не можеше да се сравни с ужаса, който изпитвах при мисълта, че ще го изгубя. Всичко, за което се бях борила, всяко предизвикателство, всяка победа... всичко това щеше да е напразно, ако нещо се случеше с него. Без Ейдриън нямаше да имам смелостта да стана личността, която бях. Без него никога нямаше да разбера какво означава да живееш и да обичаш живота. Центърът ще издържи. Той беше моят център и нямаше нищо, което не бих направила, от което не бих се отказала, за да го спася.

Когато срещнах погледа му, разбрах, че и той чувства същото.

Докато мълчах, Шеридан продължаваше с подигравките си.

— Признавам, че с тази ласвегаска сватба получавате отличен за романтика. Боя се, че също така получавате отличен и за глупост, особено след като сте използвали истинските си имена, за да получите разрешителното за брак. Ние наблюдавахме превантивно всички административни служби, но действително не смятах, че ще постъпите толкова наивно. Макар че беше доста умно да резервирате неофициално сватбен параклис. Наложих се да звъним на всички в града с уверението, че имаме „сватбен подарък изненада“ за вас. Във „Флоренция“ едва не ни отпратиха с уверението, че нямат такива младоженци, когато един от координаторите си спомни, че негов колега е говорил с този твой „съпруг“.

— Пусни го! — извиках. — Ти си дошла за мен, не за него.

— Така е — съгласи се тя. Лицето ѝ изглеждаше по-скоро отвратително, отколкото красиво на фона на зловещата плетеница от светлини и сенки, образувани от прожекторите на хеликоптера и по-малките лампи, вградени в покрива. — Иди и се предай на един от агентите ми и аз ще го пусна.

— Аурата ѝ е пълна с лъжи, Сидни! — изкрещя Ейдриън. Шеридан притисна пистолета по-силно и му заповяда да мълчи.

Знаех, че лъжата е част от природата ѝ, но беше трудно да се каже дали тя лъжеше относно намерението си да го нарани. Убийството на който и да било морой щеше да има сериозни последствия, още повече от кралска фамилия — особено пред свидетели. На вратата на висящия хеликоптер виждах тъмна мускулеста фигура, несъмнено на пазител от академията „Олга Доброва“. За него беше трудно да прецени какво ставаше тук долу, но аз не се съмнявах, че ако знаеше, щеше да се сражава на моя страна, за да спаси Ейдриън. Не бих възразила срещу подобен съюзник, ала в настоящия момент пазителят не можеше да ми помогне. Не бях сигурна дали намесата му нямаше да свърши фатално за Ейдриън, ако Шеридан натисне спусъка при най-малката провокация, без да мисли за последствията.

Усетих прилив на елементарна магия и смесих заклинанието за създаване на огнена топка, което вече знаех, с малка собствена импровизация. От земята избухна огнена стена и образува голям продълговат участък, обхващащ двамата алхимици, застанали близо до мен и другите двама, които блокираха хеликоптера. Количеството

психическа енергия, за да призова огъня, а и да го поддържам, беше зашеметяващо, и аз трябваше да събера цялата си воля, за да запазя студеното и безстрастно изражение на лицето си.

— Какво правиш? — възкликна Шеридан.

— Предлагам ти сделка — отвърнах. — Дай ми Ейдриън и ще си получиш обратно агентите. Живи.

Шеридан не помръдна — нито пистолетът ѝ — но върху лицето ѝ определено бе изписан страх, докато погледът ѝ се стрелкаше между алхимиците, попаднали в огнения капан. Самите те бяха още по-ужасени и оръжията им вече не бяха прицелени. Всъщност те се бяха скупчили един до друг, опитвайки се да стоят по-далеч от огъня. Тези, които блокираха летателната площадка, в страха си бяха отстъпили назад и гърбовете им почти се опираха до тези на колегите им. Това ми позволи да стесня обхвата на огнения участък и да освободя площадката, при все че хеликоптерът не правеше опит да кацне, тъй като пламъците все още бяха прекалено близо.

— Те познават рисковете! — извика в отговор Шеридан. — По-скоро ще умрат, отколкото да позволят на мрака да тържествува в този свят. Те са подготвени.

— А ти? — контрирах аз. — Ти подготвена ли си да станеш свидетел на това?

С бързо движение на ръката ми обсегът на пламъците се стесни, заставяйки алхимиците да се притиснат един към друг. По-тесният кръг ми помогна, но ми беше мъчително трудно да поддържам огъня на настоящото му ниво, държейки го достатъчно близо, за да почувстват алхимиците горещината, но без наистина да ги нарани. Когато чух виковете им на ужас, стомахът ми се сви. Те събудиха спомените за това, което бях преживяла в поправителния център. В продължение на четири месеца животът ми бе изпълнен със страх и брутални заплахи. Толкова бях уморена. Исках това да свърши. Исках да ни оставят на спокойствие. Не исках да причиня болка на тези хора. Дори не исках да ги плаша. Шеридан ме бе тласнала към това и аз я мразех, мразех я, задето ме принуждаваше да действам като безскрупулен и жесток човек.

И навярно ме караше да стана безскрупулен и жесток човек.

— Ако ги убиеш, аз ще убия него! — заплаши ме тя.

— И тогава нищо няма да ми попречи да насоча огъня към теб — контрирах. — При всеки вариант аз ще бъда свободна. Наистина ли искаш да избереш този, при който ти и колегите ти ще изгорите живи?

— Няма да го направиш! — не се предаваше тя, ала дори и сред целия този шум и хаос около нас долових несигурността ѝ.

— Няма ли? — Не можех повече да приближа пламъците до алхимиците, попаднали в капан, без да ги нараня, но можех да заставя огнените стени да се издигнат по-нависоко. Очите на Шеридан се разшириха, а на мен ми бяха нужни огромна твърдост на волята и решителност, за да не се огъна и да се държа така, сякаш не ми пукаше за жалостивите викове на нещастниците, попаднали в плен на огнения ад. — Пробвай ме, Шеридан! Пробвай ме и ще видиш на какво съм способна! Ще видиш на какво съм готова заради него!

С още едно махване на ръката ми огнената стена се извиси още по-нагоре, изтръгвайки нови писъци. Използването на тази магия предизвикваше силно виене на свят, но аз не отмествах пронизващия си неподвижен поглед от Шеридан. Тя вярваше, че съм отмъстителна и престъпна злодейка, безумно влюбена във вампир, готова на всичко за него. Само последната част от това беше вярно, но аз трябваше да я убедя и в двете.

— Пробвай ме! — изкрецях отново.

— Добре, успокой се, Сидни. — Шеридан местеше отчаяно поглед между мен и огнената стена, зад която бяха скрити другите алхимици. — Какво искаш да направя? — извика накрая.

— Дай пистолета на Ейдриън! — наредих ѝ.

Напрежението около нас се сгъсти, докато тя обмисляше заповедта ми. Всеки миг щях изгубя контрол над магията и се безпокоях, че нерешителността ѝ ще разкрие моя блъф. Но тогава тя най-сетне свали пистолета от главата на Ейдриън и му го подаде. Той го взе и без да губи време, се спусна към мен с преbledняло и разтревожено лице.

— Дръж я на прицел — казах му и се извърнах към нея. — Когато смъкна огнената стена, им заповядай да оставят долу оръжията си и да вдигнат ръце над главите си.

С облекчение, от което коленете ми едва не се огънаха, аз се освободих от магията. Огнените стени изчезнаха и Шеридан тутакси изкреця заповедите, които ѝ бях дала. Алхимиците се подчиниха и

след като бяха обезоръжени, аз им наредих да отидат в другия край на покрива, където стоеше Шеридан. Зад нас хеликоптерът най-сетне се приготви за кацане, след като огънят бе изчезнал.

— Всички да легнат долу — заявих на Шеридан и останалите алхимици. — И никой да не смее да помръдне, докато не излетим. Да вървим, Ейдриън.

[1] Един от най-големите хотели и най-люксовото казино в света. Пред него има огромен басейн и величествен фонтан, изхвърлящ хиляди литри вода в минута. — Б.пр. ↑

[2] Прочута дизайнерка на екстравагантни чанти и обувки (р. 1962). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

ЕЙДРИЪН

Двамата бавно прекосихме покрива към хеликоптера, движейки се косо, така че да не изпускаме алхимиците от поглед. Ейдриън ги държеше прилежно на мушка, макар да бях сигурна, че не би могъл да уцели никого, дори и да иска. До вратата на хеликоптера стоеше пазител с доста смутено изражение, когото не познавах.

— Радвам се да те видя — каза му Ейдриън.

— Радвам се, че мога да помогна — отвърна притеснено другият мъж. Погледна към алхимиците, лежащи на покрива. — Макар да имам чувството, че би трябвало да направя повече. Какво става?

— Няма значение, ти правиш достатъчно — рече Ейдриън. — Вече можем ли да тръгваме?

Пазителят посочи към хеликоптера.

— След вас, лорд Ивашков. — Поколеба се. — Вие сте лорд Ивашков, нали?

— Със сигурност — увери го Ейдриън и кимна към мен. — А това е съпругата ми.

Не мисля, че някой от двамата ни със Сидни наистина се почувства спокойно, докато няколко часа по-късно не се озовахме на борда на частния самолет на академията „Олга Доброва“ на път за кралския двор, намиращ се на другия край на страната. Предупредиха ни, че поради ограничената вместимост на резервоара на малкия самолет се налага да кацнем за презареждане на горивото, но това не ме разтревожи. Щяха да използват някое летище, което не привличаше внимание, а освен това алхимиците нямаше да посмеят да нападнат самолет, собственост на мороите, при това изпълняващ кралски заповеди.

С нас пътуваха двама пазители, но иначе самолетът беше изцяло предоставен на наше разположение. Пазителите седяха в предната част на салона, докато аз се бях разположил в удобно кресло отзад, вдигнал крака върху голямата маса пред мен. Сидни изчезна в тоалетната

веднага след като излетяхме, за да оправи прическата си, развалена от вятъра и перките на хеликоптера.

— Това е сватбеният ми ден — обясни ми тя преди това. — Трябва да изглеждам достойно.

Когато излезе от там, видях, че действително почти бе успяла да възстанови прическата, направена ѝ във фризьорския салон от статистката, не че ме интересуваше. За мен тя беше прекрасна и с разрошени коси. Когато мина покрай пазителите, те ѝ кимнаха любезно, очевидно чувствайки се напрегнато и неуверено в нейно присъствие. Никой не ги беше предупредил, че водя със себе си невестата си, при това от човешката раса. Беше съвсем ясно, че макар да бяха отлично обучени и подготвени за всякакви сложни и опасни ситуации, нямаха никакъв опит е подобен сценарий.

Когато Сидни приближи, аз потупах коленете си.

— Елате тук, госпожо Ивашков.

Тя завъртя очи.

— Знаеш какво е отношението ми към подобни неща — предупреди ме. Ала за мое огромно удоволствие, се настани в скута ми, макар че навярно само защото на отсрещното кресло край масата спеше, сгъшен удобно, Хопър, върнат наскоро в живата си форма.

Аз обвих ръка около тънката ѝ талия, а с другата вдигнах покупката си от магазина за вино.

— Виж какво отворих в чест на нашия празник — заявих. — Шампанско.

Сидни се вгледа в етикета.

— Тук пише, че е пенлив „Ризлинг“ от Калифорния.

— Е, почти същото — примирих се. — Гръмна, когато отпуших тапата, а продавачът в магазина ми даде безплатно тези пластмасови чаши за шампанско. Каза и нещо за цитрусов букет и късна реколта. Не го слушах особено внимателно, но определено ми се стори достатъчно празнично.

— Алкохолът притъпява човешката и моройската магия — предупреди ме тя.

— А това все още е нашият сватбен ден — парирах аз. — Да не споменаваме, че навярно е и единственият удобен момент, когато имаме възможност да празнуваме. Щом пристигнем в двора, ще се наложи да бъдем напълно трезви и с ясна мисъл... не че очаквам нещо

подобно на това, което току-що преживяхме. В сравнение с него, животът в двора ще бъде песен.

Опасявах се да не чуя друго възражение, но за мое изумление, тя прие и ми позволи да напълня две чаши, което аз сторих със завидна ловкост, докато я държах на коленете си. Предложих и на пазителите, но това само ги накара да добият още по-сконфузени изражения.

— Знаеш ли — подхвана Сидни, след като отпи глътка, — наистина усещам вкуса на цитрусов плод. Едва доловим. Нещо като лек привкус на портокал. И е по-сладко, отколкото мислех, но е логично, след като продавачът е казал, че сортът е късна реколта. Гроздето става по-сладко, колкото по-дълго зрее на лозата.

— Знаех си! — заявих триумфално. — Знаех си, че точно това ще се случи, ако някога те убедя да пиеш.

Тя наклони недоумяващо глава.

— Какво?

— Няма значение. — Целунах я нежно по устните, а сетне се взрях в лицето ѝ, най-после осмелил се да повярвам, че тази красива и смела жена наистина е моя съпруга. Лицето ѝ бе прекрасно на меката светлина в самолета и аз се надявах, че до края на живота си ще помня точно как изглеждаше в този миг. — Хм. Погледни това.

— Да погледна кое? — попита любимата ми.

Докоснах бузата ѝ. Като цяло гримът ѝ беше безупречно запазен, но коректорът, покриващ татуировката ѝ, се бе изтрил на места, разкривайки фрагменти от лилията.

— Става сребриста — казах аз.

— Наистина ли? — сепна се Сидни. — Татуировката на Маркърс е станала сребриста, но години след като я е подпечатал.

— Тази не се е променила напълно — отбелязах. — В голямата си част все още е златна. Но определено тук и там се забелязват сребристи проблясъци. Като сенки по златните краища. — Плъзнах пръсти надолу по шията ѝ и изящното голо рамо. — Красиво е. Не се тревожи.

— Не съм разтревожена, само изненадана.

— Може би всичко, което си направила напоследък, е ускорило процеса.

— Може би — съгласи се тя. Отпи още една глътка и се облегна на гърдите ми с доволна въздишка. — Предполагам, че като

пристигнем в кралския двор, едва ли ще ни оставят на спокойствие и ще ни позволят да се насладим на първата си брачна нощ в някой разкошен апартамент, как мислиш?

Свих рамене, не исках да я тревожа.

— Вероятно ще се наложи да отговорим на няколко скучни въпроса, това е всичко. Още една причина да се радваме на живота сега.

— Нямам нищо против да поскучаем — увери ме Сидни, а кафявите и очи се втренчиха настрани. — Бих искала известно време да живеем тихо и спокойно. Без драми. Никакви ситуации, застрашаващи живота. Уморих се от всичко това, Ейдриън. Може би те не ме пречупиха, но алхимиците определено ме изтощиха в поправителния център. Уморих се от болка и насилие. Искам заедно с останалите да помогна да се сложи край на това... но първо се нуждая от почивка и малко време за себе си.

— Ще го имаме. — Сърцето ми се сви, когато си припомних онези ужасни моменти на покрива, когато тя се опълчи дръзко и решително на Шеридан, застанала там в блестящата рокля, владееща огъня като някоя отмъстителна богиня. Беше прекрасна и страховита, точно такава, каквато трябваше да бъде, за да накара Шеридан да се огъне. Само аз разбирах какво бе струвало на Сидни да бъде в такава ситуация и ако зависеше от мен, тя никога повече нямаше да преживее нещо подобно.

— Гордея с теб — додаде тя неочаквано. — Ти използва толкова много от магията на духа по време на това премеждие и при все това успя да запазиш самоконтрол. Това не означава, че одобрявам да го превръщаш в нещо постоянно, но ти наистина показа, че можеш да владееш духа, без да има някакви страшни странични ефекти.

Да — съгласи се леля Татяна. — Ние наистина успяхме.

Отвътре изгарях от нерешителност. Копнеех да кажа на Сидни всичко — в крайна сметка тя беше моя съпруга — но щеше да ми дойде твърде много да призная, че ме измъчваше плод на моето въображение. Освен това, след като настоящите ни проблеми се разрешат, щях да намеря начин да се отърва от леля Татяна и всичко това нямаше да има значение.

Успех в начинанието — прошепна фантомът в главата ми.

— Това е просто част от новия ни живот — заявих на глас на Сидни. — Както ти казах, отгук нататък всичко ще върви като по мед и масло.

Долях чашите ни, но вместо да ни оживи и развесели, алкохолът само утежни умората ни. Днешният ден ни бе изцедил психически, физически и магически и накрая и двамата задряхме — Сидни, сгушена в скута ми и отпуснала глава на рамото ми. Последните й думи, преди да се унесе, бяха:

— Ще ми се да бях запазила букета си.

— Ти си ощастливила някое от онези момичета — уверих я, сподавяйки една прозявка. — Ще ти подарявам божури на всяка годишна до края на дните ни.

Когато отново отворих очи, един от смутените пазители се бе надвесил над нас, за да ни събуди, а самолетът се бе приземил. Взрях се през прозореца и видях, че сме кацнали на една от поляните в кралския двор — привилегия, която се даваше на малцина. Повечето посетители използваша близкото местно летище или наемаха кола от някоя голямо летище, като например това във Филадельфия. Предполагам, че това беше едно от преимуществата да се занимаваш с кралски дела. Забелязах също, че приближаваше обяд, а това беше времето, когато повечето морои, живеещи по вампирското дневно разписание, спяха. Надявах се, че това означаваше, че ще ни настанят временно в някоя стая, докато всички се събудят.

Ала няхмахме този късмет.

От самолета незабавно ни съпроводиха до двореца, където ни казаха, че Лиса и „останалите“ искат веднага да говорят с нас. Дори няхмахме възможност да се преоблечем и въпреки че никога нямаше да ми омръзне да гледам Сидни в тази великолепна рокля, знаех, че в този момент и двамата предпочитяхме да сме в джинси и тениски. Но след като явно този вариант не съществуваше, реших да се възползвам максимално от това, с което разполагах. Оправих папийонката си и надянах сакото на смокинга.

— Да вървим — заявих на очакващите ни пазители.

Отведоха ни в една зала в двореца, в която не съм бил често, тъй като повечето от срещите ми с Лиса — и в миналото с моята леля — преминаваха в по-непринудена обстановка. Залата, в която влязохме сега, се използваше при по-официални случаи, когато Лиса

провеждаше правителствени срещи и се занимаваше с делата на кралството. Дори имаше трон, на който да седне — макар и скромен и изработен с вкус от дъбово дърво, без допълнителна украса. Тоалетът ѝ беше хубав, но нищо претенциозно, а единственият знак за сана ѝ беше малката корона, кацнала върху разпуснатите ѝ коси. Край стените на залата стояха мълчаливи пазители, но аз не им обърнах по-голямо внимание, отколкото на мебелите. Много повече бях заинтригуван от тези, с които Лиса разговаряше: разнородна смесица от хора, които седяха и стояха изправени, всички явно изнервени, сякаш очакваха нещо. Нас, осъзнах аз.

Роуз, Дмитрий и Кристиан, което не беше изненадващо. Лиса нямаше да дойде без доверените си хора, особено когато ставаше дума за мен. Мари Конта, възрастна жена морой, която беше нещо като официален кралски съветник, също беше наблизо. Тя подкрепяше Лиса и ѝ помагаше по време на спорното ѝ управление, така че присъствието ѝ тук беше съвсем естествено. Дори не беше чак толкова неочаквано да видя родителите ми.

Това, което ме слиса — както и Сидни, съдейки по това, как ръката ѝ застина в моята — беше, че алхимиците вече бяха тук. И не кои да е алхимици, а доста известни: бащата на Сидни, сестра ѝ Зоуи и един младеж, чието име не можах да си спомня веднага. Иън, така беше. Типът, който някога беше безумно влюбен в Сидни.

И точно сред тази многолика тълпа цъфнахме и ние, издокарани в сватбени премени.

Правил съм много щуротии през живота си, но сега за пръв път наистина карах цяла стая да занемее. Разширени очи. Увиснали ченета. Дори неколцина от пазителите с каменни физиономии, застанали до стените, се облешиха изумено.

— Само не говорете в един глас — предупредих ги.

Бащата на Сидни скочи на крака, с пламнало от гняв лице.

— Що за гадост е това?

— Ейдриън, това някаква шега ли е? — попита Лиса, малко по-тактично.

— Шега е да се събудят всички присъстващи в наша чест — бодро заговорих аз. — Искам да кажа, зная колко сте развълнувани и нетърпеливи да ни видите, но не е имало нужда да...

— Настоявам незабавно да ни я предадете! — възкликна бащата на Сидни. — За да спрем този фарс, преди да е стигнал твърде далеч. Оттук нататък ние ще се погрижим.

— Господин Сейдж твърди, че Сидни е извършила ужасни престъпления срещу алхимиците — каза Лиса. — Както и ти, Ейдриън, но са склонни да проявят снизхождение и да оставят твоите без последствие, ако им я предадеш, тъй като ти си един от моите поданици.

Аз не трепнах.

— Единственото престъпление, което сме извършили, е да избавим нея и група други изтерзани клетници от едно извратено място, което те наричат поправителен център — и където щяха да я оставят да изгори жива. И знаеш ли какви престъпления са извършили тя и останалите затворници? Отнасяли са се към дампирите и мороите като към истински човешки същества. Представи си само.

— Според тях — продължи Лиса спокойно — Сидни се е опитала да изгори няколко от хората им миналата нощ.

— Това беше блъф — заявих категорично. — Те все още са живи, нали?

— Това няма значение — намеси се рязко Иън. Той остана седнал и съдейки по близостта му до Зоуи, явно бе прехвърлил чувствата си на другата сестра. — И не е твоя работа да съдиш нашите хора. Ние ще се справим с това.

И в този момент аз взривих бомбата.

— Е, тъкмо това е проблемът, Ваше Величество. Сидни е моя съпруга и като такава е една от вашите поданици. Вие казахте, че няма да ме предадете на тях, защото се намирам под ваша закрила, нали така? Да не би да казвате, че ще изоставите моята съпруга, лишавайки я от закрилата си?

В залата се възцари тишина, нарушена накрая от Лиса.

— Ейдриън... за това ли е всичко това? — Тя посочи към нашите официални одежди, когато каза „това“, явно неспособна да изрази поточно мисълта си. — Затова ли си направил, хм, това? Смяташ, че това ще ѝ даде моройско гражданство или нещо подобно? Нещата не стават така. Изобщо. Зная, че си загрижен за нея...

— Загрижен съм за нея? — възкликнах. Осъзнах, че никой от тях не разбираше истински за какво става дума. През цялото време, докато

тормозех Лиса с молбите си да помогне на Сидни, тя е възприемала настойчивостта ми като проява на приятелски чувства към Сидни. А сега, заедно с останалите в двора, мислеше, че това е някакъв откачен номер, който съм скроил, за да постигна своето. Само алхимиците имаха подозрения за искреността на чувствата ми, но за тях тези чувства бяха извратени и грешни. — Лиса, аз я обичам. Не съм се оженил за нея заради някаква шега! Ожених се за Сидни, защото я обичам и искам да прекарам остатъка от живота си с нея. И се надявах, че като моя кралица ти ще се застъпиш за мен и ще защитиш мен и тези, които обичам — особено след като, както предполагам, няма неоспорими доказателства за престъпленията, в които сме обвинени. Миналия месец ми каза, че не би рискувала заради никого, който не е твой поданик. Е, зная, че технически тя не е твой поданик или морой, но аз съм, и ако обещанията, които ми даде като на един от поданиците си, наистина означават нещо за теб, то те трябва да се отнасят и до нея. Ние сме женени. Сега тя е моето семейство. Ние сме свързани един с друг до края на живота ни и ако им позволиш да я отведат, все едно прогонваш и мен.

Лиса изглеждаше объркана, но физиономията на Джаред Сейдж — моя тъст, осъзнах аз — не издаваше нищо друго, освен презрение.

— Това е абсурдно! Хора и морои не може да се женят. Това е според вашите и нашите правила. Този брак не е истински.

— Не и според щата Невада — обявих жизнерадостно. — Имаме документ, който го доказва. Дайте един лаптоп и ще можем всички заедно да разгледаме сватбените снимки.

Трудно беше да се разгадае изражението на Роуз. Несъмнено, като всички останали, и тя беше шокирана от този развой на събитията, но нещо ми подсказваше, че ще се отнесе към него така, както и приятелите ни в Палм Спрингс: с разбиране и подкрепа.

— Лиса — заговори тя, — позволи им да останат. Не предавай Сидни на алхимиците.

Мари Конта, застанала близо до трона на Лиса, се наведе и прошепна нещо в ухото на кралицата. Съдейки по изражението на Мари, предположих, че мнението ѝ е противоположно на изказаното от Роуз.

Този път Иън скочи на крака.

— Не вие ще вземете това решение! — възкликна невярващо. — Съдбата на Сидни Сейдж не е във вашите ръце. Вие нямате право да...

— Ивашков — прекъсна го Сидни. Това бяха първите й думи, откакто бяхме влезли в залата.

Иън отвърна възмутеното си лице от трона и се втренчи в нея.

— Моля?

— Ивашков — повтори Сидни, изражението й беше образец на спокойствие. Само аз, съдейки по потната й длан, можех да кажа колко изплашена и притеснена беше. Алхимиците й бяха нанесли удар под кръста, изпращайки тези тримата. — Сега името ми е Сидни Ивашков, Иън.

— Как ли пък не, по дяволите! — избухна баща й с изкривено от ярост лице. — Дойде ми до гуша от тази глупост! Със собствените си ръце ще те извлека от тук, ако така ще спася душата ти.

Той се хвърли към Сидни и мен, а Дмитрий, бърз като стрела, се спусна и застана помежду ни.

— Господин Сейдж — изрече спокойно, — никой няма да извлича никого от тук — освен ако Нейно Величество кралицата не пожелае.

Всички погледи се обърнаха към Лиса. Лицето й беше величествено и овладяно, но аурата й я издаваше. Ние я бяхме поставили в ситуация, в която навярно никога не се бе озовавал нито един моройски монарх. Малко ми беше съвестно за това, ние бяхме приятели, но не се разколебах и останах верен на решението си. За мен брачните клетви бяха свещени и ненарушими и щях да направя всичко, за да защита Сидни и да осигуря безопасността й.

— Ейдриън Ивашков е мой поданик — оповести Лиса накрая. — И съответно има всички права и привилегии, съответстващи на това положение. Неговата съпруга е дошла тук да търси убежище — и аз й го давам. Сега и двамата са под моя закрила и докато се намират в кралския двор, те са извън вашата юрисдикция. Няма да ви ги предам под стража, още повече че действително не съм видяла никакви доказателства за техните така наречени престъпления.

— Престъплението им е това, че стоят тук, право пред вас, без никаква капка срам! — кипна Иън.

Бащата на Сидни очевидно беше напълно съгласен с него.

— Това е възмутително! Ако направите това, ще си навлечете гнева на цялата организация на алхимиците! Мислите ли, че ще можете да се измъквате безпроблемно дори от половината от инцидентите, в които се забърквате? Ние ви прикриваме! Без нас вие сте нищо. Как си въобразявате, че ще можете да съществувате в съвременното общество без нашата помощ? Ако не разчитате на нас...

— Тогава целият свят ще разбере, че вампирите съществуват — довърши Сидни студено. — Нима ще позволиш това да се случи, татко? Не се ли безпокоиш, че други слаби човешки същества ще паднат жертва на вампирската поквара, ако алхимиците не помагат да се скрият тези изчадия?

Изражението на баща ѝ стана още по-мрачно и явно искаше да ѝ каже още много неща. Ала вместо това пое дълбоко дъх и се извърна отново към Лиса.

— Алхимиците са ваши могъщи съюзници. Едва ли ви се иска да видите какви врагове могат да бъдат.

— Благодаря за съвета. — Лиса изглеждаше силна и непоколебима, но аз видях как аурата ѝ трепна. — Глен? — обърна се тя към един от пазителите до вратата. — Ще се погрижиш ли ти и хората ти да изведете безопасно господин Сейдж и съпровождащите го извън територията на кралския двор?

Пазителят се поклони и пристъпи напред, като даде знак на петима други пазители да се присъединят към него.

— Разбира се, Ваше Величество.

Пазителите изведоха протестиращите алхимици от залата, при все че продължавахме да ги чуваме да крещят заплахи, докато се отдалечаваха надолу по коридора. Поне двама от тях крещяха. Зоуи не бе промълвила нито дума през цялото време и само наблюдаваше сестра си с разширени, разтревожени очи. Не можех да определя дали Зоуи се чувстваше виновна заради ролята си в изпращането на Сидни в поправителния център, или просто беше в шок от това ново развитие на събитията. Редом до мен Сидни трепереше. Навярно никак не ѝ беше лесно да гледа как извеждат семейството ѝ по този начин. Когато започна да се възцарява още по-неловка тишина, аз пристъпих напред, без да пускам ръката ѝ.

— Благодаря ти, Лиса. Нямах представа...

Лиса вдигна ръка, за да ме спре, а сетне разтри с нея челото си, като че ли я болеше главата.

— Не, Ейдриън. Ти нямаш представа какви проблеми може да ми създаде случилото се. Щастлива съм за теб, наистина. Но за тази вечер приключих с разговорите. Трябва да преспя, за да си избистря нещата и възможните отрицателни последствия. Ние ще ви предоставим стая в една от сградите за гости, където да отседнете и...

— Почакайте малко! — Господ да ми е на помощ, но собственият ми баща излезе напред и съдейки по изражението му, беше истинско чудо, че досега не се бе включил в спора с Джаред Сейдж. — Нима искате да кажете, че ще позволите на това... на тази... пародия на брак да се размине просто така? Че го смятате за... истински?

Лиса, която наистина изглеждаше изтощена, въздъхна.

— За тях изглежда съвсем истински, лорд Ивашков, и за мен това е достатъчно.

— Аз си мислех, че просто се преструвате, за да отпратите отук онези алхимици! Няма начин да приемете този брак за законен. Нито един цивилизован морой няма да падне толкова ниско в... — Баща ми преглътна думите си и метна възмутен поглед към двама ни със Сидни. С пъргавина, на която би завладял всеки пазител, той се стрелна към нас и дори имаше дързостта да сграбчи лявата ръка на Сидни. — Познавам тези камъни! Те са на леля ти! Как смееш! Как си имал смелостта — по-точно наглостта — да наденеш кралските скъпоценности на ръката на тази... тази... захранваща!

Аз издърпах ръката на Сидни от неговата.

— Татко — заговорих тихо, — в живота си винаги съм се придържал към правилото никога да не проявявам насилие към деца, беззащитни животни или невежествени старци. Но може да направя изключение за теб, ако още веднъж отново докоснеш или оскърбиш съпругата ми.

— Нейтан — намеси се предупредително майка ми и застана до него. — Сега тя е твоя снаха. Покажи поне някакво подобие на уважение.

Сега гневът на баща ми се насочи към нея.

— Няма да направя нищо подобно! Това е абсурдно, да не говорим, че е и оскърбително. Това е...

— ... което желае нашият син — прекъсна го майка ми. — И аз го подкрепям.

Аз срещнах погледа ѝ и почувствах как в гърлото ми заседна буца. Така и не се бях сдобрил с нея след последната ни горчива раздяла. Дори не си бях направил труда да отговоря на многобройните ѝ обаждания и есемеси. Не беше от липса на обич, просто бях прекалено погълнат от търсенето на Сидни. Но когато погледнах сега към майка ми, бях удивен да видя у нея нещо, което го нямаше преди: непокорство.

— За бога, Даниела! — изръмжа баща ми. — Не прибавяй още една глупава грешка към дългия списък на тези, които вече си извършила. А сега, ако искаш да се върнеш тази вечер с мен у дома, бъди тиха и...

— Не — прекъсна го майка ми отново, — всъщност не желая да се връщам с теб у дома, нито тази вечер, нито когато и да било.

— Не разбираш какво говориш — изсъска той. — Нито какви ще бъдат последствията.

— Всъщност, Нейтан, прекрасно разбирам.

Погледнах към Лиса, която беше изумена от този нов обрат в нашата драма.

— Ваше Величество — заговорих аз, — вие споменахте, че ще предоставите на мен и съпругата ми стая в една от сградите за гости. Има ли шанс да получим още една стая за майка ми?

Лиса може и да се тревожеше от възможните нежелани последствия заради действията ѝ с алхимиците, но не изпитваше подобни страхове по отношение на баща ми.

— Да — кимна тя, — сигурна съм, че може да се уреди.

Когато най-после си тръгнахме, за да се отправим към временното ни жилище, пред двореца ни посрещна малка тълпа. Слухът бе успял да се разпространи, докато траеше кратката ни аудиенция при кралицата и приближените ѝ, и въпреки късния час се бяха събрали любопитни зяпачи. Сватбените ни одежди бяха достатъчно красноречиви и аз видях шока и недоверието, изписани върху лицата им — включително и това на Нина. Не очаквах, че тя ще е там. Както с майка ми, не бях говорил с нея, откакто напуснах двора, и беше очевидно, че нищо не я бе подготвило за гледката на моя милост и моята невеста от човешката раса. Тя изглеждаше толкова

потресена, че се разтревожих да не припадне. Ръцете ѝ бяха здраво стиснати и докато минавахме покрай нея, ми се стори, че зърнах капки кръв, там, където ноктите се бяха впили в плътта.

Недалеч от нея стоеше Уесли Дроздов, който, за разлика от всички останали, не изглеждаше шокиран. Всъщност върху лицето му бе изписано ликуващо — и злобно — изражение.

С безпокойство си припомних това, което казах на Сидни в самолета на път за двора, че оттук нататък всичко ще върви като по мед и масло. Животът в двора ще бъде песен, така бях заявил. С болка се запитах дали неволно не бях излъгал и си отдъхнах облекчено, когато Сидни, майка ми и аз минахме забързано покрай зяпачите.

Роуз и Дмитрий ни съпроводиха до една от сградите за гости и проявиха достатъчно тактичност да не ни досаждат с въпроси — при все че ясно виждах как Роуз едва се сдържа. Тя се владееше превъзходно, докато Сидни не седна в едно кресло до рецепцията във фойето на сградата с апартаментите за гости, а аз зачаках служителя да ни регистрира. Върхът на една от сините маратонки се подаде изпод подгъва на роклята ѝ и Роуз не можа да се стърпи.

— Жестоки обувки — заяви тя. — Свързани ли са с някаква история?

Сидни ѝ се усмихна.

— Има много истории.

— Утре, Роуз — намесих се. — Остави ни да отдъхнем през остатъка от нощта и утре ще те посветим в цялата сензационна история. А и така ти даваме възможност да ни купиш сватбен подарък. Още не сме се установили никъде за постоянно, но един порцеланов сервиз и блендер няма да са ни излишни.

— Лорд Ивашков? — смутено ни прекъсна служителят. — Боя се, че в момента разполагаме с малко свободни стаи заради ремонтните дейности и група туристи от България. Нямаме две единични стаи, но можем да ви предложим по-голям семеен апартамент, в който да се настаните удобно.

Погледът ми прескочи между Сидни и майка ми. И двете жени запазиха изключително неутрални физиономии.

— Какво пък — свих рамене — нали сега сме едно семейство.

След като всичко бе уредено, Роуз и Дмитрий се сбогуваха с нас и ние тримата се отправихме към апартамента, който ни бяха дали. Аз

отключих вратата и импулсивно вдигнах Сидни на ръце и я пренесох през прага.

— Зная, че това още не е истинският ни дом — казах аз, — но след толкова много нарушения на обичаите през днешния ден мисля, че не е зле да спазим някои традиции.

— Безусловно! — засмя се Сидни.

Пуснах я внимателно на пода, а майка ми се усмихна любезно. При все че се бе застъпила за мен и бе дошла с нас, аз я познавах достатъчно добре, за да зная, че ще ѝ е нужно известно време, за да свикне със снаха от човешката раса.

— Благодаря ти, мамо — промълвих и я притиснах в обятията си.

— Мислех, че в затвора съм научила урока си — рече тя. — Но се оказа, че не е така. Чак след като замина, окончателно и истински проумях всичко. Не мога да кажа, че това е идеалната ситуация за мен, но предпочитам такъв живот с теб, отколкото живот без теб — или без самоуважение.

Освободих я от прегръдката си.

— Гордея се с теб. Ще се справим. Ще видиш. Всичко ще бъде страхотно. Ние ще бъдем едно голямо щастливо семейство.

Двете жени в моя живот, изглежда, не бяха съвсем уверени в това, но и двете бяха абсолютно уверени в любовта си към мен, което беше достатъчно. Майка ми много скоро откри, че може да прикрие неловкостта си, критикувайки апартамента ни, който беше също толкова луксозен както предишния, в който бях отседнал, само че по-голям. Оставих я да се вихри на воля в стаята си, безкрайно доволен най-после да остана насаме със Сидни.

Тя седна на нашето легло и изрита сините маратонки.

— Не зная коя част от днешния ден е най-нереална.

Приседнах до нея.

— Тъкмо в това е цялата работа. Всичко е реално, особено най-важната част: ти и аз, заедно завинаги, нашият брак е признат и от хората, и от мороите.

— Но не с радост. — Усмивката ѝ помръкна. — Половината от семейството ми никога няма да поиска да ме види отново. А другата, която иска да ме види... ами аз може би няма никога да ги видя отново.

— Ще ги видиш. Аз ще се погрижа за това. — Държах се много по-уверено, отколкото се чувствах, и знаех, че тя го разбираше. Тя току-що се бе откъснала от семейството си — от расата си — заради мен и при все че не можех напълно да усетя това, което тя изпитваше, мислено се заклях да ѝ помогна да го преживее, дотолкова, доколкото бе възможно.

— Ти беше прав. — Тя ме привлече към себе си. — Че ще получим закрила. Въпреки всички трудности, ти го превърна в действителност.

— Ние го превърнахме в действителност, а и тези трудности няма да са вечни. Но засега можем да си отдъхнем и да се насладим на наградите. — Говорех храбро, стараейки се да не издам страховете, които ме глождеха. След като видях реакциите на баща ѝ, на моя баща и дори на Уесли, имах неприятното предчувствие, че скоро няма да се сдобием със спокойствието, за което Сидни толкова копнееше. Но нямах намерение да го издавам. Поне не тази вечер. — А аз имам наум няколко „награди“. Освен ако не искаш да поспиш.

Тя обви ръце около врата ми и ме целуна леко по устните.

— Зависи. Надникна ли в аптеката на път за магазина за вино?

— Да съм надникнал? По дяволите, аз изкупих целия магазин, Сидни. Няма да допусна да се повтори последният път.

Тя се засмя и ми позволи да я положа върху леглото, където започнах вълнуващия, макар и малко труден и озадачаващ процес на събличането на това сложно творение на шиваческото изкуство. Обаче наградата за усилията ми се оказа най-възхитителното и сладко удоволствие, което бях изпитвал в живота си. А когато по-късно заспахме в обятията си голи, само по венчални халки, аз знаех, че си струваше всички усилия. Всички преживявания и сурови изпитания, довели до този съвършен момент. Ние бяхме там, където бяхме предопределени да бъдем.

Часове по-късно се събудих от чукане по вратата и нежния глас на майка ми:

— Ейдриън? Имаш посетители.

Сидни се размърда в ръцете ми — прекрасна и спокойна. Лъчите на късното следобедно слънце проникваха през щорите и осветяваха деликатните ѝ черти. Беше толкова прекрасна и секси, че тъкмо се

чудех дали да се престоря, че не съм чул майка ми, когато се разнесе второ, много по-настойтелно почукване.

— Ейдриън? Сидни? Роуз е. Трябва да поговорим.

Това разсъни Сидни и всички мои надежди за една романтична сутрин тутакси отлетяха. Облякохме сме набързо и излязохме от спалнята в дневната на апартамента. Там седеше майка ми в компанията на Роуз и Дмитрий. Аз тъкмо отворих уста, за да скастрия Роуз, задето няма търпение да чуе историите за нашите вълнуващи приключения... когато видях лицето ѝ.

— Какво се е случило? — попитах.

Двамата с Дмитрий се спогледаха.

— Джил е изчезнала.

— Какво имаш предвид под „изчезнала“? — настръгнах аз. — Джил все още е в училището. Вчера ми изпрати есемес. Тя уреди нашето пътуване.

— И тримата ѝ пазители, дампери, са били с нея в кампуса. Анджелина дори е била в стаята ѝ, когато е била отвлечена.

— Почакай... да не би Анджелина да е видяла какво се е случило? — изумих се аз.

— Не — поклати глава Дмитрий. — Точно това е най-странното. Когато Анджелина си е легнала, Джил е била в стаята... а когато се е събудила, вече я е нямало.

— Тя не е видяла, нито е чула нещо. Джил е изчезнала като с магическа пръчка. — Роуз щракна с пръсти за по-голям ефект. — Анджелина се чувства ужасно. Съсипана е.

Усетих стягане в гърдите и стаята сякаш се залюля. Джил... е изчезнала? Не беше възможно. Не и след всичко, което направих за нея. Аз я върнах в света на живите! Това не би могло да се случва. Имаше някаква грешка. Еди не би допуснал това да стане.

Виждаш ли? — обади се леля Татяна я главата ми. — Казах ти, че никога няма да имаш покой. По един или друг начин, винаги нещо ще те измъчва. Добре, че имаш мен, за да ти помагам.

Сидни се отпусна на един стол и склучи ръце в скута си.

— Анджелина се чувствала ужасно? Аз се чувствам ужасно! Джил беше моя отговорност, единствената причина да ме изпратят там! Ако не бях заминала...

— Не започвай с това — предупредих я и я прегърнах. Исках да успокоя и себе си, и нея. — Защото ти не си заминала. Ти беше отвлечена. Няма начин случилото се да е по твоя вина. — Извърнах се отново към останалите, отчаяно опитвайки се да проумея тази нова трагедия. Ако мога да мисля логично, няма да изпадна в паника. — Трябва да я намерим. Разполагате ли с някакви следи?

— Не още, но хората ни претърсват мястото като луди, търсейки някаква улика. — Роуз въздъхна обезсърчено. — Оставаше само още един месец до завръщането ѝ в двора.

— Е, ние ще отидем да помогнем — заявих. — Уредете ни полет до там. — Сидни закима енергично.

— Да не би да сте откачили? — възмути се Роуз. — Не ми отговаряйте. Вие, приятели, няма да ходите никъде. Точно в момента там не можете да направите нищо.

— Освен това закрилата, за която толкова усилено се борихте миналата нощ, не важи извън територията на кралския двор — напомни ми Дмитрий. — Двамата трябва да останете тук — заради собствената ви сигурност — докато се вземат допълнителни предпазни мерки. А и не желаем да се насочи ненужно внимание към Джил. — Той погледна към майка ми. — Това означава, лейди Ивашков, че току-що чутото не бива да излиза от тази стая. Никой не знае, че Джил е изчезнала, защото, докато я няма, не можем да докажем дали е жива, или мъртва. А ако не можем да го докажем...

— Тогава не можете да докажете, че кралицата има един жив родственик — завърши Сидни.

Не бях достатъчно съобразителен и бърз, за да мисля толкова напред. Все още бях като попарен заради Джил — Джил, моята сладка, състрадателна Джил — изчезнала без следа. Сега внезапно осъзнах и другите последствия.

— Гласуването още не се е състояло — промърморих. — Гласуването, което ще промени закона.

— Именно — каза Роуз с мрачно лице. — И ако се разчуе само една дума за изчезването на Джил, Лиса може да изгуби трона си.

Издание:

Автор: Ришел Мийд

Заглавие: Сребристи сенки

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 27.02.2015

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-099-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13673>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.